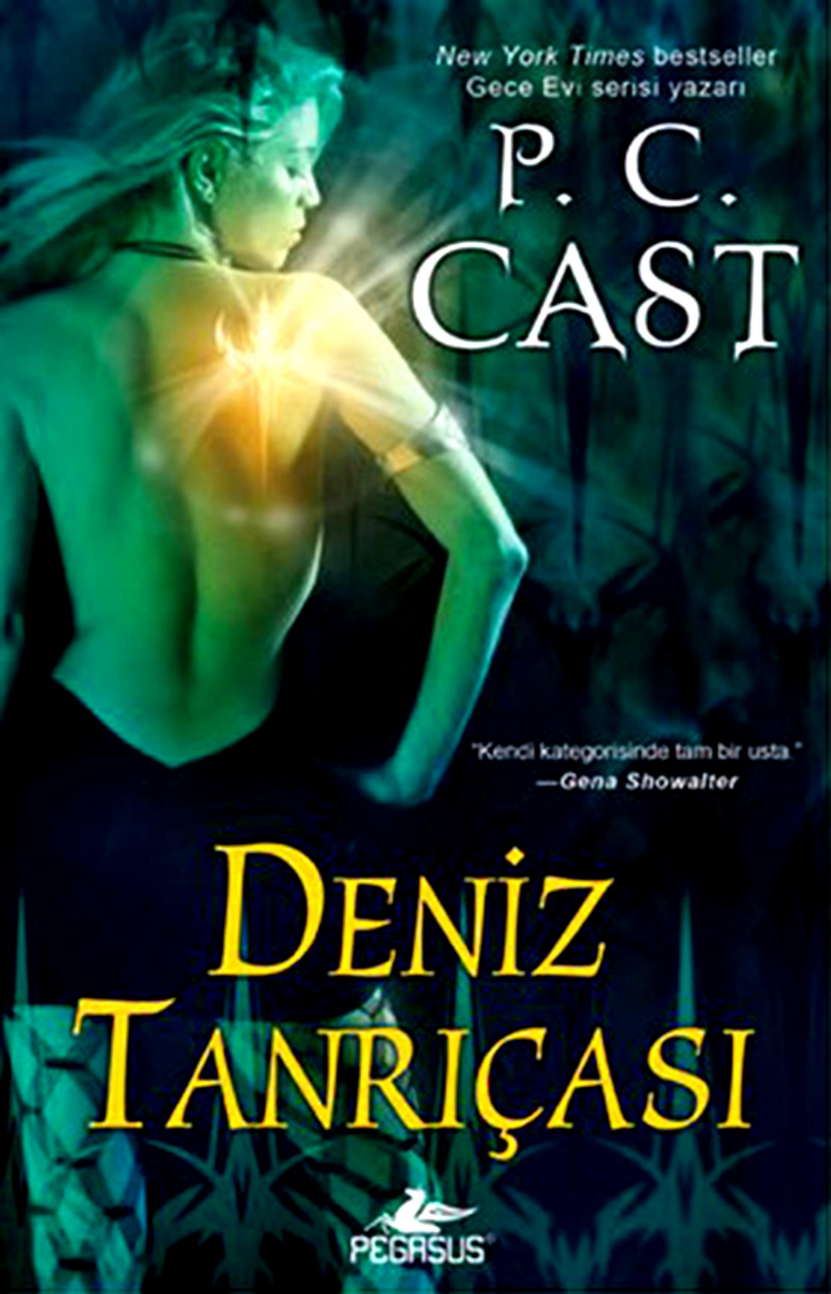

New York Times bestseller
Gece Evi serisi yazarı
P. C. CAST
"Kendi kategorisinde tam bir usta."
—Gena Showalter
DENİZ TANRIÇASI
PEGASUS

Pegasus Yayınları: 256
Bestseller Roman: 87

DENİZ TANRIÇASI
P. C. CAST
Özgün Adı: GODDESS OF THE SEA

Yayın Yönetmeni: Özkan Özdem
Kitap Editörü: Zeynep Tür
Son Okuma: Yusuf Tan
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası
Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih Sanayi Sit.
No: 12/204-232 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Mayıs 2010
ISBN: 978-605-4263-62-2

PEGASUS YAYINLARI © P. C. CAST, 2003

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

P. C. CAST

DENİZ TANRIÇASI

Tanrıça Serisi - 1

İngilizceden Çeviren:
SEVİNÇ TEZCAN YANAR

PEGASUS YAYINLARI

ÖVGÜLER

"*Deniz Tanrıçası* kesinlikle bu zamana kadar okuduğum en farklı fantastik romans. Başından sonuna kadar, sürprizlerin hiç sonu yok. Kitapları o kadar keskin ki bir çocuk gibi imkansıza inanma payı bırakıyor. Çok sevdim!"

—Sharon Sala

"Fantastik tutkunlarının büyük bir zevk alacağı bir kitap."

—Christopher Moore

"Aksiyon dolu, eğlenceli, fantastik bir eser. P.C. Cast klasik fantastik öğeleri unutamayacağınız bir hikaye içinde işlemiş. Kesinlikle tavsiye ediyorum."

—K.D. Wentworth

"Kim bir tanrıça olmak istemez ki?... Buradaki ilginç aşk hikâyeleri keskin karakterler ve zekice diyaloglarla dolu."

Romantic Times

"Eğlenceli, seksi... ilginç diyaloglar var. İyinin kötüye, modern kolaylıkların eski kültüre karşı savaşında bir parça *Güzel ve Çirkin*'i andıran bu seri sizi büyüleyici bir fantastik dünyaya taşıyacak."

—Romance Reviewer

Vadi'nin Ruhu asla ölmez
Ki onun adı Gizemli Dişilik'tir.
Ve Gizemli Dişilik'in eşiği
Cennet'in ve Dünya'nın fışkırdığı kaynaktır.
O kaynak içimizdedir.
Kana kana için, çünkü o asla kurumaz...

—Tao Te Ching'den

Kısım Bir

Bölüm Bir

CC, eli kolu alışveriş torbalarıyla dolu halde, bin bir güçlükle anahtarını kilitten çekip çıkardı ve kapıyı ayağıyla iterek kapattı. Gözleri otomatik olarak geniş dairesinin girişinde asılı duran saate kaydı. Yedi buçuk olmuştu bile. İletişim Merkezi'ndeki işlerini bitirmesi bir asır sürmüş, ardından da içki dükkânı ve ordu pazarına uğramıştı. Sonrasında ise Tinker Hava Kuvvetlerinden eve kadar olan trafiği aşmak, aks derinliğinde çamurun içinde direksiyon sallamak kadar zorlu olmuştu. Buraya kadarki sıkıntı yetmezmiş gibi, eve ulaşmak için kestirme bir yola sapmış ve yanlış yerden dönüş yaptığını çok geç fark etmişti. Ve kısa süre sonra içinden çıkılmaz derecede kaybolmuştu. Neyse ki Quick Trip'teki[1] kibar bir görevli ona yolu tarif etmiş ve CC kendini ona Tinker'a atanalı sadece üç ay olduğunu ve henüz çevreyi tanımadığını açıklarken bulmuştu.

Adam, bir yavru köpeği okşar gibi omzunu sıvazlamış ve, "Senin gibi ufacık bir şeyin Hava Kuvvetleri'nde işi ne?" diye sormuştu. CC bu soruya cevap verme gereği duymamış ve yüzü utançtan alev alev yanarken, teşekkür edip oradan hızla uzaklaşmıştı.

---

1 Bir benzin İstasyonu. (Ç.N.)

Doğal olarak, halihazırda zaten gergin olan sinirleri telefonunun ısrarcı çalışı karşısında zıpladılar.

"Bir dakika yahu! Geliyorum!" diye bağırarak mutfağa koştu ve kesekâğıtlarını tezgâha bıraktığı gibi telefonun üstüne atıldı.

Nefes nefese, "Alo?" demesiyle, telesekreterinin ritmik bipleriyle kesintiye uğrayan hat sinyalinin devreye girmesi bir oldu. "Neyse, en azından mesaj bıraktılar." CC iç geçirdi ve telefonu mutfağa taşıyıp mesaj alma kodunu tuşladı. Bir eliyle telefonu kulağına tutarken diğeriyle kesekâğıtlarından birindeki iki şampanya şişesini çıkardı.

Telesekreterin mekanik sesi, "İki yeni mesajınız var," dedi. "İlk yeni mesaj, 17:30'da kaydedildi."

CC şampanya şişesinin mantarını yerinde tutan telli düzeneğin üstündeki metalik folyoyu açarken, dikkatle dinledi.

"Merhaba, Christine! Annen ve baban arıyor!" Annesinin telesekreter kaydında doğallıktan uzak ve tenekemsi çıkan sesi çınlıyordu.

"Merhaba Christine!" Biraz daha uzaktan, babasının en az annesininki kadar neşeli sesi yankılandı.

CC hoşgörüyle gülümsedi. Arayan tabii ki annesi ve babasıydı. Yeryüzünde ona tam adıyla hitap etmekte ısrar eden başka kim kalmıştı ki?

"Büyük gününü gerçekten de unutmadığımızı söylemek için aradık."

Annesi bu noktada duraksadı. Geri planda babasının kıkırdadığını duyabiliyordu. Doğum gününü unutmak mı? O ana kadar unutmuş olabilecekleri aklının ucundan dahi geçmemişti ki.

Annesinin nefes nefese sesi yeniden duyuldu: *"Yeni gemi seyahatimize hazırlanmak için kendimizi paralamakla meşgulüz.*

Babanın toplanmasının ne kadar zaman aldığını bilirsin." Bu son cümleyi gizli bir bilgi verir gibi, fısıltıyla söylemişti. *"Ama endişelenme, tatlım. Her ne kadar paketini göndermeyi başaramadıysak da, yirmi beş yaşındaki en sevgili kızımız için, küçük bir sürpriz ayarlamayı başardık."*

"Yirmi beş mil!" Babası cidden şaşırmışa benziyordu. *"Ah, Tanrım. Ben daha yirmi iki yaşında olduğunu sanıyordum."*

"Zaman hızla akıp gidiyor, hayatım," dedi annesi bilge bir sesle.

"Aynen öyle, tatlım," dedi babası. *"Seyahate daha çok vakit ayırmamız gerektiğini düşünme nedenlerimden biri de bu zaten."* Babası manidar bir kıkırtı eşliğinde ekledi. *"Ama sadece biri."*

"'O neden' konusunda kesinlikle haklısın, hayatım." Annesi, birden onlarca yaş gençleşen bir sesle kıkırdamıştı.

CC, "Telesekreterimde cilveleşiyorlar," diye söylendi. "Ve doğum günümü gerçekten unuttular."

"Her neyse, havaalanına gitmek üzere evden çıkıyoruz."

Babasının gittikçe uzaklaşan sesi araya girdi. *"Elinor, haydi artık vedalaş. Havaalanı limuzini geldi."*

"Şey, gitme zamanı doğum günü kızıl Ah, bu arada o küçük Hava Kuvvetleri gezinde güzel vakit geçir. Sen de birkaç güne kadar yola çıkıyorsun, değil mi?"

Küçük Hava Kuvvetleri gezisi mi? CC gözlerini çevirdi. Suudi Arabistan, Riyad Hava Üssü'ndeki İletişim Merkezi'nin Kalite Kontrolü'nden sorumlu astsubay olarak doksan günlük bir göreve atanması, "küçük Hava Kuvvetleri gezisi" mi oluyordu yani?

"Bu arada, tatlım, gideceğin yer her neresiyse, uçma kısmını kafana takma olur mu? O aptalca korkunu çoktan geride bırakmış olman gereken bir yaştasın. Hem, Tanrım, Hava Kuvvetleri'ne katılan sen değil misin?"

CC annesinin, okyanuslar aşıp dünyanın öbür ucuna uçmak zorunda kalmasına sayılı günler kala, fobisinden -uçaklar- bahsetmemiş olmasını tercih ederdi. Hava Kuvvetleri'nde sevmediği tek şey buydu işte.

"Seni seviyoruz. Şimdilik hoşça kal. "

Mesaj sona erince, CC kafasını sallamaya devam ederek kapatma düğmesine bastı ve telefonu tezgâhın üstüne bıraktı.

"Doğum günümü unutmanıza inanamıyorum! Cadılar Bayramı'ndan hemen önce, gece yarısında doğduğum için doğum günümü unutmanın imkânsız olacağını söyleyip durdunuz bir de." Dolaptan bir şampanya kadehi almak için uzanırken telefona bakarak söyleniyordu. "Ayrıca kutumu da hatırlamadınız." Şampanya şişesinin mantarıyla boğuşurken gözleri hâlâ telefondaydı.

CC'nin Amerika Birleşik Devletleri Hava Kuvvetleri'nde aktif görev yaptığı yedi sene boyunca, annesi ve babası doğum günü paketini bir kez olsun unutmamışlardı. Bugüne kadar. Hem de yirmi beşinci doğum gününde; üstelik çeyrek asrı tamamlarken. Bu gerçekten mihenk taşı gibi bir yıldı ve CC bu doğum gününü, doğum günü paketi olmadan kutlayacaktı.

Mantarı çekip köpüren şişeyi lavaboya doğru tutarken, "Bu bir aile geleneğidir!" diye söylendi.

İç geçirdi. İçi, beklenmedik bir ev hasretiyle burulmuştu.

Sert bir tavırla, "Hayır," diye düşündü. Hava Kuvvetleri'ndeki hayatından son derece memnundu ve liseden mezun olur olmaz hiç düşünmeden orduya katılma kararı aldığı için hiç pişman olmamıştı. Ne de olsa, bu karar sayesinde cicili bicili, sıradan, sakin küçük kasaba hayatından uzaklaşabilmişti. Hayır, reklamların vaat ettiği gibi, tam olarak "dünyayı" görmüş sayılmazdı. Ama doğup büyüdüğü Homer,

Illinois'teki halinden hoşnut insanların çoğunluğunun değil yaşamak, ziyaret bile edemeyecekleri beş eyalette, Teksas, Mississippi, Nebraska, Colorado ve şimdi de Oklahoma'da yaşama fırsatı bulmuştu.

"Görünüşe bakılırsa annem ve babam bu çoğunluğa dahil değiller." CC kendine bir kadeh şampanya doldurup bir yudum aldı ve ayağını yere vurmaya başladı. Gözü hâlâ telefondaydı. Öyle görünüyordu ki anne ve babası son bir yıl içinde, bir insanın kaldırabileceğinden çok Gümüş Macera Turu'na çıkmışlardı. "Herhalde rekor falan kırmaya çalışıyorlar." CC, ebeveynlerinin seslerine yansıyan işveli tınıyı hatırladı ve gözünün önünde canlanan görüntüleri savuşturmak ister gibi gözlerini yumdu.

Gözlerini hızla açtı ve tekrar telefona bakmaya başladı.

"Ama anne, ev yapımı çikolata parçacıklı kurabiyelerinden mahrum mu kalacağım?" Şampanyasından bir yudum daha aldı ve kadehini tazelemesi gerektiğini fark etti. "Doğum günü paketim olmadan bütün yemek gruplarını nasıl karşılayabilirim ki?" Diğer kesekâğıdına uzandı ve bir kova kızarmış tavuk -tabii ki orijinal tarif- çıkardı. Bir tavuklara bir şampanyaya bakarak tek taraflı söylevine devam etti: "Düzgün bir sindirim için gerekli yağ grubuyla karışık et grubu -kızarmış tavuk- var. Ve sonra meyve grubu, yani favorim şampanya da var. Süt, çikolata, şeker grubu olmadan doğum günü mutfak kadrosunu nasıl tamamlayabilirim?" Mutsuz bir tavırla telefonu işaret etti.

Tavuk kovasının kapağını kaldırıp bir piliç budu aldı ve ısırdı. Ve sonra budu, el hareketlerim daha da belirginleştirmek için kullanarak sözlerine devam etti.

"Biliyor musunuz, siz her zaman beni güldüren ve evi hatırlatan işe yaramaz şeyler göndermeyi çok iyi bilirsiniz. Ne-

rede olursam olayım. Önceki sene gönderdiğiniz şu kurbağa şeklindeki yağmur ölçüm aleti gibi. Üstelik bir bahçem bile yok! Ya şu bir müstakil evim olmadığı için, dairemin kapısına asmak zorunda kaldığım TANRI BU EVİ KORUSUN yazılı eşik taşına ne demeli?" Annesiyle babasının saçma sapan hediyelerini hatırlamak CC'nin aksi bakışlarının bir gülümsemeyle kesintiye uğramasına neden olmuştu.

"Sanırım bana evlenmemi ya da en azından kendime müstakil bir ev edinmemi söylemeye çalışıyorsunuz."

CC düşünceli bir tavırla tavuğunu çiğnedi ve sonra, yirmi beşten çok on beş yaşında biri gibi davrandığını düşünüp yeniden iç geçirdi. Ama sonra neşesi yerine geldi.

"Hey! Diğer mesajı unuttum," diyerek telefonu kaptı, mesaj kodunu tuşladı ve annesiyle babasının sesini pas geçti.

"İkinci yeni mesaj. 18:32'de kaydedildi."

CC ağzındaki tavuklara rağmen sırıttı. Büyük olasılıkla mesajın sahibi en eski dostu Sandy'ydi. Aslına bakılırsa bütün lise arkadaşları arasında bir tek Sandy'yle görüşmeye devam ediyordu. Sandy onu birinci sınıftan beri tanırdı ve doğum günü bir yana, hemen hemen hiçbir şeyi unutmazdı. İkisi baş başa verip küçük Homer kasabasından "kaçmayı" nasıl başardıklarına gülerlerdi. Sandy eğlenceli ve muhteşem Chicago şehrinde büyük bir hastanede çok iyi bir iş edinmişti. Resmi unvanı Doktor İlişkileri Koordinatörü'ydü ve bu, hastaneye yeni doktor alımlarından sorumlu olduğu anlamına geliyordu, ama Sandy'yle ikisi bu unvanın tamamen gerçekdışı ve müstehcen anlamına takılmaya bayılırlardı. Sandy üç yıldır mutlu ve sadık bir evlilik sürdürdüğü için, bu espri daha da eğlenceli bir hal alıyordu.

"Merhaba, CC. Senden haber olmayalı uzun zaman oldu, güzelim!"

Telesekreterdeki Sandy'nin tamdık, orta batılı aksanı değil, yayvan ve akışkan bir güneyli sesiydi. "Benim, Halley. En sevdiğin Georgia şeftalisi. Ah, Tanrım. Yeni telefonuna ulaşana kadar canım çıktı. Giderken bana vermeyi düşünmemiş olman çok ayıp!"

CC'nin yüzündeki gülümseme bir mumdan süzülen balmumu misali kayıp gitmişti. Halley, son görev yerinden en son özleyeceği şeydi.

"Sadece bir saniyem var. Seni otuzuncu yaş günüme sadece bir buçuk ay kaldığım -15 Aralık demek daha net olacak- hatırlatmak ve küçük takvimine bir not düşmeni söylemek için aradım."

CC hayretle dinliyordu. "Bu bir tren kazası falan olmalı. Gittikçe daha beterleşiyor."

"Bütün Partilere Son Noktayı Koyacak Parti'yi veriyorum ve senin de katılmam bekliyorum. İznini en kısa zamanda ayarla. Resmi davetiyeyi bir haftaya kadar gönderirim. Ve evet, hediye kabul edilir." Halley güneyli bir Barbie bebeği gibi kıkırdadı. "Yakında görüşürüz! Şimdilik hoşça kal!"

"Buna inanmıyorum!" CC kapatma düğmesine gereğinden daha büyük bir güçle bastı. "Önce annemle babam doğum günümü unutuyor. Sonra en yakın arkadaşımın da unuttuğunu öğrenmekle kalmıyorum, arkadaşım bile sayılmayan sinir bozucu bir tip beni partisine davet ediyor!" CC telefonu tezgâhın üzerine bıraktı. "Hem de bir buçuk ay öncesinden!"

Açılmamış şampanya şişesini dolaba yerleştirdi.

"Kendini güvertede var say," dedi ciddi bir sesle. Sonra açık şampanya şişesini, yarısı boş bardağını ve tavuk kovasını alıp kararlı adımlarla oturma odasına yürüdü. Ziyafetini sehpaya yaydıktan sonra mutfağa peçete almaya döndü. Yanıltıcı biçimde sessiz duran telefonun yanından geçerken durdu.

"Ah, hayır. Seninle işim bitmedi. Sen de benimle geliyorsun." Telefonu kanepeye, yanına attı. "Otur şurada. Gözüm üstünde, haberin olsun."

Leziz, yağlı tavuktan bir parça daha aldı, TV'nin düğmesine bastı ve inledi. Ekran parazitliydi.

"Ah, hayır! Kablolu yayın!" Üç ay boyunca şehir dışında olacağı için, kablolu yayını geçici bir süre için iptal ettirmeye karar vermiş ve para konusunda bilinçli davranabildiği için kendisiyle gurur duymuştu. "Bu gece olmaz! Onlara 1 Kasım'dan itibaren demiştim, 31 Ekim değil!" Sessiz telefona baktı. "Büyük ihtimalle bu işte de senin parmağın vardır."

Ve yarı isterik bir kahkaha koyuverdi.

"Telefonla konuşuyorum." Kendine bir kadeh daha şampanya doldurdu; şişenin yarısının boşalmış olduğunu fark etmişti. Köpüklü sıvıyı düşünceli bir tavırla yudumladı ve telefonu kasten yok sayarak yüksek sesle, "Acil durum önlemlerini yürürlüğe koymak şart oldu," dedi. "En Sevdiğim Kız Filmleri zamanı!"

Tavuk parçasını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve televizyonun yanında duran video dolabını açmadan önce, ellerini peçeteye sildi. Zulasını tararken, dolu ağzına rağmen film isimlerini mırıldanmayı ihmal etmiyordu.

"*İlk Dans İlk Aşk, Gölge Topraklar, Batı Yakası Hikâyesi, Rüzgâr Gibi Geçti.*" Durdu ve tavuğu çiğneyerek düşündü. "Hayır. Çok uzun. Hem doğum gününe uygun bir film değil. Hmm." Okumaya devam etti. "*Süpermen, Aşk ve Gurur, Son Mohikan, Kazara Turist, Mor Yıllar, Kasabanın Cadıları.*" Durdu.

"İşte, ihtiyaç duyduğum şey bu. Biraz kız gücü." Kasedi VCR'a yerleştirirken, kendi kendini düzeltti. "Hayır, bu kız gücünden de iyi, kadın gücü!" Kadehini ekrana doğru uzattı

ve sırayla ekranda beliren film tanrıçalarına tek tek kadeh kaldırdı. Hepsi birbirlerinden muhteşem ve eşsizdiler.

Cher gizemli ve egzotikti. Dolgun, kusursuz bir ağzı, bir aslanın yelesi gibi yüzünü çevreleyen, vahşi, koyu renkli ve çekici kıvırcık saçları vardı.

CC iç geçirdi. Kendi küçük dudakları konusunda elinden bir şey gelmezdi, denese bile dudakları ancak bir fen deneyi kıvamına gelebilirdi. CC'nin her şeyi ufak tefekti. Belki de erkek çocuk tıraşını andıran kısa saçlarına kafa yormanın zamanı gelmişti.

Michelle Pfeiffer, işte muhteşem kadın diye buna denirdi. Bayan Doğurgan Anne rolünü oynarken bile, sarışın güzelliği içinde inkâr edilemez, doğa üstü bir cazibesi vardı.

Hiç kimse ondan bahsederken "şirin" kelimesini kullanmazdı.

Ve Susan Sarandon. Yaşı geçkin, ciddi bir müzik öğretmenini canlandırırken bile modası geçmiş durmazdı. Çevresine buram buram cinsellik yayıyordu.

Hiçbir erkek onu "sadece bir arkadaş" olarak düşünemezdi. En azından hiçbir heteroseksüel erkek.

"Olmayı isteyebileceğim her şeye sahip üç kadın." Bardağının boşaldığına inanamıyordu. Ve tabi şişenin!

"Yedekte bir şişemizin daha olması süper bir şey." Diğer şampanya şişesini buzdolabındaki yalnızlığından kurtarmaya gitmeden önce, yanında duran telefonu okşadı.

Ayaklarının birbirine dolanmaya başladığı gerçeğini görmezden gelerek yerine oturdu, dördüncü tavuk parçasını kaptı ve her daim-suskun telefonuna bir bakış attı. "Her iddiasına girerim böyle ufak tefek birinin bu kadar çok şey yiyebilmesine şaşırıyorsundur."

Ve telefon keskin bir çalışla karşılık verdi.

CC yerinden sıçrayınca, yarısı çiğnenmiş tavuk parçası az kalsın boğazına kaçıyordu. "Aman Tanrım! Ödümü patlattın!"

Telefon bir kez daha öttü.

"CC, bu bir telefon. Topla kendini." Kendi aptallığı karşısında kafasını salladı.

O ellerini temizleyip telefona cevap verebilecek kıvama gelene kadar, telefonun acı çığlığı üçüncü kez duyuldu.

Çekingen bir sesle, "A-alo?" diye kekeledi.

"Christine Canady'yle görüşebilir miyim lütfen?" Kadının sesi tanıdık değildi ama hoş bir tınısı vardı.

"Benim." CC uzaktan kumandayı kaptı ve *Kasabanın Cadıları'nı* durdurdu.

"Bayan Canady, ben Branson, Missouri'deki Woodlands Hills Tesisleri'nden Jess Brown. Sizi, anne ve babanız Elinor ve Herb'in yirmi ikinci yaş gününüz için, Branson'daki güzel tesisimizde bir hafta sonu hediye ettiklerini haber vermek için aradım. Doğum gününüz kutlu olsun, Bayan Canady! Doğum gününüz kutlu olsun!" CC, ta Branson'daki -her neresiyse- Jess Brown'un neşeli gülümsemesini görür gibiydi.

Dudaklarını oynatıp tek söyleyebildiği, "Yirmi beş," oldu.

"Efendim?"

"Yirmi beşinci yaş günüm. Yirmi ikinci değil."

"Hayır." Telefonun diğer ucundan kâğıt hışırtıları duyuldu. "Hayır, burada Christine Canady, yirmi ikinci yaş günü yazıyor."

"Ama değilim."

"Christine Canady değil misiniz?"

"Hayır, yirmi iki yaşında değilim." CC yeni açtığı ikinci

şampanya şişesine baktı. Belki sarhoş olmuştu ve halüsinasyon görüyordu.

"Ama Christine Canady sizsiniz, değil mi?"

"Evet."

"Ve anne babanız da Elinor ve Herb Canady?"

"Evet."

"Siz gerçekten siz olduğunuz sürece, sanırım geri kalanın bir önemi yok." Belli ki Jess rahat bir nefes almıştı.

"Sanırım yok." CC çaresiz bir tavırla omuz silkti. Bu deliliğe o da pekâlâ katılabilirdi.

"Güzel!" Jess'in cıvıl cıvıl neşesi geri gelmişti. "Şimdi, bilmeniz gereken birkaç detay var. Hafta sonunuzu önümüzdeki bir yıl içinde istediğiniz tarihe ayarlayabilirsiniz ama kulübenizi ayırtmak için..."

Kulübe mi? CC'nin aklı karışmıştı. Ne yapmışlardı böyle?

"... en az bir ay öncesinden aramanız gerekecek; aksi takdirde müsait bir kulübemizin olacağını garanti edemiyoruz. Ve tabii ki bu hediye sadece sizin şahsi kullanımınız içindir, ama bir arkadaşınızı getirmek istemeniz halinde, tesisimiz bu kişiyi sembolik bir ücret karşılığı ya da devre mülk sistemimizle ilgili bir tanışma toplantısına katılmayı kabul etmeleri halinde, ücretsiz olarak ağırlayacaktır."

CC gözlerini yumdu ve baş ağrısının belirmeye başladığı sağ şakağını ovuşturdu.

Jess Brown ses tonunu hiç değiştirmeden, "Ve harika Woodland hafta sonunuzun yanı sıra," diye devam etti, "anne ve babanız büyük bir cömertlik sergileyip sizin için Branson'ın en popüler ve uzun soluklu gösterilerinden biri olan Andy Williams Ay Nehri Tiyatrosu'nda bir bilet ayırttılar."

CC kasvetli bir iniltinin dudaklarının arasından kaçıvermesine mani olamadı.

Jess coşkulu bir sesle, "Ah, heyecanınızı çok iyi anlıyorum!" dedi. "Resmi bilgi paketini postayla göndereceğiz. Adresinizi kontrol etmek isterim..."

CC ruhsuz bir sesle adresini doğruladı.

"Pekâlâ. Sanırım ihtiyaç duyduğumuz bütün bilgilere sahibiz. Size çok güzel bir akşam diliyorum, Bayan Canady! Yirmi ikinci yaş gününüz tekrar kutlu olsun!" Jess Brown son bir şakımanın ardından telefonu kapatmıştı.

CC'yeyse, telefonun çevir sesine, "İyi de, bu Branson denen yer de neresi?" diye sormak kalmıştı.

Bölüm İki

CC kadehini abartılı bir hareketle TV ekranına doğru kaldırıp, "İşte bu!" diye bağırırken, şampanyanın bir kısmını halıya döktü. "Onu mahvedin, kızlar! Jack Nicholson zaten şirin sayılmaz. Hem, zaten sihrin sahibi de başından beri sizdiniz!"

Filmin son jeneriği dönerken, *Kadın Sihir Zafer Dansı*'nı yapmak üzere ayağa kalktığında, CC'nin olduğu yerde yalpaladığını anlayacak hali bile kalmamıştı.

"Bay Telefon." Nefesini düzeltmek için Zafer Dansı'na kısa bir ara verdi. Ve KFC kovasının dibini kimin getirdiğini merak etti.

Bay Telefon kanepede oturduğu yerden gülümsüyor gibiydi.

"Bütün sihrin kadınlarda olduğunu biliyor muydun?"

Telefon cevap vermedi.

"Tabii ki bilemezsin! Sen bir telefonsun." CC kıkırdadı. "Benim yirmi iki değil, yirmi beş yaşında olduğumu bile biliniyordun ki sen!" Kişner gibi sesler çıkararak güldü. "Ama arük biliyorsun. Ve dünyanın en mükemmel filmini seyrettikten sonra, kadınların sihre sahip olduklarını da biliyor olman gerek."

Bay Telefon'un bundan şüphe duyar gibi bir hali vardı.

"Doğru ama! Cher, Michelle ve Susan az önce ispatlamadılar mı?" CC olduğu yerde -birazcık- sallandı. "Ah, ne demek istediğini anlıyorum. Onların sihre sahip olduklarına inanıyorsun; ama benim gibi sıradan bir kadında sihir olamaz, öyle mi?"

CC çok emin olamıyordu ama telefon dinlemeye gönüllü gibiydi.

"Pekâlâ. Haklı olabilirsin ama ya değilsen? Ya kadınların içinde gerçekten bir şeyler varsa ve bizim bunu bulmamız gerekiyorsa? Bu kadınlar gibi." CC kafasında bir kıvılcımın çaktığını hissetti ve konsantre olabilmek için kaşlarını çattı. "Başlangıçta onlar da inanmamışlardı, ama bu, işe soyunmalarına engel olmadı. Belki de sıradan görünüşlü olmanın, yeni bir şehre taşınmanın ya da henüz arkadaş edinememiş olmanın bir önemi yoktur." CC içinden, "Ya da," diye ekledi. "Doğum gününün unutulmuş olmasının. Belki de gerekli olan tek şey inanmaktır."

Sol gözünün ucunda süt beyazı bir ışığın parlamasıyla konsantrasyonu bozuldu.

Bu da neyin...? Ense kökünden aşağı bir ürperti inivердi.

Işık, balkona açılan çift kanatlı kapının kapalı perdelerinin arkasından geliyordu.

CC, video oynatıcısının saatine baktı. Dijital rakamlar 22:05'i gösteriyordu.

Bay Telefon'a, "Sokak lambaları olsa gerek," dedi, ama gözleri parlaklığın gözalıcı ışıltısına takılıp kalmıştı. Gördüğü ışık huzmesinin sıra dışı bir rengi vardı ve sokak lambalarının steril parlaklığından çok farklıydı.

"Park eden bir arabanın farları olabilir." Ama bunu söylerken bile doğru olamayacağını düşünüyordu. En üst kattaki

dairesinde araba farının ne işi vardı? Üstelik araba farları böyle parıl parıl parlamazlardı. Ayrıca, araba farlarının insanda içlerine dalma isteği uyandıran bir sıcaklıkları da olmazdı.

CC bilinçli bir emir vermeden, ayakları perdeye doğru harekete geçmişlerdi bile.

"Sihir istedin," diye fısıldadı. Uyku ve uyanıklık arasındaki tatlı alacakaranlığın içinde ilerliyormuş gibi, ağır adımlarla ulaştığı perdeyi araladı.

"Ah..." Nefesi kesilmişti sanki. "Bu sihir."

Dolunay, sanki Tanrıça Diana ona özel bir doğum günü hediyesi sunmak için kendi elleriyle yerleştirmiş gibi, kusursuz bir parlaklıkla ona bakıyor, balkonda yan yana sıralı saksı bitkilerinin üstünde ılık, opalimsi bir ışıltıyla parlıyordu. CC cam kapının sürgüsünü hızla açtı ve ekim sonunun yumuşak ve ılık havasına adım attı.

CC'nin balkonu bir hayli genişti ve siteyi, hemen bitişikteki gelir düzeyi yüksek insanların yaşadığı mahalleden ayıran yeşil alana bakıyordu. Bütçesini esnetip bu pahalı daireyi kiralamaya karar vermesinin nedeni bu müthiş balkondu. Burada oturmaya ve yeşilliğin huzur veren seslerinin iş sayesinde üzerine yapışan, kick-box derslerinde ve ders sonrasında sıkça yaptığı ılık, köpüklü banyoda inatla yakasını bırakmayan gerilimi alıp götürmesine bayılıyordu. Konforlu sallanan koltuktan, sadece bir kitap ve bir bardak alacak büyüklükteki sehpadan da anlaşılacağı üzere, bu balkonda sayısız akşam geçirmişti. Bakımlı balkon bitkilerinin arasında, en sevdiği balkon mobilyası olan minik şömine duruyordu.

Şöminenin krem rengi taşları, bu akşam ayın okşayışını yakalamakla kalmıyor, egzotik bir kumsalın kumları gibi, ışığı geri yansıtıyorlardı.

CC kafasını arkaya attı ve geceyi kucaklaması mümkün-

müş gibi, kollarını iki yana açtı. Ay ışığı bütün görüşünü kaplıyor, CC bambaşka bir dünyanın ışığıyla doyuma ulaşıyormuş gibi, vücudunun heyecanla dolduğunu hissediyordu.

Hızla başını kaldırdı.

"Doğru," dedi dinleyen geceye. "Doğru olmalı."

Ve o anda zihninde, şampanya ve ay ışığının birlikte peydahladıkları bir düşünce doğuverdi. Sırıtarak döndü ve açık cam kapıdan içeri girdi. Ayakları neredeyse birbirine dolanarak yatak odasına doğru yürürken, Hava Kuvvetleri üniformasının düğmelerini çözmeye çoktan başlamıştı. Lacivert eteği ve açık mavi bluzundan oluşan yığının üstüne külotlu çorabını ve sutyenini de attı.

"Birinci adım."

CC çıplak halde pijama çekmecesini açtı ve daha kullanışlı, pamuklu gecelikleri yok sayarak, en altta duran uzun, ipek geceliği bulana dek karıştırdı. Kendi kendine üniformanın sihir için değil iş için uygun bir kılık olduğunu hatırlatarak ipek geceliği üstüne geçirirken, kumaşın çıplak teninde yarattığı erotik hissin çok hoşuna gittiğini fark etti.

Yüksek sesle, "Bu geceliği daha sık giyeceğim," dedi.

"ikinci adım." Yakın zamanda çalışma odasına dönüştürmek için değişiklikler yapmaya başladığı boş odasına yürüdü. Bugüne dek, ancak beş senelik bilgisayarını koyacak bir masa ve bir koltuk almaya zaman ve para ayırabilmişti. Kitapları, düzgün biçimde, üst üste istiflendikleri yerde, onlara vaat ettiği kitaplığı bekliyorlardı. Tepedeki lambayı yaktı ve son yedi senede, hangi alanda uzmanlaşacağına bir türlü karar veremeyerek, gelişigüzel aldığı üniversite derslerine ait kitapları taramaya başladı. Anatomi ve Fizyoloji laboratuvarından, Temel iş Muhasebesi 101'e kadar geniş bir yelpazeyi kapsayan ders kitaplarını tek tek elden geçirdi.

"İşte buradasın!" Devasa bir Beşeri Bilimler cildinin altına saklanmış olan orta büyüklükteki ders kitabını çekti: *Anaerkil Çağ: Mitoloji ve Efsane.* CC, bu dersi hayatının en güzel dersine dönüştüren, keskin zekâlı Profesör Teresa Miller'ı ve Kadın Çalışmaları'na ayırdığı o sömestri sevgiyle amy ordu. Bayan Miller'ın, kadınların büyük saygı gördüğü, hatta tapınıldığı eski zamanlarda yazılmış kelimeleri okuyan etkileyici sesi hâlâ kulaklarındaydı.

"Nerede acaba?" diye mırıldanarak içindekiler sayfasını açtı ve parmaklarını listenin üstünde dolaştırmaya başladı. Ve nihayet G harfinin ilk satırlarından birinde durdu.

"Gaea!"

Topuklarının üstüne oturdu ve seksen altıncı sayfayı açtı. Yüksek sesle okudu: "Gaea -ya da Gaia-, bir toprak tanrıçası, bilinen en eski tanrılardan biri olan Yüce Ana'dır. Sihir, kehanet ve anneliğe hükmeder. Her ne kadar, ataerkil ayaklanma sırasında, Zeus ve diğer erkek tanrılar Gaea'nın tapınaklarını ele geçirmiş olsalar da, tanrılar bütün yeminlerini onun adıyla etmeye, başka bir deyişle onun hükümlerine bağlı kalmaya devam etmişlerdi."

CC kafasını salladı. Aradığı tam olarak buydu işte. Gaea, Sihrin Anası'ydı. Yeniden içindekiler sayfasına ve R'yle başlayan terimlere döndü.

"Ritüeller! Toprak ritüeli, sayfa yüz elli iki. Kaygan beyaz sayfaları hızla çevirdi ve aradığını bulunca bir zafer çığlığı koyuverdi. "Hah! Biliyordum!" Konsantre olma çabası içinde alt dudağını çekiştirerek eski zamanlardan kalma yakarışı okumaya başladı. Okuması bitince, kitabı masasına götürdü. Bir süre sessice oturduktan sonra yüzünde memnun bir gülümsemeyle boş, beyaz bir Xerox kâğıdının üstüne mavi mürekkeple tek bir cümle yazdı ve kâğıdı bir kez katladı. Kitapta

yerini işaretlemek için saytanın ucunu katladıktan sonra, elinde kitap ve kâğıtla yeniden oturma odasına döndü.

Bu defa balkona çıktığında yanında kitap, kâğıt, içi soğuk suyla dolu temiz bir şampanya kadehi, bir kutu uzun kibrit ve dimdik omuzlarında kendini gösteren keskin bir kararlılık vardı.

Şömine sadece bir tane kokulu çam fıstığı odunu alacak büyüklükteydi. CC hünerli ellerle şöminenin küçük ağzını besledi ve kuru odunu tutuşturdu. Sonra, balkonun ferforje korkuluklarına asılı duran ince, uzun çiçekliği yerinden çıkardı. Kadifemsi yaprakları okşadı ve nanenin keskin kokusunu içine çekmek için hafifçe eğildi.

"Çiçek yetiştirmek konusunda becerikli olmam büyük şans."

Seçimini büyük bir dikkatle yaparak, diğerlerine göre daha büyük olan nanelerin en üst yapraklarını kopardı.

Yanan çam fıstığının baharatlı kokusu şömineden bir buğu gibi yükseliyordu. Duman balkonun üstünde asılı kalmıştı. Ay ışığında, ılık esintiyle okyanus dalgaları gibi eğilip bükülmesi çok net görülebiliyordu. Telaşlı hareketlerle şöminenin karşısındaki yerini alırken, CC'nin nefesi kesilmişti. Kopardığı naneleri, sehpanın üstüne, su kadehinin ve kâğıt parçasının yanına bıraktıktan sonra kitabın işaretli sayfasını açtı. Gittikçe artan bir heyecan duygusuyla gırtlağını temizledi ve okumaya başladı.

"Yüce Ana, Gaea, bütün varlıkların olgun yaratıcısı, seni şu anda, burada benimle olmaya davet ediyorum."

Kendini bu eski ritüelin ritmine kaptırırken, sesindeki çekingenlik yok olmaya başlamıştı. Çıplak kollarındaki tüyleri neredeyse bir statik elektrik kıvılcımı gibi okşayıp geçen, beklenmedik bir ürpertiyle irkildi.

"Ruhsal bilgi ve büyüme için uğraş verirken, senin rehberliğine ihtiyacım olacak. Ayrıca bana..." Duraksadı. Metnin bu kısmında, parantez içinde *(rahibe amacını belirtir)* diye not düşülmüştü. Derin bir nefes aldı, gözlerini yumdu ve bütün kalbi ve ruhuyla konsantre olarak, "Ayrıca bana, hayatımda sihir yaratmam için yardım et," dedi.

Gözlerini yeniden açıp okumaya devam etti. "Bütün kalbimle, arzularımı pozitif anlamda gerçekleştirmeyi diliyorum. Bana yön göster. Rehberliğini ve yardımını sabırsızlıkla bekliyorum."

Bir hava akımı kitabın açık sayfasında dolaştı ve CC bir an için, kitabın titrediğini ve ellerinin arasında canlandığını hissetti.

Ürpermişti. Gece, âşığının bir sonraki kelimesini bekleyen bir sevgili gibi, sessizdi.

"Arzularımı ve düşlerimi sana emanet ediyorum."

Bir eliyle kitabı açık tutuyordu. Diğer elinin parmaklarını çam fıstığından yükselen dumanın üstünde usul usul salladı.

"Havayla tohumu yaratıyorum." Duman tembel tembel kıvrılıp bükülerek yükseliyordu.

Aynı elini küçük ve sık el yazısıyla, "Hayatımda sihir istiyorum," cümlesini yazdığı, katlı kâğıt parçasına uzattı. Bu dilek bütün zihnini kaplamıştı. *Ah, lütfen* diye dua etti.

"Ateşle onu ısıtıyorum."

Ateşe atmasıyla, hararetli, yeşil alevlerin kâğıdı yutması bir oldu.

Zihninden bunun olmaması gerektiği düşüncesi geçti. Ne de olsa, söz konusu olan basit bir fotokopi kâğıdıydı. O kâğıtta böyle şiddetli ve yeşil bir aleve neden olacak bir şey olamazdı. CC'nin kalp atışları hızlanmıştı ama soğuk, berrak suyla dolu kadehe uzanırken elinin titrememesi için büyük

çaba sarf etti. Suyu, bir daire çizerek, minik fiskelerle şöminenin etrafına serpiştirdi.

"Suyla onu besliyorum."

Yeni oluşturduğu bu çemberin içine girdi. Çember, ay ışığında cıvadan yapılmış bir dantel gibi parlıyordu. Sonra masaya eğildi ve nane parçalarını topladı.

"Toprakla büyümesini sağlıyorum."

Narin yaprakları cızırtılar eşliğinde ışık saçmaya başladıkları ateşin içine attı. Ve yavaş yavaş yok olup gitmelerini izledi. Bir an egzotik su yosunlarını andırdıklarını düşündü; sanki okyanusun tuzlu kokusunu gerçekten duymuştu.

"Tanrıçanın gücüne katılırken, ruhtan her şeyi mümkün kılma kudretini çekiyorum." CC bir duygu patlamasıyla kitabı sehpaya bıraktı ve ritüelin son kelimelerini, kalbini kazınmışlar gibi kararlı bir sesle tamamladı: "Teşekkürler Gaea, Yüce Ana Tanrıça!"

Esinti, yakarışına karşılık vermek ister gibi, şöyle bir kıpırdanıp serinledi. Fıstık ağacının dumanları, yarı şeffaf ve camgöbeği bir ışıltıyla döne döne yükseldi. CC dumanın, ay ışığıyla aydınlanan gökyüzünde kayboluşunu büyülenmiş gözlerle izledi.

Esinti şiddetlenmeye başlamıştı. CC, iç güdüsel olarak, ayı avuçlarının arasına almak ister gibi parmaklarını uzatarak ellerini başının üstüne birleştirdi. Rüzgârın onu gecenin senfonisiyle eş zamanlı hareket ettirmesine izin vererek ağır ağır sallanmaya başladı. Çıplak ayakları ıslak çemberin üzerinde dolaşırken, kendi dans ritimlerini yarattılar. Rüzgâr vücudunu yalayıp geçiyor, geceliğinin ipekli kumaşını ılık teninden havalandırıyordu.

Kafasını eğip vücuduna baktığı zaman gözleri hayretle iri iri açıldı. Genelde kendini seksi sayılamayacak kadar ufak

tefek bulurdu ama bu gece ipekle karışan ay ışığı vücuduna buram buram sihir yayıyordu. Memeleri incecik kumaşın altından açıkça seçiliyordu; kumaşın yumuşaklığını âdeta zorlayan minicik, kusursuz meme uçları hassas ve gergindi. Bacağım ilk okuldaki bale derslerinden bu yana içinde uykuda bekleyen, zarif bir dans adımıyla öne doğru attı. Bacağının üst kısmını sımsıkı saran geceliği, CC'de bir Maxfield Parrish tablosundan çıkageldiği hissini uyandırıyordu. Ay ışığı, ipeğin kat yerlerinde dans ediyor ve soluk rengine can verip onu köpük köpük bir denize dönüştürüyordu. CC kendi beklenmedik güzelliği karşısında güldü ve âdeta kanatlanan ayaklarının üzerinde döndü.

Ve geceye, "Bende sihir var!" diye ilan etti.

Balkonun dört bir yanma gölgeler düşüyordu. CC kafasını kaldırınca, yarı-biçimlenmiş düşünceler misali, incecik duman tutamlarının gecenin şahidi ayın yüzünü gölgelemeye başladıklarını gördü. Rüzgâr artarken, CC de dansının ritmini hızlandırıyor ve bir o yana bir bu yana dalgalanan ağaçların temposuna ayak uyduruyordu.

Gök gürültüsünün kulakları sağır eden sesi onu korkutmalıydı ama CC yaklaşan fırtınanın vücudundan kopup geldiğini hissediyordu. Şimşeğin mavi-beyaz ışığı göğü delip geçerken, geceye olan iştahını kabartmaktan öteye geçememişti ve CC kendi sesini fırtınanınkine ekleyerek haykırdı.

Gökyüzü, olgunlaşmış bir meyve gibi âdeta ortadan ikiye ayrıldı ve kutlamasına sağanak yağmurla katıldı. CC olduğu yerde dönerken, kahkahalar atıyordu. Her anın tadını çıkaracaktı. Bitkilerinin, yapraklarını ona eşlik edercesine salladıklarını, yağmur damlalarının o yapraklar üstünde kesme mücevherler gibi parladıklarını görebiliyordu. Gözleri, aşağıdaki park alanına kaydı. Asfalt zeminin yağmurun etkisiyle

gizemli, gölgeyle kaplı bir okyanusun camsı yüzeyine dönüşmüş olduğunu görünce şaşırdı.

CC kollarını kaldırdı ve yağmur onu nemli bir ihtişamla sarmalarken parmağının ucunda yükselip kendi etrafında bir tur attı. Yüksek perdeden bir kahkaha attı; başka bir kadının daha melodik bir kahkaha attığını duyduğunu sandı. Sihirli birkaç saniye boyunca ikisinin sesleri birbirine karışarak balkonu sevinç ve sevgiyle doldurdu.

Sonra gökyüzü yeni bir ışık patlamasıyla aydınlandı ve sağanak yağmur iniverdi. CC dairesinin içinde perdelerin vahşice havalandıklarını ve yağmurun halıyı su içinde bıraktığını fark etmişti. Gülmeye devam ederek ıslak adımlarla balkon kapısına koştu ve kendini içeri atıp, kapıyı sıkıca kapattı.

Su içindeki halının üstünde titrerken erimesi gerekirdi ama CC canlandığını hissediyordu. Kollarını iki yana uzattı ve pırlantalar gibi parlayan su damlalarının geceliğinin sırılsıklam kumaşından akıp gitmesini izledi.

"Kendimi hiç bu kadar hayat dolu hissetmemiştim." Bu sözleri yüksek sesle telaffuz etme ihtiyacı duymuştu. Başım sallayıp suların etrafa saçılmasına izin verdikten sonra parmaklarını kısacık buklelerinin arasından geçirdi.

Kendi kendine, "Saçlarımı uzatacağım," diye söz verdi.

Ve değiştirmeye hazır olduğu tek şeyin saçları olmadığını fark etti. Kalıbını kendi elleriyle kıracaktı.

Hafif adımlarla banyoya yürüdü ve çarşaf dolabından kalın bir havlu çekti. Yatağının başucundaki komodinde, ismi kendine çok yakışan Gizli Bahçe adlı küçük ve ilginç bir butikten satın aldığı mumu yaktı. Derin nefesler alarak, leziz vanilya-rom kokusunu içine çekti. Geceliğinin incecik, ıslak askılarını omuzlarından kaydırırken ve sırılsıklam olmuş kumaşı üzerinden sıyırırken, tatlı kokunun etrafında dans etti-

ğini hissedebiliyordu. Mum ışığının aydınlattığı odada havluyla kurulanmaya, halihazırda hassaslaşmış tenini hafif ve dairesel hareketlerle ovmaya başladı. Kendini tertemiz çarşaflarının serinliğine bıraktığında saçları neredeyse kurumuştu. Alev alev yanan parmak uçlarıyla kendini okşamaya koyuldu. Gözlerini yumdu ve kademe kademe bütün vücudunu saran tarifi imkânsız elektrik hissi karşında kâh şaşırıp kâh sevinerek ve kendi dokunuşuyla yay gibi gerilerek zevkle inledi.

Kadifemsi uyku onu bambaşka diyarlara götürürken, CC balkonda, yağmurun altında dans ederken duyduğunu sandığı sihirli kadın kahkahasını yeniden duyduğuna yemin edebilirdi. Dudaklarında keyifli bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Ve uykusunda, bir erkeğin derin ve baştan çıkarıcı bir sesle onu çağırdığını uydu. Rüya halindeki bedeni o çağrıya tepki verdi ve ileri doğru hamle yapacak gibi oldu ama kendini hiç bu kadar miskin hissetmemişti. Rüyasında gözlerini açtı. Çevresi sıvı mavi bir duvakla sarılmış gibiydi. Uyuyan zihni, suyun altında olduğunu algılamıştı.

Aşkım, bana gel.

Bu zengin ses zihninde yankılanırken, CC'nin nabzı hızlandı.

Evet! diye bağırmak istiyordu, ama rüyasında nutku tutulmuştu sanki.

Başının üstünde bir ışık titreşmeye başladı. Gözlerini kısarak yukarı doğru baktı. Suyun yüzeyinde bir şekil belirmişti. CC yüzeye doğru süzüldü, şekil belirgin bir biçim kazandı ve bir erkeğe dönüştü. Koyu renkli ve egzotik bir erkeğe. Saçları, geniş, bronz omuzlarına siyah dalgalar halinde dökülüyor, CC'ye bakarken gözlerinin içi gülüyordu. Adam elini uzatıp onu kendine çağırırken, CC kristal dalgaların kıpırtıları arasında huzurlu gülümsemesini görebiliyordu.

Uzanıp elini tutmaya çalıştı ama kolu kalkmıyordu. Vücudunun aşka karşılık verme arzusuna itaat etmeye hiç niyeti yok gibiydi.

Adamın yakışıklı yüzü hüzünlendi. Kaybolmuş gibiydi. CC'nin zihninde yankılanan ses özlem doluydu.

Lütfen bana gel...

Bölüm Üç

Çok değişik bir ışık, kapalı göz kapaklarına koyu kırmızı bir gölge düşürüyordu. CC, uzun uzun gerinirken, *Ne tuhaf bir rüyaydı,* diye düşündü. Temiz çarşafların çıplak vücudunda uyandırdığı pürüzsüzlük duygusu, rüyanın getirdiği keskin ve doyurulmamış baştan çıkma hissine karışıyordu. CC hâlâ fena halde uyarılmış haldeydi ve çıplak vücudu yer yer seğiriyordu.

Çıplak mı?

Hayatı boyunca hiç çırılçıplak uyumamıştı ki. Şimdi neden çıplaktı? Gözlerini açtı, yatak odasının parlaklığı karşısında yüzünü buruşturdu ve gözlerini yeniden yumdu. Saat 07:30'u geçmiş olamazdı. Olabilir miydi? Çalar saatini kurmamış mıydı? Yoksa işe geç mi kalmıştı? Kalbi hızla çarpmaya başladı.

Önceki gecenin anıları canlanmaya başlamıştı: İki şişe şampanya, film, sonu ritüele çıkan o ani beyin fırtınası. Bu noktada yüzünü buruşturup yatak örtüsünün altına saklanmak istedi ama hafızası son hızla işliyordu.

"Oysa onca şampanyanın üstüne her şeyi unutmam beklenirdi," diye inledi.

Yatağın yan tarafına baktı. Vanilya-rom esanslı mum yanıp tükenmişti. Neyse ki en azından dairesini ateşe vermediğine şükredebilirdi. Yere baktı. Geceliği krem rengi halının üstünde buruş buruş, açık renkli bir öbek halinde duruyordu.

Kafasını sallayarak derin bir iç geçirdi. İki şişe şampanya... aklı nereye gitmişti?

"Unuttum," diye mırıldandı "Rasyonel düşünme süreci birinci şişeden sonra kendi kendini yok eder."

O acayip rüyayı görmesine şaşmamak gerekirdi. Tam bir sarhoşluk halindeydi.

Gözlerini kısarak komodine baktı ve başucundaki çalar saatin ekranında 11:42 yazdığını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Panik, rüyanın etkisini yerle bir etmeye yetmişti. Hızla doğrulup oturdu.

"Neredeyse öğlen olmuş!" diye bağırarak yataktan fırladı. O gün göreve gitmesi gerekmediğini hatırlayana kadar, giysi dolabının kapağını açmıştı bile. Ertesi sabah yeni görevi için yola çıkıyordu. Bu yüzden o günü eşyalarını toplamaya ve üç aylık yokluğundan önce bazı angaryaları halletmeye ayıracaktı

Derin bir nefes aldı ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. Aslında o gün üsse sadece bölük odasına uğrayıp yeni künyesini almak için gidecekti. (Bir önceki künyesini Colorado'dan taşınırken kaybettiği için hâlâ cam sıkkındı.) Ayrıca, seyahat öncesi biraz kozmetik alışverişi yapması gerekiyordu. Sonra dairesine dönüp, komşusu Bayan Runyan'm su verebilmesi için balkondaki bitkileri oturma odasma taşıyacak ve valizlerini kapatacaktı. Ve tabii ki ertesi sabah havaalanına gitmeden önce anahtarı Bayan Runyan'a bırakmayı unutmaması gerekiyordu.

CC derin bir nefes aldı. Ona ne oluyordu böyle? Genelde bu tarz görev yeri değişikliklerinde çok iyi organize olabilir ve mantıklı hareket ederdi. O sabah erken kalkmayı ve üsteki işini bir an önce halledip, geri kalan işleri çabucak yoluna koymayı planlamıştı. Böylece gevşeyip dinlenecek zamanı kalacaktı. Suudi Arabistan yolculuğu uzun ve yorucu olacağa benziyordu, bu CC'nin can attığı bir seyahat değildi. Uçmaktan ne kadar nefret ettiğini düşünmek bile istemiyordu.

Kafasını salladı. Yapması gereken onca iş dururken, tercihini akşamdan kalmaktan yana kullanmıştı. Banyoya gidip duşu açtı. Duş kabini ılık ve sakinleştirici buğuyla kaplanırken, başındaki korkunç ağrıyı gidermek için banyo dolabında ağrı kesici aramaya koyuldu. Ama ilacı bulmadan önce durdu.

Baş ağrısı mı? Şimdi artık kalbi yerinden çıkacak kadar hızlı koşturmaktan vazgeçmişken ve izin almadan yarım gün işe gitmemiş olma kaygısı ortadan kalkmışken, başının aslında ağrımadığını fark ediyordu. Hem de hiç. Aslında kendini gayet iyi hissediyordu. Dolabın kapağını kapattı ve aynadaki yansımasını dikkatle süzdü.

Akşamdan kalma olduğu bütün sabahların aksine, CC'nin kestane rengi gözleri, çökük ve donuk değil, gayet parlaktılar. Bakıştarı aşağıya, çıplak bedenine kaydı. Teni sağlıklı ve hayat doluydu, çok hoş tür pembe tondaydı. Bir önceki geceyi, iki şişe şampanya eşliğinde tonlarca kızarmış tavuk yiyerek, sağanak yağmur ve fırtına eşliğinde ay ışığında dans ederek değil pahalı bir SPA'da şımartılarak geçirmişti sanki.

Aynadaki görüntüsüne, "Belki de," diye fısıldadı.

Ay ışığını ve vücudunda körüklediği heyecan verici tutkuyu hatırlarken, bütün bedeni müthiş bir sevinçle doldu. Geceyi bir kez daha teninde hissediyordu sanki.

Sıcak sudan yükselen ılık buhar, koyu, tembel dalgalarla çevresinde dans ediyordu.

"Çam fıstığı dumanı gibi," diye fısıldarken, yüreği kıpırdandı. Aynadaki yüzüne, "Hatırla," dedi. "Kalıbını kıracağına söz verdin."

Çekingen bir tavırla kollarını kaldırdı ve önceki gece yaptığı hareketleri taklit etmeye çalışarak parmak uçlarında yükselip ağır ağır döndü. Sis çevresinde dans ediyor, ona şehvetli ve buruk rüyasını anımsatmak ister gibi, çıplak tenini okşuyordu. Zihninin yarattığı o yakışıklı yabancıyı düşünerek dönmeye devam ederken, buğuyla kaplanan aynadaki görüntüsüne baktı. Ufak tefek bedeni, ay ışığıyla aydınlanmış sihrin bir kısmını içine hapsetmeyi başarmış gibi, kıvrak ve gizemli görünüyordu.

"Dün gece inanmıştın. Bugün de inan." Konuşmaya devam ederken, içinde, bir nehir yatağındaki çakıl taşlarını okşayan dümdüz bir su misali, bir şeyler kıpırdanıyordu.

"Sihir," diye fısıldadı.

Belki de gece ve rüya hayatında olacakların -değişeceklerin- habercisiydiler. Belki de değişime açık olması ve isteklerini yerine getirmesi gerekiyordu.

"Sihir," diye tekrarladı.

Gülüp dans ederek duşa yürüdü. Ilık suyun vücudundan aşağı süzülen parmakları çok hoşuna gitmişti.

Giyinirken ve makyajını yaparken de gülümsemekten bir an olsun vazgeçmedi. Bu duygu onu terk etmeyeceğe benziyordu. Sanki birisi eline bir anahtar almış, içindeki bir kutuyu açmıştı ve dışarı salınan şey, kutuya dönmek istemiyordu.

En sevdiği, düğmeli 501 kotunu üzerine geçirdi. Hava raporunu dikkate alarak göğsünde büyük harflerle HAVA KUVVETLERİ yazan, kalın, gri sweat-shirt'ünü üstüne geçir-

di. Buzdolabından bir meyve suyu kapıp dairesinden çıkarken, kendini tüy gibi hafif hissediyordu.

En üst kattaki dairesinden aşağıya kadar inen dönen merdivenlerin önceki geceki fırtına sonrasında hâlâ ıslak olduğunu görünce, kendi kendine gülümsedi. Her şeyde olağandışı bir berraklık ve güzellik vardı. Arabasını balkonunun tam karşısına park etmişti. Kapıyı açarken dönüp yukarı baktı. Ağzı hayranlıkla aralandı. Öğlen güneşinin ışığı yağmur tanecikleriyle ışıl ışıl parlamaya devam eden yeşilliklerin üzerinde bir tür ışık halkası oluşturmuş ve balkonuna okyanustan çıkagelmiş gibi bir görüntü vermişti.

Sihir gerçek oluyor. Bu düşünce son hızla zihnine dolarken, CC durumu sorgulamak yerine derin bir nefes aldı ve bu cazip düşünceyi benimsemeye karar verdi.

Tinker'ın Kuzey Girişi'ndeki kapı görevlisi, askeri kimlikleri kontrol ediyordu. Sıra kendisine gelince, CC arabasının camını indirdi ve ciddi görünüşlü genç askere neşeli bir sesle, "Günaydın!" dedi.

Askerin graniti andıran sert yüzü yumuşayıverdi ve CC'nin neşeli gülüşüne hafif çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. Sonra nazik bir sesle, "Öğleden sonra oldu, hanımefendi," diye ekledi.

"Hay aksi." CC sırıttı. "Şey, her şey o kadar aydınlık ve berrak ki bana daha sabahmış gibi geliyor."

"Şu ana kadar hiç düşünmemiştim ama haklısınız. Bugün gerçekten güzel bir gün." Asker CC'nin keşfine ciddi ciddi şaşırmışa benziyordu. "İyi günler dilerim, hanımefendi." CC geçerken el salladı. Askerin yüzündeki çarpık gülümseme, CC uzaklaştıktan sonra da uzunca bir süre dudaklarında asılı kalacaktı.

İletişim Bölüğü'nün idari işler bürosu Personel Binası'nın

içindeydi. Bina, alelade kırmızı tuğladan büyük bir kare biçiminde inşa edilmiş, tipik bir askeri yapıydı. CC ön sırada boş bir park yerinin olduğunu görünce sevindi. Park yeri genelde anlam verilemeyecek kadar kalabalık olurdu ve CC sokağa park etmek zorunda kalırdı. Binayı çevreleyen çimlik alan ve girişteki şimşirler son derece bakımlıydılar. Ve bu takıntılı düzen hissi, binanın içine de aksetmişti.

Kapıyı açınca CC'yi askeriyeye özgü temizlik kokusu karşıladı. *Evet, efendim.* Yerler, duvarlar, tavanlar ve masalar kelimenin tam anlamıyla üzerinden yemek yenecek kadar temizdiler. Tam karşısında kalan aynada kendini gördü. Ve otomatik olarak, aynanın üstüne yapıştırılmış kelimeleri okudu. GÖRÜNTÜNÜZ PROFESYONELLİĞİNİZİ YANSITIYOR MU? CC kot pantolonu ve sweat-shirt'üne sırıtarak bakarken birden jetonu düşüverdi.

Gözleri her zaman bu kadar iri miydi? Büyülenmiş gibi aynanın pürüzsüz yüzeyine yaklaştı. Annesi gözlerine "şirin" ve "ceylan gibi" diye iltifat etmeye bayılırdı. CC ise, yirmide yirmi görüş kapasitesine sahip olmasına şükretmek dışında, gözlerine pek fazla kafa yormazdı. Ancak bugün gözleri yüzünün büyük kısmını kaplıyor gibiydiler. Sıradan, kestane rengi gözleri ışıl ışıldı...

"Size nasıl yardımcı olabilirim, efendim?"

Bu sert ses CC'nin bir suç işlerken yakalanmış gibi yerinden sıçramasına neden oldu. Bir hayli yorgun görünüşlü kıdemli başçavuşla yüz yüze gelmek için arkasını döndüğünde, yanakları pespembeydi.

"Şey, evet. Künyemi almak için nereye gitmem gerektiğini söyleyebilir misiniz?"

"Tabii ki." Başçavuşun aksi yüz ifadesi daha CC konuşmaya başlar başlamaz yumuşamış, dudakları kibar bir gü-

lümsemeyle bükülmüştü. "Künye ve askeri kimlikler ofisi üçüncü katta. Koridorun sonundaki asansörü kullanabilirsiniz." Eliyle sağ tarafı işaret ediyordu.

"Teşekkürler, Başçavuş." CC alev alev yanan bir suratla asansöre doğru harekete geçti.

Yaşlı başçavuş, CC'nin arkasından uzunca bir süre baktı.

Kendi kendine, "Ne hoş bir kız," diye mırıldandı.

Kimlik ofisini bulmak çok zor değildi; burası binanın en yoğun ofisiydi. CC iç geçirerek bir numara aldı ve duvar dibindeki koltuklardan birine oturdu. Ofisler öğle yemeği saatinde son derece kalabalık olurlardı. Bunu düşünmesi gerekirdi. Eski bir Hava Kuvvetleri dergisinde ilginç bir makale bulmaya çalışırken, yanında bir kitap getirmeyi nasıl akıl edemediğine hayıflanıyordu.

Numarası nihayet okunup yeni künyesini almayı başardığında oda neredeyse tamamen boşalmıştı ve devlet malı duvar saati, beklemeye başlamasının üzerinden tam kırk beş dakika geçtiğini haber veriyordu. Nihayet! CC kendini özgürlüğüne kavuşmuş gibi hissediyordu. Asansörün aşağı düğmesine bastı. Otomatik kapılar açılırken parmaklarıyla yapılması gerekenler listesini kontrol ediyordu.

Bir: Üs kantinine uğrayıp ihtiyaç duyduğu kozmetikleri alması gerekiyordu. *İki:* Biraz gübre almalıydı. Bu arada midesi gurulduyordu. Üç: Adam gibi yiyecekler almalıydı. Önceki gece tavukların büyük kısmını yemişti; hem zaten üst üste iki gece kızarmış tavuk yemeyi kaldıramazdı. Ya da en azından kaldırmamalıydı.

Tam kabine adım atacağı anda hükmedici bir kadın sesiyle irkildi: "Bekle!"

CC duraksadı ve döndü. Hemen arkasında duran kadının nefes kesici bir güzelliği vardı.

CC, kadının güzelliği karşısında afallayarak, tam bir aptal gibi, "Ne?" diye sordu. Kadın uzun boyluydu ve CC'nin bir elli beş santimlik ufak tefek cüssesine tepeden bakıyor gibiydi. Saçları muhteşemdi. CC hayatı boyunca bu kadar güzel bir şey gördüğünü hatırlamıyordu. Doygun toprak rengiydiler ve bel kıvrımına kadar iniyorlardı. Yüzü soylu ve zarif, elmacık kemikleri belirgin ve çıkıktı. Ancak CC'yi asıl esir eden, masmavi gözlerindeki derinlik oldu.

"Bekle, kızım." Kadın gülümsedi. CC bu gülümseyişin sıcaklığının her yanını sardığını hissetti. Neden beklemesi gerektiğini ve bu muhteşem kadının ona neden "kızım" diye hitap ettiğini sormak istiyordu; ama dudaklarının işlemeye niyeti yok gibiydi. Tek yapabildiği orada öylece durup kadına öğretmeniyle ilk kez tanışan bir yuva çocuğu gibi ahmak ahmak sırıtmaktı.

"Hanımefendi, bekleyin!"

Ses odanın uzak ucundan geldi ve CC sesin geldiği yöne döndüğü anda, itfaiyeci kılığındaki bir adamın üstüne doğru atıldığını gördü. Adamın bu hamlesi onları asansörün açık kapılarından birkaç adım öteye çekmişti. Durdukları anda, itfaiyeci derhal ayağa fırladı.

"İyi misiniz, hanımefendi?" Bir taraftan CC'nin kalkmasına yardım ederken, bir taraftan da kot pantolonundaki var olmayan tozları silkeliyordu.

CC buna inanamıyordu. Çarpışmanın şiddetiyle nefesi kesilmişti; tek yapabildiği ciğerlerine biraz hava çekmeye çalışmak ve adama şaşkın şaşkın bakmak oldu.

"Üzgünüm, hanımefendi. O kadar sert olmak istemezdim ama asansöre binmenize engel olmak durumundaydım."

"Ne?.." CC derin bir nefes aldı ve sulanan gözlerini eliyle silerken, "Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu.

"Şey, asansörden, efendim." Adam hâlâ açık duran kapıları işaret ediyordu.

CC, kapıların açık haldeyken takılıp kaldığını düşündü.

"Kapılar açık kaldığı için mi beni yere serdiniz?" Çok şükür, aynı anda hem konuşup hem nefes alabilme yetisine yeniden kavuşmuştu.

"Hayır, hanımefendi. Kapılar açık kaldığı için değil." Kapılar, talimatı almış gibi kapanıverdiler. "Asansör takılıp kaldığı için." CC'nin bu kelimelerin ne anlama geldiğini idrak etmesi için birkaç saniye durdu. "Birinci katta."

"Olamaz," dedi CC odunumsu bir donuklukla. "Daha az önce asansörle yukarı çıktım."

İtfaiye görevlisi bir homurtu çıkardı. "Evet, bir saat önce çalışıyordu zaten. Asansör takılıp kalalı sadece beş dakika oluyor. Yandaki binada yeni elemanlar için eğitim çalışması yaparken, başçavuş bu kattaki herkesin durumdan haberdar olmasını sağlamak için uyarı bandı asmamızı istedi."

CC adamın elinde tuttuğu ve polisin suç mahallerini mühürlemek için kullandığı bantlara çok benzeyen sarı ruloyu ancak fark edebilmişti.

"İnanamıyorum," dedi.

"Adımlarınıza dikkat edin. Dikkatli olun." Adam CC'nin önünden çekildi.

CC asansöre yaklaştı ve tıpkı birkaç dakika önce yaptığı gibi, aşağı düğmesine bastı. Kapılar hiç zorlanmadan açıldılar ve CC kafasını uzatıp, aşağıya, karanlık hiçliğe baktı. Başı döner gibi odu.

"Sizi görmem iyi oldu. Bir saniye geç kalsam neler olacağını düşünmek dahi istemem." İtfaiye görevlisi dudaklarını büzüp kafasını salladı.

"Ama siz değildiniz," dedi CC titrek bir sesle. "Tam asan-

söre adım atmaya hazırlanırken..." CC biraz önceki kadının varlığını hatırlaması bu kadar uzun sürdüğü için utanarak hızla çevresine bakındı. "Arkamda duran kadın... Beni uyardı. Zaten asansöre binmemem onun sayesinde oldu."

CC midesinin hareketlendiğini hissetti. Aklını halletmesi gereken işlere verdiği için çevresine hiç dikkat etmemişti.

"Şey, hanımefendi," dedi itfaiye görevlisi nazik bir sesle. "Siz iyi olduğunuzdan emin misiniz?"

"Tabii ki iyiyim." CC hâlâ çevresine bakınıyor, güzel kadını görmeye çalışıyordu.

"Belki biraz otursanız daha iyi olacak."

CC, "Siz neden bahsediyorsunuz?" diye çıkıştı. Adam önce onu yere sermişti; şimdi de analiz etmeye çalışıyordu. CC üniformasının kolundaki çizgilere baktı. Evet. Rütbesi itfaiye görevlisinin üstündeydi. "Teşekkür etmek için, az önce beni uyaran o kadını bulmak istiyorum."

"Benim söylemeye çalıştığını da bu ya. Holde sizden başka kimse yoktu ki."

CC'nin bedeninden bir ürperti geçip gitti. İnanamayarak kafasını salladı. "Evet, vardı. Tam arkamda duruyordu. Siz beni yere devirdiğinizde onunla konuşuyordum."

"Hanımefendi." İtfaiyeci onu kolundan tuttu ve açık kapıdan uzağa çekti. "Kimseyle konuşmuyordunuz. Burada durmuş, asansöre binmeye hazırlanıyordunuz."

"Ama tam arkamdaydı," dedi CC.

"Burada kimse yoktu. Şimdi de yok." Adam eliyle holü işaret etti. "Burada asansörden başka tek bir çıkış var. O da şu taraftaki merdiven boşluğu." Eliyle kendisinin geldiği yönü işaret ediyordu. "Oraya ulaşabilmesi için kadının yanımdan geçmesi gerekirdi ama geçmedi."

CC sersemlemiş halde, "Onu görmediniz mi?" diye sordu.

"Hayır, efendim," dedi itfaiyeci sakin bir sesle. "Ve insanlar sihir gibi, bir belirip bir kaybolmazlar."

Sihir... Bu kelime CC'nin beyninde yankılanmaya başladı. Adamın sonraki sözlerini dinleyebilmek için kendini çok zorlaması gerekti.

"Belki kafanızı bir yere vurdunuz. Belki sadece bir saniye için kendinizden geçtiniz. Sizi yere fena serdim. Adamlarımız sizi revire götürüp kontrolden geçmenizi sağlayabilirler."

"Hayır!" CC yutkundu. Kendini toplamıştı. "Görüyorsunuz ya, ben gayet iyiyim!" Herhangi bir hassasiyet olmadığını ispatlamak için, parmaklarını yüzünü bir an bile buruşturmadan saçlarının arasında, kafasında dolaştırdı.

Merdivenlerin kapısı açıldı ve holde ikinci bir itfaiyeci belirdi. "Hey, Steve! Şu ikaz bandını asamadın mı daha?"

CC'nin yanındaki itfaiyeci, "Halletmek üzereyim," diye cevap verdi.

"Elini çabuk tutmaya bak. Bütün günü güzel kızlarla oynayarak geçirecek vaktimiz yok." Gülümsedi ve baretinin önünü hafifçe eğerek CC'yi selamladı.

Steve'in yüzü kızarmıştı. CC bunu, oradan ayrılmak için fırsat bildi.

"Sizi işinizle baş başa bırakayım." Hızlı adımlarla ikinci itfaiye görevlisinin açık tuttuğu kapıya yürüdü. "Ve beni berbat bir düşüşten kurtardığınız için çok teşekkürler."

Merdiven boşluğuna daldığı anda, arkasında Steve'nin sesi yankılandı: "Lafı bile olmaz, hanımefendi." Ama CC onu duymamıştı bile. Hafızasında net olarak canlandırabildiği o tek cümleyi tekrar etmekle meşguldü. CC'nin el yazısı ve mavi mürekkeple, bembeyaz bir kağıda dökülmüş o tek cümleyi:

Hayatımda sihir istiyorum.

Bölüm Dört

CC, arabasına atladı ve hızla ordu kantinine gitti. Neyse ki kantin, Personel Binası'yla üssün kuzey girişi arasında kalıyordu. Hızla içeri koşup ihtiyaçlarını alabilir ve derhal çıkıp dairesine gidebilirdi. Yalnız kalmaya ve az önce olanları düşünmeye ihtiyacı vardı.

Kadını hayal etmemişti. Bundan adı gibi emindi. Ama emin olduğu tek şey de buydu.

Üs kantininin kalabalık otoparkına girdi. Ana kapının önünden geçerken gözüne boş bir park yeri -hem de yüksek rütbeli subaylara ayrılan kısımdan sonra, girişe en yakın noktada- takıldı ve gittikçe şiddetlenen bir merak ve hayretle arabasını park etti.

"Bugün park konusunda ciddi anlamda şanslıyım," diye mırıldandı.

Askeri personelin ÜK diye bildiği üs kantini, CC'ye üst sınıfa hitap eden çok katlı mağazalarla bit pazarının tuhaf bir melezi gibi gelirdi. Tinker'ın ÜK'si da istisna sayılmazdı. Ön kapının iç tarafında, daha kantine tam olarak giriş yapılmayan bir noktada, yan yana sıralanmış tezgâhlarda şarküteri sandviçlerinden, "tasarımcı" çantaları ve mücevherlerine ka-

dar pek çok eşya sergileniyordu. CC bu renkli alanı aceleyle geçti ve ÜK görevlisine kimliğini gösterdi. Koşar adımlarla kozmetik malzemelerinin satıldığı bölüme gitti ve ihtiyaç duyduğu birkaç parçayı seçti. Kasiyerin satın aldığı malzemeleri kasadan geçirmesi sonsuza yakın bir zaman alırken, çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu.

Çıkış kapısına koşarken, yemek kokusu ve gittikçe şiddetlenen mide gurultusu duraksamasına neden oldu. Neden akşam yemeği için bir şeyler almıyordu? Böylece yol üstünde durmasına gerek kalmazdı. Tezgâhların arasında, burnunun onu çektiği yönde ilerledi ve sonunda bir şarküteri masasının önünde durup kendine İtalyan tarzı bir sandviç ısmarladı.

Siparişinin hazırlanmasını beklerken, ensesinde bir ürperti hissetti. Sanki birisi gözlerini ona dikmişti. Sıkıntıyla kaşlarını çatıp kafasını çevirdiği zaman, tam karşıda kalan mücevher tezgâhındaki kadının zarif bir gülümsemeyle onu izlemekte olduğunu gördü. Kadının üstünde safir renkli kadifeden bol bir elbise vardı. Bakımlı ve bol yüzüklü elini havaya kaldırdı ve CC'yi kendi tezgâhına çağırdı. "Gelin!"

CC bu tuhaf daveti geri çevirmek üzere ağzını açtı ama kadın ondan önce davranarak, "Hayır, düşünmeyin," dedi. "Sadece gelin." Belirgin aksanıyla kelimeleri yuvarlıyordu.

Sandviç standındaki adam, "Beş dolar," dedi.

CC parayı ödedi ve sonra sıra dışı -kalıplarının dışında kalan- bir şey yaptı. Hiç düşünmeden, adımlarının onu mücevher standına çekmesine izin verdi.

Kadın, CC'nin sağ elini iki avucunun arasına alıp, avucu yukarıda kalacak şekilde çevirirken, "Ah," dedi. "Biliyordum. Size dokunmuş."

"Kim?"

"Yüce Ana." Kadın gözlerini CC'nin avuç içinden ayırma-

dan, zengin ve bol aksanlı sesiyle, rahat bir tavırla konuşmaya devam etti. "Evet, auranızda gördüm ve şimdi burada da net olarak görüyorum. Siz onun sevdiklerindensiniz."

CC, "Ama nasıl...?" diye soracak oldu ama kadının söyleyecekleri bitmemişti.

"Ancak seyahatiniz uzun ve zorlu olacak." CC'nin avucuna orada rahatsız edici bir şeyler görmüş gibi, gözlerini kısarak bakıyordu.

"Yarın doksan günlük bir görev için Suudi Arabistan'a gidiyorum," dedi CC.

Kadın bakışlarını CC'nin yüzüne çevirdi.

"Hayır, küçük kızım. Ben fiziksel bir yolculuktan değil; ruhsal bir yolculuktan bahsediyorum." Göz göze geldikleri anda hissettiği aşinalık, CC'yi ürkütmüştü. Sonra kadın birdenbire elini bıraktı ve arkasına döndü.

"Neredeydi?" Bir dizi kolye arasında bir şeyler aranırken, kendi kendine söyleniyordu. "Ah, demek buradasın." Zafer dolu bir ifadeyle kolyeyi CC'ye uzattı.

Çok güzeldi. Gümüş zinciri uzun ve narindi; zincirin ucunda sallanan gümüş sarmaşık kafesin içinde, tarçın renkli bir taş duruyordu. Taş CC'nin başparmağıyla aynı büyüklükteydi ve kusursuz bir gözyaşı damlası biçimindeydi.

Kadın, "Kehribar," dedi. "Toprağın koynunda fosile dönüşen reçineden oluşur."

"Daha önce hiç kehribarım olmadı," dedi CC. "Ama hep çok güzel bulmuşumdur."

"Bu taş, gözlerinizle aynı renk." Kadın gülümsüyordu.

CC kadının çok usta bir satıcı olduğunu düşündü. Egzotik kadının gülümsemesine gülümseyerek karşılık verirken, "Ne kadar?" diye sordu.

"Bu kolye satılık değil."

CC kaşlarını çattı. Yoksa kadın ona daha pahalı parçalar göstermek derdinde miydi?

"Bu kolye bir hediye." Kadın seri bir hareketle kolyeyi CC'nin başından geçirdi.

CC, "Ama bunu kabul edemem..." diye kekeledi.

"Etmelisiniz. Bu kolye sizin olmak için yaratılmış. Hem ayrıca, yakın zamanda bir hediyenin çok uygun düşeceği bir olayın yaşandığını hissediyorum. Yanılıyor muyum?"

"Şey, dün doğum günümdü."

"Ah, demek bir Samhain[2] çocuğusunuz. Ne kadar yerinde! Görüyorsunuz işte, bu kolye zaten sizinmiş. Seyahatinize çıkarken, onu da yanınızda götürün. Ve hiç çıkarmayın. Kehribar bir toprak taşıdır. Negatif enerjiyi çekme ve pozitife dönüştürme gibi bir özelliği olduğunu unutmayın." Kadının gözleri koyulaşmış ve ciddileşmişti. "Buna ihtiyacınız olabilir, kızım." Sonra gözleri parladı ve CC'yi kucakladı. "Şimdi evinize gidip hazırlanın." Bir şeyi dinler gibi kafasını yana yatırdı ve "Evdeki bitkileriniz sizi çağırıyorlar," diye ekledi.

"Teşekkürler," dedi CC. Şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırarak kadının onu çevirmesine ve kapıya doğru itmesine izin verdi. Göğüslerinin arasında kehribar taşının ağırlığını ve sıcaklığını hissediyordu. Taşa dokundu ve yüzünde büyülenmiş gibi bir gülümseme belirdi.

---

2 Cadılar Bayramı'na eski Kelt dilinde verilen isim. (Ç.N.)

Bölüm Beş

Sevgili Bayan Runyan,

Yokluğumda bitkilerime göz kulak olacağınız için teşekkür ederim. Gübreyi, mutfakta sulama fıskiyesinin yanına bırakıyorum. Lütfen, iki haftada bir gübre vermeyi unutmayın. Onlarla arada sırada konuşursanız çok güzel olur. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum, ama bunu çok sevdiklerine inanıyorum. Zarfın içinde anahtarımı ve Luby'nin Kafeteryası'na ait bir hediye çeki bulabilirsiniz. Doksan gün sonra döneceğim. Herhangi bir sorun olursa, Tinker'daki başçavuşumun telefonunu aşağıda bulabilirsiniz.

Bir kez daha, çok teşekkür ederim.

CC

Ve evet, video kasetlerimi gönlünüzce ödünç alabilirsiniz. Keyfinize bakın!

CC mektubu, anahtar ve hediye çekiyle birlikte bir zarfın içine koydu ve zarfı Bayan Runyan'ın kapısının altından attı. Bayan Runyan çok tatlı ve neredeyse bin yaşında bir kadındı. CC yokken bitkilerine bakmak ve evine göz kulak olmak karşılığında para almayı şiddetle reddetmişti. Fakat CC, Bayan Runyan ve arkadaşlarının pazar günleri kilise çıkışında Luby'nin Kafeteryası'na gitmeyi çok sevdiklerini biliyordu ve

yüz dolarlık bir hediye çeki satın almıştı. Keşke yola bu kadar erken çıkmak zorunda olmasaydı ve hediye çekini bulduğu zaman Bayan Runyan'ın kibar yüzünde belirecek ifadeyi görebilseydi. Sabahın bu kör karanlığında, sırt çantasını, valizini ve tekerlekli çantasını apartmanın döner merdivenlerinden indirmek ve arabasının bagajına yerleştirmek için debelenirken, bu düşünce yüzünü güldürmüştü.

Henüz çok erken olduğu için Tinker yolu inanılmayacak kadar açıktı. CC'nin düşünceleri son yirmi dört saat içinde yaşananlara kaydı. Üsten çıkıp eve döndükten sonra günün geri kalan kısmını bitkileri taşımakla ve eşyalarını toplamakla geçirmişti.

Bu işleri yaparken başına sihirli bir şeyler gelmediği kesindi. Hatta bir önceki gecenin ay ışığı sihrini yakalamak umuduyla balkonda oyalanmış ama bulutların araya girmesiyle sihri bırakın, ay ışığını bile bulamamıştı.

Önceki gün asansörün önünde gördüğü güzel kadını hayalinde yaratmış olabilir miydi? Hiç sanmıyordu. Göğüslerinin arasına sarkan kehribar kolye, ÜK'deki kadının da hayal gücünün ürünü olmadığını ispatlıyordu. Hem neden her şeyi sorgulayıp yaşananlarda delikler açsındı ki? Gerçek olsun istiyordu, hayatında sihir olsun.

Huzursuz parmaklarını göğsündeki kehribara uzanırken, CC arabanın saatine göz attı. 05:30'u gösteriyordu ve üsse çok yaklaşmıştı. Onu Tinker'dan Will Rogers Havaalanı'na götürecek araç, üsten saat 06:15'te hareket edecekti. Baltimore uçağı ise saat 08:25'te kalkacaktı. Baltimore'a varınca, onu İtalya'daki ABD Hava Üssü'ne götürecek askeri *charter* uçağına geçecekti. Oradan, bir Hava Kuvvetleri C-130 kargo uçağıyla Riyad, Suudi Arabistan'a uçacaktı. Yolculuğun tamamı

yirmi dört saati bulacak, bu yirmi dört saatin neredeyse yirmisi havada geçecekti.

Ve CC uçmayı gerçekten sevmiyordu. Midesindeki ekşime hissi, bu uzun yolculukla ilgili duygularını çok net ifade ediyordu.

Annesi orada olsa, Hava Kuvvetleri'ne katıldığı için onu belki birinci kez paylardı.

"İyi de, tatlım," derdi. "Uçmaktan bu kadar korkarken, silahlı kuvvetlerin uçan kolunu hangi akla hizmet seçtiğini sorabilir miyim?"

CC'nin cevabı hiç değişmiyordu: "Araştırdım, anne. Hava Kuvvetleri, bütün ordu kolları arasında en tatminkâr olanı. Ve Hava Kuvvetleri'nde uçmakla hiç alakası olmayan bir yığın görev var. Benimki gibi."

Annesi bir homurtu çıkarıp kafasını sallardı. CC, annesiyle babasının onun askeri mesleğinin, büyük bir medya firmasındaki sivil bir pozisyondan pek de farklı olmadığını anladıklarından emin değildi. Üs İletişim Merkezi'nde kalite değerlendirmelerinden sorumluydu. Yoksa gizli gizli savaş uçağı kullandığını falan mı sanıyorlardı?

Her sene sadece bir ya da iki tane geçici görevi oluyordu, ve evet, görev yerlerine uçması gerekiyordu ama özel bir şirkette benzer bir konumda çalışıyor olsa da durumu pek farklı olmayacaktı. Pek çok iş, o işi üstlenen kişinin periyodik olarak seyahat etmesini gerektiriyordu.

CC kendi kendine gülümseyerek, o özel şirketlerin çoğunun, çalışanlarını savaş alanlarına göndermediklerini düşündü. Gülümsemesi gergindi. İşinde başarılıydı ve çok iyi eğitim almıştı. Ve yaptığı işe inanıyordu. Bunu bir kahramanlık ya da vatanseverlik olarak görmüyordu; kariyeri için ülkesine gözle görülür biçimde hizmet edebileceği bir yol çizmişti, o

kadar. Ve evet, itiraf ediyordu, Hava Kuvvetleri'nin maceracı ruhuna bayılıyordu. Sürekli yeni insanlarla tanışıyor, yeni yerlere gidiyordu. CC değişimle besleniyordu. Hayatının ilk on sekiz senesini geçirdiği küçük kasabada, bundan sonraki elli sekiz seneye yetecek durağanlık yaşamıştı ne de olsa.

Sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Aslına bakılırsa, bu defa, normal uçuş öncesi geriliminden daha fazlasını yaşıyordu. Şu anda, uzun bir uçak yolculuğu yerine Taliban üyeleriyle karşı karşıya olmayı tercih edebilirdi. Midesindeki tuhaf hissi bir kez daha algılarken, tuhaf, diye düşündü. Bu bir tehlike önsezisi olabilir miydi? Altıncı hissi bir şeyler anlatmaya çalıştığı için böyle aşırı gergin bir halde olabilir miydi?

Midesi guruldayınca kendi kendine gülümsedi. Hayır, bu ekşimenin asıl nedeni, kahvaltıya vakit ayırmadığı için midesinin isyan ediyor olmasıydı. Uçakta yiyecek bir şeyler bulsa iyi olacaktı. Yüksek sesle güldü. Ciddi anlamda dehşet verici diye buna denirdi: Uçak yemekleri.

Amerika üstünde uçarak geçirdiği saatlerde, midesindeki gerilim yakasını bir türlü bırakmazken, CC bunu kendi kendine sık sık hatırlatmak zorunda kaldı. Baltimore'daki bekleme süresi kısaydı; onu, farklı rütbelerde çok sayıda askeri personeli taşıyan ticari bir 747 olan askeri *charter'a* götürecek otobüse yetişmek için zorlu bir mücadele vermesi gerekti. Uçakta yüzünü bir kitaba gömdü ve umutsuzca, yeryüzünden bir hayli yüksekte ve çok süratli hareket etmekte olduklarını gerçeğini unutmaya çalıştı.

Uçağın kaptan pilotu yirmi dakika içinde İtalya'daki hava üssüne inecekleri anonsunu yaptı. Havanın açık, sıcaklığın 23 derece olduğunu gururla belirtirken yerel saatin sabah on olduğunu hatırlattı. Oysa CC'nin içindeki saat neredeyse gece-

nin ikisini gösteriyordu. Parmaklarını karışmış saçlarının arasından geçirdi, kum tanecikleri dolmuş gibi batan gözlerini ovuşturdu. Keşke bu uzun yolculuk sırasında, kendini biraz olsun uyuyabilecek kadar bırakabilmiş olsaydı.

Kendi kendine, yolculuğun son ayağı, diye hatırlattı. Çekçekli çantasından görev emirlerinin ve programının olduğu dosyayı çıkardı. Evet doğru hatırlıyordu. İtalya'da bir saati biraz geçen bir bekleme süresi olacaktı. Ne yazık ki, bu ülkeye dair bir şeyler görmesine yetecek bir süre değildi ama en azından bir şeyler yiyecek ve sivil kıyafetlerinden soyunup yolculuğunun bir C-130'da geçecek son kısmında giymesi beklenen çöl kamuflaj kıyafetini giyecek kadar vakti olacaktı.

Askeri kargo uçağı düşüncesi bile ürpermesine ve içinde bulunduğu uçağın inmekte olduğunu unutmasına yetmişti. Ki iniş, bir uçuşun kalkıştan sonraki en tehlikeli kısmıydı. CC daha önce iki kez C-130'la uçmuştu; her iki deneyim de olağanüstü rahatsızlık vericiydi. C-130'lar insan boyundan büyük pervaneleri olan devasa kargo nakil uçaklarıydı. Gerçek yolcu koltukları yoktu; çok rahatsız ve gürültülü uçuşlar vaat ederlerdi. Zaten onlara C-130 denmesinin nedeni de buydu. C, Kargo kelimesini temsil ediyordu. Başka bir deyişle bu uçaklar, insanları değil, malzemeleri taşımak için üretilmişlerdi.

CC sabahın saat onunda, hava üssünde, yürünebilir bir mesafede, güzelce soğutulmuş bir şişe şampanya aramanın sonuçsuz bir çaba olabileceğini düşündü, ama üstünü değiştirdikten sonra şansını zorlamaya karar verdi. Yemek bekleyebilirdi. Şampanya öncelikli bir seyahat gerekliliğiydi.

"Haydi ama! Uyan! Biniyoruz!" Tok sesli bir başçavuş, CC'nin omzunu sarsıyordu.

CC boş gözlerle çevresine bakınarak nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı.

"Haydi, gidelim. Diğerleri uçağa bindiler ve kapıyı kapatmak üzereyiz." Başçavuş sert sesiyle devam etti. "Birazdan kalkmamız gerekecek."

CC gerçek dünyaya dönüş yaptı ve ayağa fırladığı gibi, başçavuşun peşine düştü. Yolcu bekleme salonundan, uçakların bekleme alanına geçerken, eliyle karmakarışık olmuş saçlarını düzeltmeye ve uyanmaya çalışıyordu. Böyle derin bir uykuya daldığına inanamıyordu. Ağzında bayat bir tat vardı, beyni uyuşuktu. Kendini son bir buçuk saatte olanları hatırlamaya zorladı. Kot pantolonunu ve sweat-shirt'ünü çıkarıp çöl kıyafetlerini giymiş ve içki arayışına çıkmıştı. Hayır, şampanya bulamamıştı. Sadece yarı sıcak rozbifli bir sandviç ve yarı soğuk bir bira. O birayı hiç içmemesi gerekirdi; birayla arasının şampanyayla olduğu kadar iyi olmadığı ortadaydı.

Ve C-130'a yaklaşırken yemek ve içmekle ilgili bütün düşünceleri buhar olup uçtular. Devasa uçak piste değişim geçirmiş bir böcek misali çökmüştü. Tipik asker yeşiline boyanmış olması, böceğimsi görüntüsünün nahoş etkisini güçlendiriyordu. Açık kuyruk kısmı, CC'nin tam karşısında duruyordu ve aralıktan, içerideki plastiğe sarılı kocaman kargo paletleri görünüyordu. CC tiksintiyle kafasını salladı. Uçağın kakasını yapmaya hazırlanan korkunç bir böcekten farkı yoktu. Hidroliklerin devreye girdiğini haber veren metalik sesler eşliğinde, kuyruk kısmı kapanmaya başladı.

Başçavuş CC'ye acele etmesini işaret etti. "Kıç kısmının kapanması sizi endişelendirmesin. Ön taraftan binebilirsiniz."

Ön tarafta, sol kanadın hemen altında kalan uzun ve dar açıklığı işaret ediyordu. Uçağın içinde bir yerden aşağıya bir

merdiven sarkıtılmıştı ve CC'nin uçağa binmek için birkaç adım atması yeterli olacaktı. CC uçağın ön tarafında kalan sessiz ve korkunç görünüşlü pervanelerinin çevresinde geniş bir daire çizerek ilerlerken, gergin bakışları bu canavarlardan bir an olsun ayrılmıyordu.

Başçavuş CC'nin tedirgin halini fark edip güldü. "Hey, çalışmadıkları sürece size bir zararları dokunmaz."

"Ama çalışmaları an meselesi değil mi?"

"İşte bu konuda haklısınız. Bu yüzden binseniz iyi olur." CC'nin basamakları tırmanmasına yardım etmek için dirseğini tutarken, "Başınıza dikkat edin," diye uyardı.

"Ahhh!" Çok geçti. CC elini girişin iç tarafında aşağı doğru sarkan bir ekipmana çarptığı alnına götürdü.

Alnını ovuşturarak sağa döndü ve uçağın kargo/yolcu kısmına geçti. Gözleri acıyla sulanmıştı ve parmaklarının altında bir şişliğin oluştuğunu hissedebiliyordu. Küfür etmek konusunda daha usta olmayı gönülden isterdi doğrusu; uygun kelimeleri art arda sıralamak için bundan daha doğru bir an olamazdı.

"Orası lanet olası bir..." CC cümlesini tamamlayamadan durdu ve öfkeden kıpkırmızı kesildi.

Altı erkek yüzü ona çevrilmişti. Geleneksel kum rengi çöl uçuşu üniformaları içinde, altı erkek. Her birinin üniformasında, F-16 Viper pilotu olduklarını ilan eden armalar ve kanatlar vardı.

Pilotlardan biri -hava yollarının işe alım ilanlarından birine yakışacak güzellikte bir yüzü olan genç bir teğmen-, "Hey, uyuyan güzel," diye seslendi. "Uyanıp bize katılmanız ne incelik."

CC yüzünün iyiden iyiye kızardığını hissediyordu. Bitkindi. Yüzü yağ içindeydi. Saçları yataktan yeni çıkmış gibiy-

di ve en iyi gününde bile, on iki yaşında gibi görünmesine neden olan çöl kamuflaj kıyafetleri içindeydi. O anın, hayatının en parlak anlarından biri olmaya çok uzak olduğunu söylemeye bile gerek yoktu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve nefesinin bir kuş kafesinin tabanı gibi koktuğundan emindi. Ve altı yakışıklı pilotun önünde -tam bir ahmak gibi- kafasını kapıya geçirmişti. Kalkmaya hazırlanan bir kargo uçağının içinde olması da cabasıydı.

Büyük ihtimalle cehenneme gelmişti.

Saçlarına yer yer -ve ona seçkin bir hava verecek kadarak düşmüş bir teğmen, "Siz ona aldırmayın, Çavuş..." dedi ve göğsündeki isim armasını okumak için duraksadı. "Çavuş Canady. Uyurken sizin kadar şirin görünmediği için öfkelendi, o kadar."

Uzun boylu, zayıf bir yüzbaşı, "Evet," dedi. "Onun uyurken salyaları akar."

Bu sözleri kahkahalarla karşılandı. CC telaşla kargo bölümüne geçti ve kendini boş bulduğu ilk koltuğa bıraktı. Çekçekli çantasını ayaklarının altına soktu ve katlanır koltuk ve ağ dokumadan yapılma sırtlıkla aynı tondaki kırmızı emniyet kemerini bağlamaya girişti. Ne zaman bir C-130'la uçmak zorunda kalsa, hep yaptığı gibi, uçaktaki diğer her şeyi asker yeşili ya da metalik griyken, koltuklar ve kemerlerin neden böyle parlak kırmızı olduğunu merak etmekten kendini alamadı. Tıpkı göz önünde duran uçak ekipmanları, borular ve kablolar gibi bu renk de onu huzursuz ediyordu. Sivil uçaklarda bu tarz şeyler, düz beyaz duvarlarla gizleniyordu en azından. Ama burada, uçağın bütün iç organları meydandaydı.

CC'nin daha içeri girmeden gördüğü paletler, yaklaşık iki metre aralıklarla, yere sabitlenmişlerdi. Kargo kısmı bu paletlerle doluydu. CC, çekingen bakışlarını diğer yolcu kol-

tuklarına çevirince az önceki pilotlardan sadece üç tanesini görebildiğini fark edip rahat bir nefes aldı. Kargo paletleri diğerleriyle arasını kapatıyordu. İç geçirdi. Her zamanki gibi, uçak insanların rahatını en alt seviyede sağlayacak donanıma sahipti. CC'ninki son boş koltuktu. Diğer koltuklar ya kapatılmış ya da pilotlar tarafından doldurulmuştu. Sağ tarafında, biraz ötede genç bir yüzbaşı oturuyordu. Kafasını arkasına yerleştirdiği bir yastığa dayamış halde, kulaklıkla müzik dinliyordu ama CC'ye başıyla küçük bir selam vermeyi ihmal etmemişti. CC, çaprazında, üç katlı koltuk ötesinde, pilotların kıdemli subayı olduğu her halinden belli olan albayı görebiliyordu. Sağ tarafında oturan biriyle derin bir tartışmaya dalmıştı ama plastikle kaplı ekipmanlar görüşünü kısıtladığı için, CC diğer adamı göremiyordu.

Rahatça görebildiği üçüncü ve son yolcu, koridorun diğer tarafında, CC'nin sağında kalıyordu. CC adama baktı ve onun da kendisine bakmakta olduğunu fark etti. Adamın belirgin elmacık kemiklerinin bariz biçimde kızardığını görünce çok şaşırdı.

Tanrım, diye düşündü. Neden kızarıyordu ki? Adam muhteşem bir heykelin hayat bulmuş hali gibiydi. Gözlerini hızla kaçırdı ama adamın boğuk sesini duyunca, ister istemez tekrar bakmak zorunda kaldı.

"Şey, merhaba," dedi adam. Sesi derinden geliyordu ama asker kökenli pek çok erkeğin aksine, gürleme ihtiyacı duymamıştı. Bakışları CC'nin alnındaki şişliğe kaydı.

Harika. Kızarmasına şaşmamak gerekirdi. Büyük ihtimalle CC'nin bir moron gibi kafasını çarptığını görmüş ve onun adına utanmıştı.

Alnının ortasındaki pembe lekeyi işaret ederek, "İçeri girerken ben de aynı şeyi yaptım," dedi.

Adam kanatlarını kabartıp oracıkta yumurtlayıverse, CC bu kadar şaşırmazdı herhalde.

"Ki benim daha yeni uyanmış ve henüz uyku sersemi olmak gibi bahanelerim de yoktu. Benimki, Çavuş Canady tamamen sakarlığımın eseriydi."

CC samimi bir kıkırtının dudaklarının arasından kaçmasına engel olamadı. Yakışıklı pilot da gülüşüne karşılık verdi.

"Lütfen," dedi CC. "Bana CC diyebilirsiniz."

"Pekâlâ, CC. Benim adım da Sean."

CC hemen toparlandı. "Size yüzbaşı diye hitap etmem daha doğru olmaz mı?" Yüksek rütbeli bir subayın, astlarına isimleriyle hitap etmesi sorun değildi ama tam aksi laubalilik olarak görülebilirdi ve Hava Kuvvetleri'nde subaylar ve çavuşlar arasındaki bu tarz samimiyetler pek hoş karşılanmazdı. Söz konusu subaylar yaşayan heykellere benziyor olsalar bile.

Ancak Sean'ın gülümsemesinde en ufak bir değişiklik olmamıştı. "Aslında, hayır. Diğer arkadaşlar gibi, ben de Tulsa, Oklahoma'daki Hava Ulusal Savunma Birimi'nde görevliyim." Öne doğru eğildi ve sırrını paylaşır gibi "Savunma'da bazı şeyleri farklı yaparız," dedi. "Bu yüzden sadece Sean demen bana uyar."

CC ne diyeceğini bilemiyordu.

Tabii ki Tulsa'da bir Hava Ulusal Savunma Birimi olduğundan haberdardı. Görevli olduğu İletişim Merkezi son üç ay içinde onlarla sayısız mesaj alışverişinde bulunmuştu. Ancak CC oradaki savaş pilotlarından hiçbiriyle tanışmamıştı. Aslında, tanıdığı tek savaş pilotları Colorado'daki Peterson Hava Kuvvetleri Üssü'ndeki geçici görevi sırasında tanıştıklarıydı. Küstah ve kibirli tiplerdi ve ne CC'yi ne de kız arkadaşlarını etkiledikleri söylenemezdi. Hiçbirinin, ona ilk

isimleriyle hitap etmesi için ısrar ettiklerini -en azından güpegündüz- düşünemiyordu. Neyse ki ona uçağa kadar eşlik eden başçavuşun belirmesiyle cevap verme mecburiyetinden kurtulmuş oldu.

Başçavuş, "Pekâlâ, beyler," dedikten sonra CC'ye bakarak, "ve bayanlar," diye ekledi. "Piste çıkmak üzere son hazırlıkları yapıyoruz. Böyle seçkin bir yolcu grubuna kemerlerini bağlamalarını ve çantalarını koltuklarının altına yerleştirmelerini hatırlatmama gerek olduğunu sanmıyorum ama arka koltuklarda uçmaya pek alışkın olmadığınız için, hatırlatmakta fayda olabilir, diye düşündüm." Paletlerin ve pilotların güvenliğini kontrol edip kargo bölümünden çıkarken kendi sevimsiz şakasına gülmeye devam ediyordu. Pilotlar da paletler kadar kayıtsız kalmışlardı.

Devasa pervanelerin insanı sersemleten gürültüsü uçağı sarsarken, CC derin bir iç çekti. Gürültü kulak tıkaçlarını çek-çekli çantasında unuttuğunu hatırlamasına neden olmuştu. CC kemerini hızla çözdü ve çek-çekli çantasını koltuğun altından çıkarmak için yere çöktü. Çantanın yan cebini el yordamıyla karıştırırken, gözleri koltuğunun hemen arkasında kalan duvara kaydı. Kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. Çok tuhaftı; çünkü koltuğunun arka tarafında, uçağın iç duvarına çizilmiş iki kalın kırmızı çizginin olduğunu otururken fark etmemişti. Bu iki çizginin arasına parlak kırmızı harflerle, art arda TEHLİKE ve PERVANE kelimeleri yazılmıştı.

Başçavuş ona doğru geldi ve, "Çantanızı yerine itip koltuğunuza dönmeniz gerek," dedi.

CC kulak tıkaçlarını kaptı, çantasını itti ve yerine oturdu. Kargo bölümünden çıkmaya hazırlanan başçavuşa seslendi.

"Başçavuş..." Pervane gürültüsünde sesini duyurabilmek için bağırmak zorunda kalmıştı. "Şu kırmızı çizgiler ve keli-

meler ne anlama geliyor?" Omzunun üstünden arkadaki duvarı işaret ediyordu.

"Düşmemiz halinde pervanenin uçağın içine gireceği yeri işaret ediyor," dedi başçavuş. Sarı dişlerini ortaya serecek bir sırıtışla, "Ama bu pek sık yaşanan bir durum değil," diye ekledi ve gülerek uzaklaştı.

CC ağlasın mı çığlık mı atsın bilemiyordu ama vücudu bir anda kaskatı kesilmişti ve donup kalmış gibi, hareketsiz oturmaktan başka bir şey yapamadığını fark etti.

Koridorun karşı tarafında oturan Sean konuşmanın tamamına kulak misafiri olmuştu. Küçük çavuşun renginin, kehribar gözlerini daha da irileştirecek ve dikkat çekici kılacak şekilde solduğunu görünce, yüzünü buruşturdu. O kadar ufak tefek ve genç bir şeydi ki! Zaten kafasını vurduğunda ve uçaktaki yerini alırken de yeterince korkmuş bir hali vardı. Şimdiyse cidden dehşete düşmüş gibiydi. Sean'ın içinde bir şeyler kıpırdanmıştı.

"CC," diye seslendi.

CC cevap vermedi.

"CC," diye tekrarladı. Dönüp baktığında genç kadının gözleri donuklaşmış gibiydi. "Benimle yer değiştirmeye ne dersin? Uçağın bu tarafında uçmaktan nefret ederim de." Kısa bir an düşündü ve ekledi. "Pilotlara özgü şu tuhaf batıl inançlardan biri işte." Bunu itiraf etmeye utanıyormuş gibi hafifçe omuz silkti.

"Seninle yer değiştirmek mi?" CC onu net duyamamış gibi tekrar etmişti.

"Evet. Çok makbule geçerdi." Sean en etkileyici gülümsemesini takınmıştı.

"Sanırım olabilir," dedi CC ağır ağır. "Tabii gerçekten istiyorsan."

"Gerçekten istiyorum," dedi Sean.

"Tamam o zaman."

Sean kemerini çözdü ve koltuğunun altından uçuş çantasını aldı. CC çek-çekli çantasını çıkarmaya vakit bulamadan, aradaki üç metrelik mesafeyi aşıp onun yanına gelmişti.

"Ben hallederim," diyerek eğildi ve çantayı çekip çıkardı.

CC kafasını kaldırıp ona baktı. Yakından bakınca, gözleri daha bir güzeldi. Hem ne kadar da uzun boyluydu. Kaslı gövdesi sonsuza dek uzayıp gidiyor gibiydi sanki. Kısa, asker tıraşlı saçları sarıydı ve yer yer, güneşe batırılmış gibi daha açık tutamlar göze çarpıyordu. Aslında bütün vücudu -ya da en azından CC'nin üniformasının altından görebildiği kadarı- güneş tanrısı tarafından kutsanmış olmalıydı. Pek çok sarışının aksine, solgun değildi. Aksine, dayanılmaz güzellikte bronz bir teni vardı. Yüz hatları güçlü, çenesi köşeliydi ve dudakları... CC ona dik dik bakmakta olduğunu fark edip toparlandı ve bakışlarını o inanılmaz güzellikteki dudaklardan ona gülümseyerek bakan yumuşacık, kahverengi gözlerine çevirdi.

"Teşekkürler," diye kekeledi.

"Sorun değil. Aslında sen bana iyilik ediyorsun." Sean, onu dirseğinden tutup koltuğuna kadar eşlik etti.

"Her zaman tam bir centilmensin, değil mi Apollon?" Başçavuş yanlarından homurdanarak geçti. "Bayanı yerine oturt ve sen de yerini al artık. Yola çıkmaya hazırız."

CC telaşla yerine oturdu ve Sean'a soran gözlerle baktı.

"Apollon mu?"

"Uçuşlardaki kod adım." Sean elini boş ver der gibi salladı. "İnan bana, benim fikrim değildi."

CC'nin dudaklarının arasından kaçan tek ses, "Ah," oldu. Fikir Sean'dan çıkmış olmayabilirdi ama ismin ona çok ya-

kıştığı kesindi. Adamdan buram buram Yunan Tanrısı havası yayılıyordu.

Sean yeni koltuğuna dönmeden önce, "Kemerini bağlamayı unutma," diye hatırlattı.

CC'nin gözlerinin kendilerine has bir fikirleri vardı ve Apollon'un arkadan görünüşünü çok beğendikleri kesindi. Gerçekten de bakılmaya değer, yakışıklı bir erkekti. Tabii ki Sean dönüp yerine otururken, CC kemeriyle meşgulmüş ve koltuğunda rahat bir pozisyon yakalamaya çalışıyormuş gibi -kısacası ona hayran hayran bakmak dışında herhangi bir şey yapıyormuş gibi- görünmek için ne gerekiyorsa yaptı. Hem zaten, adama neden içi giderek bakıyordu ki? Böyle bir fiziğe sahip erkekler, hele böyle bir fiziğe sahip savaş pilotları, sıradan görünüşlü, ufak tefek çavuşlara ilgi göstermezlerdi. Tabii bir tür küçük kız kardeş kompleksi olanlar dışında. CC kendi kendine, *öyle olsa gerek*, dedi. Büyük ihtimalle, Sean'ın evde küçük bir kız kardeşi vardı ve CC'ye ilgi göstermesinin tek nedeni buydu.

Pervane sesi kulakları sağır edici bir seviyeye yükselmişti; CC kulak tıkaçlarını taktı. C-130 sarsılarak hareket etti. Önce ağır ağır gidiyordu ama sonra uçuş hattından belirlenmiş piste doğru ilerlerken hızlanmaya başladı. CC avuçlarının terlediğini, midesinin düğümlendiğini hissediyordu. Gözlerini yumdu ve kendi kendine defalarca *askeri uçaklar hemen hemen hiç düşmez, askeri uçaklar hemen hemen hiç düşmez, askeri uçaklar hemen hemen hiç düşmez*, diye tekrarladı.

Kısa zaman içinde pistin ucuna ulaşmışlar, pervaneler delice bir hızla döner olmuşlardı. Uçak bir an önce hızlanma ihtiyacıyla sarsılıyordu. *Ya da* diye düşündü CC umutsuzca, *yere çakılmak ve kalkıştan hemen sonra hepsini yutacak bir ateş topuna dönüşmek ihtiyacıyla.* Frenlerin serbest kaldığını ve C-130'un

hız kazanmaya başladığını fark etti. Gözlerini hızla açtı. Gözü kapalıyken ölmek istemezdi.

Panik dolu gözleri yan taraftaki bir kıpırtıyı yakaladı ve dönüp koridorun karşı tarafında kalan Sean'a baktı. Uzun bedeni yeni yerine derhal uyum sağlamışa benziyordu. CC'ye eliyle her şey yolunda işareti verirken, son derece sakin ve rahat görünüyordu. Sean küçük bir erkek çocuğunu hatırlatan bir sırıtış eşliğinde dudaklarını, "Sorun yok!" der gibi kıpırdattı. Ve sonra CC'ye göz kırptı.

Bak sen! CC'nin içinden bir zevk dalgası geçti. Küçük kız kardeşine böyle göz kırpmayacağından emindi. Gülümsemeye devam edişine ve ona bakışına bakılırsa... bir erkek, hiçbir kadına sırf küçük kız kardeşini hatırlatıyor diye böyle bakmazdı. CC büyük bir hayretle midesinde kanat çırpan kelebeklerin uçuş korkusuyla alakasız olduğunu fark etti.

Birkaç saniye sonra uçak havalandığında, CC ABD Hava Kuvvetleri tarihinin en zarif ve zorlamadan uzak kalkışını tecrübe ettiğini düşünüyordu.

Aslına bakılırsa, uçak yükseldiğinde, CC'nin midesindeki gerilimden eser kalmamıştı. Sanki uçuşun tamamı büyülüydü. Uçuş yüksekliklerine âdeta kayar gibi ulaşmışlardı. CC sırt kısmı örgü ağdan oluşan koltuğunda gevşediğini hissetti ve göz kapaklarının ağırlaşabilmesine şaşırdı. Kendini uyanık kalmaya zorlayarak Sean'a baktı. Kitap okuyordu ama CC'nin bakışları ona dokunur dokunmaz kafasını kaldırdı. Bir an ona baktı. Sonrasında inanılmaz bir şey oldu. CC genç adamın dudak hareketleriyle, "Sen uyu, ben nöbet tutarım," dediğine inanamıyordu. Ve sonra bir kez daha göz kırptı.

CC omurgasından yukarı bir heyecan dalgasının yükseldiğini hissetti. Sean uyanık kalacak ve nöbet tutacaktı. CC için. Ve göz kırpışı, CC'yi küçük kız kardeş olarak görmediği-

nin işaretiydi. Uykulu zihni, Sean'ın varlığının geçici görevini tahmininden de ilginç kılacağını fısıldarken, göz kapaklarının ağırlığına yenik düştü.

CC seksi dudaklarında hoşnut bir gülümsemeyle uykuya dalarken, Sean onu seyrediyordu. Elini alnına götürdü ve şaşkın şaşkın gülümsedi. Bu kızın nesi vardı? Onu bekleme salonunda iki büklüm uyurken gördüğü andan beri, ona bakmaktan ve onu düşünmekten kendini alamıyordu. Bu hiç Sean'a göre bir durum değildi. Kadınlar, düzgün fiziğinden dolayı genelde üzerine atlarlardı. Her ne kadar bundan şikayetçi olmasa da, Sean'ın kadınların peşine düştüğü, sırf korkmuş görünüyorlar diye koltuğunu verdiği ya da bir şeyden -hele hele uçmaktan- korktukları için teselli etmeye çalıştığı görülmüş şey değildi. Bir kez daha alnını ovuşturdu ve dikkatini elindeki romana çevirdi. Ama beyaz kâğıdın üstünde siyah kelimeler yerine, sık ve kum rengi kirpiklerin çevrelediği, kehribar rengi bir çift göz görmeye devam etti.

CC rüyasında berrak bir okyanus sahilinde, iki büyük palmiye ağacı arasına gerilmiş bir hamakta ağır ağır sallanıyordu. Ilık okyanus esintileri tenini okşuyor, hamağı ileri, geri hareket ettiriyordu. Sonra, esinti hareketlendi ve bembeyaz dalgaların üstünden buz gibi bir rüzgâr karaya doğru esmeye başladı. Rüzgâr sonunda CC'nin hamağına da ulaştı ve hamak titremeye, sarsılmaya başladı.

CC gözlerini açıverdi. Bir anda uyanmıştı. Rüya görmüyordu. C-130, dev bir hayvanın çenesine düşmüşçesine, deli gibi sarsılıyordu. CC çığlığını yuttu ve gözlerini Sean'a çevirdi. Genç adamın yüzü düz ve ifadesizdi ama CC onun maskelemeye çalıştığı gerilimi rahatça görebiliyordu. Kemerinin

tokasını kurcalamaya başladı. Tek düşünebildiği Sean'ın yanında olması gerektiğiydi.

"Hayır!" Sean kafasını sallıyordu.

CC kulaklarındaki tıkaçları koparır gibi çekip çıkardı.

"Sakın kalkma! Çok tehlikeli!" Sean motorların kulakları sağır eden, dehşet verici gürültüsü arasında bağırmıştı.

"Neler oluyor?"

Sean cevap verme fırsatı bulamadan, sarsıntı iyice şiddetlendi. CC uçağın hâlâ tek parça olabilmesine inanamıyordu; sanki koca uçak kendi kendini parçalamak için silkeleniyordu. Sonrasında her şey çok hızlı olup bitti. Motorların sesini bastıran tiz, metalik bir çığlık duyuldu. CC dehşet içinde izlerken, sağ tarafında, sadece bir metre kadar ötesinde, ölümcül bir karaltı uçağın dış gövdesini parçalayarak geçti ve ok gibi koridorun karşı tarafına uçtu. Kırık pervane küreği, görünmez bir misil gibi parçalanarak Sean'a çarptı ve uçağın onun tarafında kalan duvarını da delip geçti. Sean'ın kafasının sol tarafı etrafa kırmızı zerrecikler saçarak patlarken ve bedeni sessizce öne doğru yığılırken, zaman durmuştu sanki.

CC'nin çığlığı, basıncı hızla düşen uçağın kulakları sağır eden gürültüsünün yanında cılız kalmıştı. Can havliyle koltuğunun örgü arkalığına tutundu, deliye dönmüş bir dünyada tutunacak bir dal arıyordu. Sabitlenmemiş her şey, bir gürültü girdabı içinde havada uçuşuyordu. CC, Sean'ı net olarak göremiyordu; aralarında havada bir yığın parçacıklar uçuyordu. Ama koltuğunun çevresini saran ve gittikçe genişleyen kan izlerini ve sıvıları seçebiliyordu.

Koltuğu mu? O koltuk, CC'nin koltuğu olmalıydı. CC gırtlağının bir hıçkırıkla tıkandığını hissetti.

Zamanla havada uçan enkaz parçaları azaldı ama sarsıntı şiddetle devam ediyordu ve yanlardaki deliklerden içeri do-

lan hava, kulakları sağır eden bir kükremeye neden oluyordu. Sean'ın sağ tarafında oturan yüzbaşı, inanılmaz bir çabayla kemerinin tokasını çözdü ve sürünerek arkadaşının hareketsiz bedenine yaklaştı. Elinde beyaz, kare bir kumaş parçası vardı. Kumaşı Sean'ın kafasına sardı. CC bunun yastığından çıkardığı kılıf olduğunu anlamıştı. Yüzbaşı ne yaptığını bilir gibi, Sean'ın hemen yanında katlı duran koltuğu açtı. Sean'ın kemerini, bacaklarını çevirip, gövdesini koltuklara yatay olarak uzatmasına izin verecek şekilde gevşetti. Sonra Sean'ın göğüs kısmını ikinci bir kemerle, koltuğa sabitledi.

CC gözlerini yastık kılıfından ve kumaşı her an biraz daha kaplayıp hiç zaman kaybetmeden koltuğun aynı tondaki kırmızısına akan kırmızı lekeden alamıyordu.

Birden gürültülerin arasından çalan zillerin sesini duymaya başladı. Altı vuruş saymıştı. Sonrasında hatırladığı ilk şey, albayın kemerini çözüp yalpalayarak yanına gelişi ve bir koltuk açıp kendini yeniden güvenceye alışı oldu.

CC'nin kulağına, "Uçağı denize indiriyorlar," diye bağırdı.

CC'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bunun okyanusa çakılmaları anlamına geldiğini bilmesi için pilot olmasına gerek yoktu.

"Sorun değil. Başaracağız." Albay ona güç vermek ister gibi gülümsüyordu. "Su ılıktır. Atlantik'te değil Akdeniz'de olduğumuz için şanslıyız."

CC buna inanmayı o kadar çok istiyordu ki.

"Ne yapmam gerek?" diye bağırdı.

Albay cevap vermeden önce arkasına döndü ve iki can yeleğini sabitlendikleri yerden çıkardı. CC koridorun karşı tarafındaki yüzbaşının da aynı şeyi yaptığım ve Sean'ın tepkisiz vücuduna bir yelek giydirebilmek için mücadele verdiğini gördü.

"Şunu giyin. Sıkı durmanız ve dayanmanız gerek. Çarptığımız anda, her şey ileri doğru atılacak. Buradan çıkmaya hazır olun. Bu şeyin suyun üstünde ne kadar kalacağını bilemeyiz."

CC, "Sean?" diye sordu.

Kafasını sallarken, albayın yüzü son derece ciddiydi. CC'nin gözleri yaşlarla doldu.

Albay sert bir sesle, "Ona yardım edemeyiz. Artık sadece kendiniz için endişelenin," dedi. Uçak mide bulandırıcı bir hamleyle ileri doğru atıldı. Albay kargo kısmının arka tarafını işaret ediyordu. "Kuyruğun nereden açıldığını hatırlıyor musunuz?"

CC kafasını salladı.

"Uçağın her iki tarafında iki kaçış kapısı var. Oralardan çıkacağız. Can kurtaran botları, şu tarafta, üstteki bölmelerde durur." Kanatların üstündeki bölgeyi işaret ediyordu.

CC albayın bunları kendisi ölmeyi planladığı için anlatmadığını umuyordu. Tam o anda, başçavuş uçağın ön tarafındaki uçuş kabininin kapısında belirdi.

Kendini CC'nin ve albayın sağ tarafında kalan bir koltuğa bağlarken, "İniyoruz," dedi. "Ayaklarınızı ıslatmaya hazırlanın!"

CC kulaklarına inanamıyordu ama neredeyse adamın neşeli olduğunu düşünecekti.

Uçağın burnu biraz daha eğildi. Albay CC'nin omzunu sıktı.

"Hazır mısınız?" diye bağırdı.

CC son yedi senedir uçakta yaşanabilecek acil durumlarla ilgili araştırmalar yapıyor ve kendini hazırlamaya çalışıyordu. PBS kanalından yayınlanan hava yolu güvenliğiyle ilgili özel yayınları hiç kaçırmıyordu. Uçarken her zaman uygun

kıyafetler -kot pantolon ve spor ayakkabı gibi- giymeye özen gösteriyor, uçağa hiçbir zaman yüksek pabuçlarla ya da çıplak bacaklarla binmiyordu. En yakın çıkışla arasında kaç koltuk olduğunu sayar ve güvenlik ikazlarını anlatan hosteslere özellikle kulak verirdi.

Yine de hazır olmadığını biliyordu. Yaşadığı dehşetle uyuştuğunu hissediyordu. Albaya bakarak başını hafifçe salladı ve cesur bir gülümseme takınmaya çalıştı. C-130'un gövdesinde açılan deliklerden berrak bir sabahın parlak mavisini görebiliyordu. Gözlerini yumup dua etmeye çalıştı ama beyninde bir korku kasırgası esiyordu. Tek düşünebildiği, ölmeyi hiç ama hiç istemediğiydi.

Ve sonra memelerinin arasına bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. İlk aklına gelen, bir şeyin ona isabet ettiği ve kanının aktığıydı. Gözlerini açtı ve telaşla, üniformasının üst kısmını yokladı. Hayır, yırtık ya da kan yoktu. Sadece sert bir yumru hissetmişti.

Ah! Hissettiği yumrunun boynunda, künyesinin hemen altında sallanan gözyaşı biçimindeki kehribar olduğunu hatırladı. Üniformasını giyerken, anlık bir dürtüyle, kolyeyi boynunda tutmaya karar vermişti ama tabii ki bu tür takılar bulundurmak askeri kurallara aykırıydı ve kolyeyi içine saklamak zorundaydı. Şimdi kolyenin taşı ısınmış gibiydi; sıcaklığı CC'nin göğsüne akıyordu.

Sihir için kusursuz zaman diye bir şey varsa, şimdi tam zamanıydı.

Albay, "Hazırlanın!" diye bağırdı.

Dünya yerle bir olduğunda CC ellerini ağa saracak ve ayaklarını yere sıkıca basacak zamanı ancak bulabilmişti. Uçak okyanusa -ömrünün sonuna geldiğini anlamış gibi— korkunç bir metalik feryat eşliğinde çarptı. Okyanusun ka-

baran, köpüren beyazlığı uçağın yanlarındaki deliklerden görülebiliyordu. Ama C-130 aşağıda kalmadı. CC uçağın geçici bir soluklanma çabasıyla kalktığını hissetti, sonra kulakları tırmalayan bir gürültü ve daha beter bir sarsıntıyla bir kez daha okyanusla buluştuğunu duydu. Kırık, şişmiş bir taş gibi, suyun yüzeyinde birkaç kez sektiler. Uçağın okyanusla her buluşmasında, yolcular ve yükler öne doğru savruluyorlardı. CC kemeri kendiliğinden açılıveren bir binbaşının ön taraftaki duvara doğru savrulduğunu gördü. Devasa kargo paletlerinden birinin de aynı anda bağlarından kurtulmasını ve binbaşının üzerine gelerek onu metal duvara zımbalamasını dehşet içinde izledi.

Dönüp Sean'a baktı ama hemen gözlerini kaçırdı. Koltuğa kemerlerle bağlanmış bedeni bir bez bebeği andırıyordu. Elleri ve bacakları, uçağın sarsıntılarına ipleri kesilmiş bir kukla gibi cansız sallanarak karşılık veriyordu.

Keskin bir şey CC'nin omzuna çarptı. Hiç acı duymadı ama dönüp bakınca etinde bir yarık açıldığını ve kolundan aşağı kan aktığını gördü. Ardından nihai bir sarsıntı oldu, uçak yerini bulmuş gibi, bir daha kalkmadı. CC uçaktaki deliklerden okyanusun parlak maviliğini görebiliyordu.

İlk tepki albaydan geldi ama CC, Sean ve binbaşı dışında bütün pilotların ayağa kalkmak için debelendiklerini görebiliyordu.

Albay âdeta kükrer gibi, "Dışarı! Dışarı! Hemen!" diye bağırarak hızlı adımlarla kanatlara yöneldi. Sonra emirler yağdırmaya başladı.

"Ace, T-Man, Kaz hemen arka kapıları açın!" İki yüzbaşı ve bir teğmen bağlarından kurtulan yüklerin etrafından dolaşıp telaşlı hareketlerle uçağın arka tarafına yürüdüler.

Albay bu defa CC'ye döndü, "Çavuş, dışarı! Hemen şimdi!"

CC titreyen ellerle kemerini çözdü. Ayağa kalkabilmesine kendisi de şaşırmıştı. Uçağın baş aşağı eğilmeye başladığını hissetti.

Başçavuş ön taraftan, "Binbaşı ölmüş!" diye seslendi. Binbaşının paletle duvarın arasına sıkışıp kalmış kanlı bedeninin yanında diz çökmüştü.

Albay tavandaki yuvalardan birini açıp, CC'nin bir can kurtaran sandalı olduğunu tahmin ettiği, düzgünce katlanmış turuncu renkli bir şey çıkardı.

"Kokpitin kapısı bloke olmuş." Başçavuş binbaşının cesedinin yanından ayrılıp uçağın ön tarafına geçmişti. Ancak ikinci bir yük paleti kapıya dayanmış ve geçişi tamamen bloke etmişti.

"Kokpitte kullanabilecekleri bir çıkış var," dedi albay. Başçavuşa uçağın arka tarafına geçmesini işaret etti ve o sırada CC'nin hâlâ olduğu yerde durmakta olduğunu fark etti. "Kıpırdayın, Çavuş!" CC'nin de peşinden gelmesini bekleyerek döndü ve arka tarafa doğru yürüdü.

CC de uçağın arkasına geçmek, canını kurtarmak istiyordu ama kendini aradaki ekipman ve yüklerin üstünden tırmanıp Sean'ın bedeninin durduğu tarafa geçerken buldu. Kusmamak için kendini zor tutarak yutkundu. Her yer kan içindeydi. İki emniyet kemeri, vücudunun sarsıntılara rağmen öne savrulmasına mani olmuştu ve artık tamamen kan içinde kalan yastık kılıfı hâlâ başının etrafındaydı. Yüzü diğer tarafa dönüktü. CC'nin tek görebildiği güçlü çenesi ve boynu oldu. Teni artık altınımsı bir kahverengi değildi. Tebeşirimsi bir kül rengine bürünmüştü. CC kendini zorlayarak iki parmağını

genç adamın şahdamarının olması gereken noktaya yerleştirdi. Nabız yoktu. Ve teni şimdiden soğumaya başlamıştı.

Uçak biraz daha öne eğildi. CC okyanus suyunun deliklerden içeri akmaya başladığını görebiliyordu.

Albay uçağın arka tarafından kükredi: "Çavuş! Hangi cehennemdesin?"

"Buradayım, Albayım." CC görülebilmek için kargo yığınının tepesine tırmandı. Uçağın arka tarafı yükselmiş gibi görünüyordu. Subaylar arkadaki kapılardan birini açmayı başarmışlardı. CC yüzbaşılardan birinin sönük durumdaki cankurtaran sandalına bir zincir taktığını, üzerindeki kordonu çekip sandalı kapıdan dışarı attığını gördü. Sandal hızla şişivermişti.

"Hemen buraya gelin! Bu şey hızla batıyor."

CC, Sean'ın cesedine bir kez daha baktı. Ölen kendisi olmalıydı. Sean sırf nezaketi yüzünden CC'nin yerini almıştı ve şimdi sonsuza dek sular altında kalacaktı. Bu düşünce CC için katlanılmaz bir düşünceydi.

"Sean'ı da almalıyız!" diye seslendi.

"Vaktimiz yok. Çocuk öldü. Onun için yapılacak bir şey yok." Albay'ın işaretiyle başçavuş da uçaktan atladı.

"Onsuz bir yere gitmem," dedi CC. Sesindeki sakinlik onu da şaşırmıştı. Kalbi deli gibi çarpıyor, elleri titriyordu ama doğru kararı aldığından emindi.

"Hemen buraya gelin, Çavuş. Bu bir emirdir!"

"Hayır, efendim. Onu burada bırakamam."

Ve o anda metal yırtılıyormuş gibi bir gürültü duyuldu. CC güneşi yüzünde hissetti. Kafasını kaldırınca durduğu noktanın tam üstünde, uçağın tavanında, incecik bir çatlağın açıldığını gördü. Uçağın burnu iyice eğilmişti ve CC ayakta durmakta zorlanıyordu.

"Lanet olsun! Canı cehenneme!" CC, albayın sesinden yanına geldiğini anlamıştı. Deli gibi küfrediyor ve emirler yağdırıyordu. "Çocuğun kemerini çözün ve buradan çıkmaya hazırlanın."

CC, Sean'ın kemerini çözmek için hızla döndü. Albay yanına ulaşırken, ikinci kemeri de çözmüştü. Albay ondan tarafa bakmadan Sean'ın cansız bedenini kucakladı ve geleneksel itfaiyeci hareketiyle omzuna attı.

"Bana yetişmeye bak!" diye seslendi. CC bu emre memnuniyetle itaat edebilirdi.

Kapıya varmalarıyla uçağın ön kısmının tamamen ayrılması ve müthiş bir hızla batması bir oldu. Kuyruk kısmı suyun üstündeydi ama şimdi artık arka taraf, suyla dolan ön tarafın sürükleyici ağırlığından kurtulduğu için, su seviyesine inmesi çok sürmedi. CC kendini birkaç kat birden düşen bir asansörde gibi hissetti. Albayla birlikte yeri boyladılar. Su açık kapıdan içeri dolmaya başladı.

Albay derhal toparlanıp ayağa kalktı. CC'yi üniformasının kolundan, Sean'ı bacağından yakaladı ve her ikisini de kapıya çekti.

CC'nin düşünecek zamanı olmadı. Albay onu sert bir hareketle kapıdan dışarı itti. CC'nin suya çarpmasıyla kendini suyun altında bulması bir oldu ama can yeleği sayesinde, mantardan yapılma bir insan gibi, kısa sürede yüzeye döndü. Ağzına dolan suları püskürdü; ani güneş ışığı ve deniz tuzuyla neye uğradıklarını şaşıran gözlerini kırpıştırdı. Hemen yanında iki ağırlığın peş peşe suya düştüğünü fark etti. Ve bir an sonra albayın kafası, beraberinde Sean'ın cansız bedeniyle, su yüzeyinde belirdi.

"Şu tarafa!" CC albayın işaret ettiği tarafa bakınca, fosforlu turuncu renkli can kurtaran botunun on metre kadar öte-

lerinde olduğunu gördü. "Yüzün! Uçaktan hemen uzaklaşmamız gerek." Albay Sean'ın cesedini de sürükleyerek, bota doğru kulaç atmaya başladı.

CC daha iyi bir yüzücü olmadığı için hayıflanarak, tuhaf hareketlerle albayın uzaklaştığı yöne doğru kulaç atmaya başladı. Arkasında dehşet verici bir pat'ama oldu. Dönüp baktığı zaman bir ışık ve alev topu gördü. 'Jçak kendi ölümüne direnen ve çırpınan devasa bir canavar gibi görünüyordu. Ve CC o canavara gereğinden fazla yakındı.

Adrenalin vücudunun her zerresine hücum etmişti. CC var gücüyle yüzmeye başladı. Bir daha arkasına bakmadan, yüzdü, yüzdü.

Ve o anda hissetti. Bir enkaz parçası mekanik bir kamçı gibi, ayak bileğine dolanmıştı. Dehşete kapılarak ayağını savurdu, savurdu ama bir türlü kurtulamıyordu. O şeyi çıkarmak için aşağı uzanmaya çalıştı ama suyun altına öyle bir güçle çekildi ki bir an bacağının eklem yerinden ayrılacağını sandı.

Dört bir yanı suyla kaplanmıştı ve bacağındaki basınç aman vermiyordu. Karşı koymaya çalıştı ama boşunaydı. Ayak bileğini fena kaptırmıştı ve batan uçağın ağırlığıyla okyanusun dibine çekiliyordu.

Ölüyordu.

Panik içinde kollarını yüzeyde gittikçe azalan ışığa doğru uzattı ve onu ölümüne sürükleyen ağırlıktan kurtulmak için can havliyle tepinmeye başladı. Ölmek istemiyordu. Hele böyle, bu genç yaşında. Hayatı bir film şeridi gibi gözünün önünden geçip gitmiyordu belki ama henüz gerçek bir hayata kavuşamadan, gereğinden erken öleceğini anlamıştı. Bir kocayı sevmek nasıl bir şeydi, asla öğrenemeyecekti. Çocuklarının büyüyüp evlendiklerini göremeyecekti. Göğsü yanıyordu

ve birkaç saniye içinde, öldürücü suyun içinde nefes almak zorunda kalacaktı.

Gözlerini yumdu ve bütün gücüyle dua etti: *Yardım edin. Lütfen biri bana yardım etsin.*

Mucize eseri, onu dibe sürükleyen ağırlık buharlaşıp gitti ve CC içinin tarifsiz bir huzurla dolduğunu hissetti. Gözlerini açınca kendini yumuşacık mavi bir ışık baloncuğunun içinde süzülürken buldu. Üstelik bu baloncukta yalnız da değildi. Tam karşısında, elini kaldırıp dokunabileceği bir mesafede, inanılmaz güzellikte genç bir kadın suyun içinde asılı duruyordu. Uzun saçları etrafında yanar dönerli bir duvak gibi salınıyorlardı. CC, *annemin düğüncicekleriyle aynı renk,* diye düşündü. Ama çiçekler böyle parlamaz, ışık saçmazlardı. Kadının yüzü kusursuzluğun diğer adıydı. Belirgin elmacık kemikleri ve CC'ye bir şekilde tanıdık gelen çok güzel mavi gözleri vardı. Teni, bir porselen bebeğin pürüzsüzlüğündeydi. CC'nin bakışları kadının, belden yukarısı bariz biçimde çıplak olan bedenine kaydı. CC kadının dolgun ve biçimli göğüslerini görebiliyordu. Ama vücudunun alt kısmına ne giymişti böyle? Her ne giymişse, cam boncuklarla işlenmiş ve mavi, turkuvaz ve ametistin gökkuşağı misali renk değiştiren tonlarıyla bezenmiş gibiydi. Bu şey, kadının bedeninin sımsıkı sarıyor ve aşağı kadar iniyordu. Ta ki... CC bedeninin şaşkınlıkla irkildiğini hissetti. Ayak ucunda bir çift yüzgeç vardı. Bu bir kadın değil, bir denizkızıydı.

CC, gördüğü, hissettiği şeyin gerçek olamayacağını bilerek, karşısındaki akıl almaz yaratığa bakakaldı. Ciğerleri artık yanmıyordu. Ama nefes alıyor da olamazdı; çünkü kesinlikle suyun altındaydı. Daha çok bir oksijen maskesine kavuşmuş gibiydi. Kesinlikle ölmüş ya da ölüme inanılmaz bir halüsinasyon görecek kadar yaklaşmış olması gerektiğine karar verdi.

Denizkızı ona çekingen bir tavırla gülümsedi.

CC de ona karşılık verdi.

Bedeli her ne olursa olsun, yaşamaya devam etmek istiyor musun? Bu kelimeler, CC'nin zihnine çok net fısıldanmıştı. CC bu sözlerin denizkızından gelmesi gerektiğini düşündü, ama dolgun dudakları kıpırdamamıştı bile.

Otomatik olarak *Tabii ki istiyorum,* dedi ve kafasını heyecanla salladı.

Denizkızının utangaç gülümsemesi yerini müthiş bir rahatlama ve sevince bırakmıştı. Yaratık hiç tereddütsüz uzandı ve pürüzsüz kollarını, samimi bir kucaklamayla CC'ye doladı. CC geri çekilme ihtiyacı duymamıştı. Korkmak ya da tedirgin olmak yerine, âdeta büyülenmişti. Denizkızı CC'yi kendine çekip vücuduna yasladı. CC kadının çıplak memelerini kamuflaj kıyafetinin üstünde hissediyordu. Denizkızının zar gibi incecik saçları, her ikisini de içine alacak şekilde kapandı ve kuyruğu CC'nin bacaklarına dolandı. CC her zaman sonuna kadar heteroseksüel bir insan olmuştu; bu yüzden vücudunun tepkisiz kalmamasına ve kollarının denizkızının çıplak omuzlarını kendiliğinden sarmasına şaşırmıştı.

Birden, yaşadığı şeyin cinsel bir deneyim kadar basit olmadığını anladı; bu, duyuların sihirle birbirine karışmasından başka bir şey değildi. Tıpkı doğum gününde ay ışığının ona enerji katması gibi, bu yaratık şimdi onu hayata döndürüyordu. CC bedeninin her bir zerresinden elektrik aktığını hissediyordu. Başını arkaya atıp içinde kabaran bu muhteşem heyecanla haykırmak istiyordu.

Sonra denizkızı yüzünü, CC'ninkine doğru eğmeye başladı. Dudakları derin ve yakın bir öpücükle birleşirken CC gözlerini yumdu. İçinden bir vertigo dalgası geçip gitti. Gözlerini yeniden açtığında, doğrudan kendi yüzüne bakıyordu.

Ne olduğunu anlayamayarak gözlerini kırpıştırdı ve kafasını salladı ama karşısındaki ufak tefek ve suyla dolmuş çavuş hareket etmiyor, ona sadece gülümsüyordu.

Ona gülümsüyor muydu? Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? CC gizli bir aynanın kenarlarını görme beklentisiyle kafasını çevirdi ve az önceki sarı saçların çevresinde dalgalanmaya devam ettiğini gördü. Uzanıp bu kaygan yığını okşadı.

Şimdi artık ayrılmalıyız.

Ses yine beyninin içindeydi; CC'nin paramparça olan ilgisi yeniden aynadaki yansımaya odaklandı. Aslında kendisine ait olması gereken ellerin üniformasının yakasına uzanıp boynundaki kolyeyi çıkarmasını izledi. Ve sonra, CC'nin tıpatıp benzeri, kolyeyi kendi boynuna taktı.

Bunu sakla. Bu senin tılsımın, sihrinin bir -parçası, dedi iç sesi.

Ve sonra CC'ye bire bir benzeyen diğer kadın, yüzeye uzanmaya çalışır gibi, başını arkaya atıp kollarını uzattı.

Sana iyilikler diliyorum, kutsanasın küçük kardeşim.

İçinde süzülmekte oldukları yumuşacık ışık, mavinin isyankar tonlarından oluşan bir havai fişeğe dönüştü. CC'nin içinde olması gereken beden, ürkütücü, mavi-beyaz bir ışıltıya boyanmıştı ve yoğun bir ışık patlamasıyla, bekleyen yüzeye hızla itildi. CC muazzam bir geri tepme dalgasıyla uçak enkazından çok uzağa savrulduğunu hissetti. Her şey bir karmaşaya, bir rüyaya dönüşmüştü sanki. CC'nin gittiği yön konusunda en ufak bir kontrolü yoktu. Bir su altı kasırgasına tutulmuş gibiydi. Girdap onu okyanusun çok çok derinlerine çekiyordu ve nefes almak konusunda bir sıkıntı yaşamasa da, altındaki siyah hiçlikten hâlâ ürküyordu. Bu yüzden çalkantılı akıntının farklı seviyeleri içinde ve çevresinde yüzerken, mücadeleyi hiç bırakmadı.

Nihayet dönen akıntının duvarından kurtuldu ve kendini sakin suların içinde, bir tünelde buldu. Bitkin düşmüştü; bir an için kendini akışa bırakıp allak bullak olmuş düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Ona ne olmuştu böyle? Ölmüş müydü? Bundan sonra ne yapmalıydı?

Tüneldeki sakin sular, huzur verici ve açık maviydi ama tünelin dışı, CC'nin biraz önce boğuştuğu siyah ve coşkun akıntılarla çevriliydi. CC o akıntıların tehditkâr bir şekilde kaynayıp köpürdüklerini görebiliyordu. Arkasına bakınca, karanlıktan başka bir şey göremedi. İleride, tünelin ötesinde cılız, titrek bir ışık vardı. O tarafa gitmeliyim, diye düşündü ve kendini ileri itmek için ayaklarını var gücüyle oynatmaya başladı. Çok yorgun olmasına rağmen, hiç bu kadar güçlü ve zorlanmadan yüzdüğünü hatırlamıyordu. Sanki sıvı bir toptan atılmış gibi hissediyordu. CC hızla yol alırken, sulu tünelin karanlık duvarları bulanıklaşıyordu.

Ve sonra, ışık noktasına iyice yaklaştı ve bedenini yukarı itip yüzeye fırladığında, kendini aydınlık bir mağarada buldu. Yorgunluk görüşünü bulanıklaştırmıştı, ama gözüne, suların usul usul vurduğu bir resif takıldı. Kurşun gibi ağırlaşan uzuvlarını yeniden hareket etmeye zorladı ve tir tir titremesine ve nefes nefese kalmasına neden olan son bir gayretin ardından, vücudunu suyun dışına çekmeyi başardı. Cenin pozisyonunda kıvrıldı ve nihayet kendini şuur kaybına teslim edip uykuya daldı.

Kısım İki

Bölüm Altı

Kayalara vuran dalgaların ritmik sesiyle uyandı. Gözlerini ağır ağır açtı ve karşısında ışıltılı mavi kristaller buldu. Yattığı yerde kıpırdanıp çevresine bakındı; kayaların güzelliği karşısında büyülenmişti. Kahkaha bir renk olsaydı, diye düşündü, kesinlikle mavinin bu tonu olurdu. Kusursuz biçimli bembeyaz eliyle kayanın iç tarafına dokundu... Ve durdu.

Bu, onun eli değildi. Bakışları elinden koluna doğru kaydı. Kolu, uzun ve zarifti; kanlı canlı bir mermerden oyulmuş gibi görünüyordu. Şok içinde, doğrulup oturdu. Sapsarı, gösterişli bir saç kütlesi omuzlarından birinin üzerinden vücudunun ön tarafına doğru iniyor ve gövdesini ipekten bir şal misali örtüyordu. Bu sarışın perdenin arasından gösterişli memelerinin leylak rengi uçlarını seçebiliyordu. Titreyen elleriyle bu muhteşem yeleyi bir kenara çekti ve "vücudunun" geri kalan kısmına baktı.

Vücudunun üst kısmı, seksi kıvrımlı beline kadar, bu pürüzsüz tenle kaplıydı. Kalçalarının belirginleşmeye başladığı noktada, teni yerini sıkı dokunmuş pullara bırakıyordu. Bacakların ve ayakların olması gereken yerde, büyük ve tüylü bir yüzgeçle nihayetlenen bir kuyruk vardı.

"Hay canına yandığım? Ben bir balığım!"

Böyle sert bir dil kullanmaya alışkın olmadığı için, CC'nin ilk tepkisi ağzını eliyle örtmek ve annesinin onu duymayacağından emin olmak için telaşla çevresine bakınmak oldu. Ancak vücudunun üst kısmının irkilmesi, kuyruğunun da tepki olarak kıpırdanmasına neden olmuştu. Bu, dengesini sağlamak için bacaklarını bükmesi gibi bir şeydi. Tek fark İki bacağının bir arada hareket etmesiydi.

"Annem burada olsaydı, izah etmem gereken en son şey seçtiğim kelimeler olurdu," dedi. Sesi bile kendi sesi gibi değildi. Kusursuz, şehvetli bir aksan ve yumuşacık, nefes nefese bir tonlama. "Hep Marilyn Monroe gibi muhteşem olmak istediğimi düşününce..." İroni karşısında kafasını salladı. "Şimdi artık... Bir... Bir..." Dudaklarının arasından yarı isterik kıkırtılar kaçtı.

İsterisini bastırmak için gözlerini yumdu ve kendini sakinleşmeye zorladı. Kendi kendine "Derin derin nefes al, derin derin nefes al," diye tekrarladı. Belki şimdilik aklını korumasına yardımı olabilirdi. Derin bir nefes daha aldıktan sonra, gözlerini açıp vücuduna bir kez daha baktı. Bakışlarını kuyruğundan ayıramıyordu. CC bacaklarına tekme atmalarını emredince, tüylü yüzgeci zarif bir kıpırtıyla karşılık verdi. Mağaranın mavi ışığı, kuyruğundaki pullara yansıyor, kuyruğu sayısız parlak payetle ışık saçıyordu. CC kuyruğunun gerçekten çok güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı. Titrek ve çekingen elini uzattı ve balığımsı derisinin parlak yüzeyine dokundu. Ve daha o anda parmaklarının altındaki yumuşacık sıcaklığa şaşırdı. Dokununca, kuyruğunun gerçekten balık pullarından oluşmadığını anladı. Daha çok bir yunusun teni gibiydi. Tek fark mavilerin ve morların birbirinden güzel tonlarıyla bezeli olmasıydı. Yeni teninin kaygan pürüzsüzlüğün-

den büyük keyif alarak kendini okşamaya devam etti. Bu, sıvı gümüşle sarmalanmak gibi bir şeydi. Tek fark, gümüşün bir tane değil sayısız fantastik renkten oluşmasıydı.

Ve kendini inanılmaz derecede güçlü hissediyordu. Vücudunda dolaşan enerjiyi gerçekten hissedebiliyordu. Yeni bulunmuş bir gücü dinler gibi, kafasını yana yatırdı ve o zaman suyun onu çağırmakta olduğunu fark etti. CC suyun onu derinliklerinde oynaşmaya davet ettiğini duyar gibiydi.

Belki bir rüya görüyordu. Hatta ölmüş de olabilirdi ama bu düşünce, ona dehşet vermekten uzaktı. Ona her ne olmuşsa, aklı hâlâ yerindeydi ve eski hayatında hayalini dahi kuramayacağı kadar büyük dozda bir sihre sahipti.

CC kuyruğunun yüzgeçli ucunu, davetkâr suyun yüzeyine değdirdi; sonra bir kas hareketiyle yeniden havaya kaldırdı. Ilık deniz suyu, çevresinde ışıltılı bir yay çizerek etrafına yağdı; CC su damlalarının vücuduna değdiği her noktada bir âşığın dokunuşunu hissediyordu. Öne doğru eğildi ve mağaranın sularındaki dikkat çekecek kadar değişmiş aksine baktı. Görebildiği tek tanıdık şey, memelerinin arasında sallanan kehribar gözyaşı damlası oldu.

"Ben oyum." CC konuşurken güzel yaratığın dudakları da hareket etmişti. "Nasılsa, ben artık denizkızıyım." Kendi vücudunun suyun yüzeyine doğru yükselişini seyrettiği anı hatırladı. "O da ben."

İçinden bir ürperti geçti ve kusursuz yanağına dokunmak üzere, elini kaldırdı. Kendini sudaki yansımasını incelemeye öylesine kaptırmıştı ki sudaki hareketlenmeye eşlik eden sese kafasını çevirip bakmadı bile.

"Undine, tanrıların Narcisuss'a verdikleri dersi illa hatırlatmam mı gerekiyor?"

Derin, alaycı ses CC'nin iç geçirip şaşkınlıkla irkilmesine neden olmuştu. Onun üzerinde durduğu kaya parçasının az ötesinde, iri yarı bir adam suyun içinde süzülüyordu. Göğsü çıplaktı ve yapılı bir cüssesi vardı. Saçları neredeyse beyaz sayılacak kadar açık sarıydı ve gür dalgalarla omuzlarına kadar iniyordu. Yüzündeki küçümseyici ifade olmasa, yakışıklı olduğu bile söylenebilirdi.

"Ama tabii ki gerçek anlamda göz kamaştırıcı olduğunu kabul etmem gerek." Adamın sesi baştan çıkarıcı bir mırıltıya dönüşmüştü. Sonra CC'nin yüz ifadesini görüp ekledi. "Beni gördüğüne şaşırdın mı yoksa, sevgili kız kardeşim?" Ağır ağır süzülerek CC'nin kayasına yaklaştı. Fırtına grisi gözlerinde yoğun bir bakış vardı. "İzini sürmeyeceğimi nasıl düşünebildin?"

"Ne... ne?" CC'nin dudakları uyuşmuş gibiydiler. Hafifçe geri çekildi.

"Lütfen, şu yorucu oyunlarına başlamayalım. Babamız geri dönmeni istiyor. Taleplerine itaat edilmediği zaman Lir'in nasıl olduğunu sen de bilirsin." CC'ye her an biraz daha yaklaşıyordu.

CC şaşkın ve ürkekti. Bu adamın istediği neydi ve Lir de kimin nesiydi?

"Lir yine ortalıkta olmadığını görünce, ben büyük bir yardımseverlik örneği gösterip seni bulmak ve eve geri götürmek için gönüllü oldum."

CC'nin gözlerinin içine bakmıyordu. Bakışları göğüslerinde ve kalçasıyla kuyruk ekleminin birleştiği bölgede dolaşıyordu. Bakışları CC'yi müthiş rahatsız ediyor ve kendini çırılçıplak hissetmesine neden oluyordu. Genç kadın daha

fazla kaçamayacağı bir noktaya ulaşana kadar geri çekildi. Sırtı mağara duvarına yaslanmıştı.

Adam CC'nin kaya çıkıntısına ulaşmış ve ellerini kenarına dayamıştı. Güçlü kollarının çevik bir hamlesiyle kendini kısmen sudan çıkarınca CC bir kez daha nefesini tuttu.

Kaslı gövdesi gittikçe incelerek deniz-yaratıklarına özgü ışıltılı deriyle buluşuyordu. CC'nin gözleri iri iri açılmıştı. Kuyruğunun normalde bir erkeğin kasıklarının olması gereken bölümündeki yarıkta sert, kıpırdaşan bir organın kabarıklığını görünce denizerkeği diye düzeltti. Karşısındakinin bir erkek olduğuna hiç şüphe yoktu.

"Şimdi." Denizerkeğinin sesi alçak ve uğursuzdu. "Seni kovalamaktan bıktım. Önce büyülemeye çalıştım. Sonra aklını başına getirmeye uğraştım. Hatta sana yalvarmayı bile denedim. Hiçbiri işe yaramadı. Beni geri çevirmekten bıkmıyorsun. İnatçı numaraların bana başka seçim şansı bırakmıyor. Beni arzuladığını şeyi almaya zorluyorsun."

Adamın kötülüğe dönük varlığı bütün mağarayı kaplamış gibiydi. CC kalbinin deli gibi atmaya başladığını hissediyordu. Tepkisi yoğun ve hızlıydı. Bu adam onda tiksinti uyandırıyordu.

"Benden uzak dur." CC yeni sesine yansıyan güce şaşırdı.

"Hayır, hayatım. Artık yeter. Seni beklemekten sıkıldım." Denizerkeği öne uzandı ve CC'nin memelerinin üstüne düşen kalın bir saç tutamını okşadı. "Ne kadar güzelsin..." Nefesi hızlanmıştı.

CC'nin bu dokunuş karşısında yüzünü buruşturması adamı öfkelendirmişti.

Yüzüne, "Benim olacaksın!" diye haykırdı. Ama sonra kendini zorlayarak toparlandı ve sesini yeniden makul bir

düzeye indirdi "Neden anlamazlıktan geliyorsun? Babamızın işi bışından aşkın ve senin şu küçük kaçamaklarından çok bunaldı. Artık ağlamarını dinlemek istemiyor." Denizerkeği yüzünü buruşturdu. "Ayrıca karaya mahkum tanrıça annen seni benim bu kiiçiik, harika mağaramda duyamaz. O işi hallettim Senin için yarattığım hediyeyi beğendin mi?" Güçlü kolunu mağarada dolaştırdı. "Mantıklı davranırsan, bu iş ikimiz için de zevkli olur. Bizim çiftleşmemizin babamızı gerçekten memnun edeceğini biliyor olmalısın. Hatta bize kendi âlemimizi bağışlamak niyetinde olduğuna inanıyorum."

CC'nin beyni karıncalanıyordu. O güzeller güzeli denizkızının onunla yer değiştirmeye neden can attığı belliydi. CC de sapkın ağabeyinin tecavüzüne uğrayan sihirli bir denizkızı olmaktansa, sıradan, dümdüz bir kız olmayı tercih ederdi.

Yaratık kendini yukarı iterek kaya parçasına çıktı. Vücudu CC'nin denizkızı vücudunun neredeyse iki katı büyüklükteydi. Göğsü ve omuzları boğum boğumdu, güçlü kuyruğu parlak kırmızı ve yeşil kalın çizgilerle kaplıydı.

"Gözlerinin rengini bu kristallere yansıtmam hoşuna gitti mi?" Sesi bir kez daha sokulgan ve aldatıcı biçimde kibar bir hal almıştı. CC'ye sokuldu. "Ama tabii hiçbir şey senin gözlerinin güzelliğiyle boy ölçüşemez."

CC'nin göğüslerine dökülen saçlarını kenara itti ve onları tamamen açıkta bıraktı. Sonra uzandı ve iri elleriyle memelerini kavrayarak meme uçlarını parmakları arasında acı verecek şekilde sıktı. CC yaşadığı şaşkınlık yüzünden onu itecek fırsat bulamamıştı ama yaratığın dikkati dağılmıştı.

"Şu şey de neyin nesi?" dedi sertçe. "İnsan elinden çıkmış bir şeye benziyor." Denizerkeği CC'nin memelerini bırakıp aralarında asılı duran kehribar taşa uzandı.

Teni kehribara temas ettiği anda acıyla haykırdı ve kolye-

yi elinden bıraktı. CC, afallamış halde, denizerkeğinin zangır zangır titreyerek iki büklüm oluşunu izledi. İnliyordu. CC ağzının kenarlarında beliren köpükleri görebiliyordu.

Mücevherci kadının sözleri beyninde yankılanıyordu. *Kehribar bir toprak taşıdır. Negatif enerjiyi çekme ve pozitife dönüştürme gibi bir özelliği olduğunu unutmayın.*

Bir şeyler yapmalıydı. Mağara bir hapishaneydi; oradan hemen kaçmalıydı. CC kendini öne doğru çekti ve denizerkeğinin iki büklüm vücudunun yanından geçip kendini doğruca suya bıraktı. Suya daldığı anda, paniğinin yatıştığını hissetti. İçsel bir güdüyle, vücudunun kontrolünü ele geçirdi ve bu kristal hapishanenin içinde hızlı hızlı yüzmeye başladı.

Siyah suyun dönen akıntısına kapılmayı beklediği için, çevresindeki sakin mavilik onu şaşırmıştı. Onu o mağaraya ulaştıran siyah tünelden eser yoktu. İnanılmaz bir hızla yüzmeye devam ederken yukarıya doğru baktı ve kafasının biraz üstünde, mavinin günışığıyla daha da açılmış tonunu gördü. Açısını yukarı doğru çevirdi ve kuyruğunun güçlü bir hareketiyle kendini yüzeye çekerek sıvı bariyeri yırtıp geçti.

Telaşla çevresine bakındı. Arkasında kalan ufukta mağaranın karanlık hatlarını seçebiliyordu. Bu kadar kısa zamanda bu kadar çok yol kat edebilmiş olmasına kendisi de hayret etmişti. Önünde uzanan okyanus donup kalmış gibiydi. Kafası karışmış halde, gözlerini ovaladı ve kendini ileri itti. Hayır okyanus donup kalmış falan değildi. Burası bir mercan kayalığıydı. Kayalığın CC'ye yakın tarafında su, dipsiz bir okyanusun safir rengindeydi. Beyaz köpüklü dalgalar bariyeri dövüyorlardı. CC kuyruğunu oynattı ve kendini suyun dışına çekti. Bariyerin diğer tarafında, bir kumsala uzanan kalp atışları hızlanmıştı- sakin, turkuvaz renkli suyu görebiliyordu.

Denizerkeği onu karaya mahkûm tanrıça annesinden sakladığını söylemişti. Onu gizleme ihtiyacı duyması korktuğu anlamına gelirdi. Denizkızının annesi ona yardım edebilir miydi? Edebilirse, karaya mahkûm olduğuna göre, kıyıya yakın bir yerde bulunması olasıydı.

Düşünceleri omurgasındaki karıncalanma hissiyle bölündü. Ensesinde, bir çift göz ona dikilmiş gibi bir ürperti belirmişti.

Hızla döndü ve peşindeki gözlerden bir iz bulmak umuduyla okyanusu taradı. Hiç. Gözün alabildiği mesafede, suyun yüzeyinde dalgalardan başka bir hareketlilik yoktu. Ona geri geri yürümek kadar doğal gelen bir hareketle, kuyruğunu salladı ve kendini suyun altında buldu. Derinler berrak, görüş mesafesi açıktı ama CC'nin görebildiği en kötü olabilecek şey ortalıkta dolaşan bir denizanası oldu. Yeniden suyun yüzeyine çıktı.

Belki kaçmayı başarmıştı ve şimdilik güvendeydi ama CC'nin emin olduğu tek şey, orada amaçsızca süzülerek yaratığın onu yeniden yakalamasına izin veremeyecek olmasıydı. Her ne yaparsa yapsın, beklemekten daha iyi olacağını hissediyordu. Güçlü bir kuyruk darbesiyle kendini yukarı çekti ve kalın mercan kayalığının üstünden atlayarak kendini koyun berrak sularına, büyük, parlak renkli bir balık sürüsünün arasına bıraktı.

İlk tepkisi korkmak oldu. Gerçekten büyük balıklardı. Balıkları kışkışlamaya başladı. Ancak balıkların kaçışmaya hiç niyetleri yoktu. Aksine, küçük köpek yavruları gibi, CC'nin çevresinde dönmeye başladılar. Merakı kabaran CC tereddütlü elini balıklardan birinin fosforlu, pullu sırtına değdirdi. Balık, tıpkı bir köpeğinkini andıran sevinç gösterilerine girişti. CC kendini tutamayarak güldü; onun bu hali koca balık sürü-

sünün coşkuyla hareketlenmesine neden olmuştu.

CC gününün daha fazla tuhaflaşamayacağını düşünmeye başladığı anda, yetişkin bir yunusla burun burun geldi.

"Ah!" diyerek geri çekilirken ağzından hayret kabarcıkları dökülüverdi. Yunus, çevresi çocuksu ve kendini kaybetmiş balıklarla çevrili bir denizkızı gördüğüne hiç şaşırmamıştı.

Hiç vakur değiller.

Bu düşünce CC'nin zihnine süzülüvermişti. Yunusa baktı. Bu kadar yakından hiç gerçek bir yunus görmemişti. Tamam, San Antonio'daki Deniz Dünyası'nı bir defa gezmişti ve orada insanların para karşılığı birlikte yüzdükleri yunuslar vardı, ama ücreti CC'nin bütçesini aşıyordu. Ve bu yaratık terbiye edilmiş bir sera çiçeği değildi. Büyüleyiciydi. Kaygan teni ışıl ışıl parlıyor, anlamlı gözleri zekâ saçıyordu.

Beni affetmenizi diliyorum, Prenses Undine. Sizi ürkütmek istemezdim.

CC otomatik olarak, *Ben, şey, seni beklemiyordum, o kadar,* diye düşündü.

Yunus kafasını saygılı bir tavırla indirdi. *Size eşlik edebilir miyim, Prenses?*

Bu harika yaratığa düşüncelerini gönderebiliyor muydu yani? Ne inanılmaz bir yetenekti bu böyle!

Annemi bulmam gerek. CC mümkün olan bütün yardımı almayı denemeye değeceğim düşündü. Üstelik bu yaratıklar onu tanıyor gibiydiler. Belki de annesini de bulabilirlerdi.

Tabii ki, Prenses Undine. CC yunusun ona sırıttığından neredeyse emindi. *Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, Gaea bu sahillere sık sık gelir. Size kıyıya kadar eşlik etmek...* Yunus balık sürüsüne, CC'ye göre sevgi ve özlem dolu uzun bir bakış attıktan sonra ekledi. *Ben ve bu ufaklıklar için bir onurdur.*

Gaea! Yani Tanrıça Gaea denizkızının annesiydi, öyle mi?

Ne acayip bir tesadüftü bu böyle! CC asansörü ve mücevherci kadını düşündü. Belki de... Tesadüf doğru kelime değildi.

Güzel yaratığa minnetle gülümsedi. *Evet! Lütfen beni anneme götürün!*

Birlikte berrak ve ılık suda yüzmeye başladılar. Okyanusun tabanı çok uzak değildi ve CC tabandaki beyaz kumların üzerinde gizemli kaya kaleleri gibi öbeklenmiş mercanları görebiliyordu. Parlak renkli balıklar, rüzgâra kapılmış sonbahar yaprakları misali, narin su altı bitkilerinin arasında cirit atıyorlardı. CC su altı dünyasına büyülenmiş gözlerle bakıyordu. Böyle bir güzelliğin var olabileceğini hayal dahi edemezdi. Dürüst olmak gerekirse, sudan her zaman biraz korkmuştu. Hatta şnorkelle daldığı bile olmamıştı. Kendi kendine, ne çok şey kaçırmışım meğer, deyip duruyordu.

Yunus, kıyıya sadece bir iki metre kala içi yarı boş bir kayanın yanından yüzeye çıktı. Kayalığın dümdüz tepesi suyla aynı hizadaydı. CC, bunu daha önce defalarca yapmış gibi, tek bir hareketle kayalığın üstüne kaydı ve yemyeşil sahile baktı. Elmasları aratmayan bir deniz, sahilin kadifemsi kumlarını usul usul okşarken, kara ve okyanus, birbirini kucaklayan iki âşık gibi uyum içinde bütünleşiyorlardı. Çiçek açmış asmalarla bezeli devasa ağaçlar koyu çevreliyorlardı. Hafif esinti CC'nin burnuna tuzlu havaya karışan tatlı çiçek kokularını taşıyordu. Bu koyun aurası huzurun ta kendisiyle biçimlenmişti. CC, bu beklenmedik dinginlikten büyük keyif alarak derin nefesler aldı. Orada, güneşin ve bal kokulu havanın ılık kucağında, sonsuza dek kalabileceğini hissediyordu.

Prenses? Yunusun umutlu bakışları CC'nin düşüncelerini o ana taşıdı.

Ve denizerkeğinin peşinde olmasının neden olduğu telaş bir kez daha uyandı. Onuzunun üstünden hızla arkasına baktı

ama okyanusun dinginliğinin ötesinde hiçbir şey göremiyordu. Gerçi onu yaklaşırken görüp göremeyeceğini bile bilmiyordu. Mercan kayalığının üstünden atlaması dışında, bütün yolu suyun altından kat etmişti. Yaratığın peşine düşüp düşmediğini büyük ihtimalle bilemezdi, değil mi? Kendini, bir tür Karaip tatiline çıkmış gibi rahat bırakma aptallığını göstermişti.

Şimdi ne yapması gerekiyordu?

Bu defa güzelliğinin dikkatini dağıtmasına izin vermeden, dikkatle kara parçasını süzdü. Ortalıkta onu bekleyen bir tanrıça falan göremiyordu. CC huzursuz hareketlerle boynundaki kehribar kolyeyi çekiştirdi. Bu, telefonu kaldırıp annesini aramak gibi bir şey değildi. Ama belki de dünyanın her yerinde annelerin bazı ortak özellikleri vardı: Çocuklarının haykırışlarına ne olursa olsun yanıt vermek gibi.

CC omuzlarını dikleştirdi, gırtlağını temizledi.

"Anne!" diye bağırdı. Sesinin suyun üstünden melodik bir tınıyla yayılması onu büyülemişti. "Tanrıça Gaea! Benim! Kızın, Undine." Gergin bakışlarını, yüzü karaya dönük halde suyun yüzeyinde usul usul süzülen yunusa çevirdi. "Yardımına ihtiyacım var." Sessizce, lütfen bana cevap ver, diye dua etti.

Dikkatini en yeşil, gür sarmaşık öbeğinin ve çiçek sarkıtının arasındaki hareketlilik çekti. CC'nin gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Sarmaşık dallarının arasında güzel bir kadın duruyordu. Canlı bitkilerden yapılma iğreti bir salıncağın üstünde oturuyordu.

"Günaydın, kızım." Kadının sesi suyun üstünden âdeta çağlamıştı.

CC bu sesi tanıyordu. "Sen beni asansörden kurtaran kadınsın!"

Gaea'nın dudakları tanıdık bir gülümsemeyle büküldü. "Evet, ay ışığının altında dile getirdiğin o eşsiz çağrını duydum. Çok hoşuma gitti. Beni hatırlayanlarla ilgilenmeyi severim." Gaea duraksadı; gülümsemesi yüzüne iyice yayılmıştı. "Çok, çok uzak bir dünyada yaşıyor olsalar bile." CC'nin göğüslerinin arasına sarkan kehribar kolyeyi işaret etti. "Hediyemin kıymetini bilmen çok hoşuma gitti."

CC gırtlağına oturan yumruyu gidermek için yutkundu. Eli otomatik olarak kolyesine gitmişti. Gerçek bir tanrıçayla konuşuyordu. Ya da ölmüştü. Her halükârda, sinir bozucu bir durumdu.

"Evet, teşekkürler. Çok güzel ve sihirli." Gırtlağını temizledi. "Bu durumda, gerçekten Undine olmadığımı biliyorsun."

Tanrıçanın gözleri yaşlarla dolmuştu ama yüz ifadesi yumuşaklığını korudu. "Tabii ki biliyorum, küçüğüm. Undine benim etimden, canımdan kızım. Sen, Christine Canady Amerika Birleşik Devletleri Hava Kuvvetleri'nde kıdemli çavuşsun, sana CC denmesini tercih ediyorsun ve ruhumun kızısın."

"Nasıl yani?" CC büyülenmişti.

Gaea tek eliyle zarif bir hareket yapınca, onu taşıyan asma yere kolayca inmesini sağlayacak şekilde alçaldı. Gaea büyük bir zarafetle su kenarına kadar yürüdü. CC gözlerini tanrıçadan ayıramıyordu. Asansörün önünde algıladığı görüntünün, tanrıçanın gerçek yüzünün sadece gölgesi olabileceğini anlamıştı. Gaea bugün muhteşemdi. Saçları, verimli toprakların koyu kahve tonundaydı ve beline kadar buklelerle iniyordu. Saçlarının arasına çiçekler ve ışıltılı mücevherler dokunmuştu. CC tanrıçanın yüzünün sayısız klasik heykele modellik yapmış olabileceğini düşündü; ki büyük ihtimalle öyle ol-

muştu. CC onu Tinker'da gördüğü o gün, tanrıçanın üstünde nasıl bir kıyafet olduğunu hatırlamıyordu ama bugün cömert kıvrımları, çevresinde derinlemesine büyüyen sarmaşıkla bire bir aynı tonda şeffaf, yeşil bir kumaşa sarılıydı.

"O kadar güzelsin ki!" CC bu sözlerin dudaklarının arasından dökülmesine mani olamadığı için utanmıştı.

Gaea'nın kahkahası aralarında yankılandı. "Gel buraya çocuğum." Suya ulaşıp kuma batarken ve çıplak ayaklarını kıyıdaki kristal berraklığındaki dalgalara bırakırken, "Bana iyice yaklaş," diye ekledi.

CC kayadan suya kayıp yüzerek tanrıçaya giderken, yunus neşeli sesler çıkarıyordu. Gaea'nın bir an olsun kaçırmadığı bakışları, CC'ye Undine'nin insanın içini ürperten mavi gözlerinin neden o kadar tamdık geldiğini açıklıyordu. Tanrıçanın gözlerinin bire bir kopyasıydılar. Garip bir hisle kendini kumsala çekti ve tanrıçanın ona dokunabileceği bir mesafede durdu.

Özür diler gibi başını hafifçe eğdi. "Undine'nin arasının benim bu şeyle olduğumdan çok daha iyi olduğundan eminim." Kuyruğunu işaret ediyordu.

"Yoksa vücudundan hoşnut değil misin?" Tanrıçanın yargılayıcı ya da kızgın değil, gerçekten meraklı bir hali vardı.

"Ah, hayır! Bence müthiş bir şey. İnsanın bacaklarının, ayaklarının olmasından çok farklı," dedi. "Ayrıca Undine, benim olduğumdan bin kat daha muhteşem... eskiden olduğumdan... Ya da..." İçinde bulunduğu durum kadar, hangi zamanda konuşması gerektiği konusunda da kafası karıştığı için sustu.

"Bence kendini küçümsüyorsun, küçüğüm. Ama bu biçimden hoşnut olmana sevindim." Tanrıçanın ifadesi gerilmişti. "Ve kızım Undine'nin de yeni biçiminden hoşnut oldu-

ğundan eminim."

"Yani o artık ben miyim?" CC, Gaea'yle konuşmanın bu kadar basit olmasına inanamıyordu.

"Evet. Dünyada senin yerini aldı."

"Ben öldüm mü?"

Gaea'nın kahkahası ağaç dallarının neşeyle salınmalarına neden oldu. "Ah, hayır. Fazlasıyla hayattasın."

"Ama anlamıyorum." CC kendini hiç olmadığı kadar kafası karışmış gibi hissediyordu.

Tanrıça uzandı ve annelere özgü bir okşamayla CC'nin yanağına dokundu. "Bu senin için çok zor olsa gerek, zavallı çocuğum. İzah etmeye çalışayım. Undine benim bedenimden doğmuş bir çocuk ama aynı zamanda babasının da kızı."

"Lir," dedi CC.

CC'nin bunu biliyor olması Gaea'yı şaşırtmıştı ama kafasını salladı. "Evet."

"Şey, bu Lir tam olarak kim oluyor?" diye sordu.

Tanrıça gülümsedi. "Lir, Denizlerin Büyük Tanrısı'dır. Onu diğer unvanlarıyla da tanıyor olabilirsin. Tethys, Pontos, Neptün, Barinthus, Enki, Poseidon ve diğerleri."

CC'nin gözleri iri iri açılmıştı. "Undine'nin babası Poseidon mu?"

Gaea'nın uzak bir noktaya diktiği bakışları mesafeliydi. "Karayla denizin çiftleşmemesi gerektiğini biliyorduk ama bir gün burada, tam bu koyda banyomu yaparken, Denizlerin Tanrısı beni gözüne kestirdi." Yüz ifadesi o günün anısıyla yumuşamıştı. "Tek bir gece beni sarmasına izin verdim ve o birliktelikten Undine dünyaya geldi."

CC tanrıçanın anlattığı hikâyeyi dikkatle dinliyordu. "

"Undine bir denizkızı olarak doğdu; kaderinde babasının âleminde yaşamak vardı. Ama orada hoşnut değildi. Karanın

ve annesinin hasretini çekiyordu." Gaea'nın yüzü hüzünle gölgelenmişti; CC kendi gözlerinin de yaşardığını hissetti. "Benimle karada yaşayabilmesi için, kızımızı insan bedeniyle ödüllendirmeme izin versin diye Lir'e az dil dökmedim. Ama o çocuğa tapıyordu ve ondan ayrı düşmeye şiddetle itiraz ediyordu."

Gaea, CC'nin elini tutup sıktı. "Onu acımasız biri gibi düşünme sakın. Lir kızını severdi. Ve Undine daimi bir mutsuzluk içindeydi. Babasına ve onun âleminin yaratıklarına tapıyordu. Buraya pek çok kez geldi ve senin şu anda oturduğun yere oturup yaşadığı kristal şatoya ve denizin harikalarına dair hikâyeler anlattı.

"Ancak yakın zamanda değişmeye başladı." Tanrıça'nın yüzü bulutlanmıştı. "Bazen onu şu kayanın üstünde gözyaşı dökerken bulurdum. Onu bir insan bedenine kavuşturmam için hiç durmadan yalvarıyordu."

CC ürperdi. Undine'nin neden o kadar çaresiz hissettiğini biliyordu. "Sorunun ne olduğunu anlattı mı?"

Gaea hüzünle kafasını salladı. "Hayır. Sordum ama tek söylediği, her zaman benim yanımda olmak istediğiydi."

Tanrıçanın gözlerinden yaşlar dökülüyordu ama kendisi bunun farkında bile değildi sanki.

"Kendine zarar vermesinden korkuyordum. Ben bir tanrıçayım; babası da bir ölümsüz. Undine'nin bedenini onun onayı olmadan değiştirmem imkânsızdı. Tıpkı insan bedeniyle dünyaya gelmiş olsa, Lir'in de tek başına bir şey yapamayacağı gibi." Gaea'nın gözleri parlıyordu. "Ama ben bir anneyim ve kızımın acı çekmesine göz yumamazdım. Onun için bir sihir yaptım ve Undine'ye, hayatını onunla değiş tokuş etmeye razı bir insanoğlu bulması halinde, bir insan bedenine kavuşma şansı bahşettim." Gaea, CC'nin gözlerinin içine bakıyor-

du. "Ve senin onun yardımına ihtiyaç duyacağını biliyordum. Tıpkı onun da senin yardımına ihtiyaç duyacağı gibi."

"Anlamıyorum," dedi CC.

"Samhain ritüelin gönüldendi. Ve ben, unutulmuş olduklarım da dahil, başka dünyalardan çocuklarımın çağrılarına kulak veririm. O gece beni çok memnun ettin ve ben de sana dokundum."

CC, ay ışığının o gece teninde yarattığı tutku hissini hatırlayarak ürperdi.

Tanrıça kusursuz parmaklarından birini CC'nin çenesinin altına koyup yüzünü kaldırdı. "Bir tanrıçadan gelen armağandan asla utanma." CC'ye cevap verme fırsatı bırakmadan sözlerine devam etti. "Kader Tanrıçası'ndan bana senin geleceğini göstermesini rica ettim ve ömrünün çok yakın zamanda sularla kaplı bir mezarda son bulacağını gördüm." Hüzünlü bir iç çekişle devam etti. "Sana yardım etmek için elimden çok fazla bir şey gelmiyordu; tıpkı kendi canımdan olan kızıma yardım etmek için pek fazla bir şey yapamamam gibi. Ama siz birbirinize yardım edebilirdiniz. Ve böylece sen buradasın, kızım orada."

"Burası neresi?" Bu CC'nin zihnine süzülen sorulardan sadece bir tanesiydi.

"Burası tanrıların ve tanrıçaların yaşamaya devam ettikleri bir dünya."

CC afallamıştı.

Gaea açıklamaya çalıştı. "Bu koyu kendi ellerimle yarattım; bu yüzden senin önceden bildiğin hiçbir yere benzemiyor. Ancak buranın biraz ötesinde, senin dünyanın Ortaçağ'dan Cymru olarak adlandırdıkları bir kara bulacaksın." Koluyla arkalarında kalan bütün alanı içine alacak bir işaret yaptı.

CC renginin solduğunu hissediyordu. "Güney

Kaliforniya'da bir yerden bahsetmiyorsun, değil mi?"

Gaea gülümsedi. "Aslında, sanırım sizin kıtaplarınız burayı Britanyalıların Ülkesi ya da daha net söylemek gerekirse, Galler olarak adlandırıyor."

"Yani Ortaçağ dönemi Avrupa'sının ortasına düştüm öyle mi?"

Gaea CC'yi sakinleştirmek ister gibi kolunu okşadı. "Tarihçilerin sizin dünyanızın metinlerinin dışında bıraktıkları çok şey var." Tanrıça CC'ye mavi gözlerinden birini kırptı. "Tıpkı sihir gibi, kızım."

"İyi de ben nasıl..."

CC'nin sorusu yunusun öfkeli gevezeliğiyle yarıda kaldı. Omzunun üstünden baktı ve bir anda bütün vücudunun uyuştuğunu hissetti. Denizerkeği koyun orta yerinde, yüzeyde belirmişti.

Yunusa bakarak, "Kes sesini seni her şeye burnunu sokan canavar!" diye hırladı.

CC otomatik olarak Gaea'ya sokuldu.

"Tanrıça Gaea, seni görmek ne beklenmedik bir ayrıcalık böyle..." Sesi ipeksi bir yumuşaklık kazanmıştı.

"Neden beklenmedik olsun, Sarpedon?" Gaea, denizerkeğine zarif bir gülümsemeyle bakıyordu. "Burası benim koyum ve buraya sık sık geldiğim herkes tarafından bilinir."

"Senin koyun mu?" Denizerkeğinin ısrarcı alaycılığı CC'yi şoke etmişti. "Oysa ben su âleminin Lir'e ait olduğunu sanıyordum."

"Baban bu koyun bütün sularını bana armağan etmiş olmasa, bu dediğinde çok haklı olurdun, Sarpedon." Gaea'nın gözleri kısıldı. "Suyun karanın üstünden akabildiğim ve karanın olduğu her yerde benim âlemimi bulabileceğini unutmasan iyi olur."

"Affına sığınıyorum, Tanrıça Gaea. Niyetim seni incitmek değildi." Sarpedon'un sesi birdenbire pişmanlığa bürünmüştü. "Koyuna, Lir'in bir isteğini yerine getirmek üzere geldim."

Gaea cevap vermeyince, Sarpedon hızlandı. Bu fırsatı onlara iyice yaklaşmak için değerlendirecekti. "Babam kız kardeşime eşlik etmemi rica etti. Undine son zamanlarda o kadar sık ortadan kaybolur oldu ki, artık kendini özletiyor." Dikkatli bakışlarını CC'ye çevirmişti.

"Hayır."

Bu kelime CC'nin dudakları arasından kayıp gitmişti. Bakışlarını, onu dikkatle süzmekte olan tanrıçaya çevirdi. Gaea'nın varlığından güç bularak gırtlağını temizledi ve biraz önce ağzından bir fısıltı olarak çıkan kelimeyi yüksek ve kararlı bir sesle tekrarladı. "Hayır."

"Hayır!"

"Babana itaat etmelisin." Sarpedon dişlerinin arasından konuşmuştu.

"Etmeli mi?" Tanrıça aralarına girmişti. Bir denizkızına, bir denizerkeğine bakarken gözlerinde bilgelik vardı.

"Evet!" Sarpedon sesine yansıyan öfkeyi bastırabilmek için büyük mücadele veriyordu. "Tanrıçam, Lir'in kızını özlediğini biliyorsun."

"Lir'in kızını sevdiğini ve rahatsız edilmesini istemeyeceğini çok iyi biliyorum."

"Ben sadece babamızın talimatını yerine getiriyorum." Sarpedon çaresizliğini anlatmak ister gibi, ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde, iki yana açtı. CC, Sarpedon'un avuç içinin boynundaki tılsıma temas ettiği noktadaki kırmızı yanık izini açıkça görebiliyordu.

CC'nin başı dönüyordu. Undine'nin bu yaratıktan kaçmaya çalıştığını anlıyor ama denizkızının annesine açılmamış olmasına hayret ediyordu. Undine bütün hayatını üvey ağabeyinin zorbalıklarıyla geçirmek zorunda kalmış olabilirdi, ama CC de hayatının son yedi senesini, erkek egemen Amerika Birleşik Devletleri Hava Kuvvetleri'nde geçirmişti. Tanrıçanın ona dokunmasından önce de kendini nasıl savunacağını çok iyi bilirdi. Eğer burası onun dünyası olacaksa, kuralları en baştan yazmak gerekiyordu. Ve o kuralların Sarpedon'un kuralları olmayacağını adı gibi biliyordu. Çenesini kaldırdı ve doğrudan Sarpedon'un badem biçimli gözlerine baktı.

"Sen bir yalancısın," dedi.

"Evinden fazla uzak kaldın." Sarpedon'la CC'nin arasında sadece bir-iki adımlık mesafe kalmıştı. Yüzü kararmıştı. "Kendini unutmuşsun."

"Öyle mi?" CC'nin sesi alaycıydı. "Bütün hayatımı uzak bir yerde geçirsem bile, tacizi görür görmez anlardım."

Gaea ani bir hareketle ayağa kalktı. Ölümcül bir yumuşaklıkla, "Yoksa, çocuğuma kendi isteği dışında elini sürme cüretini mi gösterdin?"

CC, Sarpedon'dan hızlı davranıp, "Denedi ama tılsımın beni korudu," dedi. Ve sadece tanrıçanın duyabileceği bir fısıltıyla, "Sanırım Undine'nin korktuğu bu adamdı," dedi.

"Hemen huzurumdan çekil, Sarpedon!" Tanrıçanın güçlenen sesi küçük koyu kaplamıştı. "Seni kızımdan uzak durman konusunda uyarıyorum!"

Ancak denizerkeği çekip gitmek yerine, sudan çıktı ve kuyruğunun üstüne kalkıp CC'ye tepeden baktı. CC otomatik olarak geri çekildi.

"Ona sahip olacağım!" Tükürükler saçıyordu. Gözleri vahşi bir parıltıyla çakmak çakmaktı. "Babam Denizlerin Tan-

rısı. Ve senin benim üzerimde hiçbir gücün yok Kara Tanrıça-sı." Bu son unvanı tükürür gibi söylemişti.

"Seni aptal yaratık. Denizlerin Tanrısı bile, bir tanrıçanın gazabını uyandırmaması gerektiğini bilir."

Gaea incecik parmağını ayaklarının altındaki kuma çevirerek küçük, dairesel bir hareket yaptı. Kum yerinden oynadı. Tanrıça bileğini bükerek denizerkeğini işaret etti. Kum ıslak yatağında bir girdap oluşturdu ve Sarpedon'un suratına atıldı. Sarpedon öksürmeye ve gözlerine dolan kumlardan kurtulmak için debelenmeye başladı. Arka üstü suya düşerken, lanetler, küfürler yağdırıyordu. Sonra Gaea, bütün koyu kucaklamak ister gibi, kollarını öne uzattı. Yeniden konuştuğunda, sesi baştan çıkarıcı ve otoriterdi.

"Yaşayan Toprak'ın ta kendisi olan bedenimin üstünde oynayan rüzgârlar, bana gelin ve bu gaspçıyı huzurumdan uzaklaştırın."

Tanrıça dudaklarını büzdü ve Sarpedon'a doğru havayla karışık bir ışık üfledi. Ve sonra o ışığa -o oyuncu havaya- bir şey oldu. Sanki bir anda koyun bütün rüzgârları yardımına koştular ve ona katıldılar. Sert esinti Sarpedon'a bir yumruk gibi çarptı ve onu sudan çıkarıp mercan kayalığı bariyerine savurdu.

"Bir daha âlemime izinsiz adım atacak olursan, seni yok ederim." Gaea'nın sesine yansıyan kudret CC'nin ensesindeki tüyleri ayağa kaldırmıştı. *"Her ne dediysem, odur olacak olan."* Tanrıçanın çevresindeki hava, vaadini somutlaştırmak ister gibi dalgalandı.

CC, afallamış haldeydi. Gaea'ya bakakalmıştı. Zihni, şahit olduğu şeyi idrak etmekte güçlük çekiyordu. Tanrıça ırı yarı ve güçlü bir görüntü çiziyordu ve CC onun ihtişamı karşısında âdeta büyülenmişti.

Ancak Sarpedon, Gaea'nın kudretinden bihaber gibiydi.

"Undine'nin bir deniz yaratığı olduğunu sakın unutma! Onun benim âlemimde var olması gerek, Kara Tanrıçası!" Mercan kayalığının üstünden atlayıp mavi derinliklerde gözden kaybolmadan önce, âdeta acı acı bağırmıştı.

CC, Sarpedon'un arkasından bakakalmıştı. Uğursuz bir önseziyle titriyordu.

Bölüm Yedi

"Çok cesurdun." Gaea'nın sesi yeniden evladına övgüler yağdıran anne tonuna kavuşmuştu.

"Şu anda çok cesur hissettiğimi söyleyemem," dedi CC tedirgin bir sesle. Hâlâ Gaea'nın gücünün etkisindeydi.

Tanrıça eğildi ve CC'nin yumuşacık saçlarını okşadı. "Seninle gurur duyuyorum. Sende Undine'de eksik olan bir güç var."

CC bu sözler karşısında içinin mutlulukla dolduğunu hissetti.

Yunus suyun yüzeyine çıktı ve keyfi kaçmış bir çocuk bakıcısı gibi hiç durmadan söylenerek su püskürtmeye başladı. Gaea gülerek elbisesinin üstündeki su damlacıklarını sildi.

"Onu biraz sakinleştirsen iyi olacak; senin güvende olduğundan emin olana kadar bize rahat vermeyecektir."

CC başlangıçta bedeni biraz titrek olsa da, kendini kıyıdan suya kaydırdı. Bir kez daha izlendiği duygusu veren o ürpertiyi hissetmişti.

Kendi kendine, biraz sert bir tavırla, "Hayır," dedi. Sarpedon gitmişti. Gaea'nın koyuna geri gelemezdi. Sadece paranoyaklık ediyordu ama onu kim suçlayabilirdi ki? Neyse ki

suyun içine daldığı anda korkuları etkisini kaybetmeye başladı. Şaşkın ve gergin bir halde, yunusun yanına yüzdü ve yaratığın pürüzsüz gövdesini okşamaya koyuldu.

Yüksek sesle, "Hey, ben iyiyim," dedi. "Gaea ondan kurtuldu. Burada bana zarar veremez."

Senin için korktuk, Prenses. Yunus burnunu CC'ye sürttü, sonra döndü ve saygıyla selamlar gibi Gaea'nın önünde başını eğdi. *Prensesimizi koruduğun için teşekkürler, Yüce Tanrıça.*

Gaea yunusun övgüsünü kabul ettiğini göstermek ister gibi, ağırbaşlı bir edayla başım eğdi.

CC parlak mercanların girintilerine saklanan küçük balıkların karaltılarını seçebiliyordu.

Şimdi artık çıkabilirsiniz. Onları ikna etmeyi başarmıştı; balıkların kıvrılarak ona doğru geldiklerini görünce neşelendi. Tek kolunu yunusun sırtına attı ve korkmuş balığı okşayıp avutmaya başladı.

"Sarpedon bir konuda haklıydı," dedi Gaea.

"Ne?" CC'nin bütün dikkati güzeller güzeli yunustaydı; ama tanrıçanın sözleri içinin ürpertmişti.

"Seni orada koruyamam." Tanrıça eliyle göz alabildiğince uzanan okyanusu işaret ediyordu. "Ve sonsuza dek bu koyda yaşayamazsın."

"Ama ne yapacağım?" CC, tanrıçanın haklı olduğunu biliyordu. Nasıl olur da hayatını bu küçük koyda sürdürebilirdi ki? Bu sonsuza dek aynı dairenin içine hapsedilmek gibi bir şeydi. Daire ne kadar lüks ya da harika olursa olsun, bir şekilde kapana kısılmış olurdu.

"Güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağız," dedi Gaea.

"Yani?"

Gaea kızının bedenine bürünen genç kızı süzdü. Gücü

vardı, evet. Açık sözlü ve cesurdu. Ama ya bilgeliğe sahip miydi? Belki bu çocukta bu dünyaya yabancı bir bilgelik vardı ve belki de, onu bekleyen sınavlardan sapasağlam çıkmak için ihtiyaç duyacağı bilgelik de bu tür bir bilgelikti, kim bilir? Tanrıça kararını vermişti.

"Tek bir cevap var. Seni denizden uzaklaştırmalıyım."

CC'nin gözleri iri iri açılmıştı. "Ama ben asıl sorunun bu olduğunu sanıyordum. Lir'in izni olmadan, Undine'yi denizden ayıramazdın." Ve o anda CC'nin aklına bir fikir geldi. "Neden şimdi Lir'den izin istemiyoruz? Undine'yi sevdiğini söylemiştin. Bu, kızının ağabeyinin tecavüzüne maruz kalmasına göz yummayacağı anlamına gelmez mi?"

"Sarpedon da Lir'in çocuğu." Gaea'nın ifadesi ciddiydi. "Belki de Lir bu çiftleşmeye izin vermiştir."

"Ama bu iğrenç bir şey... İki kardeşin çiftleşmesi..." Düşüncesi bile CC'nin midesini bulandırmaya yetmişti.

Gaea, "Tanrılar ve tanrıçalar olaylara insanların baktığı gözle bakmazlar," demekle yetindi.

"Yani sence de beni arzuluyor olması normal mi?" CC şoke olmuştu.

"Asla," dedi Gaea sert bir sesle. "Ama bunun tek nedeni senin onu reddetmiş olman. Bu durumda senin üstünde hiçbir hakkı olamaz. Tanrılar arasındaki ilişkilerin farklı olduğunu anlamalısın."

CC, "Bu konuda sana güvenmekten başka çarem yok," diye mırıldandı. "Yani Lir'e gidemeyiz. O zaman Sarpedon'dan nasıl uzak durabilirim?"

"Bir yolu var. Ama zor olacağından eminim."

"Sarpedon'un tecavüzüne uğramaktan beter bir şey mi?"

"Bu soruya ancak sen cevap verebilirsin, utaklık." Tanrıça kıyı boyunca bir ileri bir geri gidip gelerek anlatmaya başla-

dı. "Sana bir insan biçimi verebilirim ama kalıcı olmayacaktır. Yine de denize bağlı kalmaya devam edeceksin." CC'ye özür dileyen bir bakış attı. "Bedenin suya dönme özlemi duyacak ve bu senin için acı verici olabilir. Ve üç gecede bir sulara ve denizkızı biçiminde dönmen gerekecek. Yoksa hastalanıp ölürsün."

CC şüpheli bir sesle, "Şey sanırım sonsuza dek bu koya esir olmaktan iyidir," dedi.

Tanrıça durdu ve dürüstçe, "Ama insan biçimini kalıcı kılmanın da bir yolu var," dedi. "Seni sevecek ve senin karanın olduğu kadar denizin de kızı olduğunu bütün kalbiyle kabul edecek bir adam bulmalısın. İşte o zaman, aranızdaki gerçek aşk bağını Lir bile kıramaz ve sen insan şeklini kalıcı olarak kazanırsın."

CC, "Ah, Gaea," diye inledi. "Erkekler konusunda hiç tecrübeli değilim. Aslında bana küçük kız kardeşleri gibi davranırlar." Sonra hızlı hızlı ekledi. "Ve benim geldiğim yerde bu, benimle romantik bir şeyler yaşamayı hiç istemedikleri anlamına gelir."

"Uçaktaki o genç ve yakışıklı pilot seni arzulamıştı."

Gaea'nın bu sözleri, CC'nin kalbine bir bıçak gibi saplandı. Sean'ın tatlılığını hatırlayınca gözleri yaşlarla dolmuştu. "Evet ve bak, başına neler geldi."

"O kaderini yaşıyordu, çocuğum." Gaea'nın sesi sakinleştiriciydi. "Senin hatan değildi. O yolculukta ölmek kaderinde vardı. Ve bunu kahramanca başardı. Anısını onurlandırmaksın."

CC, "Yani her halükârda ölecek miydi?" diye sordu.

"Evet. Ölümüne sen neden olmadın. Eceli gelmişti."

Gaea'nın bu sözleri, CC'nin suçluluk duygusunun biraz olsun hafiflemesine neden olmuştu. Gözlerini yumdu ve ce-

sur davranışı için Sean'a sessiz şükranlarını gönderdi. Gözlerini açınca, kararlı bakışlarını Gaea'nın güzel gözlerine sabitledi.

"Ne yapmam gerektiğini söyle."

"Sihri ben yapacağım. Senin tek yapman gereken seni kabul edip sevecek adamı bulmak."

"Bekle! Bu, bu dünyada kolay bir şey olsa gerek. Burada tanrı ve tanrıçaların yaşadığını söylemiştin. İnsanlar böyle sihirli şeylere alışkın değiller mi?"

"Bir zamanlar, belki." Gaea kullanacağı kelimeleri tartar gibi, duraksadı. "Sizin dünyanızda rahipler var."

Gaea bu cümleyi sorar gibi vurgulamamıştı ama CC yine de kafasını salladı.

"Burada da varlar. Çoğu, tanrılarına sevgiyle, kendilerini adayarak hizmet eden iyi adamlar." Durdu. Konuşmaya yeniden başladığında sesinde hissedilir bir tiksinti vardı. "Ama hepsi onurlu insanlar değiller. Dinin bir bölümünü kirleten yeni bir rahipler mezhebi türedi. Sihrin tamamen şeytani olduğuna dair vaazlar veriyorlar ve onlara göre geçerli tek yol var: Onların yolu. Güzelliğin, hele hele kadın vücudunun günahkâr ve şeytan işi olduğuna inanıyorlar." Gaea'nın gülüşü kuru ve neşeden uzaktı. "Hepsi, kendi arzularından korkan aptallar. Ama tabii ki insanların kendilerini güzelliğe kapatmalarını bekliyorlar. Umuttan yoksun insanları kontrol etmek çok daha kolaydır." Gaea üzgün bir ifadeyle başını salladı. "Ne yazık ki, pek çoğu bu zehre kulak veriyor."

"Buna inanan bir adamla birlikte olmayı zaten istemezdim," dedi CC.

"Çok sert hüküm verme. İyi insanların bile yanlışa yönlendirilmesi mümkün. Seçiminde bilgece davranırsan, sonunda her şey iyi olur."

"Ha? Seçimim mi? Son altı aydır kimseyle çıkmadım." Bunu itiraf ederken, CC'nin yanakları pembeleşmişti.

"Kızım," dedi tanrıça anlayışlı bir gülümsemeyle, "Sana söz veriyorum, erkekler seni arzulayacaklar."

CC, başını eğdi ve seksi kıvrımlarına baktı. "Ah, yani Undine'nin bedenini kullanma şansım olacak mı?"

Gaea'nın kahkahası koyun dört bir yanında yankılandı. "Eskiden onun olan her şey senin, Undine."

"Oo..." CC şaşkınlık içinde dudaklarını bükmüştü. Güzel olacaktı demek. *İnanılmaz, müthiş ve Marilyn Monroe kıvamında bir güzel.*

"Bir gemi kazasından sağ çıkmış bir prenses gibi davranmalısın." Artık karar verildiği için kelimeler Gaea'nın ağzından daha büyük bir hızla dökülmeye başlamıştı.

"Ama..."

Gaea elini havaya kaldırdı ve CC'nin sorusunu yarıda kesti. "Korkarım bir fırtına koparmam gerekecek." CC'ye gözlerini kısarak baktı. "Yüzebiliyor musun?"

"Evet ama çok da..."

Tanrıça bir kez daha sözünü kesti.

"İyi." Gaea son derece rahat, öğretmen edasıyla konuşurken, bir ileri bir geri yürümeye devam ediyordu. "Hafızanı kaybetmişsin gibi yaparsın. Hatta aileni bulmak konusunda çaresizmişsin gibi..."

CC gerçek aşkı yalanlar ve hafıza kaybı üstüne kurulu bir başlangıçla bulmasının nasıl mümkün olacağını sormak istiyordu ama tanrıçanın sözünü kesmek gibi bir şansı yoktu.

"Ve bu bahaneye sığınarak okyanus yakınında kalmakta ısrar edeceksin. Mesajlar daha kolay gönderilip alınabilsin diye. Ve ben de karaya suyla çevrili bir yerden çıkman için gerekeni yapacağım." Gaea'nın bakışları deliciydi. "Ama ger-

çekte suya yakın kalmaya mecbur olduğunu, aksi takdirde canından olacağını unutmamalısın." Tanrıçanın sesi yumuşadı. "Ama sen bunu zaten bileceksin, yavrum. Suya hasret çekeceksin. Sadece biçim değiştirdiğin zaman akıllı ol yeter. Görülmemelisin ve her zaman, benim korumam altında olacağın kıyıya yakın durmaya bak. Sarpedon seni kıyıdan uzak bir yere hapsedecek olursa, sana yardımını dokunamaz."

CC'nin sesi panikliydi. "Ama karadayken benimle olacaksın, değil mi?"

"Seni izliyor olacağım." Tanrıça yumuşacık bir gülümsemeyle devam etti. "Tılsımını sakın çıkarma. Bana gerçekten ihtiyaç duyduğunda her zaman orada olacağım ama kendi yolunu seçmelisin, Undine. Ve bu yolu seçerken akıllıca davranmaya özen göster."

CC şüphelerinin onu etkilemesine fırsat bırakmadan, "Elimden geleni yapacağım," dedi.

"Hazır mısın, Undine?"

CC onu etkisi altına alması muhtemel gerilime pabuç bırakmamaya çalışıyordu. Fikrini değiştirmesine, güvende olacağını ve sevileceğini bileceği bu korunaklı koyda kalmak için yalvarmasına ramak kalmıştı. Ama o kâsedeki bir balık değildi ve Hava Kuvvetleri'ne katıldığı zaman onun için fazla korunaklı olan bir hayatı terk etmeyi başarmıştı bir kere. Bu da çok farklı olmasa gerekti.

Kararlı bir sesle, "Hazırım, anne," dedi.

"O zaman sevgim kadar kutsamamın da seninle geleceğini bil."

Tanrıça sudan uzaklaştı ve kumsalın ardında bir hat şeklinde uzanan yeşilliklere doğru yürüdü. Etrafı yeniden canlı bitkilerle kuşatılınca, yüzünü okyanusa çevirdi. Kollarını başının üstünde kaldırıp konuşmaya başladı. Tanrıçanın dudak-

larından dökülen kelimelerin gücü koyu doldururken, CC ürperdiğini hissetti.

"Hükmettiğim elementleri çağırıyorum. Üzerimden ve içimden esen, her daim var ve kutsanmış olacak hava. Gerçek bir ortak ve saygıdeğer bir dost: Benimle beslenen ve can bulan ateş. Ve toprak. Bedenim ve ruhum. Çocuğum sizlerden doğdu ve günün birinde yine sizlere dönecek."

Gaea'nın çevresindeki hava ışıldarken, CC bedeninin alt kısmının seğirmeye başladığını hissediyordu.

"Bu toprak sihriyle kendimden olanı koruyorum. Bunu sadece gerçek aşkın tamamlamasını ve sadece ölümün bozabilmesini emrediyorum. Her ne dediysem, odur olacak olan."

Gaea'nın çevresini saran ışıltı patladı ve parlaklığını dışarı, doğruca CC'nin üzerine savurdu. CC gözlerini yumdu, göz kamaştıran bir renk parlaması ve hisle sarmalanmadan önce, son anda ellerini yüzüne kapattı. Havanın içine çekildiğini hissedebiliyordu, bütün bedeni alev almış gibiydi. CC hiçbir şey göremiyordu, feryat figan rüzgârın kakofonisinden başka bir şey düşünemiyordu.

Zamanın bir anlamı yoktu. Gaea'nın adını haykırmaya çalıştı ama kelimeler dudaklarından kopar kopmaz, doğal olmayan gürültü ve ışık fırtınasının içinde kayboldular.

Ve sonra bir kez daha suyun içine daldı. Bu defa bedeni ona bir denizkızının muhteşem gücüyle itaat etmedi. Bu defa yüzeye çıkmaya çabalarken insan bacaklarının kızgın akıntıya karşı tekmeler savurduklarını hissedebiliyordu. Nefes alamıyor, ciğerlerinden çığlıklar yükseliyordu. Nihayet yüzeye ulaştı ve nefes almak için debelenmeye başladı.

Gökyüzü simsiyahtı. Başının üstünden geçen dalgalar nefesini kesiyor, ağzının içinde doluyorlardı. Huzurlu, sakin

koy görünürlerde değildi artık. Tıpkı yunus dostu ve tanrıça gibi. Göz korkutucu bir mesafede hiç tanıdık gelmeyen bir kıyı şeridi görüyordu. İçinde büyüyen panik duygusunu bastırmaya çalışarak, karaya doğru yüzmeye koyuldu.

Gökyüzü açıldı ve yağmur taneleri üzerine düşmeye başladı. Beyaz köpüklü bir dalganın çarpmasıyla, CC kendini suyun altında buldu. Yüzeye çıkmak için debelendi ve bu sıvı siyahlıkta hangi yöne gitmesi gerektiğini ayırt edemediğini fark etti. Zihninde akılcı düşüncelerden eser kalmamış gibiydi. Bu boğucu karanlıkta çaresizce çırpınırken bütün vücudunun panikle dolduğunu hissediyordu.

Bir çift güçlü el onu belinden yakaladı, havaya kaldırdı ve yanan ciğerlerine hava doldurabilmesi için, köpüren, kaynayan suyun üstünde tuttu. CC öksürüyor, öğürüyor ve kendini yutmaktan alıkoyamadığı deniz suyunu kusuyordu. Vücudu söz geçiremediği bir titremeyle sarsılıyordu. Belini sımsıkı tutan elleri hissedebiliyordu. Çıplak sırtı, bir erkeğin kaslı, çıplak göğsüne yaslanmış haldeydi ve erkeğin derin, düzenli nefes alıp verişlerini duyabiliyordu. Adamın onu bu kadar sıkı ve düzgün tutabilmesi için, ayaklarını yere sağlam basıyor olması gerektiğini düşündü. Artık çok yakın olduklarını tahmin ettiği kıyıyı görebilmek için titreyen ellerle, gözlerindeki tuzlu suyu kurulamaya çalıştı. Oysa kıyı hâlâ uzak, karanlık bir çizgiden ibaretti.

Kafası iyice karışmış halde, yüzünü çevirince, onu tutan kolların, tuhaf biçimde tanıdık gelen bir yabancıya ait olduğunu gördü. Yabani görünüşlü siyah saçları omuzlarına dolanmıştı. Konuşmuyordu ama kum rengi gözlerini CC'ye sabitlemişti.

CC'nin zihninde sayısız soru cirit atıyordu. Bu yaratık ona nasıl bu kadar tamdık gelebilirdi ki? Gaea onu Ortaçağ

dünyasına göndermemiş miydi? Yoksa Tanrıça bir hata mı yapmıştı?

Ve o anda gerçek kafasına dank etti. Sersem bir merak duygusuyla dolmuştu. Adam ona tanıdık geliyordu; çünkü rüyasındaki erkeğe benziyordu. Tanrıçaya yakardığı ve yağmurda dans ettiği o gece, onu kendine çağıran erkeğe...

CC büyülenmiş gözlerle ona baktı. Geniş göğsü çıplak ve pürüzsüz, CC'nin çıplak memelerine değerken sert ve sıcacıktı. Damarlı kolları genç kadını yüzeyde tutma gayretiyle kasılmıştı. Ancak CC'nin çıplak bacakları, bir erkeğin bacakları yerine, akıntıya karşı sürekli olarak kasılan ve seğiren kaygan ve ılık bir yüzeye yaslanmıştı. Aşağıya baktı. Çalkantılı suyun içinde bile, erkeğin kalın ve çizgi çizgi kuyruğunun turuncu-altın renkli parlaklığını görebiliyordu.

Bölüm Sekiz

CC şokla iç geçirdi. Beynine dolan ilk düşünce, kaçması gerektiğiydi. Var gücüyle adamın göğsünü itip tekmeler savurarak kollarından kurtulmaya çalıştı. Tam o anda yeni bir dalga daha bindirdi ve onu bir kez daha suyun altına çekti. CC kendini sakin olmaya ve direnme arzusunu bastırmaya zorladı. Ve adamın onu yeniden yüzeye çekmesine izin verdi.

Adam onu göğsüne bastırıp sımsıkı tutmak yerine, bu defa belini kavradı ve kollarını ileri doğru uzatıp aradaki mesafeyi olabildiğince açtı. CC aşağıda suyun içinde, adamın onları suyun üstünde tutabilmek için bir ileri bir geri hızla hareket eden kalın kuyruğunu görebiliyordu.

"Sana yardım etmeme izin vermezsen boğulacaksın." Boğuk sesi şaşırtıcı derecede nazikti. "Yeni bedenin suyun altında nefes alamaz."

"Sen de kimsin?" CC nefes nefeseydi. Çıplak memelerini örtmek için saçlarını telaşla öne attı.

"Bana Dylan derler."

"Sarpedon'a dönmem."

Denizerkeğinin kaşları çatıldı; kafasını salladı. "Ben Lir'in oğlunun arkadaşı değilim."

"Yani seni buraya o göndermedi mi?" CC titremesine mani olamıyordu.

"Hayır," dedi tutuk bir sesle.

"Ya Gaea?"

Dylan kafasını salladı.

CC, "Ama nasıl..." diye soracak olduysa da denizerkeği onu susturdu.

"Undine, seni karaya ulaştırmam gerek." Duraksadı ve genç kadının gözlerinin içine baktı. "Kollarını omzuma dolarsan daha iyi olur." Nefesini tutmaya çalışarak bir kez daha duraksadı ve sonra özür diler gibi omuz silkti. "Seni bu şekilde tutarak kıyıya kadar taşımaya gücüm yetmez."

Ve belli ki bu doğruydu. Nefesi kesik kesikti; kol kasları gergindi ve titriyordu. CC bu çalkantılı denizde ikisini birden su üstünde tutmaya çalışmanın onun için büyük çaba gerektirdiğini görebiliyordu. Ona daha büyük bir dikkatle baktı. İnsan olsa, uzun boylu biri olurdu. Gövdesinin üstü kısmı yapılı, kolları güçlü ve dümdüz karnı kaslıydı. Ancak Sarpedon'daki güçlü kaslara ya da onun ezici vücut ölçülerine sahip değildi. Görünüşe bakılırsa, deniz yaratıkları da insanlar gibi farklı biçim ve güçlerde olabiliyorlardı.

"Sana en ufak bir zarar vermeyeceğime yemin ederim, Undine." Dylan bu sözcükleri kesik kesik nefes alıp verişlerinin arasında ağır ağır ve olabildiğince net telaffuz etmeye çalışmıştı. "Bak..." Bir elini CC'nin belinden çekerek onun suyun içinde kaymasına neden oldu. Sonra başını ve omuzlarını suyun üstünde tutmaya devam edecek şekilde kolundan kavradı ve diğer elini göğüslerine doğru uzattı.

"Dur!" CC geri çekilmeye kalkıştı.

Dylan derhal, "Yanlış anlıyorsun!" dedi. "Ben sadece tanrıçanın tılsımına dokunmak istemiştim. Eğer beni yakmazsa,

sana zarar vermek gibi bir niyetimin olmadığını görürsün."

Denizerkeğinin eli göğsüne doğru uzanırken CC hiç kıpırdamadı. Dylan kehribar kolyeyi avucunun içine aldı.

Hiçbir şey olmadı. Dylan kolyeyi bıraktı ve CC'nin de görebilmesi için avucunu açtı. En ufak bir iz yoktu.

"Şimdi bana inanıyor musun, Prenses Undine?" diye sordu.

CC başını salladı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Omuzlarıma tutun ve vücudunu sırtıma yasla. Böylece, sen suyun üstünde kalırken ben altında yüzebilirim."

CC korkusuna yenik düşmemeye çabalayarak, "Tamam," dedi.

"Haydi, o zaman."

Dylan, CC'nin kolunu sımsıkı tutmaya devam ederek onu kendine doğru çekti ve onu yüzü, geniş sırtına dönük olacak şekilde çevirdi. Teni bronz ve pürüzsüzdü. Saçları gürdü ve hafif dalgalarla omuzlarının biraz altına kadar iniyordu. Islaktılar ve bir kuzgunun kanatlarını andırıyorlardı. CC'nin omuzlarına kolayca ulaşmasını sağlamak için suyun içine kaydı.

CC ona dokunmaya çekinerek kısa bir tereddüt yaşadı. Kendi kendine, *Sadece bana yardım etmeye çalışıyor,* diye telkin ederek ellerini genç adamın omuz başlarına yerleştirdi.

Dylan kafasını çevirip omzunun üstünden, "Sıkı tutunmalısın," dedi.

"Çalışıyorum," dedi CC. Elleri uyuşmuş gibiydi; ona itaat etmek istemiyorlardı. Dudakları soğumuşlardı ve kolları inanılmaz derecede soğuktu.

Dylan kolunu arkaya uzattı ve kolunun alt kısmıyla CC'yi sımsıkı tuttu. CC'nin çıplak bedeni, genç denizerkeğinin vücuduna boylu boyunca yaslanmıştı. Kaslarının gerilimini

hissedebiliyordu. Nefesi hızlanmıştı ve teni, CC'nin ürperen tenine değerken sıcacıktı. Kafasını çevirdi. Göz göze geldiler. CC'nin gözleri şoktan iri iri açılmıştı; Dylan'ınkilerde dile getirilmeyen duygular yüklüydü.

"Korkacak bir şey yok. Düşmene izin vermem," dedi basitçe.

Kuyruğunun güçlü bir hareketi, denizerkeğini ileri doğru itti. Kafasını suyun altına soktu ve yüzeyin hemen altında yüzmeye başladı. CC, sırtına sımsıkı yapışmıştı ve yüzüne çarpan dalgalar arasında nefes almak için büyük çaba harcıyordu. Denizerkeğinin onları kıyıya her an biraz daha yaklaştıran ritmik hareketlerini hissedebiliyordu.

Kıyıya çok az kala, yağmur dindi. Gökyüzü açılmaya, dalgalar durulmaya başladı. Birkaç dakika içinde, ortalık, azgın fırtına hiç yaşanmamış gibi, yatışmıştı. Dylan, kıyıya sadece birkaç metre kalana kadar, mercan ve kaya çıkıntılarının çevresini dolaşarak yüzdü. Kuyruğunun zarif bir hareketiyle, bedeninin üst kısmını sudan çıkardı. CC, denizerkeğinin sırtına yapışık halde, hızlı hızlı nefes alıp vermeye devam ediyordu. Dylan, ona dokunmaktan vazgeçmek istemiyor gibi, tereddütle kollarını çözdü. Ayakları kum zemine değince, CC de denizerkeğinin omuzlarını bıraktı.

Karaya ayak bastığı anda bütün bedeninde, elektrik akımı verilmiş gibi bir seğirti hissetti. Arkasından inanılmaz bir ışık patlaması yaşandı. Parlaklık, ışık saçan bir örümcek ağına takılıp kalmış gibi gözünü alıyor, görüşünü engelliyordu. Ve sonra, ışık gösterisi, başladığı kadar ani bir şekilde son buldu.

CC, göğsünün hemen altına kadar çıkan suyun içinde duruyordu ve bedeninde bambaşka bir duygu vardı. Kendine baktı ve nefesi kesildi. Üzerinde kat kat kumaştan, denizkızı

kuyruğunun ışıltılı renklerini bire bir taşıyan çok güzel bir elbise vardı. Kumaş ağır ve ıslaktı ama CC her bir santimetrekaresini kaplayan narin iğne oyalarını görebiliyordu. Parmakları ve bilekleri, yüzük ve bileziklerle doluydu. Hayret içinde kafasını sallayınca, sallantılı küpelerin boynuna değdiğini hissetti. Her zamankinden ağır gelen saçlarına uzanınca, zarif boynundan aşağı dökülen tutamların arasına sihirle konduruluş mücevherlere dokundu.

"Tanrıça Gaea kendinden olanları kollar," dedi Dylan. Kuyruğunu altında topladığı için, CC'nin yanında ayakta duruyormuş gibi görünüyordu. Sihre işlemesi için boşluk bırakmak ister gibi, ondan bir adım uzak duruyordu. CC'nin ansızın beliren bu yeni kılığına şaşırmış gibi bir hali yoktu.

"Teşekkürler, Gaea," dedi CC yüksek sesle. Kumsala yan yana sıralanmış sık yapraklı ağaçlara baktı ama tanrıça ortalıkta yoktu. Bakışlarını yeniden denizerkeğine çevirdi.

"Sana da teşekkür ederim," dedi. "Sanırım hayatımı sana borçluyum." Güneş yüzünü göstermiş, ışınları CC'yi ısıtmaya başlamıştı bile. Bitkindi; bedeni kurşun gibi ağırdı ama kontrol edilemez titremesi nihayet durmuştu ve artık giyinik olduğu için kendini o kadar da çaresiz hissetmiyordu.

Dylan teşekkürünü geçiştirdi. "Hayır, Undine. Aramızda herhangi bir borç yok. Ben sadece ihtiyaç duyduğun yardımı sağladım, o kadar."

"Şey, yine de teşekkürler." CC otomatik olarak elini uzattı. Dylan kısa bir tereddütten sonra uzandı ancak elini sıkmak yerine ağzına götürdü. Genç adamın dudakları tenine değdiği anda, CC'nin nefesi kesildi. Dylan'ın dudaklarının sıcaklığı bir anda bütün bedenini sarmış, kollarındaki tüyleri diken diken etmişti. Gözlerini CC'nin gözlerine sabitlemişti. CC onun çok karanlık bir yakışıklılığı olduğunu düşündü.

Kendini, *Sanırım seni rüyamda gördüm,* diye fısıldamak isterken buldu; ancak Dylan'ın bakışları hem sesini, hem nefesini kesmiş gibiydi.

Adam CC'nin elini henüz bırakmamıştı. CC genç adamın baş parmağının tenini usul usul okşadığını hissediyordu. Bu dokunuş altında teni ürperiyor, nefesi hızlanıyordu. Dylan'ın dolgun dudaklarına yerleşen tebessüm koyu renk, anlamlı gözlerine de yansımıştı. Konuşmaya başladığında sesi duygu yüklüydü.

"Undine, rica ederim..."

Kıyıdan gelen bir çığlık ikisini de hazırlıksız yakalamıştı. Dylan bir göz kırpmalık zamanda CC'nin elini bıraktı ve suya balıklama dalıp gözden kayboldu.

CC yüzünü kıyıya çevirdiği zaman, simsiyah bir at üstünde ağaçların arasından çıkagelen adamı gördü. İleri doğru bir adım attı. Etekleri ayaklarına dolandı ve yüzüstü kapaklandı. Elbisenin ağırlığına karşı koymaya çalışarak beceriksizce debelendi. Daha ayaklarının üstünde doğrulmayı beceremeden, kendim bir adamın kolları arasında, kıyıya taşınırken buldu. Öksürdü, gözlerindeki suları silmeye çalışırken, yuttuğu deniz suları yüzünden ne kadar alışılmadık bir yorgunluk yaşadığını düşündü.

"Artık güvendesiniz, Leydim," dedi adam kibarca. CC'yi kumların üstüne bırakıp yanında diz çöktü.

"Te... teşekkürler." CC yine öksürdü. Kafasını kaldırıp adama baktı ve öylece kalakaldı. Adam, CC'nin eski zaman şövalyelerinden bekleyeceği bir kılık içindeydi. Çivilerle süslenmiş bir burunluk dışında yüzünün büyük kısmını açıkta bırakan, gümüş metalden, sivri tepeli bir miğfer giymişti. Gri zincirlerden oluşan uzun tuniği, gövdesinden dizlerine kadar iniyor, kaslı bacaklarını açıkta bırakıyordu. Beline asılı büyük

bir kılıcı, omzuna atılmış ve kükreyen bir aslan başı biçimindeki büyük kalay bir broşun zırhına sabitlediği kırmızı bir pelerini vardı. Miğferinin altından omuzlarına dalga dalga inen sarı saçları çıkıyordu. Genç bir savaş tanrısına benziyordu.

Ama CC'ye bakmıyordu. Dikkati suya odaklanmıştı. "Leydim, geminizden başka kurtulan olmadı mı?"

"Hayır," dedi CC telaşla. Sonra Gaea'nın sözlerini hatırladı ve elini alnına bastırıp bayılmak üzereymiş gibi arkaya doğru yattı. "Bil... bilmiyorum... Hatırlayamıyorum." Vücudunun şokun etkisiyle titrediğini hissetti; dudaklarının arasından kaçıveren hıçkırık fazlasıyla gerçekçiydi. "Hiçbir şey hatırlayamıyorum."

Adam dikkatini yeniden CC'ye çevirdi. Duyuları kollarının arasında tuttuğu güzelliği algılayınca, gözleri iri iri açıldı. Hızlı hızlı, "Affedin beni, Leydim," derken, CC'nin omzunu sıvazlıyordu. "Korkunç bir şey yaşadınız. Sadece, bir an için yanınızda birini gördüğümü sandım."

Ağaçların arasından iki atlı daha çıkagelmişti. Savaşçı onlara emirler yağdırdı.

"Marten, Gilbert. Kıyıyı ve denizi tarayın, bakalım başka kurtulan olmuş mu? Bu hanımefendi yaralanmış. Onu hemen korunaklı bir yere götürmeliyim."

İki adam selam verdiler ve derhal talimatını yerine getirmeye koştular, ama CC adamların gözlerini ondan ayıramadıklarının farkındaydı. Bakışlarında, CC'nin kendini çıplak hissetmesine neden olan bir şeyler vardı. CC'nin yanına diz çökmüş olan adam da bakışları fark etmiş olacaktı ki, yana kayıp adamların görüşünü engelledi.

Nazik bir sesle, "At binebiliyor musunuz?" dedi.

CC bir devi andıran siyah canavara şöyle bir bakıp yutkundu. Tuhaf görünüşlü, kavisli eğerinin ön tarafında, devasa

bir uçurtmaya benzeyen büyük, gümüş bir kalkan duruyordu. Hayvan yeri eşelerken, son derece tehlikeli görünüyordu. CC'nin daha önce bindiği tek at bir atlı karıncaya bağlıydı ve bu tecrübenin üstünden uzun seneler geçmişti.

"Yardımsız binemem." Sesinin titremesi kesinlikle rol icabı değildi.

Adam tek bir hareketle, onu kucakladı ve seri adımlarla efendisinin kolları arasındaki sırılsıklam vücuda homurdanarak ve ürkerek bakan ata doğru yürüdü. CC'yi eğere yerleştirdikten sonra aygırın gür ve koyu renk yelesine yapışıp kendini yukarı çekti. Öne doğru eğilip yularları tuttu. Karnını mahmuzlamasıyla hayvanın harekete geçmesi bir oldu.

Okyanustan uzaklaşıp ormana doğru hızla yol alırlarken CC paniğe kapıldı. "Dur!" İçinde bir çekilme oldu. Başı dönüyordu. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

"Korkmayın, Leydim. Buraya çok uzak olmayan bir manastır var. Oradaki iyi keşişler size yardım edeceklerdir."

CC, "Ama ben okyanustan ayrılamam," derken dehşete düşmüş gibiydi. "Ailem..." Korku dolu hıçkırığı, cümlesini yarıda bıraktırmıştı.

Adam onun bu sevimli çaresizliğinden etkilenerek onu saran kollarını iyice sıktı. Bir kadının duygularına temas etmesine alışık değildi, ama daha şimdiden bu genç kadının güzelliğinin onu bir tür sihirle sarmaladığını hissediyordu. Bu kadın onu hiç şüphesiz sarsmıştı. Konuşmak için ağzını açınca, sesi, kelimelere sert bir tını katacak kadar aksi çıktı.

"Okyanustan ayrılmıyoruz. Caldei Manastırı kıyıya çok kısa mesafede, biraz yukarıda kalıyor." Onu yatıştırmak için sesine bir yumuşaklık katmaya çabaladı. "Ayrıca okyanustan uzaklaşmamız zaten imkânsız. Caldei Manastırı, Caldei

Adası üzerinde inşa edilmiştir. Yani dört bir yanımız okyanusla kaplı."

Adamın söyledikleri, CC'nin hırpalanmış beyninde bir karşılık bulamıyor gibiydi. Vücudunun titremesine mani olamıyordu. Ona ne olmuştu böyle? Gaea neredeydi?

Ağaçların arasından toz toprak içinde bir yola saptılar. Savaşçı atının burnunu sağa doğru çevirdi. Gırtlağını temizledi ve kendini daha yatıştırıcı bir sesle konuşmaya zorlayarak, "Adım Sör Andras Ap Caer Llion," dedi. "Lord Caerleon'un en büyük oğluyum. Hizmetinizde olmaktan büyük memnuniyet duyuyorum ve başınıza herhangi bir sıkıntının gelmesine göz yumacak değilim." Nefesinin sıcaklığı, CC'nin yanağını okşuyordu. "Beni adınızla onurlandırır mısınız?"

CC gözlerini ağaçların arasından görebildiği mavi yamalardan güçlükle ayırdı. Zihni allak bullak olmuştu. Bu şövalyenin kollarının kafesinden kurtulmak ve kendini okyanusa atmaktan daha çok istediği hiçbir şey yoktu.

Suya hasret çekeceksin. Onu içine çeken bu ilkel arzuya direnme mücadelesi verirken, Gaea'nın sözleri zihninde yankılanıyordu.

Şövalye, "İsminiz, Leydim?" diye bastırdı.

CC derin nefesler alarak kendini şövalyenin kolları arasında gevşemeye zorladı. Güneş, toprak yolun kenarına sıralanmış ağaçların arasından zaman zaman yüzünü gösteriyordu ve at dört nala ilerlerken, ışık ve gölge oyunu şövalyenin gümüş miğferi ve altın sarısı saçlarında baştan çıkarıcı bir dans ediyordu. CC onu altüst eden yeni bir duygu dalgasına kapıldığını hissetti. Önce rüyalarındaki bir yaratık tarafından, daha sonra da parlak bir zırh içindeki bir eski zaman şövalyesi tarafından kurtarılmıştı.

Ve diğer yandan, vücudu deniz hasretiyle acı çekiyordu.

"Adım Prenses Undine ve sudan ayrılamam," diye fısıldadıktan sonra, gözlerini yumdu ve başını şövalyenin omzuna yasladı.

Dylan kıyıya güvenli bir mesafeden, o insanoğlunun Undine'yi alıp götürüşünü izliyordu. Yumruklarını sıkmış, dişlerini çenesini acıtacak şekilde birbirine kenetlemişti. Undine'nin hep istediği şeyin bu olduğunu bilmesi yetmiyordu. Hatta içindeki ruhun, onun çocukluktaki oyun arkadaşı Undine'ye ait olmadığını bilmesinin de bir önemi yoktu. Ondan etkilenmişti. Elini öptüğü anda gözlerine yansıyan bakışı görmüştü ve dokunuşuna verdiği o beklenmedik tepki, içinin umutla dolmasına neden olmuştu. Undine'nin uzaklaşmasını izlerken, âdeta vücudundan bir parçanın koptuğunu hissediyordu.

Ağaçların arasından atın yoldan saptığını ve okyanusa paralel ilerlediğini görebiliyordu. Çaresizliğini yok sayarak ve onu gözden kaybetmemeye özen göstererek, kendini suya bıraktı.

Undine'nin ona hâlâ ihtiyacı olabilirdi. Mağarada onu yüzüstü bırakmıştı ve bunu bir daha yapmaya hiç niyeti yoktu.

Bölüm Dokuz

Savaşçı parmaklıklı kapıların arkasında gergin bir yüzle duran cüppeli adama, "Bu prenses bir gemi kazasına uğramış!" diye seslendi. "Ben Andras, Caerleon'un oğlu. İçeri girmek ve bu hanımefendiye bir barınak sağlamak istiyorum."

"Başrahibi çağırmam gerek." Ufak tefek adam hızla seğirtti.

Andras burnundan alaycı bir ses çıkardı ve siyah aygırı huzursuzca eşelenmeye başladı. CC midesi bulanarak gözlerini yumdu. Okyanusu göremez olmuştu. Manastır ucu kayalık bir kıyıya inen bir uçurumun en tepesindeydi. Her ne kadar göremese de, aşağıdaki kayalıkları döven dalgaların sesini duyabiliyordu. Bu sese odaklanabilirse, darma duman olan sinirlerini biraz olsun yatıştırabilirdi.

"Çok fazla sürmez, Leydim," dedi Andras. "Başrahip William ve ailem birbirlerini iyi tanırlar. İçeri alınacağız."

CC, keşişlerin aileleri tanısınlar ya da tanımasınlar insanlara yardım etmesi gerektiğini söylemek istiyor ama konuşacak takati bulamıyordu. Sırılsıklam haldeki kıyafetlerinden kurtulmak, günlerce uyumak istiyordu ve bu sıraya bağlı kalması şart değildi.

Ama en çok istediği, okyanusun onu çağırmaktan bir an önce vazgeçmesiydi.

"Andras! Sen misin, evlat?" Manastırın duvarları içinde bir yerden, belli belirsiz bir İngiliz aksanı taşıyan yumuşacık bir ses duyulmuştu.

"Evet, Peder. Yardımınıza ihtiyacım var."

"Elbette, elbette," dedi sesin sahibi telaşla. "Kardeşim, kapının kilidini aç ve dostlarımızı içeri buyur et."

Kapı ardına kadar açılırken, paslı menteşelerden yakınmalar yükseldi. CC pejmürde halinden utanarak sırtını dikleştirmeye çalıştı. Ama o daha saçlarını düzeltme fırsatı bulamadan, Andras atının sırtından kaydı ve onu da çekip yanına indirdi. CC tek başına ayakta duramadığını görünce, korkuya kapıldı. Görüşü netliğini kaybetmiş, dizlerinin bağı çözülürken her şey bulutlu ve gri bir hal almıştı. Savaşçı onu derhal kollarının arasına aldı.

"Prensesin istirahate ve bakıma ihtiyacı var. Onu kıyıda, buraya çok uzak olmayan bir yerde buldum."

"Peter Kardeş, bu hanımefendi için misafir odasını hazırlatın ve mutfak görevlilerinden birini hizmetine verin." CC, başrahibin talimatını yerine getirmek üzere hızla harekete geçen kapı bekçisinin cüppesinin çıkardığı hışırtıları duyabiliyordu.

"Buraya gelecek başka kazazede var mı, evlat?"

CC, savaşçının kafasını salladığını hissedebiliyordu.

"Zavallı çocuk." Rahip alçak sesle konuşmuştu ama sesine yansıyan merakı gizlemek için en ufak bir çaba harcamamıştı. "Prenses olduğunu mu söylemiştin?"

"Adını hatırlıyor ama korkarım daha fazlasını söyleyebilecek durumda değil," dedi Andras.

"Adı neymiş?"

"Prenses Undine."

Şövalyenin bu sözleri sessizlikle karşılandı. CC gözlerini açmak ve başrahibin yüz ifadesini görmek için can atıyordu ama sağduyusu bayılmış ve henüz kendine gelememiş gibi davranmaya devam etmesinin en doğrusu olacağını söylüyordu.

"Undine mi?" Adam ismi büyük bir dikkatle tekrarladı. "Undine dediğine emin misin?"

"Sanırım," dedi Andras. "Evet, adının Prenses Undine olduğunu söylediğinden eminim. Yoksa bu ismi tanıyor musunuz, Peder?"

"Sadece *undine* kelimesinin bazı dillerde denizden gelen ruh anlamına geldiğini biliyorum. Ne garip."

"Başrahip William." İlk keşiş hızla yanlanna dönmüştü. "Misafir odası küçük hanım için hazır, hizmetçi de bekliyor."

"Onu içeri götürelim," dedi Andras. "Ayıldığı zaman, isimleri ve diğer hususları sorgulamak için bolca zamanımız olacak." CC, savaşçının gözlerini üstünde hissediyordu. Konuşurken, dudakları kulağının dibinde hareket ediyordu sanki. "Şuna bir bakın, Başrahip. Bir prenses olması gayet mümkün." Andras'ın CC'yi saran kolları daha da sıkılaşmıştı.

"Güzelliğin bizi kandırmasına izin vermeyelim, evlat." Başrahip küçümseyici bir sesle konuşmuştu. "Ama haklısın, onunla konuşmadan önce dinlenmesine izin vermeliyiz. Misafir odasına gitmek üzere beni takip et."

CC kafasını Andras'ın omzuna yasladı ve çevresinde olup bitenleri görebilmek için gözlerini hafifçe araladı. Avlu benzeri bir yerden geçerken gözüne çimlerin yeşilliği takıldı ve ışığın solmakta olduğunu görünce, şaşırmaktan kendini alamadı. Belli ki alacakaranlık çöküyordu. Oysa denizerkeği tarafından kıyıya çekileli, topu topu birkaç dakika olmuş

gibi hissediyordu. Onu hatırlayınca elinin ısındığını fark etti. Tenindeki sıcaklığın nedeni, öpücüğünün izi olamazdı, değil mi?

Manastıra girdikleri zaman, Andras'ın ayakkabılarının sesi, taş zeminde yankılanırken, CC'nin yarı aralık gözleriyle tek görebildiği karanlık ve dar bir koridorun gri taşları oldu.

"Şu kapıdan, oğlum," dedi rahip. "Onu yatağa bırak. Hizmetçi gerekeni yapar."

Andras, CC'yi sert yatağa bıraktı ve kollarını istemeye istemeye çekti. CC gözlerini kapalı tutmaya özen göstererek yana dönüp kıvrıldı.

"Isabel!" Hizmetçiye seslenirken Başrahip William'ın sesi sert ve soğuktu. "Ona yıkanması için su ve kendi kıyafetleri temizlenip kurutulana kadar idare etmesi için iyi kardeşlerimizden birinin cüppelerinden getir. Eğer bir şeyler yiyip içecek hali olursa, biraz et suyu çorba ve sulu şarap ikram et. Sonra gelişmeleri rapor etmek üzere bana gel."

"Tabii, Başrahip." CC başrahibi selamladıktan sonra hızla odadan çıkan hizmetçinin eteklerinin hışırtısını duyabilmişti.

"Biz de yemeğimizi yiyelim, evlat. Yarın çocukla konuşmak için bol bol zamanımız olacak." Şövalyeyle konuşurken, rahibin sesi bütün keskinliğini kaybediyordu. "Prensesin emin ellerde ve senin de dediğin gibi dinlenmeye ihtiyacı var."

Kapı arkalarından sıkıca kapandı. CC derin bir oh çekerek gözlerini açtı. Oda küçük ve çıplaktı. Duvarlar kalın, gri taşlardan oluşuyordu. CC yeni tutuşturulmuş ateşin bastırmaya yetmediği bir ürpertiyle, kollarını bedenine sardı. Odada dokusu insanı kaşındıran kahverengi bir battaniyeyle örtülü sert ve küçük bir karyola ve üzerinde sade, kahverengi bir toprak kasenin durduğu daracık bir şifonyerden başka eşya yoktu. Yatağın başucunda, odadaki tek süs eşyası -normalde İsa'nın

el ve ayaklarının asılı olması gerektiği noktalara saplanmış çivileri andıran sivri ahşap kıymıklar dışında tamamen çıplak, tahta bir haç- asılıydı.

CC gözlerini kısarak haça yaklaştı. Hava Kuvvetleri'nde geçirdiği seneler boyunca, görev yaptığı üslerde farklı mezheplere -Baptist'ten, Metodist'e, Protestan'dan Katolik'e-hizmet eden sayısız kiliseye katılmıştı ancak buna benzer bir haç hiç görmemişti. Bu çıplak haçta ona kendini fazlasıyla yalnız hissettiren bir şey vardı.

İçeri dolan temiz hava, saçlarının havalanmasına neden oldu. CC derin bir nefes aldı ve bir anda sihir etkisi gösteren, tanıdık kokuyu içine çekti. Derin bir nefes daha aldı. Hava tuz, su ve hayat doluydu. İçi arzuyla kaplandı. Hayali bir fareli köyün kavalcısının peşine düşer gibi yüzünü kapıdan en uzak duvara çevirdi. O duvarda, çok yukarıda büyük olasılıkla üç adım boyundan daha kısa, daracık bir pencere aralığı vardı. Denizin kokusunu içine çekerken, CC'nin vücudu âdeta taş kesilmişti. Kıyıya vuran dalgaların sesini duyar gibiydi. Ve suyun ılık parmaklarının bedeninde dolaştığını hissediyordu.

Ve gözünün önünde elini dudaklarına bastıran Dylan'ın hayali belirdi. O eline dokundu ve Dylan'ın okşayışının neden olduğu büyük heyecanı bir kez daha yaşadı.

Kapı açılınca, suçlu gibi yerinden sıçradı. Kaba saba, kahverengi keten bir kumaştan yapılma bir elbise giymiş, ufak tefek, kambur bir kadın topallayarak içeri girdi. Yüzü öylesine kırışıktı ki, biçim değiştirmiş gibi görünüyordu; CC bu kadının gördüğü, göreceği en çirkin kadın olduğunu düşündü. Bir iskeletinkini andıran elinde, üzerinde bir sürahi, bir kadeh ve kâsenin durduğu bir tepsi vardı. Diğer elinde ise katlı bir kumaş taşıyordu. CC'nin uyanık olduğunu görünce irkildi ve

gergin, sarsak bir selam için hızla eğilirken, kadehteki şarabın bir kısmının dökülmesine neden oldu.

"Ah, çok üzgünüm, Prenses." Şifonyere doğru yürüdü ve tepsiyi bıraktı. Telaşı yüzünden az kalsın orada duran kâseyi düşürüyordu. "Korkarım beni şaşırtanız. Hâlâ uyuyorsunuzdur sanıyordum."

Sesi bir fısıltı gibi alçaktı ve yaşlılığın getirdiği kırıklığı taşıyordu.

"Üzgün olması gereken biri varsa, o da benim," dedi CC. Kadının dış görüntüsünün yarattığı şoku üzerinden atmaya başlamıştı. "Sizi korkutmak gibi bir niyetim yoktu."

Yaşlı kadın kafasını önüne eğdi; CC'nin gözlerine bakmıyordu. Dizlerini bükerek iğreti bir selam daha verdi. Sonra olduğu yerde durup eteğini çekiştirmeye başladı. CC kadının bir şey söylemesini bekliyordu ama kadın sadece duruyor, bayılsın mı kaçsın mı karar vermeye çalışıyormuş gibi huzursuzca kıpırdanıyordu.

CC gırtlağını temizledi ve hâlâ tepsinin üstünde olan kadehi işaret etti. Nazik bir sesle, "Gerçekten çok susadım," dedi.

"Evet, elbette, Leydim!" Kadın titrek hareketlerle tepsideki kadehe atladı ve minnettar bir gülümsemeyle ona bakan CC'ye uzattı. CC kadehi kafasına dikip büyük bir susuzlukla içmeye başladı. İçinde sulandırılmış şarap vardı; tatlı ve çok lezzetliydi.

"Eğer prenses soyunmasına yardım etmeme izin verirse, elbisesini temizlemeye ve kurutmaya götürebilirim." Kemikleri çıkmış elleriyle yanında getirdiği çıkını silkeleyince ortaya havlu büyüklüğünde bir kumaş ve bir cüppe çıktı. "Vücudunuzdaki tuzlu suyu yıkamanıza yardım edeyim; sonra kıyafetleriniz kuruyana kadar bunu giyebilirsiniz."

CC üst üste geçmiş katlardan, birden fazla elbiseden kıyafetine baktı. Islakken bile etekleri büyük bir zarafetle dökülüyordu ve uzun kolları neredeyse yerlere kadar uzanan işlemelerle süslüydü. Gerçekten çok güzel bir kostümdü, ama CC elbisenin herhangi bir yerinde bir fermuar ya da kopça göremiyordu. Kadının yardımı olmadan elbisenin içinden nasıl çıkabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu; dahası, dürüst olmak gerekirse umurunda bile olmayacak kadar bitkindi.

"Lütfen," dedi minnettar bir sesle. "Yardımınız çok hoşuma gider."

Ayağa kalktığında bacakları titriyordu. Yaşlı kadın hemen arkasına geçti. CC kadının vücudundaki kat kat ıslak kumaşları sıyırırken, ipleri ve dantelleri çektiğini hissedebiliyordu. Sonunda neredeyse şeffaf bir ketenden oluşan düz beyaz bir içlikle kalınca, kadın telaşla gözlerini kaçırdı.

"Size söz veriyorum, vücudunuza bakmayacağım. Leydim içliğinin altını temizlemek isterse, sadece havluyu tutup durulayacağım."

CC'nin kafası karışmıştı. İçliğinin altını temizlemek mi? Ama o şey ıslak, tuzlu ve kelimenin tam anlamıyla iğrenç durumdaydı. CC'nin yorgun beyni puslanmıştı. İçlik üzerindeyken, nasıl temizlenebilirdi ki?

"Bu ıslak şeyi çıkarmam, sonra kendimi temizlemem ve cüppeyi giymem gerek." Zaten bariz olanı yüksek sesle dile getirmek zorunda olduğu için kendini aptal gibi hissediyordu.

Kadın şoke olmuş gibiydi. "Yani cüppeyi iç çamaşırınız olmadan mı giyeceksiniz?"

CC elini, kurumaya ve tuzlu suya sertleşmeye başlayan içliğin ön tarafında dolaştırdı.

"Adınız ne?"

Yaşlı kadın bir baykuşunkini andıran bakışlarını ona çevirdi. Gözleri kırışık katların arasında neredeyse kaybolmuşlardı. "Isabel."

"Isabel," dedi CC sakin bir sesle. "Bu içliğin de temizlenmesi gerek. Benim de. İkisi aynı anda olabilecek şeyler değil. İkimiz de kadınız, bu yüzden beni çıplak görmenizin benim için bir sakıncası yok." Yorgun bir gülümsemeyle ekledi. "Yardımınızı gerçekten takdir ediyorum ve sizi gücendirmek de istemiyorum, ama bu ıslak şeyi çıkarıp hemen oturmazsam, birazdan düşeceğimden de eminim."

Isabel'in gözleri irileşti. Sarsak hareketlerle döndü ve sürahiden kaseye biraz su döktü. Havluyu kumaşa batırıp ıslattı ve CC'ye bakmadan, suları süzülen kumaşı ona uzattı.

"Teşekkürler," dedi CC.

CC vücudunu silerken Ne aptalca bir tavır, diye düşündü. Kadın, bir başka kadının çıplak vücudunu görme fikriyle dehşete düşmüş gibiydi. CC, tanrıçanın giydiği ipekli yeşil elbiseyi düşündü. Gaea'nın erotik ve dolgun hatlarını gizlediği söylenemezdi. Ve Undine'nin denizkızı vücudu da sadece kendi teniyle örtülüydü. Tanrıça ne demişti? Bazı rahiplerin güzellikten korktuklarını söylemişti. CC kaba ve boyanmamış, parşömen rengi yünden yapılmış cüppeyi kafasından geçirdi ve kumaş çıplak memelerine batınca, yüzünü buruşturdu. Şimdi bu kefenimsi cüppenin içinde tamamen gizlenen ve cinsiyetini kaybeden gösterişli vücuduna baktı. İçi huzursuzlukla dolmuştu. Kolejdeki medeniyetler dersi metinlerinden birinde, Ortaçağ insanların çıplak bir vücudun, hele çıplak kadın vücudunun günahkâr ve doğuştan kötü olduğuna inandıklarını okumamış mıydı?

Isabel, "Örtündünüz mü, Leydim?" diye sordu.

"Evet, tamamen." CC hissettiği endişenin sesine yansı-

masına mani olmaya çalışmıştı.

Isabel döndü ve onu baştan ayağa süzdü. "Saçlarınızı toplamamı ister misiniz, Prenses? Böyle..." Durakladı ve pörsümüş elleriyle arkaya doğru sımsıkı toplanmış ve beyaz bir örtünün altına gizlenmiş kendi saçlarını işaret ederek, "... serbest kalmaları yakışık almaz," diye ekledi.

CC'nin eli otomatik olarak beline kadar inen gür ve ağır buklelere uzandı. Gaea'nın saçlarının arasına sihirle dokuduğu mücevherleri hissedebiliyordu. Bu harikulade saçları ve tanrıça annesinin cömert armağanlarını saklama fikri, midesinin kasılmasına neden olmuştu.

"Hayır," dedi. "Sanırım bu akşam kendi haline bırakacağım."

Isabel ona dik dik baktı ve karşı çıkmak için ağzını açtı ama CC onun bir şey söylemesine fırsat bırakmadan, tatlı bir sesle, "Benim geldiğim yerde, bakirelerin saçlarını böyle açık bırakmaları âdettendir," dedi.

Şimdi bu da nereden çıkmıştı? Gerçi bunu yaptığına sevinmişti, çünkü Isabel'e kafa tutma çabası kalan bütün takatini de tüketmişti. Dizleri titriyordu ve birden, oda etrafında fırıl fırıl dönerken, kendini sert karyolanın kenarına çökmüş halde buldu.

"Leydim..." Isabel'in sesi yeniden nazik ve itaatkâr tınısına kavuşmuştu. "Çok yorgunsunuz. Alın, çorba gücünüzü toplamanıza yardım edecektir."

Isabel kaseyi avuçlarının arasına yerleştirdi. CC ılık sıvıyı yudum yudum içerken, tadının beklenmedik güzelliğine şaşırdı.

Tamamen boşalınca, Isabel kaseyi aldı ve CC'nin ıslak kıyafetlerini toparladı.

"Şimdi uyuyun, Leydim. Sabaha kendinizi daha iyi hissedeceksiniz."

Ve tek kelime daha etmeden odadan çıktı. CC kapının sürgülendiğini duyar gibi oldu ama aldırmayacak kadar bitkindi. Uzak kıyıyı döven dalgaların huzur veren sesi eşliğinde derin bir uykuya daldı.

Bölüm On

CC'yi uyandıran denizin kokusu oldu. Gözlerini açmadan derin derin nefes aldı. Oda çok sessizdi. Uzaktan martıların çığlıkları ve kayaları döven dalga sesleriyle kesintiye uğrayan koyun melemeleri duyuluyordu. Vücudunun ihtiyaçla titrediğini hissetti. Olması gereken yer orasıydı. Olmak istediği. Bu, içinde dayanılmaz bir sır gibi derinlere gömülmüş bir sancıydı. Gözlerini açtı; bakışları derhal pencereye çevrildi. Titrek hareketlerle ayağa kalktı. Nasıl işleyeceklerini unutmuş gibi görünen bacaklarını sürüyerek yüksekteki açık pencerenin önüne gitti. Yeni vücudunun getirisi uzun boyuna rağmen dışarısını göremiyordu.

CC çıplak odada etrafına bakındı. Yatağın baş ucuna yerleştirilmiş bir oturak vardı. Çok şükür ki boştu. Oturağı pencerenin yanına sürükledi ve tepetaklak çevirdi. Dengesini sağlamak için pencerenin kenarına tutunarak oturağın üstüne çıktı.

Odasının duvarı manastırın dış duvarına denk geliyor ve doğrudan okyanusa bakıyordu. Manzara nefes kesiciydi. Penceresinin hemen altında sadece birkaç adımlık bir toprak

alan vardı. Sonrasında yeryüzü bıçakla kesilmiş gibi sonlanıyor ve dik bir uçurum okyanusun sonsuzluğuna açılıyordu. CC aşağıdaki kayalıkları ve işveli dalgaların köpüklerini görebiliyordu. Kendini vücudunun ısrarcı özlemini duymazdan gelmeye zorlarken, pencerenin kenarını o kadar sıkı kavramıştı ki, parmaklarının boğumları bembeyaz kesilmişti.

Kapının iki kez vurulmasıyla, dikkatini pencereden uzaklaştırdı ve sarsak ama hızlı hareketlerle oturağı yerine çekti.

Yatağına çökerken, "Evet?" diye seslendi.

"Benim, Isabel, Leydim." Kapı yavaşça açıldı ve kadın topallayarak içeri girdi. Yüzünde çekingen bir gülümseme vardı. "Dinlenmiş görünüyorsunuz."

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum." CC, kadının kucağındaki temiz ve kuru kıyafetleri görünce sevinmişti.

"Başrahip William, yeterince iyi hissederseniz, akşam yemeğinde ona katılmanızı rica ediyor."

CC'nin midesi guruldadı ve o anda açlıktan ölmek üzere olduğunu fark etti. "Yemek yemek için akşamı beklemem mi gerekiyor?"

Isabel şaşırmış gibiydi. "Zaten akşam."

CC'nin içi kötü bir önseziyle titredi. "Ne zamandır uyuyorum?"

"İki gece ve ikinci günün akşamına kadar uyudunuz," dedi Isabel. "Giyinmenize yardım etmeme müsaade ederseniz, başrahibe hemen katılabilirsiniz."

CC, vücudu sanki ondan tamamen ayrıymış ve kontrolden çıkmış gibi, Isabel'in elbisesini giydirmesine izin verdi. Vücudunun böyle sızlamasına şaşmamak gerekirdi. Bu üçüncü geceydi. Bu gece, yeniden denizkızı biçimine dönüşebilmek için suya ulaşmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Bu

dönüşüm fikri bile kalbinin göğsünün içinde deli gibi çarpmasına neden olmuştu.

Isabel son fiyongu da bağlarken, "İşte bu kadar, Leydim," dedi. "Lütfen beni takip edin."

Odadan çıktılar ve CC'nin iki gün önce yarı kapalı gözlerle şöyle bir gördüğü uzun karanlık koridorda ilerlemeye başladılar. Yürüdükçe bacaklarının güç kazanması CC'yi bir hayli rahatlatmıştı. CC onun yaşındaki bir kadın için bir hayli hızlı hareket edebilen Isabel'e yetişmekte zorlanıyordu. Koridordan çıktılar ve uzak köşesinde CC'nin manastıra giriş yaptığı demir kapının kaldığı yeşil avluya çıktılar. Avlunun tam merkezinde, manastırın geri kalan kısmını da oluşturan gri taşlardan yapılma büyük, yuvarlak bir kuyu duruyordu. Kuyunun yanından geçerken CC, başı dönüyormuş gibi bir serinlik hissetti.

"Prenses Undine!" Isabel, CC'nin artık yanında olmadığını fark edince telaşlı bir çığlık koyuvermişti.

CC gözlerini ovalayarak, "Kendimi çok tuhaf hissediyorum," dedi.

Isabel'in kolu, CC'nin beline dolandı. "Başınızdan geçenler yüzünden hâlâ çok güçsüzsünüz. Durun size yardım edeyim." İki kadın sendeleyerek de olsa ilerlemeye başladılar.

Birkaç adım sonra CC'nin baş dönmesi hafifledi ve yeniden tek başına yürüyebilir hale geldi. Çok aç olduğu için kan şekerinin dengesini altüst ettiğini düşünerek ve güzel bir yemek kokusu almayı umarak havayı kokladı.

Alçak, kemerli bir geçitten geçerek avluyu terk ettiler ve uzun, ahşap piknik masalarıyla dolu bir odaya girdiler. Masalarda belleri büyük ve ahşap tespihlerle bağlı, krem renkli, tek tip yün cüppeler giymiş keşişler oturuyordu. CC odada yirmi ila otuz kadar keşiş olduğunu tahmin ediyordu, ama

içerisi böyle bir insan topluluğu için fazla sessizdi. Tek sohbet, parlak kırmızı cüppeli, hafifçe iri yapılı bir adamın, klasik açık renklerde cüppeler giymiş iki keşiş ve şövalye Sör Andras'la paylaştığı en baştaki masadan geliyordu.

Şövalye onu gördüğü anda ayağa fırladı ve koşar adımlarla yanına geldi. Adamın güçlü erkeksi yüz hatları ve zorlamadan uzak cazibesi, CC'yi bir kez daha çarpmıştı.

"Prenses Undine," diyerek, zarif bir hareketle elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Böyle iyi görünmenize ne kadar sevindiğimi anlatamam." CC'nin elini koluna yerleştirdi ve onu biraz önce kalktığı masaya götürdü. "Prenses, sizi eski aile dostumuz Başrahip William'la tanıştırmaktan onur duyarım. Caldei onun manastırıdır."

Başrahip CC'yi selamlamak yerine, görmezden gelerek Andras'a gülümsedi. "Sör Andras, gerçekçi olmak gerekirse, Caldei benim olduğu kadar sizindir de. Burayı papazlığımıza armağan eden sizin büyükbabanızdır. Bizi ziyaret ettiğiniz zamanlarda, Caldei'yi kendi eviniz olarak düşünmeniz beni çok sevindirir." Bakışları nihayet CC'ye kayarken, biraz önceki sıcaklıktan eser kalmamıştı.

Adamın yüz ifadesindeki soğukluk CC'ye ona elini uzatmaması gerektiğini düşündürmüştü. Yapılacak en iyi şey, hızlı ve tasarlanmamış bir reveransla eğilmek olacaktı.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Başrahip William. Misafirperverliğiniz için çok teşekkür ederim."

Başrahip, belirgin yüz hatları olan, alın hatırı sayılır biçimde açılmış, kısa boylu ve ince yapılı bir adamdı. Elleri çok beyaz, ufak ve yumuşak görünüşlüydü ve konuşurken söylediklerinin altını çizmek için el kol hareketleri yapmaya bayıldığı her halinden belli oluyordu. Sağ elinin orta parmağında büyük, kare bir yüzük göze çarpıyordu ve yüzüğün ka-

yıp gitmesinden korkar gibi, parmağını dümdüz tutuyordu. Yüzüğün orta yerine yerleştirilmiş kare biçimli, pas rengi taş, odadaki loş ışıkta bile hararetli bir parlaklıkla göz kırpıyordu. Ancak rahibin en dikkat çekici özelliği, sıra dışı, parlak mavi gözleriydi. CC, bu kadar gergin ve sert görünüşlü olmasa, normal şartlarda hoş bir erkek sayılabileceğini düşündü.

"O zevk bana ait." Rahibin gülümsemesi gergindi. "Lütfen, bize katılın." Tam karşısındaki boş sandalyeyi işaret etti. "Aç olmalısınız."

Andras, Başrahip William'ın yanındaki yerine döndü. Masadaki diğer iki keşiş CC'ye küçük birer selam verip yeniden yemeklerine döndüler. Yaşlı bir kadın hızla yanlarına geldi ve CC'nin tabağına cömert bir porsiyon hoş kokulu güveç doldurdu. CC gülümseyerek teşekkür edince, kadın hızla uzaklaşmadan önce ona şaşkın bir bakış attı.

"Başka kazazede bulunamadı, Prenses."

Başrahip William'ın sesi yumuşak, tavırları kibardı ama CC'ye bakarken yüzü ifadesiz ve mesafeliydi. CC kendini güvecinden bir lokma almaya zorladı ve bu sinir bozucu yabancıya verilecek en doğru cevabı bulabilmek için zaman kazanmak amacıyla uzun uzun çiğnedi.

Hayatı boyunca hiçbir zaman iyi bir yalancı olmamıştı ve hava kuvvetlerinde geçirdiği yedi sene, yalana olan düşmanlığını daha da güçlendirmişti. Yalan, sorunlara -genelde kariyere mal olan sorunlara- neden oluyordu. Daha en başından, onursuz bir insan olmak yerine gerçeği söylemenin ve sonuçlara katlanmanın en doğrusu olacağına karar vermişti. Ne yazık ki, içinde bulunduğu durumda bu ders pek işine yaramıyordu. Başrahip William'a baktı. Ona gerçeği söylemenin, başını belaya sokacağından hiç şüphesi yoktu.

İkinci en iyi seçenek, gerçeğe olabildiğince yakın durmaktı.

Lokmasını yutarken, "Bunu duyduğuma üzüldüm, Başrahip," dedi. "Başka bir kazazedenin geçmişimi hatırlamama yardımı olur diye umuyordum."

Sör Andras, "Demek hafızanız henüz yerine gelmedi?" diye sordu. Öne doğru eğildi ve masanın üstünden CC'nin elini tuttu.

Andras'ın bu jestine karşılık, başrahibin gözlerinden karanlık bir ışık geçip gitti. İşte, kadınlarla meselesi -hem de ciddi bir meselesi- olan bir adam. CC, rahiple aralarında bir düşmanlık olsun istemiyordu ama Gaea onu sevecek bir erkek bulması gerektiğini açıkça söylemişti. Ve şu anda, Andras elindeki en iyi -hatta tek- şanstı. Ayrıca, şövalye yakışıklı bir adamdı ve onunla bariz biçimde ilgileniyordu.

Zihninin arka tarafında, denizerkeğinin öpüşünün baştan çıkarıcı yankıları hâlâ sürüyordu ama CC bu düşünceleri bir kenara itti. Gaea *bir erkek*, demişti; denizerkeği değil. Ayrıca Dylan artık denizin uzak derinliklerindeydi ve ona hiçbir yararı dokunmazdı. Başrahip William'ın nefret dolu bakışını yok saymaya çalışarak, savaşçıya sıcacık bir gülümseme gönderdi ve elini bırakmadan önce hafifçe sıktı.

CC düşünmeye çalışır gibi gözlerini sıktı. "Hayır. Adımdan başka bir şey hatırlayamıyorum." Alt dudağını ısırdı. "Hangi yılda olduğumuzu bile hatırlayamıyorum." Kalbi deli gibi çarparken, masum masum gözlerini kırpıştırdı.

"Ulu Tanrımızın bin on dördüncü yılındayız. Cymru ana karasının yakınındaki Caldei Adası'ndasınız." Başrahibin sesi, en az bakışları kadar sertti.

CC yutkundu. Gerçekten de Avrupa'nın Karanlık Çağı'na sıkışıp kaldığının doğrulanması karşısında yaşadığı şoku belli

etmemeye çalıştı. Başrahibe minnettar bir gülümse eşliğinde, "Teşekkürler," dedi. "Ne kadar çok şey bilirsem, o kadar çok şey hatırlayabilirim." Duraksadı. "Bir de korkunç bir fırtına hatırlıyorum, dehşet bir rüzgâr." Gözlerini iri iri açtı. "Beni alıp okyanusa savurdu. Boğulmak üzere olduğumu hatırlıyorum." CC bunu samimiyetle söyledikten sonra titreyen elini şarap kadehine uzattı.

"Böyle korkunç bir felaketten sonra hafızanızın zarar görmüş olması anlaşılabilir," dedi Andras çabucak.

"Prenses Undine, seyahatinizle ilgili başka bir şey hatırlamıyor musunuz?" Başrahip CC'nin adını üstüne basa basa telaffuz etmişti. "Ya da neden adamızın yakınında olduğunuzu?"

CC adamın onu dikkatle süzdüğünün farkındaydı. Kendini gözlerinin içine bakmaya zorlayarak, üzüntülü bir tavırla kafasını salladı.

"Hayır. Keşke hatırlayabilseydim."

"Aileniz ya da ülkeniz hakkında da hiçbir şey hatırlayamıyorsunuz, öyle mi?"

CC neyin daha sinir bozucu olduğuna karar veremiyordu; adamın sürekli parmaklarını kıpırdatarak konuşmasının mı yoksa küçümseyici sesine yansıyan merhametsizliğin mi? İçindeki modern kadın, adamın yüzüne bir pislik gibi davranmaktan vazgeçmesini haykırmak istiyordu ancak bu dürtüyü derhal bastırdı. Modern dünyada değildi, eski Galler'deydi ve bu adam ona barınacak bir yer sağlamıştı. Ayrıca adamın ona temkinle yaklaşması son derece normal değil miydi? Ansızın kapısında bitmişti ve rahip onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Başrahibin soğuk, mavi bakışlarına tatlı ve özür dileyen bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Adımı ve ailemin beni çok sevdiğini hatırlıyorum. Ve

daha fazlasını hatırlayabiliyor olmayı gerçekten çok istiyorum." Sonra ekledi. "Ailemin beni arayacağından ve bana yardım eden herkesi ödüllendireceğinden eminim."

Rahip dudaklarını birbirine bastırdı. Dudaklarının uçları çarpık bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Biz rahiplik yolunu seçenler, bu dünyada bulunamayacak bir ödülün peşindeyiz."

CC aceleyle, "Tabii ki, Başrahip," dedi. Adamın soğuk ve nefret dolu sesi kanını donduruyordu. "Niyetim, ailemin bana yardımcı olmanıza minnettar kalacak olmasının ötesinde bir imada bulunmak değildi."

"Anakaraya, yakınlardaki rıhtımlara haber salacağım. Belki oralarda ailenizden bir haber çıkar," dedi Andras.

CC, "Gitmiyorsunuz, değil mi?" diye sordu. Bu başrahiple baş başa bırakılmayı kesinlikle istemiyordu.

Sör Andras, CC'nin elini bir kez daha tuttu ve gülümsedi. "Kendimi sizin koruyuculuğunuza adadım. Kalmamı tercih ederseniz, yerime adamlarımı gönderebilirim."

CC rahipten tarafa bakmayarak kafasını salladı. "Çok hoşuma gider."

"Evet." Başrahibin ses tonu iç tırmalayıcıydı. "Burada kalmanız beni de sevindirir. Anakaradan o kadar az haber alıyorum ki. Bu arada, sizi adamıza hangi rüzgârın attığını söylemediniz."

Andras umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Babam bir turnuva düzenliyordu ve bir arkadaşıma yardım olsun diye, denizde bir keşfe çıkmayı kabul ettim." Sonra rahibe sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Keşif gezim beni Caldei yakınına getirince, buraya yanaşıp eski hocama merhaba demeden yola devam edemeyeceğime karar verdim." Bakışlarını CC'ye çevirdi. "Bu gezinin karşıma böylesi bir hazine çıkaracağını nereden bilebilirdim?"

"Ah, Caer Llion Turnuvası." Başrahibin gözleri parlamıştı. Andras'ın son yorumunu kasten duymazdan gelerek "O oyunları o kadar iyi hatırlıyorum ki," dedi. "Bana katılımcıları mutlaka anlatmalısınız."

Rahip, Andras'ın sohbetini tekeline alırken, CC, en azından bir süreliğine yeni cevaplar üretmek zorunda olmamasına sevinerek dikkatini yemeğine verdi. Arada sırada, göze batmayacağından emin olduğu anlarda, savaşçıya kaçamak bakışlar atıyordu. Gerçekten göz alıcı bir erkekti. Bugün zincirli zırhını ve gümüş miğferini takmamıştı. Üzerinde ince bir ketenden yapılma, dökümlü ve bel kısmında bir kemerle toplanan kahverengi bir tunik vardı. CC bakışlarını ondan ayırmakta güçlük çekiyordu çünkü erkek kaslarının ve gücünün göze batacak şekilde sergilenmesine çok alışık değildi. Tamam, askeriyede de yakışıklı ve yapılı erkekler vardı ama üssün spor salonunda vücut çalışanlar dışında, kısmen çıplak ve boğumlarını ortaya sererek dolaşan kimse yoktu. Ve burasının bir spor salonu olmadığı kesindi.

Ayrıca Andras'ın ona bakış şekline de hiç alışkın değildi. Ruhunun güzel bir yabancının bedenine misafir olduğu gerçeğini hatırlamakta güçlük çekiyor olsa, bu yakışıklı şövalyenin beğeni dolu bakışları ihtiyaç duyacağı tek hatırlatma olurdu. Göz göze geldiler ve Andras'ın ona bir şeyler söylemekte olduğunu fark edince, CC'nin yanakları kızardı. Şövalyenin ne dediği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

"Üzgünüm, Sör Andras. Aklım başka bir yerdeydi. "Ne diyordunuz?"

"Odanıza çekilmeden önce, benimle küçük bir yürüyüşe gelmeyi arzu eder miydiniz, diye soruyordum."

Başrahip William, CC'ye onun iyiliğinden endişe ediyor olmak için fazla keskin olduğunu düşündüren bir ses ve vur-

guyla, "Sizce bu doğru olur mu?" diye sordu. "Prenses yaşadıklarının etkisini henüz tam olarak atlatabilmiş değil."

CC ağzını peçetesine sildi ve ayağa kalktı. "Endişeniz için teşekkürler, Peder; fakat sanırım, bir yürüyüş bana iyi gelecek. Ben egzersiz yapmanın gerekliliğine inanırım."

Başrahip hiç vakit kaybetmeden cevabı yapıştırdı: "Yoksa bu, eski hayatınıza dair bir şeyler hatırlamaya başladığınız anlamına mı geliyor?"

CC rahibin donuk bakışlarına karşılık, enerjik bir gülümsemeyle, "Hayır," dedi. "Bu sadece sağlıklı olduğum anlamına geliyor." Elini Andras'ın ona uzattığı kolun üstüne yerleştirdi ve zarif bir hareketle başını hafifçe eğerek, "Bu güzel yemek için teşekkür ederim, Peder," dedi. Eteklerini savurarak döndü ve savaşçıyla birlikte yemek odasından çıktı.

"Avlunun çevresini dolaşalım mı, Prenses?"

CC kapalı demir kapıya kadar uzanan geniş yeşilliğe baktı. Kusursuz çimenliği kesintiye uğratan tek şey, avlunun orta yerinde duran kuyuydu. Esinti havada bir dalgalanmaya neden oldu. CC denizin baştan çıkarıcı tuz kokusunu içine çekti.

"Aslına bakarsanız, Sör Andras, manzarayı görmeyi çok isterim." Kararlı gözlerini kapıya çevirmişti.

"Ah..." Andras şaşırmış gibiydi ama derhal toparlandı. "Elbette, Prenses."

Avluda ilerlerken CC, "Bana Undine diye hitap etmenizi tercih ederim," dedi.

"Onur duyarım, Undine." Andras adım gözlerinin derinliklerine bakarak tekrarlamıştı. "Ve siz de bana resmi bir tavırla değil, sadece ilk ismimle hitap ederseniz, ben de memnuniyet duyarım."

"Anlaştık o zaman." Birbirlerine gülümsediler.

Tam kuyunun yanından geçerken, CC keskin bir ürpertiyle irkildi. Bu acı verecek kadar yoğun bir duyguydu; CC yüzündeki bütün kanın çekildiğini hissetti. Dizlerinin bağı çözüldü ve tökezledi. Andras'ın güçlü kolu olmasa, kendini yerde bulabilirdi.

"Undine? Neyiniz var?"

CC, "Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım var," diye fısıldamayı başardı. Şövalye bahçe kapısına dek yürümesine yardım etti.

Hissettiği ürperti birkaç adım sonra onu terk etmişti. CC yüzüne yeniden renk geldiğini hissetti. Ona neler oluyordu böyle? Bu, vücudunun gerçek biçimine hasret çeken kısmı olabilir miydi? Hiç sanmıyordu? Bu duygu, içine kalıcı olarak işlemiş gibi görünen o sancıdan çok farklıydı.

"Belki de başrahip haklıydı. Henüz yürüyüşe çıkacak kadar iyileşmemişsiniz." Andras'ın gözleri endişeyle parlıyordu.

"Hayır, şimdi çok daha iyiyim. Sadece biraz başım döndü o kadar. Yürümek istiyorum. Egzersiz bana iyi gelecek. Ayrıca, kolunuza tutunmaya devam edersem, bir sorun olmayacağından eminim." CC gülümsedi ve genç adamın kolunu sıktı.

Andras elini CC'nin elinin üstüne yerleştirdi. "O zaman, beni bırakmayacağınızdan emin olmam, en doğrusu olacak."

CC omurgasına kök salmış gibi görünen ürkütücü duygudan kurtulmaya çalışarak yürümeye başladı. Andras sürgüyü çekip bahçe kapısını açtı.

Ön kapıya uzanan yolun iki yanı, CC'nin daha önce rüyasında gördüğü gibi, uzun ve egzotik görünüşlü çam ağaçlarıyla kaplıydı. Ancak ilgisini çeken ne yol ne de ağaçlar oldu. Yuvasına dönmek üzere eğitilmiş bir güvercin gibi, ayakları, manastırın dış duvarını kucaklayan küçük patikayı buldu. Andras'ı da yanında çekti.

"Undine, bu patika tehlikeli olabilir. Ucu uçuruma çıkıyor. Oradan okyanusa son derece dik bir iniş var."

CC nefes nefese, "Dikkatli olurum," dedi. Bütün benliğiyle patikanın kıvrımını koşarak aşıp okyanus manzarasını içmek için can atarken, yavaş yürümek için kendini olabildiğince zorluyordu.

Nihayet köşeyi döndüler ve CC'nin içi zevkle titredi. Uçsuz bucaksız okyanus, onu altın ve kehribar tonlarına boyayan büyük, parıltılı bir güneşi içine çekmek üzereydi. Girintili çıkıntılı kıyıda, bir devin dişlerini andıran, kocaman kaya parçaları sıralanmıştı. Solup gitmekte olan ışığa rağmen, CC kayaları döven dalgaların köpüklü kabartılarını seçebiliyordu. Uçurumdan aşağı koşmak ve bedenini suya bırakmak için âdeta can atıyordu. İşte o zaman, içindeki bu sonsuz özlem ve sancı nihayetlenecek, ait olduğu yere kavuşmuş olacaktı.

CC sesindeki özlemi saklamayı başaramayarak, "Çok güzel," dedi.

"Evet, daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim."

Andras'ın sesi derinleşmişti. CC gözlerini okyanustan güçlükle ayırıp ona baktığı zaman, genç adamın okyanusu değil, kendisini seyretmekte olduğunu gördü. Bakışlarında farklı bir şeyler, gözlerinde CC'yi baştan ayağa şaşırtan bir sıcaklık vardı. Boğuk bir iniltiyle CC'nin onun koluna yerleştirdiği elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Gözlerini yumdu ve CC'nin elini, sanki susuzluktan ölmek üzereymiş ve CC de ihtiyaç duyduğu suymuş gibi, hasretle öptü.

Dudakları ılık ve yumuşaktı. CC genç adamın sergilediği tutkuya hayran kalmıştı. Yakışıklı yüzünü dikkatle süzdü ve nefes alıp verişi derinleşirken göğsünün inip kalkışını keyifle izledi. Ama hepsi bundan ibaretti. Dokunuşu içinde, erkeksi güzelliğine duyduğu bir hayranlıktan öte bir duygu uyandırmamıştı.

Andras yüzünü kaldırdı ve gözlerini CC'nin gözlerine sabitledi. Bakışlarında öyle bariz bir şehvet parlıyordu ki, bir an için gözleri aslında var olmaması gereken bir ışık saçar gibi oldu. Hatta yüz hatları bile kararıp biçim değiştirmişti sanki. Nefesi kesik kesik, boğuktu. CC kötü bir önseziyle ürperdi. Bu adam, hayatını kurtaran ve kendini onu korumaya adayacağını söyleyen şövalye olamazdı. İfadesi güçlükle kontrol ettiği bir şehvetle dolan güçlü bir yabancıydı sadece. Bu değişiklik CC'nin nefesini kesmişti.

Ve şövalyenin gözlerindeki gölge, geldiği gibi bir anda dağılıverdi. CC'nin elini bıraktı ve şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırarak bir adım uzaklaştı.

Terliyormuş gibi elinin tersini alnından geçirirken, "Affedin beni, Prenses," dedi. "Sizden istifade etmek gibi bir niyetim yoktu."

"Benden istifade falan etmediniz. Sadece elimi öptünüz." Sükunetini koruma çabasına rağmen, CC'nin sesi gergindi.

Şövalye, "Sizi korkuttuysam..." diyecek oldu ama CC hemen sözünü kesti.

"Hayır, sadece şaşırttınız." Andras'ın tekrar eski haline dönmüş olması onu rahatlatmıştı ama onu dikkatle izlemeye devam edecekti. Adam, kötü bir rüyadan uyanmış gibi sersemlemiş görünüyordu. CC midesinde yine aynı uyarı krampını hissetti.

"Bana kızmadınız ya?"

"Hayır, kızmadım."

"O zaman, beni affedebilecek misiniz? Sizi temin ederim, tavırlarını her zaman bu kadar onursuz değildir."

"Affedilecek bir şey yok. Sadece elimi öptünüz." Ancak CC bunu söylerken bile, şövalyenin birkaç dakika önceki halinin sadece anlık bir dürtünün eseri bir öpüşten ibaret olmadığını biliyordu.

"Teşekkürler, Leydim," dedi Andras kafasını hafifçe eğerek. "Yürüyüşümüze devam etmeye ne dersiniz?"

CC bir patikaya, bir şövalyeye baktı. Bu yürüyüşe devam etmeye gerçekten ihtiyacı vardı. Bu üçüncü gecesiydi ve manastır çevresindeki araziyi incelemesi ve okyanusa nasıl ulaşacağına dair fikir edinmesi gerekiyordu. Şövalye eski centilmen ve normal haline dönmüş gibiydi. Gözleri çakmak çakmak parlamıyordu ve nefesi normale dönmüştü. Belki de CC aşırı tepki veriyordu. Ne de olsa, daha önce ona böyle tepki veren çok fazla erkek olmamıştı. Pekâla, itiraf ediyordu: Daha önce ona böyle tepki veren tek bir erkek bile olmamıştı.

Hem gerçek aşkı bulması gerekmiyor muydu? Bir erkeğin arzusundan kaçarak bunu nasıl yapabilirdi ki? Kendini topla. Çavuş! Derin, sakinleştirici bir nefes aldı.

"Evet, yürüyüşümüze devam etmeyi çok isterim."

Andras neredeyse isteksizce kolunu uzattı ve birlikte, denize doğru hafifçe kıvrılarak inen patikadan aşağı yürümeye başladılar. Nihayet uçurum kenarının neredeyse ayaklarının dibinden başladığı bir alana geldiler. CC orada durdu ve gözlerini onu çağıran denize dikti.

Andras konuşmuyor, CC günbatımını seyrediyormuş gibi yapıyordu. Zihninde sayısız olasılık cirit atarken şövalyenin varlığını neredeyse unutmuştu. Hemen arkalarında bütün sessizliği ve karanlığıyla manastır yükseliyordu. Durduktarı yerdeki manzara CC'ye bir hayli tamdık gelmişti; misafir odasının penceresi de bu tarafa bakıyor olsa gerekti. Manastırın duvarına kayalar ve dökülmüş kütükler yığılmıştı. Penceresinden giriş çıkış yapması çok zor olmasa gerekti. Odasından baktığı zaman tırmanmak için fazla dik ve azametli görünmüştü ama şimdi yakına gelince, okyanusa kadar çaprazlama inen daracık yolların olduğunu görebiliyordu. Uzaklardan,

meleyen kuzuların hiç durulmayan sesleri geliyordu. CC onlara kayalık uçurumlara tırmanmayı sevdikleri için sessiz bir teşekkür gönderdi. Dikkatli hareket ederse, suya ulaşmak için koyunların açtığı yolları kullanabilirdi. Güney, düşüncelerinde yankılanır gibi, son bir ışık patlamasıyla ufukta gözden kayboldu.

"Geri dönmeliyiz, Undine," dedi Andras.

CC istemeye istemeye kalafasını salladı ve Andras'ın onun gittikleri yoldan manastıra götürmesine izin verdi. O akşam yapmaya ihtiyaç duyacağı şeylere kafa yormakla öylesine yoğundu ki, genç şövalyeyle birlikte odasının kapısına ulaştıklarını fark edince şaşırıp kaldı.

"Bu akşam beni varlığınızla onurlandırdığınız için teşekkür ederim, Undie."

Ona doğru eğilirken, Andras'ın tavrıarı son derece resmiydi. Dönüp gitmek için öylesine acele ediyordu ki CC uzanıp adamın kolunu tutma ihtiyacı duydu. Andras, CC'nin dokunuşu karşısında kaskatı kesilmişti ama yine de dönüp ona baktı.

"Beni kurtardığınız için teşekkür etmedim." Şövalyenin yanağına yumuşacık bir öpücük kondurmak için ayak parmaklarının üstünde yükseldi. "Teşekkür ederim."

Andras'ın donuk bakışları biraz olsun yumuşamıştı. Gülümsedi. "Ben sadece, yaptığım şeyin sizi hayatıma sokmuş olmasından hoşnudum."

CC, bunun şövalyeyi teşvik edici bir şeyler söylemek için en doğru an olduğunu biliyordu ama genç adamın bir süre önce yaşadığı ani değişimin izleri henüz tam olarak silimiş değildi. Ağzını açtığı zaman, tek söyleyebildiği "İyi geceler. Andras," oldu. "Isabel'i bana gönderebilir misiniz? Çok yorgunum."

"Tabii ki. Dinlenmeli, gücünüzü toplamalısınız. Yarın gö-

rüşürüz." Bu defaki reveransı sıcak bir gülümsemeyle destek-lenmişti. "İyi dinlenmeler, Undine."

CC, "Teşekkürler, Andras. Çok naziksiniz," dedikten sonra odasına girdi. Kapıyı kapatıp arkasına yaslandı. Ona neler oluyordu böyle? Andras yakışıklı ve tatlı bir erkekti ve onunla bariz biçimde ilgileniyordu. Tamam, bir an için ürkütücü olduğunu kabul ediyordu ama CC'yi korkutan kendi tecrübesizliği olamaz mıydı yani?

"Ama beni öptüğü zaman hiçbir şey hissetmedim," diye fısıldadı. "En azından iyi bir şeyler hissetmedim." Öpüşü bir müzeyi ziyaret edip, güzel bir heykele hayran hayran bakmaktan farklı değildi. Bakılması keyifli bir şeydi, evet, ama birlikte yatağa girme isteği uyandırmadığı kesindi.

"Pekâlâ, Gaea benim de adamı sevmem gerektiğine dair hiçbir şey söylemedi. Belki onun bana âşık olması, sihrin devreye girmesi için yeterli olur." CC bunları sessiz odaya bakarak söylemişti ama sonuçsuz bir dilek olmasından çekinmiyor değildi. Gaea, Lir'in gerçek aşk bağını bozamayacağını söylemişti ve CC "gerçek aşk"la "tek taraflı, doyurulmamış şehvet"in eşanlamlı olmanın yakınından bile geçemeyeceğinden şüpheleniyordu.

Kendi kendine, onu daha fazla önemsemek için elimden geleni yapacağım, diye söz verdi. Beni bir dahaki öpüşünde elimi değil, dudaklarımı öpmesini sağlayacağım. Tutkusunun beni korkutmasına izin vermeyeceğim. Sonra başını salladı. Artık ürkek bir ergen değildi ki. Amerika Birleşik Devletleri Hava Kuvvetleri'nde çavuştu ve erkeklerden kesinlikle korkmuyordu.

Hiç beklemediği anda, denizerkeğinin öpüşünün anısı zihnine süzülüverdi. Sadece bu anı bile, vücudunun ürpermesi için yeterliydi.

Bölüm On bir

Isabel bu defa saçları konusunda hiç tartışmadı. CC'nin cüppesinin altına içliğini giyme isteğini kabullenmişe benziyordu. CC banyo problemini o akşam yıkanamayacak kadar bitkin olduğu ve o işi sabaha bırakacağı bahanesiyle geçiştirdi. İsabet CC'nin bariz yorgunluğundan endişelenmişe benziyordu. Çok kısa sürede çok fazla şey yapmaya kalkışıp kendini zorladığına dair sitem bile etti. CC hiç itiraz etmeden dinledi ve deliksiz bir uyku çekebilmek için gece boyunca onu kimsenin rahatsız etmemesini sağlamasını rica etti. Isabel, CC o daha kıyafetlerini toparlama ve ateşi tazeleme işlerini tamamlamadan uyuyakalmış gibi rol yaparken, kendi kendine bir şeyler mırıldanarak ve topallayarak çıkıp gitti.

CC kapı kapanır kapanmaz yataktan fırladı ve tenini dolayan cüppeyi üstünden atıp ayakkabılarını giydi. Sayısız bileziğinin şıngırtısı sessiz odada alarm zili etkisi yaratıyordu. Derhal, bütün takılarını -elbette ki Gaea'nın tılsımı dışındakileri- çıkardı, ışıltılı bilezik ve yüzükleri, karyolasının orta yerine yığdı. Kulağını kapıya yaslayıp dikkatle dinledi. Keşişlerin cüppe hışırtıları da dahil, hiçbir şey duyamıyordu.

Kendi kendine, *Büyük ihtimalle kilisede falandırlar,* diye mırıldandı.

Daracık şifonyere gitti ve sürahiyle kaseyi büyük bir dikkatle yere indirdi. Sonra, en ufak bir gürültü çıkarmamaya özen göstererek, ağır mobilyayı yavaş yavaş pencerenin önüne sürükledi. En alt çekmeceleri basamak olarak kullanarak şifonyerin üstüne çıktı. Ve büyük bir rahatlamayla derin bir iç çekti. Yüksekliği kusursuzdu. Tek yapması gereken daracık pencere pervazına oturmak ve topuklarını dayayacak bir çıkıntı bulana dek, ayaklarını sarkıtmaktı. Yürüyüş sırasında gördüğü üzere, duvar dibinde sağlam bir yığın vardı. Bu yığın sayesinde, pencereye geri tırmanmak konusunda hiçbir sorun yaşamayacağını umuyordu.

Gözlerini geceye dikti. Ay yeni yeni yükseliyordu. Neredeyse dolunay biçimindeydi ve bekleyen okyanusun üzerinde bir işaret ateşi gibi parlıyordu. Suya baktığı anda, içindeki özlem dayanılmaz bir sancıya dönüştü. Dışarıda hiçbir hareket yoktu. Pencerenin kenarına kaydı. Yumuşak, mokasen tarzı terlikleriyle topuğunu yaslayacak bir yer bulması, dengesini sağlayıp yere inmesi hiç zor olmadı. Uçurum kenarındaki patikaya çıkıp, koyunların aşındırdığı daracık yola ulaşırken ayakları kuş gibi hafifti. Dalgaların sesi, kalp atışlarına karışıyordu.

Bir süre sonra ayakları kumun içine gömülmüş halde, büyük bir ihtiyaçla titreyerek, denizin kenarında duruyordu.

Zihni, *Şimdi ne yapmam gerekiyor?* diye haykırıyordu. Nefes nefeseydi ve kendini yönünü kaybetmiş gibi hissediyordu.

"Tek yapman gereken, kendi bedenini çağırmak, kızım."

Gaea, yüzünde zarif bir gülümsemeyle kumsalın hemen yakınında, yaşlı bir ağaç kütüğünün üstünde oturuyordu.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi CC nefes nefese.

"Ama bedenin biliyor. Ona kulak ver." Tanrıçanın sesi güven veriyordu.

CC dinlemeye çalıştı ama tek duyabildiği suyun çağrısı oldu.

"O zaman o çağrıyı dinle," dedi Gaea aklından geçenleri okumuş gibi.

CC öne doğru birkaç adım attı ama Gaea, "İçliğini çıkar," diye seslenince durdu. "Ellerinde nerede olduğuna dair herhangi bir kanıt olsun istemezsin."

CC, hiç tereddütsüz, içliğini çıkardı. Tanrıçanın tılsımı dışında tamamen çıplak halde, okyanusun kucağına yürüdü. Kollarını başının üstüne kaldırıp sığ sulara daldı. Çaresizce, *Gerçek bedenimi geri istiyorum,* diye düşündü. Seğirme belinde başlayarak hızla bedeninin alt kısmına yayıldı ve bir enerji patlamasıyla, ayaklarının olduğu yerde beliren tüylü yüzgeçlere dönüştü. Güçlü kuyruğu suyu yararak onu ileri doğru çekiyordu. Ve sonra basit bir hamleyle yönünü değiştirdi ve neşe dolu bir çığlık eşliğinde yüzeye fırladı. CC başındaki suları silkeledi ve gözleriyle tanrıçayı aradı, ama Gaea ortadan kaybolmuştu bile.

Tanrıçanın ardından, teşekkürler, güle güle ya da buna benzer bir şey seslenmek isterken ensesinde bir kaşıntı hissetti. Tıpkı koyda olduğu gibi. Birisi onu izliyor olmalıydı.

Arkasından gelen tanıdık bir ses CC'yi yerinden sıçrattı, ama bir mutluluk çığlığıyla arkasına döndü.

"Sensin! Seni gördüğüme o kadar sevindim ki..." CC yunusun olduğu tarafa yüzdü ve kaygan derisini okşadı.

Seni özledim, Prenses. Yunus burnunu CC'ye sürttü.

"Ben de seni özledim," dedi CC. "Benimle birlikte yüz.., Dört bir yanımın suyla çevrili olmasını istiyorum!"

Tabii ki, Prenses!

Yunus şakacı hareketlerle burnuyla CC'yi itekledikten sonra dalgaların arasına daldı. CC de kahkahalar atarak peşinden gitti. İşin şaşırtıcı tarafı, ay ışığının aydınlattığı yüzeyin altının karanlık olmamasıydı. Kristal sular ayın ışıklarını hapsetmiş gibiydiler; suyun altı gümüşi bir parıltıyla aydınlanmıştı. Yunusa yetişmekte hiç zorlanmaması CC'ye büyük mutluluk veriyordu. İkisi sığ bölgelerdeki kayaların çevresinde ve daha sonra da daha derinlerdeki rengârenk mercan kütlelerinin üstünde, altında oynaşırken, CC gücünün keyfini sürüyordu. CC sonsuza dek yüzmek istiyordu. Suyun derinliklerine indikçe, daha derinlere gömülmek ve oradan hiç ayrılmamak isteğiyle doluyordu.

Güçlü bir el koluna yapıştı ve onu durdurdu. CC, hem kızgın, hem korkmuş halde hızla döndü. Dylan, endişeyle kaşlarını çatmış halde hemen önünde duruyordu.

Tanrıça sana kıyıdan uzaklaşmaman gerektiğini söylemişti. Bu sessiz sözler CC'nin zihnine doluvermişlerdi.

CC ürperdi. Sarpedon'u nasıl unutabilmişti? Telaşla çevresine bakındı.

Sarpedon bu gece burada değil ama seni her yerde arıyor. Bu yüzden gittiğin yerlere dikkat etmelisin.

CC içinden, *Sen bütün bunları nereden biliyorsun,* diye geçirdi.

Kıyıya yaklaş da anlatayım...

Yunus da dönüp aralarına girmişti. Huzursuz sesler çıkarıyordu. Yaratığın mavi-gri bedenini usul usul okşarken, denizerkeğinin yüz ifadesi yumuşayıvermişti.

Sadık dostum, bundan sonra prensese ben göz kulak olacağım.

Yunus kafasını eğdi, burnunu CC'ye sürttü ve hızla dönüp uzaklaştı.

Dylan eliyle kıyıyı işaret edince, CC kafasını salladı. Ay ışığıyla aydınlanan suda, denizerkeğinin kuyruğunun kırmızı ve turuncu çizgilerinin içten gelen bir parıltı saçtığını düşünerek, peşine düştü.

Sığ ve kayalık bölgede yüzeye çıktılar. CC yüzünü denizerkeğine çevirdi. Bu akşam gür, koyu renk saçlarını arkada bağlamıştı. Omuzları ve kaslı göğsünün büyük kısmı suyun dışında kalmıştı. Ay ışığı çıplak göğsünü okşuyor, kaslarının girinti ve çıkıntılarında gölge oyunları oynuyordu. CC kendi bedeninin çıplaklığından biraz tedirgindi ama saçlarının göğüslerini kapatıyor olmasından teselli buldu.

"Pekâlâ, şimdi söyle bakalım. Bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" CC huzursuzluğunu, askeriyeye özgü duygusuz bir ses tonunun arkasına gizlemeye çalışmıştı.

"Seni takip ettim."

"Yani beni boğulmak üzereyken bulup kıyıya çıkarmandan sonra mı?" CC kafasını salladı. "Bu yeterli bir açıklama değil. Ben boğulurken oradaydın ve bu akşam da buradasın. Bana biraz fazla tesadüfi geldi."

Dylan hüzünlü yüz ifadesini saklamaya çalışarak, "Seni mağaradan itibaren takip ettim," diye itiraf etti. "Sarpedon'un seni mağaraya hapsettiğinden haberim yoktu. Seni bütün gün boyunca bulamayınca, bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettim. Seni ancak onun elinden kurtulmanın ardından bulabildim. Peşinden tanrıçanın koyuna kadar geldim ve dönüşümünü izledim. Boğulurken sana yardım etmem gerektiğini de orada öğrendim."

"Yani benim gerçekten Undine olmadığımı biliyorsun."

Dylan basitçe, "Bir başkasının ruhunun Undine'nin bedeninde yaşadığını biliyorum," dedi.

"Bunu çok normal bir şey gibi söylüyorsun. Belli ki Undine'yi daha önceden tanıyormuşsun. Bu seni şaşırtmıyor mu? Ya da üzmüyor mu, ya da kızdırmıyor mu? O olmadığını bilmene rağmen, neden bana yardım etmek istiyorsun?"

"Undine ve ben çocukluk arkadaşıydık. Uzun yıllarımızı paylaştık." Dylan kelimeleri özenle seçiyordu. "Ama burada mutlu değildi. Sarpedon onu arzulamadan çok önce de kara hasretini çekiyordu."

"Sen onu seviyor muydun?" CC birden genç denizerkeğinin yüzündeki sıkkın ifadeyi çözmüştü.

Dylan'ın çenesi kasıldı. Ama başını salladı ve, "Evet ama o bir deniz yaratığını sevmek istemiyordu," diye yanıtladı.

"Ama o da bir denizkızı ve kesinlikle bir deniz yaratığıydı."

"Karadayken, insan bedenine bürünüyorsun, değil mi?"

"Evet, elbette."

"Ama denize hasretin hiç dinmiyor, değil mi?"

CC o korkunç sancının keskinliğini hatırladı. "Evet, hiç dinmiyor."

Dylan'ın gülümsemesinde hüzün vardı. "Undine de böyle hissediyordu. Onun için seviniyorum. Sonunda dileğine kavuştu ve hasreti son buldu."

"O zaman bana ona olan aşkından dolayı yardım ediyorsun." CC hissettiği kıskançlık kıpırtısından utanmıştı.

"Boğulmana tabii ki göz yumamazdım." Dylan'ın yüzündeki sırıtış çocuksuydu. Uzandı ve CC'nin saçlarının arasına takılan bir deniz yosununu çekti. "Ve deniz yaratığı olmak konusunda hiçbir şey bilmiyorsun."

CC, Dylan'ın eline şakalaşır gibi vurarak kendini de şaşırttı. "Bana bir şeyler öğretecek misin?"

Dylan çapkın bir tavırla tek kaşını kaldırdı ve, "Bundan hiç şüpheniz olmasın, Prenses," dedi.

Yüz ifadesi, CC'nin kalbini yerinden oynatmıştı. Sözlerinin çifte anlamı olabilir miydi, yoksa CC fazla hassas mı davranıyordu?

Kendi kendine saçmalamaması gerektiğini hatırlattı. Dylan ona Undine'ye âşık olduğu için nazik davranıyordu. CC de bu zevkli arkadaşlığın tadını pekâlâ çıkarabilirdi; onun dünyası hakkında öğrenecek daha çok şeyi vardı. Bütün okyanusu şefkatle kucaklamak istercesine kollarını iki yana açtı. "İyi! Her şeyi bilmek istiyorum."

"Her şeyi mi?" Dylan kollarını göğsünde birleştirdi. CC ayakları olsaydı, tekini yere vurabilirdi, diye düşündü.

"Başlangıç olarak bu küçük çevre hakkında her şeyi desek?"

"Bunu yapmak hiç zor değil." Genç kadının masum hevesinden etkilenerek elini uzattı. "Haydi, benimle gel, sana dünyamızın şaheserlerini göstereyim."

CC elini, Dylan'ın avucuna bıraktı. Bu temas heyecanla içinin titremesine neden olmuştu ama verdiği tepkiyi uzun uzun düşünecek zamanı yoktu. Dylan derhal suya dalmış ve onu da yanında çekmişti.

Elele sığ kesimlerde dolaşmaya başladılar. Dylan sıra dışı balıkların nerelerde oynaştıklarını, en renkli mercanların nerelerde büyüdüğünü bilir gibiydi. CC'ye uzun, turuncu tüpler, parlak kırmızı yelpazeler ve mor dikdörtgenler gösteriyor, hepsinin farklı sünger türleri olduğunu anlatıyordu. Kumluk bir yatakta uyuşmuş gibi yatan büyük, basık burunlu bir ahtapot gösterdi. CC güldü; ahtapotun yaşlı bir adama benzedi-

ğini düşünmüştü. Ahtapot alınmış gibi, arkasında koyu renk bir mürekkep bırakarak hızla uzaklaşırken ikisi de kahkahayı koyuverdiler. Denizanaları şeffaf su altı melekleri gibi sessizce çevrelerinde süzülüyorlardı. Büyük, şişkin deniz şakayıklarının leylak renkleri CC'yi büyülemiş, arkadaşları parlak renkli palyaço balıklarından çok etkilenmişti.

Ve Dylan da bu yeni Undine'den etkilenmişti. Başlangıçta bütün hayatı boyunca tanıdığı ve sevdiği denizkızının bedenine büründüğü için ona göz kulak olduğunu saklayacak değildi, ancak iki kadın arasındaki tek benzerlik bundan ibaretti. Denizkızı Undine güzel, iyi ancak biraz umarsız bir yaratıktı. Dylan'ın arkadaşı olmuştu ama her zaman başka biri ve başka bir yerde olmak istemişti. Bu yeni Undine ise çok farklıydı. Çevresine enerji ve merak saçıyordu. Denizi bir türlü doyamıyormuş gibi kucaklıyordu. Mizah ve tatlılıkla işlenen sonu gelmez soruları, denizerkeğini kabullenmek isteyeceğinden daha fazla etkiliyordu.

Kendi kendine, onun da karaya ait bir yaratık olduğunu hatırlattı. O karaya, Dylan ise denize aitti.

Dylan sorularına öylesine büyük bir sabırla karşılık veriyordu ki, CC onun gerçekten iyi vakit geçirdiğini düşünmüştü. Bu yüzden, Dylan onu tüylü bir denizyıldızı öbeğinden hızla uzaklaştırıp suyun üstüne çıkarınca şaşırdı.

"Ne..." diyecek oldu ama sabah göğüne vuran şafak kızıllığı yeterli bir açıklamaydı. "Ah, bu kadar zaman geçtiğini anlamamıştım."

"Neredeyse gün doğacak," dedi Dylan. Bütün gece son derece canlı ve anlamlı olan yüzü, şimdi ifadesizdi. "Karaya dönmelisin."

CC alt dudağını ısırarak kafasını salladı. "Kusursuz bir öğretmendin. Teşekkür ederim."

Dylan'ın gülümsemesi içini ısıttı. "Okyanusta öğretmenin ancak öğrencisi kadar iyi olabileceğini söyleriz."

"Ne tesadüf değil mi?" CC sırıtıyordu. "Biz de karada aynı şeyi söyleriz."

Dylan'ın zengin ve derin kahkahası çevrelerini kuşatıvermişti. Hâlâ el eleydiler; CC boş elini ona su sıçratmak için kullandı.

"Bir öğretmenin öğrencisine gülmesi yakışık alan bir davranış değil."

Dylan ciddileşmeye çalıştı ama takılmak için kafasını ona doğru eğerken gözlerinde muzip bir ışıltı parlamaya devam ediyordu: "Affedin beni, Prenses. Öğretmeniniz olmak benim için bir onurdu."

Dylan, CC'nin elini kaldırdı ve yarı cesur yarı oyuncu bir öpücükle dudaklarına götürdü. Ancak dudakları tenine dokunduğu anda, şakalaşma düşüncesi tamamen silinip gidiverdi. Derin bir nefes aldı. CC'nin narin, kadınsı kokusu burun deliklerinden içeri doluverdi. Teninin dayanılmaz bir yumuşaklığı vardı. Kendini tutamayarak prensesin elini çevirdi ve dudaklarını bileğinde tam nabzının attığı noktaya değdirdi. CC'nin titrediğini hissetti ve gözlerinde itiraz bulmaktan çekinerek, bakışlarını ağır ağır kaldırdı. CC ona bakakalmıştı ve gözlerinde tiksinti değil; tutku parlıyordu. Yüz ifadesini beynine kazıdı. Ona dokunmaması ve kendine onu sevme izni vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu, ama elinde değildi. CC'nin bakışları, kendini kalbi mutluluktan paramparça olacakmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

CC yumuşacık bir sesle, "Bana dokunduğun zaman," dedi. "İçimi titretiyorsun."

Dylan, genç kadının elini bırakmadan onu kendine çekti. Vücutlarının birbirine değmesi an meselesiydi. "Yoksa seni

korkutuyor muyum?" Belki de bakışlarındaki ifadeyi yanlış anlamıştı. Cevabını beklerken kalbi duracak gibi oldu.

"Hayır," derken CC'nin nefesi kesilmişti.

Genç kadın elini yavaşça kaldırdı ve Dylan'ın yanağına dokundu. Parmağının ucunu boynundan omzuna ve nihayet göğsüne kaydırdı. Dylan ürperdi.

CC, Dylan'ın sözcükleriyle, "Yoksa seni korkutuyor muyum?" diye sordu.

"Hayır," dedi Dylan telaşla. Sonra bakışlarını bakışlarına esir ederek, "Adın ne?" diye sordu.

Soru CC'yi şaşırtmıştı. Ne demeye çalıştığını bilmediği için, cevap vermekte tereddüt etti.

"Gerçek adını bilmek istiyorum," dedi Dylan. "Seninle sadece Undine'yle birlikte olmak istediğim için ilgilendiğimi düşünmeni istemem."

CC yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. Böyle düşünmemişti; Dylan'ın ona dokunmasının yarattığı his dışında, hiçbir şey düşünmemişti.

"Gerçek adım Christine Canady, ama hemen hemen herkes bana CC der."

Dylan tek kaşını kaldırdı. "Hemen hemen herkes? Böyle hitap etmeyen kim var?"

"Ailem."

"O zaman ben de aynı ayrıcalığı edinmek için izin istiyorum. Sana Christine diyebilir miyim?"

"Evet." CC isminin kulağına bu kadar güzel geldiğini hiç hatırlamıyordu.

"Christine, suya ne zaman döneceksin?" Dylan sesinin doğal çıkması için çabalıyordu ama CC sesine yansıyan özlemi hissedebilmişti.

"Üç gecede bir mutlaka gelmem gerekiyor." Genç adamın

göğsüne yasladığı avucunun içinde kalp atışını duyabiliyordu. "Burada olacak mısın?"

Dylan, tıpkı ilk tanıştıkları günkü gibi, başparmağıyla CC'nin elini okşuyordu.

"Sonsuza dek, üç gecede bir mutlaka burada olacağım."

Bu sözcükler CC'nin kalbini yerinden oynatmıştı; fakat ne onu ne de suyu terk etmek istememesine rağmen, başka seçeneğinin olmadığını bal gibi biliyordu. Suda güvende değildi. Dylan, Sarpedon'un onu aradığını söylemişti ve onu yeniden bulması an meselesiydi. Dylan onu koruyabilir miydi acaba? Sarpedon'un cüssesini ve inanılmaz gücünü çok iyi hatırlıyordu. Bu düşünceyi zihninden derhal uzaklaştırdı. Dylan'ı tehlikeye atmaya hiç niyeti yoktu.

Yüksek sesle, "Yeniden insan halime dönmem gerek," dedi. Ve bu sözcükleri telaffuz ettiği anda belinin çevresinde artık aşina olduğu seğirmeyi hissetti. Vücudunun alt kısmını bir sıcaklık kapladı ve sadece bir an sonra suyun altına batmamak için bacaklarını deli gibi savurmak ve Dylan'ın göğsüne yapışmak zorunda kalmıştı.

"Çok üzgünüm," dedi. "Eski halime dönmenin bu kadar kolay olmasını beklemiyordum."

Dylan güçlü kollarını ona doladı ve onu sımsıkı tuttu.

Gülümsemesinde hüzün vardı. "Anlıyorum. Gitmelisin." Ama ikisi de hiç kıpırdamıyorlardı.

"Keşke beni öpseydin..." CC bu sözcüklerin dudaklarından dökülmesine engel olamamıştı.

Denizerkeği inleyerek kafasını eğdi; dudakları, başlangıçta nazikçe, buluşuverdi. CC ürperdi.

Dylan dudaklarını dudaklarından uzaklaştırmadan son bir kez, "Korkmuyor musun?" diye sordu.

CC cevap vermek yerine, çenesini kaldırdı ve dudaklarını

dudaklarıyla esir aldı. Kollarını boynuna doladı ve vücudunu vücuduna yaslayıp dudaklarını araladı.

Dylan'ın elleri bir süre sırtında dolaştıktan sonra vücudunun iki yanına kaydı. Başparmaklarıyla göğüslerinin dış tarafında daireler çiziyordu. CC genç adamın tuzlu ve vahşi tadında kendini kaybetmişti. Vücudu alev alevdi ve ağzı onu mahvediyordu.

Keşişleri şafak ayinine davet eden çan sesi dünyalarını paramparça etti. Dylan dudaklarını dudaklarından ayırdı ve nefesini düzene sokmaya çalışırken alnını CC'nin alnına yaslayıp bir süre öyle kaldı.

"Seni sahile kadar götüreyim."

Arkaya eğildi ve CC'nin kollarının arasında güvende olmasını sağlamak için onu göğsüne yatırdı. Kucağında CC'yle, kuyruğunun güçlü darbeleriyle geri geri, ağır ağır yüzmeye başladı. Su, CC'nin ayakta durabileceği kadar sığlaşınca kollarını gevşetti ve CC'nin aradan kayıp çıkmasına izin verdi.

"Seni yine öpmek istiyorum," dedi. "Ama bunu yapacak olursam, gitmene asla izin veremem diye korkuyorum." CC gırtlağını yakan gözyaşlarını hissetti, kafasını yavaşça salladı. Konuşabileceğinden emin değildi. Sudan çıktı ve içliğiyle pabuçlarını bırakmış olduğu noktaya yürüdü. Suya bakamıyordu. Dylan'ın dalgaların arasında kaybolduğunu görmek istemiyordu. Arkasına bakmadan kıyafetlerini üstüne geçirdi ve patikaya doğru yürümeye başladı.

"Christine..." Dylan'ın sesi suyu zorlanmadan aşıp ona kadar ulaşmıştı.

CC dönüp baktığında, Dylan bıraktığı yerde suyun üstünde duruyordu.

"Burada olacağımı unutma," dedi denizerkeği kararlı bir sesle. "Sonsuza dek, Christine. Seni sonsuza dek beklerim."

CC kafasını bir kez daha eğdi ve uçuruma tırmanmaya başladı. Bu defa önünü görmesini güçleştiren karanlık değil, gözlerine dolan yaşlardı. Dylan genç kadın uçuruma tırmanana ve nihayet uçurumun tepesinde gözden kaybolan açık renkli bir noktaya dönüşene dek, onu izledi. Onu gözden kaybettiği anda içi acıdı. Bunu kendine neden yapıyordu? Elini saçlarının arasından geçirdi. Yoksa annesi gibi onun kaderinde de asla ulaşılamayacak olanı sevmek mi vardı?

CC'nin dudaklarının yumuşaklığını hâlâ dudaklarında hissediyordu. Çenesini sıktı. Onu istiyordu ve bunun tek nedeni Undine'nin bedenine bürünmüş olması değildi. O Christine'i, tatlı komikliğini ve coşkusunu istiyordu.

Genç kadının kollarının arasına yatarken sergilediği masum güveni ve dokunuşuna verdiği tutkulu tepkiyi düşündü. Kalbi onun adına bir karar almıştı. Varsın onu üç gecede bir görsün. Onu sevecekti; belki de bu defa çemberi kıracak ve sevgisinin karşılığını alacaktı.

Bölüm On İki

CC onun hayaliyle uyandı. Vücudunun sadece ödünç alınmış bir kabuk olduğunu hiç durmadan hatırlatan içsel sızı ve Dylan'ı yeniden görme arzusu, hangisinin nerede başladığını nerede bittiğini anlayamayacağı şekilde birbirine geçmişti. Sadece bu gece ve yarın akşam... Sonra yine denize gidebilecek, onu görebilecekti. İç geçirdi ve dudaklarına dokundu. Şiş ve duyarlıydılar.

Onu rüyasında görmüştü. Başka bir dünyada, başka bir zamanda, Dylan onu çağırmıştı ve CC şu anda okyanusa dönüp çağrısına cevap vermeyi hiçbir şeyi istemediği kadar istiyordu.

Kapısının üst üste iki kez vurulmasıyla yerinden sıçradı. Zihnindeki uyku kalıntılarını temizledi.

"Evet, uyanığım."

Isabel topallayarak, hızla içeri girdi. CC bu kadının yavaş hareket ettiği zaman var mı acaba diye merak etmekten kendini alamıyordu.

"Günaydın, Prenses," dedi titrek sesiyle. Eski sürahinin yerine yenisini bıraktı. "Sör Andras kahvaltınızı onunla etmenizi rica etti. Sanırım özel bir şey planlamış."

"Özel bir şey mi?" CC yatakta doğruldu ve saçlarını arkaya attı.

"Evet, Leydim. Durun da giyinmenize yardım edeyim." Isabel kafasını salladı ve büyük ihtimalle CC'nin giydiği ya da giymediği şeyi ayıpladığı için, dilini hafifçe şaklattı. "Sadece hafif bir içlikle uyumanız yakışık almıyor."

"Neden?" CC kusursuz elbisesinin yumuşacık kumaşının içine adım atarken, kendini tutamayıp sormuştu. "Diğer cüppe çok sıcak tutuyor, üstelik kumaşı da kaşındırıyor. Hem beni bu içliğin içinde görebilecek tek insan sensin."

Dolambaçlı fiyonkları tek tek bağlarken, Isabel'in sesi öğretmen tınısı kazanmıştı. "Cüppenin sert kumaşının bize sonsuza dek yanımızda taşıdığımız günahlarımızı hatırlatması gerekiyor ki günah çıkarma ihtiyacımızın her daim bilincinde olalım. Kendimizi lüksle sarmalamak, bedensel dünyanın cazibesine kapılmaktan başka bir şeye neden olmaz."

CC birden Isabel için çok üzüldüğünü hissetti. Yoksa bu yaşlı kadın, lanetlenme korkusu yüzünden bütün hayatım güzelliklerden mahrum mu geçirmişti? CC sesinin normal ve meraklı çıkmasına özen göstererek, "Kime günah çıkarmamız gerekiyor?" diye sordu.

"Tabii ki iyi başrahibe," dedi Isabel. Böyle bir sorunun sorulmasına bile şaşırmış gibiydi.

"Isabel, ya çevremizdeki güzellikler bize sunulan sayısız armağanın ve onlara şükretmemiz gerektiğinin bir hatırlatmasıysa?" CC bunu yeni yeni düşünüyormuş gibi ağır ağır sormuştu.

Isabel bir homurtu çıkardı, ama CC dönüp bakınca göz göze geldiler. Yaşlı kadının yüzünde açıkça meraklı bir ifade belirmişti.

CC tanrıçanın hediyesi mücevherlerini takarken yaşlı

kadına gülümseyerek, "Sadece bir düşünceydi," dedi. Isabel bu zenginlik gösterisine bakmamak için özen gösteriyordu. Bu mücevherlerin nereden geldiğini bilse, tepkisi kim bilir ne olurdu?

"Sör Andras yemek salonunda bekliyor. Biraz beklerseniz sizi oraya götürebilirim." Isabel yatağı toplamaya girişmişti.

"Buna hiç gerek yok. Yolu hatırlıyorum. Sen git ve yapman gerekenleri hallet, Isabel. Çok meşgul olmalısın. Giyinmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim."

CC, Isabel'in asık suratını görmezden gelerek neşeyle gülümsedi ve hızla odadan çıktı. Isabel'in yakınında olmak, sürekli asık suratla dolaşan bir yatılı okul öğretmeninin gölgesinde yaşamak gibi bir şeydi. Kadın ona daha ilk anda sinir olmuştu. CC iç geçirdi. Aslında buna şaşmamak gerekirdi. Dolgun ve bol kıvrımlı bedenine baktı. Isabel güzelliğin ve lüksün tehlikeli ve günahkâr olduğu bilgisiyle yetişmişti.

Kendi kendine, "Onun gözünde ben, kötü olan her şeyin vücut bulmuş hali olmalıyım," diye mırıldandı.

Yaşlı kadının ondan hoşlanmamasından rahatsız olduğunu fark etti. İnsanlar genelde CC'yi çok severlerdi. Undine'nin vücudunun uyandırdığı tutkulu tepkiyle hiç karşılaşmamış olsa da, arkadaşlık kurmak konusunda hiçbir zaman zorlanmamıştı. Ve o hâlâ aynı insandı; sadece başka bir bedene bürünmüştü, o kadar. Ertesi sabah daha erken uyanıp yatağını kendisi toplamaya karar verdi. Isabel'e şımarık prensesin teki olmadığını gösterecekti. Seksi ve inanılmaz bir vücudu olsun ya da olmasın, Christine Canady o yaşlı kadının dostluğunu kazanacaktı.

Koridorun ucu doğruca avluya açılıyordu. Açık alanda ışıl ışıl parlayan güneş, koridorun loşluğuyla öyle büyük bir tezat oluşturuyordu ki CC gözlerini bu ani parlaklıktan koru-

mak için, elini yüzüne siper etmek ihtiyacı duydu. Gözlerini kısarak bakımlı, yemyeşil avluda yürümeye başladı. Kemerli geçitten geçip yemek salonuna doğru ilerledi. Aydınlık avluda, dikkatini ortadaki kuyunun üstüne eğilmiş bir karaltı çekti. Karaltı bir erkeğin gövdesini andırıyordu ama maddesel değildi. CC karaltının içinden, avlunun diğer tarafını görebiliyordu. Karaltının arkası dönüktü ve geniş omuzlarının heybetli duruşunda, suyun altındaymış gibi siluetinin çevresinde dalgalanan ve bir hayaletinkini andıran gür saçlarında tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Karaltı, CC'nin bakışları altında ağır ağır döndü ve ışık saçan bakışlarını CC'ye çevirdi. CC kendini Sarpedon'un gözlerine bakarken buldu. Yaratık da onu görmüştü ve zafer dolu gülümsemesi korkunçtu. CC gırtlağından sökün eden çığlığa mani olamadı.

Andras kemerli kapıdan dışarı, avluya fırladı. Hemen arkasında Başrahip William vardı. İki adamın belirmesiyle, Sarpedon'un hayalinin şöyle bir titreyip, kuyunun sıvı derinliklerinde gözden kaybolması bir oldu.

Andras genç kadının yanına koştu. "Undine? Ne oldu? Hasta mısınız yoksa?"

"Bir şey... Bir şey gördüm..." CC eliyle kuyuyu işaret etti. "Orada, kuyunun yanında."

İki adam dönüp avlunun ortasındaki taş yapıya baktılar. Başrahip kuyunun yanına gitti. O eğilip açık ağzından içeri bakarken, CC elinde olmadan irkildi.

Başrahip William omzunun üstünden, "Şimdi hiçbir şey yok," diye seslendi.

"Gelin." Andras güçlü kolunu CC'nin beline doladı. "Haydi sizi yemek odasına götüreyim ki, güneşe daha fazla maruz kalmayın."

Başrahip William onların peşinden gitmeden önce, kuyuya son bir kez daha baktı.

Andras CC'yi tahta sıralardan birine yerleştirirken hizmetkârlara, "Prensese biraz şarap getirin!" diye seslendi.

Hizmetkârlardan biri hiç zaman kaybetmeden yanlarına geldi. CC'nin eli öyle çok titriyordu ki, şarabın bir kısmı yerlere döküldü. Büyük yudumlar alarak kendini yatıştırmaya çalışırken, gördüklerinden bu iki adama bahsetmeli mi bahsetmemeli bilemiyordu.

"Tam olarak ne gördünüz?" sorusu başrahipten geldi. CC'yi neşeli olmanın kıyısında gezinen bir ifadeyle süzüyordu.

CC'nin içi sıkıldı. Adam korkusundan keyif almışa benziyordu. Ağır ağır, "Emin değilim," dedi. "Avluya az önce çıktım ve kuyuya baktım. Orada, kuyunun yüzeyinde süzülen bir şey vardı. Karanlık, gölge gibi bir şeydi. Ama bana bir erkek silueti gibi geldi."

Andras, "Tuhaf biçimli bir bulut falan olamaz mı?" diye sordu. "Hava çok aydınlık ve avluya henüz çıkmışsınız. Gözleriniz sizi yanıltmış olabilir."

CC rahatlamış gibi güldü. Şövalyenin kabul edilebilir bir cevap bulmuş olmasına çok memnun olmuştu. "Büyük olasılıkla haklısınız, Andras. Sadece biraz ürktüm. Sanırım korku ve hayal gücüm, geçici bir an için bir şeyler görmeme neden oldular."

"Tabii ki." Andras beceriksiz hareketlerle CC'nin elini sıvazladı.

Başrahip gözlerini CC'den ayırmıyor ama sessizliğini koruyordu.

"Sizin için küçük bir sürpriz planlamıştım, Prenses," dedi Andras. "Dün akşam manzaradan nasıl keyif aldığınızı gö-

rünce, bizim için küçük bir sepet hazırlattım. Kahvaltımızı dışarıda, çok ilginizi çeken okyanus yakınında yapabiliriz diye düşündüm. Ama belki de böyle bir gezi için uygun bir zaman değildir."

CC telaşla, "Hayır!" dedi. "Şimdi artık çok daha iyi hissediyorum. Küçük bir gölgeden bu kadar korkmam aptalcaydı. Temiz hava ve manzara kulağa çok hoş geliyor." Yeniden suyun yakınında olmak fikri bile, CC'nin kalp atışlarının hızlanmasına yetmişti. Üstelik Sarpedon bu civarlarda dolanıyorsa, manastırın kısıtlayıcı duvarlarından kurtulup, tanrıçanın alanı olan yeşillik alanda olmak en güvenlisi olacaktı.

CC'nni cevabı Andras'ın gözlerinin parlamasına neden olmuştu. "Siz eminseniz... Gücünüzü zorlamamaya özen göstereceğim."

Hizmetkârdan daha önceden hazırlanmış sepeti getirmesini rica etti. Yemek salonundan çıkmak üzere harekete geçerlerken başrahip keskin bir tonlamayla arkalarından seslendi.

"Prenses Undine, gitmeden önce, elbisenizdeki bu ilginç desenlerle ilgili bir şey sormam gerek. O sembollerin neyi temsil ettiği konusunda bir fikriniz var mı?"

CC gösterişli elbisesine baktı. İpek ve tülün ilginç bir karışımı olan farklı katmanlardan oluşuyordu. Denizkızı kuyruğunu olduğu gibi yansıtan tanıdık renge bakıp gülümsedi. En üstteki kumaş, gümüş iğne oyasıyla kaplıydı. CC bu detaylı işlemeyi daha önce de fark etmişti. Kuşlar ve çiçeklerden oluşan sembollerin sürekli tekrarından oluşan bir desendi. Şimdi dikkatle baktığı zaman, Gaea'nın kara yaratıkları ve sembollerinin arasına denizyıldızları ve yunuslar da serpiştirmiş olduğunu görüyordu. Parmağını uzun ve gümüş işli kolunda dolaştırdı.

"Hayır, neyi temsil ettiklerini bilmiyorum. Sadece güzel olduklarını biliyorum, o kadar."

"Güzelliğin pek çok şeyi saklayabileceğini unutmamalıyız," dedi rahip şifreli konuşur gibi.

CC ona gülümseyerek baktı. "Sizce bu elbise, sizin cüppelerinizden çok daha azını gizlemiyor mu?" Güldü ve eliyle rahibin dökümlü eteğini işaret etti. "Bana sorarsanız, siz o cüppenin altında küçük bir insan bile saklayabilirsiniz."

"Undine!" Andras'ın sesinde CC'nin daha önce hiç duymadığı bir keskinlik vardı. "Başrahip William'a böyle bir şey söylemeniz hiç yakışık almıyor."

CC gülümsemesini korudu ama Andras'ın yakışıklı yüzüne bakarken müthiş bir huzursuzluk hissetti. Bir an için nerede olduğunu -ki yirmi birinci yüzyılın Amerika'sında olmadığı kesindi- unutmuştu. Ortaçağ Avrupası'ndaki kadınlar kasvetli başrahiplerle şakalaşmazlardı. Tabii eğer sonunda haşlanmak ya da derilerinin yüzülmesini istemiyorlarsa... Dudağını ısırdı.

"Ah, Andras. Haklısınız. Sanırım avluda gördüğüm şey yüzünden hâlâ biraz gerginim." Gülümsemesini başrahibe çevirdi. "Affınızı diliyorum, Başrahip William. Sizi gücendirmek istemediğimden emin olabilirsiniz."

Başrahip elini "boş verin" der gibi salladı. "Özür dilemenize gerek yok, Prenses. Genç kadınların bazen birden fazla anlama gelebilecek şeyler söylediklerini ve ne yaptıklarının farkında olmadıklarını çok iyi bilirim."

Başrahibin kabalığı karşısında CC'nin gözleri iri iri açıldıysa da gülümsemesini hiç bozmadı. "Bu çok ilginç bir saptama; çünkü ben de bazen erkeklerin kadınların söylediklerine aslında kastedilmemiş çifte anlam yüklediklerini fark ettim. Sanırım iki cins arasındaki böyle bir karmaşanın olmasının

nedeni bu olsa gerek. Aramızda herhangi bir yanlış anlaşılma olmaması için ileride çok daha fazla dikkat edeceğimden emin olabilirsiniz." Andras'a döndü ve genç adamın koluna girdi. "Hazır mısınız? Yaşadığım heyecan karnımı bir hayli acıktırdı."

Andras gülümseyerek elini sıvazladı. İyi adam-erkek arkadaş görüntüsünü yeniden kazanmıştı. "Tabii ki, Undine." Başrahibin önünde saygıyla eğildi. "Bu akşamki satranç oyunumuzu sabırsızlıkla bekliyorum, Peder."

"Ben de, evlat," dedi rahip. Sonra, son anda aklına gelmiş gibi, "Prenses Undine," dedi. "Elbisenizdeki semboller meselesine gelince. Bana pagan tapınaklarında gördüğüm runik harfleri hatırlatıyorlar." Gırtlağından CC'nin bir kıkırtı olduğunu tahmin ettiği bir ses yükseldi. "Ama dediğiniz gibi, sizin bu konuda bir şey bilmeniz mümkün değil."

"Bu doğru," dedi CC dürüstçe. "Runik harfler ya da pagan tapınakları hakkında hiçbir bilgim yok."

"O zaman bu akşamki duada bize kaülmakta herhangi bir sakınca görmezsiniz, sanırım." Gözleri çakmak çakmaktı ve CC'ye büyük bir dikkatle bakıyordu.

Andras aceleyle, "Prensesin akşam ayinine katılmaktan çok mutlu olacağından eminim," dedi.

CC şövalyeye kendi cevabını kendisinin verebileceğini söylememek için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Ve bakışlarını rahibin soran gözlerine çevirip, "Bu çok hoş olur," demekle yetindi. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Başrahip William, "Sizi orada görmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

Bölüm On Üç

Andras bir önceki gece yürüdükleri patikaya sapmamış, ana yolu takip etmişti. Yol yokuş aşağı iniyor sonra keskin bir dönüşle sağa sapıp kıvrılarak denize ulaşıyordu. Yürüyüşleri sırasında adanın tarihini ve manastırın dört yüz yılı aşkın bir zamandır orada olduğunu anlattı. CC onu dinlemekte zorlanıyordu. Dikkatinin büyük kısmı denizin yakınlığına ve bedeninin çağrısına odaklanmış haldeydi. Andras, arazinin yüzyıllardır annesinin ailesine ait olması nedeniyle manastır ve Başrahip William'la yakın bir tanışıklık içinde olduklarını anlatıyordu. Annesi babasıyla evlenince, arazi Caer Llion Lordu'na geçmişti ve doğal olarak babasının baronluğunun en kıdemli rahibi Caldei Manastırı'nın başına geçmişti.

"Ah, demek siz ve Başrahip William birbirinizi bu yüzden bu kadar iyi tanıyorsunuz." CC ilgili görünmeye çalışıyordu.

"Bana okuma yazmayı başrahip öğretti. Öğretme arzusunda sınır tanımayan sıra dışı bir öğretmendir." Andras taptığı bir kahramanı över gibi konuşuyordu.

CC, başrahibin Andras'a bakışını düşündü ve eğer bu kadar zengin ve yakışıklı olmasaydı, bu kadar sıra dışı bir öğretmen olur muydu diye merak etmekten kendini alamadı.

Tek söylediği, "Böyle kendini adamış bir öğretmeninizin olması ne kadar güzel," oldu.

Andras ona sırıtarak baktı. CC de kendini gülümsemekten alamadı. Kendine has şovenist ve basmakalıp tarzı içinde gerçekten sevimli görünüyordu.

Deniz seviyesine yaklaşırken, ana yol sayısız küçük patikaya ayrılmaya başladı. Andras sık ve mis kokulu çam ağaçlarından oluşan bir korunun içinden geçip bol gölgeli ve bakir kumsala inen patikaya saptı.

Okyanus insanın aklını başından alacak bir mavilikteydi; güzelliği karşısında CC'nin içi titredi. Kıyafetlerini parçalayarak çıkarıp kendini köpüklü dalgaların arasına bırakmak için neler vermezdi.

Andras kibirli bir sesle, "Beğendiniz mi?" diye sordu. "Burayı özellikle sizi düşünerek seçtim."

CC gözlerini dalgaların davetkâr cazibesinden güçlükle ayırdı ve şövalyeye hissettiği ani nefret dalgasını bastırmaya çalışarak zoraki bir gülümseme takındı. Bu adam ne okyanus ne de onun hakkında bir şey biliyordu.

"Umarım hoşunuza gitmiştir."

CC'nin tereddüdü karşısında, Andras'ın sesindeki kibir kaybolmuş ve genç adam bir kez daha sevgilisini etkilemekten başka bir kaygısı olmayan bir erkeğe dönüşmüştü. CC iç geçirdi. Aslında Andras'ın yanlış bir şey yaptığı yoktu. Tek sorun, onun Dylan olmamasıydı.

"Mükemmel," dedi gülümsemesine sıcaklık katarak. "Okyanusu çok seviyorum. Yakınında olduğum zaman, kendimi evimde gibi hissediyorum."

Andras ona tuhaf bir bakış attı ve, "Bunu şaşırtıcı bulduğumu söylemem gerek, Undine," dedi. "Yakın zamanda yaşadığınız tatsız tecrübe sonrasında korkmanızı beklerdim."

"Korkmuyorum," dedi CC. "En azından artık." Su bakışlarını bir kez daha cezbetmişti. Gözleri bulutlandı. Dylan'ın o anda nerede olduğunu merak ediyordu. CC orada olduğu sürece, o çevrede kalacağını söylemişti. Ve hatta, sonsuza dek bekleyeceğim fısıldamıştı. Ancak bu gözlerinin onu sürekli aradığı anlamına gelmiyordu; üçüncü geceye kadar okyanusa dönmesini beklemezdi. Şu anda orada bir yerde, CC'yi izliyor olabilir miydi? Bu olası yakınlık CC'nin içini ürpertmişti.

"Size korkmuş olmanız gerektiğini söylememiş miydim?" Andras sepetin içine yerleştirilmiş battaniyeyi yere serdi ve diğer malzemeleri çıkarırken duraksayıp CC'ye baktı. "Titriyorsunuz."

Sepetin üstüne doğru eğilmişti ve biçimli poposu fazlasıyla göz önündeydi. CC bacağını kaldırıp onun o "pek kusursuz kıçına" bir tekme indirmek, o "pek kusursuz suratının" üstüne kapaklandığını görmek ve geldiği yerde, kadınların erkeklerin onların yerine düşünmesine ihtiyaç duymadıklarını söylemek için ani ve hınzır bir arzu duydu.

"Ürperdim; çünkü okyanus ve yakın zamanda yaşadığım o tatsız olay bana insan vücudunun zayıflığını hatırlattı. İnsanlar ne kadar güçlü ve bilge olduklarını düşünürlerse düşünsünler, okyanusun kudreti her zaman onları aşar."

Andras ona beklediğinden daha zeki olabileceğini düşünüyormuş gibi hayranlıkla baktı. Ancak bakışı anlıktı ve vakit kaybetmeden sepeti boşaltma işine döndü.

CC genç şövalyeyi izliyordu. Onun kadınlara karşı modası geçmiş tavrından vazgeçememesini anlıyordu, ne de olsa kendisi de eski zamana aitti. Ayrıca kötü bir adam değildi; hatta çekici olduğu bile söylenebilirdi. Modern bir kadını eski usullerle etkilemeye çalışıyor olması onun hatası değildi. CC'yi suyun içinden çekip çıkarmış ve kendini onu korumaya

adamıştı. CC'nin bunu unutmaması gerekiyordu. Sırf bu nedenden bile olsa nezaketi hak ediyordu. Şövalyenin yakışıklı profiline baktı. Belki de dost bile olabilirlerdi.

Battaniyenin köşesine oturdu. Haşlanmış bir yumurta ve ızgara bir kuş budu alıp hakiki bir iştah ve keyifle yemeğe başladı. Tahminlerine göre, sadece birkaç saat uyumuştu ve çok yorgun olması gerekirdi ama yorgunluk şöyle dursun, bütün gece egzersiz yapıp arkasından derin bir uyku çekmiş gibi son derece zinde hissediyordu. Ve bedeni beslenmek ihtiyacını haykırıyordu. Yumurtasını bitirince, kalın bir dilim eskitilmiş peynire uzandı.

İştahla ısırırken, "Çok güzel," diye mırıldandı.

"Çok keyif aldığınız belli. Bir kadının böyle iştahla yemek yediğine pek şahit olmadım." Ses tonu kadınların böyle iştahla yemek yememeleri gerektiği ya da eğer yiyorlarsa beyefendilerin yanındayken yapmamaları gerektiğini vurgular cinstendi. CC içinden tam eski güneylilere yakışacak bir düşünce diye geçirirken, kıkırdamamak için kendini zor tutuyordu.

"Benim geldiğim yerde, kadınlar yemeklerinin tadını çıkarırlar," dedi. Hatta bir kova dolusu kızarmış pilici mideye indirdikleri bile olurdu. Hele de doğum günleriyse ve çok fazla şampanyanın etkisi altındaysalar.

"Undine, yoksa evinizle ilgili bir şeyler hatırlamaya mı başladınız?"

Hay aksi! CC doğru dürüst bir cevap bulabilmek için zaman kazanmak arzusuyla peynirinden büyük bir lokma daha ısırıp ağır ağır çiğnemeye başladı.

"Bazen sohbetlerimiz sırasında bir şeyler hatırlıyor gibi oluyorum ama sonra *Bunu nereden biliyorum?* diye merak ediyorum; çünkü daha ötesini bir türlü hatırlayamıyorum."

Omuzlarını oynattı. "Isabel saçlarımı toplamak istediği zaman, ona geldiğim yerde bakirelerin saçlarını açık bıraktıklarını söylemem gibi. Geldiğim yerde bakirelerin saçlarını açık bıraktıklarını hatırlıyordum ama hepsi bundan ibaretti işte." CC düşünceli bir tavırla peynirini çiğnerken, bu muğlak cevabın Andras'ı tatmin etmesi için dua ediyordu.

Şövalye elini uzattı ve CC'nin ışıltılı saç tutamlarından birini tutup parmağına doladı.

"Halkınızın âdetlerini hatırlıyor olmanız çok güzel. Ben saçlarınızı toplamanızı istemezdim."

CC genç adamın onu sorgulamasından endişe duymaması gerektiğini anladı. Başrahibin aksine, Andras'ın niyeti onu sorguya çekmek değildi; ilgi alanı bambaşkaydı. CC saçlarını onun parmaklarının arasından çekip kurtardı ve bakirelere özgü bir gerginlik hissi uyandırmasını umduğu bir gülüşle, "Hafıza ne tuhaf bir şey değil mi?" dedi. Ellerini birbirine vurdu ve kendine yiyecek bir şeyler arar gibi çevresine bakındı. "İçecek bir şey getirdiniz mi acaba? Bütün bu yediklerim beni susattılar."

"Tabii ki. Paylaşmamız için bir şarap tulumu getirdim." Andras bir tulumu andıran matarayı CC'ye uzatmadan önce mantarını açtı. Ve matarayı ona vermeden önce, parmaklarını parmaklarına uzun uzun değdirdi.

CC onu bir sivrisinek gibi kovalama isteğini güçlükle bastırdı. Kendi kendine, *Nezaket,* diye hatırlattı. *Ona sana asılan üst düzey bir subay gibi davran.*

"Teşekkürler," dedi ve ağzı dolu dolu gülümsedi. Bir hanımefendiye yakışmayacak tavrı karşısında Andras'ın yüzü asılıvermişti. Genç adamın kendi özel alanına hızla geri çekilmesi, CC'ye rahat bir nefes aldırdı. Şarap yoğun kıvamlı ve

çok lezzetliydi; midesine hoş bir sıcaklığın yayıldığını hissediyordu.

Yemeklerini sessizlik içinde yerken, CC okyanusa doya doya bakma fırsatı buldu. Hakkını vermek gerekirdi ki Andras çok doğru bir seçim yapmıştı. Sahilin bu kısmındaki dalgalar, manastırın aşağısında kalanlara göre çok daha uysaldılar. Buradaki dalgalar da beyaz köpüklüydüler ama kayaları döven güçlü dalgaların aksine sahille tembel okşayışlarla buluşuyorlardı. Ve deniz de çok daha sığ görünüyordu. Denizin kumsalla buluştuğu çizgi, daha derin suların safir rengi yerine, turkuvaz rengiydi. Sağda solda öbeklenmiş mercanlar göze çarpıyordu. Önceki geceyi hatırlayınca CC'nin dolgun dudakları bükülüverdi. Dylan onu mercan kayalıklarını kendilerine mesken edinen rengârenk balıklarla tanıştırmıştı.

"Böyle gülümsediğin zaman o kadar güzel oluyorsun ki..." Andras'ın sesi gündüz düşünü bıçak gibi kesivermişti. "Ne düşünüyorsun?"

"Deniz yaratıklarını ve güzelliklerini düşünüyordum."

Andras uzandı ve CC'nin boşta kalan eline yapıştı. CC şaşkınlıkla irkildi ama genç şövalyenin onu bırakmaya niyeti yoktu.

"Hiçbir deniz yaratığı senin güzelliğinle baş edemez..." CC'nin elini dudaklarına götürdü ve teninde bir ıslaklık bırakacak ateşli bir öpücük kondurdu.

CC'nin midesi korkudan ağzına gelmişti. Onu ilk öpüşünde yüz hatlarını gölgeleyen ürkütücü şehveti yeniden bulmaktan çekinerek, dikkatle karşısındaki belirgin hatlı yüze baktı. Andras'ın yüzünde samimi ve açık bir hayranlıktan başka bir şey görmeyince rahat bir nefes aldı. Ne yazık ki bu şövalyeye olan hisleri mahcup bir huzursuzluk duygusundan öteye gitmiyordu. Ve içinden gelen tek dürtü yanağını sıvaz-

layıp onunla romantik anlamda ilgilenmediği için özür dilemekten ibaretti.

Büyük bir özenle, "Andras," dedi. "Bunun hiç uygun..."

Sözü güçlü bir cıvıltıyla yarıda kesildi. Andras da şaşırarak elini bırakmıştı. CC bakışlarını denize çevirdi ve neşeli bir çığlıkla ayağa fırladı. Eteklerini kaldırıp deniz kıyısına koştu.

Çocuksu bir coşkuyla hoplayıp zıplayan ve kendi etrafında dönerken cıvıldamaya devam eden yunusa, "Merhaba, güzel kız," diye seslendi. "Ne güzel bir gün, değil mi?" CC bir kez daha güldü ve hiç düşünmeden bir dans tutturup kendi etrafında dönmeye başladı. Eteklerinin bacaklarına dolanması çok hoşuna gitmişti.

Taşın tene çarparken çıkardığı keskin ses CC'nin neşesini bıçak gibi kesiverdi. Yunusun acı dolu çığlığı havayı delip geçti. Zavallıcık derhal dalgaların arasına dalıp gözden kayboldu. CC hızla arkasına dönünce, Andras'ın ikinci bir taşı elinde tartmakta olduğunu gördü.

"Sen ne yapıyorsun?" Hava Kuvvetleri'nde geçen yedi senenin getirdiği sertlik CC'nin sesine yansımıştı.

Andras şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "O yabani bir canavar. Senin canını yakabilirdi."

"Yabaninin kötüyle eş anlamlı olmadığını bilmiyor musun yoksa?" CC sesinin ölçüsünü korumak için büyük çaba harcıyordu. Andras onu koruduğunu sanmıştı. "O yunus bana zarar falan vermeyecekti. O sadece özgürlüğünün tadını çıkaran güzel bir yaratık, o kadar."

"Başrahip William bize birçok şeyin göründükleri kadar masum olmadıklarını ve arkalarında şeytaniyeti saklayabilecekleri için, abartılı güzellikler karşısında temkinli olunması gerektiğini söyler."

CC kulaklarına inanamıyordu. Şehvet niyeti mi? Bir yunus mu? Derin, arındırıcı bir nefes aldı ve ağzını açmadan önce içinden ona kadar saydı.

"Andras, senin ve başrahibin yardımlarınızı gerçekten takdir ediyorum ve saygısız görünmek istemiyorum ama bazı insanların güçlerini, diğerlerine sürekli korkmaları gerektiğini aşılayarak kazandıklarını düşünmüyor musun?"

"Başrahip William gücünü Tanrı'dan alıyor." Andras Pazar Okulu'nda ders verir gibi konuşmuştu.

CC bakışlarını şövalyeninkilerden bir an olsun ayırmadan, "Öyle olmadığını söylemiyorum," dedi. "Benim anlatmaya çalıştığım, bir şeyin güzel, egzotik ve hatta yabani olması onun tehlikeli ya da günahkâr olmasını gerektirmez." Ancak Andras gözlerini kaçırmıştı bile.

"Bence artık yoruldun ve geri dönsek iyi olacak," derken taş gibiydi. Yemek artıklarını toplamaya başlamıştı bile.

"Bence haklısın. Geri dönmeye hazırım," dedi CC.

Ayağa kalktı ve şövalyenin yiyeceklerden geri kalanları sepetin içine gelişigüzel atarken çıkardığı gürültüyü duymazdan gelerek, nefes alan bir heykel misali hiç kıpırdamadan denize bakmaya başladı. Kendini yanlış bir yerde ve yapayalnız hissediyordu. Bütün benliğiyle dalgaların bir parçası olmak istiyordu. Bir an için, uzaklarda, kristal yüzeyin hemen altında turuncu ve altın karışımı bir ışıltı görür gibi oldu ve gözlerini yummak ihtiyacı duydu. Onu gerçekten görse, kendine hâkim olup yanına gitmeden durabilir miydi? Bunu yaparsa onlara ne olurdu?

Gözlerini açmadan, okyanusa tek bir kelime gönderdi ve çaresizlik içinde, "Üzgünüm," diye düşündü. Bu mesajı yunusa mı yoksa Dylan'a mı gönderiyordu, emin değildi.

Kendini son derece bitkin hissederek Andras'ın ona uzattığı kolu tutarken ve her adımda denizden biraz daha uzaklaşırken aklında tek bir düşünce vardı. Gaea'yla konuşması şart olmuştu.

Bölüm On Dört

"Sana odana kadar eşlik etmemi ister misin? Akşam duası ve yemekten önce sadece kısa bir şekerleme için vaktin olacak."

Ön avludan içeri girerken Andras yüzünü ona çevirmişti. Manastıra dönüş yolunda hiç konuşmamışlardı ve şövalyenin sesindeki gerilim vücut diliyle müthiş bir uyum içindeydi. CC davranış şeklinin onun altüst ettiğini tahmin ediyor ve aralarındaki gerilimden dolayı üzüntü duyuyordu ama beyni zonkluyordu. Andras'ın yanındayken sözlerine ve tavırlarına sürekli özen gösterme mecburiyetinin getirdiği stresten bir an önce arınmak istiyor ama küçük odasına kapanmayı canı hiç çekmiyordu.

"Hayır, sanırım manastırı keşfe çıkmayı tercih ederim." Andras ağzını açacak oldu ama CC ona eşlik etmek için ısrar etmesine fırsat bırakmadan, "Ve sanırım akşamki ayin öncesi biraz yalnız kalmaya ve dualı bir meditasyona ihtiyacım var," diye ekledi.

"Tabii ki. Dua ihtiyacına müdahale etmek istemem." Andras'ın sesi pürüzsüzdü ama bakışları sertleşmişti. CC'ye -beklenmedik şekilde- Başrahip William'ı çağrıştırmıştı.

"Yemek salonunun ötesinde başka bir avlu ve bahçe görmüş olabilir miyim?" diye sordu.

"Evet. Girişi manastırın diğer yanındaki koridordan. Yemek salonundan giriş yapabilirsin. Benim sepeti mutfağa bırakmam gerekiyor. Sana girişe kadar eşlik edebilirim." CC'nin ondan hemen kaçamayacak olmasından keyif duyar gibi gülümsemişti.

CC genç adamın koluna girerken iç geçirmemek için kendini zor tuttu. Şövalyenin iyi niyetli olduğunu biliyordu ama baş ağrısının yanı sıra, nabzının sağ şakağında attığını hissediyordu. Gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Kuyunun yanından geçerken, Andras'ı arada tutmaya özen gösterdi ama sıra dışı bir şey olmadı. Sessiz taş yapıya kaçamak bir bakış attı. Masum ve son derece normal görünüyordu. Sarpedon'un görüntüsünü hayal etmiş olamazdı, değil mi?

Yemek salonu bomboştu. Andras onu salondan geçirip diğer taraftaki loş koridora soktu. Bu koridorun ucunda avlumsu geniş bir alana açılan ikinci bir kemerli çıkış vardı. Andras o çıkışı işaret etti.

"Şuradan geçip bahçelere ve gölete çıkabilirsin. Avlunun diğer ucundaysa şapel kalıyor." CC'nin elini dudaklarına götürüp öperken bakışları yakıcıydı. "Sana akşam ayininde eşlik etmek için sabırsızlanıyorum."

CC elini çekip kurtardı. "Öğle yemeği için teşekkür ederim." Şövalyenin onu tek başına bırakmaktan son anda caymasından çekinerek, "Şimdi dua etmeye gidiyorum," diye hatırlattı. Ve hızla uzaklaştı.

Kendini bahçeye attı ve yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için çevresine bakındı. Farkında olmadan, Andras'ın dudaklarının elinde bıraktığı izi sildi. Gaea'yla konuşması gerekti. Belki o akşam gizlice ormana kaçmayı

başarabilirdi. Belki tanrıçayı orada bulabilirdi. Dalgın dalgın elinin üstünü ovalamaya devam etti. Keşke birkaç tane ağrı kesicim olsaydı diye düşünerek iç geçirdi.

Manastır bahçelerinin içinde kıvrılarak dolanan küçük patikada ağır adımlarla ilerlemeye başladı. Bahçenin dört bir yanında süslü ağaçlar ve mis kokulu çiçeklerle bezeli çardaklar göze çarpıyordu. Her şey son derece bakımlıydı, oraya ait olmayan tek bir yaprak, itinayla budanmamış tek bir ağaç yok gibiydi.

Kendi kendine, "Yabaniliğe izin verilmediği kesin," diye mırıldandı.

İnsanların optimum mahremiyeti yakalayarak meditasyon yapabilmelerine olanak sağlamak için yemyeşil bahçenin farklı yerlerine, stratejik olarak konumlandırılmış taş sıralar serpiştirilmişti. Bütün bunlar CC'ye yanlış -fazla suni ve planlı- geliyordu. Her nedense bu kontrollü güzellik insana zorlama ve doğallıktan uzak geliyordu.

Narin bir rüzgâr kulağına akan suyun şırıltısını taşıyınca, otomatik olarak sesin geldiği yöne döndü ve manastırın dış duvarına sapan patikanın sol çatalını takip etti. Yol onu bahçedeki diğer bütün ağaçlardan daha yaşlı görünen meşe ağaçlarının sıralandığı duvara çıkarmıştı. CC ağaçlara gülümseyerek baktı. Belli ki keşişlerin düzgün yeşillik görüşlerine uygun olarak kesip biçmeleri için fazla heybetliydiler. Aslında arazinin bu kısmı, bahçenin geri kalan kısmına göre çok daha el değmemiş görünüyordu. Otların arasından fışkıran yaban çiçekler etrafı turuncu ve mor renklere boyuyor, duvar diplerindeki hanımeli çiçekleri havaya hoş bir koku salıyordu. Duvar dibinden küçük bir dere akıyordu. Dümdüz kayaların üstünden gürültüyle çağladıktan sonra, yuvarlak bir alanda toplanıp duvarın ötesinde kayboluyordu. Burada

önceden düzenlenmiş bir oturma yeri olmadığı için, CC su birikintisinin yakınındaki bir kaya parçasını gözüne kestirip oturdu. Suyun kenarındaki bir kurbağanın bir nilüfer yaprağına zıplamasını izlerken su sesinin baş ağrısını hafiflettiğini hissetti.

"Şimdi ne yapacağım?" diye fısıldadı.

"Hangi konuda, kızım?"

CC kalbinin yerinden çıkmasına mani olmak ister gibi, elini göğsüne bastırdı. Tanrıçanın berrak ve güzel sesi yukarıda bir yerden gelmişti. CC kafasını kaldırınca Gaea'yı en büyük meşenin kalın bir dalma uzanmış halde buldu. Bu akşamki şeffaf elbisesi ağaç kabuğu rengindeydi. Aradaki tek fark kumaşın içine işlemiş kahverengi ve grilerin, altın tozu serpiştirilmiş gibi sihirle parlamasıydı.

"Bir gün bana kalp krizi geçirteceksin," dedi CC.

Gaea'nın kahkahası su bitkilerinin ve otların salınmasına neden oldu. CC endişeyle kaşlarını çatarak çevresine bakındı.

"Endişelenme, Undine," dedi Gaea. "Beni kimlerin duyabileceğine ve görebileceğine ben karar veririm." Güzel yüzü hüzünle gölgelendi. "Ve burada, senden başka kimse beni duyamaz."

"Seni gördüğüme biraz şaşırdım." CC eliyle manastırı işaret etti. "En azından burada."

Gülümsediği zaman Gaea'nın göz kenarlarında çizgiler belirdi. "Burada bile tamamen unutulmadığımı duymak seni şaşırtabilir. Ama burada olma nedenim bu değil." Doğrulup oturdu. Elbisesinin ışıltılı kumaşı da onunla birlikte hareketlenmişti. "Susamış gibi bir halin var, kızım." Bakımlı ellerini birbirine vurdu ve, "Şarap, lütfen!" diye emretti.

Ve daha o anda, elinde asmalar ve çiçeklerle süslenmiş,

kalaylı bir kadeh beliriverdi. CC şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı ve tanrıçanın işaret ettiği noktaya bakınca, önünde, yerde duran, tanrıçanınkinin bir eşi olan kadehi gördü.

"Tadının hoşuna gideceğini tahmin ediyorum. Son doğurganlık festivalinde Cernunnos beni bu hasatla özel olarak ödüllendirdi." Gaea şarabından bir yudum alıp mutlu mutlu gülümsedi. "Şaraptan anladığı kesin."

CC kadehi alıp dudaklarına götürdü. Şarap altın rengi ve dişlerini sızlatacak kadar soğuktu. İçkiden bir yudum alırken yüzeyindeki köpükler burnunu gıdıklayınca az kalsın hapşırıyordu. Sonra hayretle gözlerini açtı.

"Şampanya! Bugüne dek içtiğim en leziz şampanya!" Tanrıçaya sırıtarak baktı. "Bu zor günün üstüne, çok iyi gelecek doğrusu."

"Beğeneceğini tahmin etmiştim. Şimdi, anlat bana çocuğum, canını sıkan nedir?"

CC şampanyasından bir yudum alıp anlatmaya başladı. "Andras doğru adam olamaz."

"Andras hani şu seni sudan çekip çıkaran uzun boylu, yakışıklı savaşçı değil mi?" Gaea'nın sesi nurlar gibi çıkmıştı.

CC kafasını salladı ve gözlerini çevirerek, "Evet, ama Bay Kahraman olmadığı kesin," dedi. "Aslına bakarsan, onunla zaman geçirdikçe Başrahip William'a benzediğini düşünüyorum."

Gaea'nın kaşları çatıldı. "Başrahip William! O aptal çocuk. Kontrol edemediği ya da anlayamadığı her şeyden ürküyor. Bu yüzden özellikle kadınlara karşı iğneleyici ve öfkeyle dolu. Hadımın teki." Tanrıça daha fazlasını anlatmak ister gibiydi ama sustu ve kadehinden büyük bir yudum aldı. Düşüncelerini özgür kılmak ister gibi kafasını salladı ve, "Savaşçıyla ikisinin aynı olduklarından emin misin?" diye sordu.

"Şey, Andras'ın tam olarak onun gibi olduğunu düşünmüyorum. Aslında bazen çok etkileyici de olabiliyor. Ayrıca bunun farklı inançlarla dolu farklı bir dünya olduğunu da anlıyorum, ama o adamın kadınlara saygısı olmadığı kesin. Ve ben son yedi senemi erkeklerin saygısını kazanmak için uğraşmakla geçirdim; bu yüzden bu özelliği onun açısından büyük bir eksi. Gerçek şu ki pırıl pırıl bir zırh giymiş klasik bir şövalye olsa bile ilgimi çekmiyor. Ayaklarımı yerden kestiğini düşünmek bile baygınlık geçirmem için yeterli." CC iç geçirdi ve leziz şampanyasından bir yudum daha aldı. "Başrahip William gerçekten hadım mı edilmiş?"

Gaea gırtlağının arka tarafından bir homurtu çıkardı. "Fiziksel anlamda değil. Ben sadece sürdürdüğü hayatı kastettim. Rahip cüppelerinin arkasına saklanıyor ve konumunu bencil nedenlerine alet ediyor. O umutsuz, yalnız bir adam. Hatta acınası durumda. Ancak şunu sakın unutma ki çaresizliklerinin farkında olmaları erkekleri tehlikeye dönüştürebilir."

"Dikkatli olurum. Benden hoşlanmadığını anlamak hiç zor değil. Andras'ın onunla aynı tarzda bir adam olmadığını da biliyorum. Sadece kendi adına hiç düşünmeden sürekli olarak başrahibin düşüncelerine papağanlık ediyor."

Gaea'nın gözleri düşünceli bir tavırla kısıldı. "Bundan hiç hoşlanmadım."

"O olmak zorunda mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şu gerçek aşk olayını biliyorsun. O kişi Andras olmak zorunda mı? Eğer öyle olmak zorundaysa, ben onu sevmeden onun beni sevmesi yeterli olur mu?"

Tanrıça saçlarını arkaya atarak bir kahkaha koyuverdi. Her ne kadar hiç kimsenin onu duyamayacağı konusunda

güvence vermiş olsa da, CC'nin huzursuz bakışları çevreyi taradı.

"Kızım! Beni nasıl da güldürüyorsun! Gerçek aşk bir insanın yutabileceği, bir diğerinin itiraz edebileceği bir iksir değildir ki! Ancak iki kişinin ruhunun tek bir ruh oluşturmak üzere birleşmesiyle oluşur."

"Ruhumu Andras'ın ruhuyla birleştireceğimi hiç sanmıyorum. Elimi öpmesinden bile hoşlanmıyorum," dedi CC.

"Bu söylediğin gerçek aşkla örtüşmüyor."

Düşünceli bir sessizlikte içkilerini yudumladılar.

CC gırtlağını temizledi ve kafasını kaldırıp Gaea'ya baktı. "Şey, öpüşmek demişken, Dylan adında bir denizerkeği hakkında bilgin var mı?"

Gaea kızının bedenine bürünmüş genç kadını dikkatle süzdü. Bu çocuğu gerçekten önemsemeye başlamıştı ve bunun tek nedeni kendini ona göz kulak olmaya mecbur hissetmesi değildi. Bu genç kadın özel biriydi, meraklı, içi dışı bir ve zeki. Bu dikkat çekici çocuğun kızı olarak sonsuza dek yanında kalması gerçekten çok hoş olabilirdi. Ancak Gaea kızın maskelemekte zorlandığı özlemini net olarak görebiliyordu. Tanrıça bu ironi karşısında hüzünle gülümsedi. Sonunda karada var olabilme özelliğine sahip bir kızı olmuştu ve o kız denize âşık oluyordu. Bazen hayat, bir tanrıça için bile şaşırtıcı olabiliyordu.

"Dylan'ı çok iyi tanırım. Eskiden Undine'nin oyun arkadaşıydı. Gaea kıza narin kaşlarını kaldırarak baktı. "Şu öpüşme meselesi de neyin nesi?"

CC yanaklarının ısındığını hissetti. "Şey, Dylan beni öptüğü zaman, çok farklı duygulara kapılıyorum." Yanakları alev alev yanmaya başlamıştı. Annesiyle hiçbir zaman seks

hakkında konuşamazdı. Buna -her ne kadar bir tanrıça da olsa- başka anneler de dahildi.

"Yani bu denizerkeği seni öptü, öyle mi?"

CC Gaea'nın sesine yansıyan gülümsemeyi duyar gibiydi ama tanrıçaya bakmadı. Kendini şampanyasının son yudumunu içmekle oyaladı.

"Bitmiş olması çok fena," dedi öpüşme mevzundan kaçınmaya çalışarak. "Çok lezzetliydi."

Gaea parmaklarını şaklattı ve birden kadeh yeniden doluverdi.

"Teşekkürler!" CC içkisinden büyük bir yudum daha aldı. Bu defa köpükler yüzünden gerçekten hapşırdı.

"Denizerkeği seni öptü mü?" Gaea soruyu ısrarla tekrar etmişti.

CC kafasını salladı.

"Peki dokunuşundan zevk aldın mı?"

CC bir kez daha kafasını salladı.

Tanrıça, CC artık dayanamayıp sessizliği bozana dek, derin düşüncelere dalıp sustu.

CC çaresiz bakışlarını tanrıçaya çevirip, "Bu kötü bir şey mi?" diye soruverdi.

"Hayır, çocuğum," dedi Gaea. "Ama Dylan'ın Sarpedon'dan daha düşük seviyede bir yaratık olduğunu anlaman gerekiyor."

CC, Dylan'ı savunmak üzere ağzını açınca, tanrıça elini havaya kaldırdı.

"Sarpedon'un Dylan'dan daha saygın olduğunu söylemeye çalışıyor değilim. Bunun doğru olmadığı ortada. Söylemek istediğim, Sarpedon'un Dylan'dan çok daha güçlü olduğu. Sarpedon'un babası, senin de bildiğin üzere, büyük bir tanrı olan Lir. Annesi de Savaş Tanrıçası Morrigan. Dylan'ın anne-

si ise basit bir su perisi, Okynos. Ne yazık ki Dylan'ın babası olan insan soylu sevgilisinin onu reddetmesinin ardından kendi canına kıydı." Tanrıça sevecen bir tavırla elini uzattı. "Dylan'ın arkasında ne annesinin ne de babasının koruması var. Çaresiz biri olduğunu söylemiyorum ama Lir'in oğlunun sahip olduğu yeteneklerden yoksun. Dylan'ın sularda özgürce var olmasının nedeni Lir'in cömertliği ve Sarpedon'un onu görmezden gelmesi."

"Ama Sarpedon benim Dylan'ı sevdiğimi düşünseydi, onu yok ederdi." CC, Gaea'nın dile getirmediği düşüncesini tamamlamıştı.

Gaea'nın bakışları keskindi. "Onu seviyor musun?"

CC gözlerini küçük su birikintisine dikerek bu sorunun cevabını düşündü. Daha önce hiç âşık olmamıştı. Teknik anlamda bakire değildi, ama o bir defayı birliktelikten saymak anlamsız olurdu. İznini geçirmek üzere eve döndüğü bir dönemde, lisedeki erkek arkadaşı Jerry Burton, Impala'sının arka koltuğunda CC'nin üstüne gelmiş ve ona sahip olmuştu. CC anlık acıyı dün gibi hatırlıyordu, ancak her şey kısa sürede olup bitmişti. Bu onun için tuhaf ve tatmin edici olmaktan uzak -ve CC'nin tekrar etmek için can atmadığı- bir tecrübeydi. Bu yüzden de tekrarı olmamıştı.

Jerry'den sonra, âşık olmak şöyle dursun, bir sevgili sahibi olmanın yakınından dahi geçmemişti. Dylan'ı ve onu nasıl gülümsettiğini düşündü. Saçma sapan sorularını sabırla cevaplamıştı. Ve ona dokunduğu anda, dünyasını ürpertici bir hisler âlemine dönüştürüvermişti.

Ama bu onu sevdiği anlamına gelir miydi?

Dürüstçe, "Bilmiyorum," dedi. "Onunla daha fazla vakit geçirmem gerek. Sanırım âşık olabilirim ama buna karar vermek için henüz çok erken."

"Senin gibi genç biri için fazlasıyla bilgece bir cevap."

Gaea'nın bakışı şefkatli ve anaçtı. CC'nin içi anne özlemiyle doluvermişti.

"O zaman onunla zaman geçirmeye bak, yavrum. Duygularının gerçekliğini bul. Ama savaşçıya karşı da nazik ol. Kendine her iki erkekle ilgili daha fazla bilgi edinme lüksünü tanı. Şehvetin kalbin adına kararlar almasına izin verme. Arzuyu gerçek aşkla karıştırma. Ve sakın unutma, denizler senin için, ancak kıyıya yakın ve benim korumam altında kalırsan güvenlidir. Denizerkeğini sevdiğine karar versen bile, ben Sarpedon sorununa kalıcı bir çözüm bulana kadar insan bedeninde kalmak zorundasın. O deniz yaratığı, çocuksu rahipten bile daha tehlikeli, bunu sakın unutma."

"Sarpedon!" CC elini alnına vurdu. "Nasıl unutabildim? Sanırım bugün onu ya da en azından onun hayaletimsi bir imgesini gördüm."

CC'nin ağzından dökülen kelimeler karşısında, tanrıçanın gözleri iri iri açılmıştı, ama bir haykırış cevap vermesine mani oldu.

"Prenses Undine!" Topallayarak CC'ye doğru koşarken, Isabel nefes nefeseydi Hizmetkârın ortaya çıkmasıyla, tanrıça ve şampanya kadehlerinin ortadan kaybolması bir oldu. "Demek buradasınız! Bütün bahçelerde sizi arayıp duruyorum. Sör Andras beni sizi bulmam için gönderdi. Akşam ayini başlıyor, derhal gelmelisiniz."

CC istemeye istemeye de olsa, hizmetkârın onu kaldırmasına izin verdi.

"Sör Andras, Tanrı'ya olan hürmetinizi saygıyla karşılıyor, ama meditasyon için bile olsa duayı kaçıramazsınız." Isabel, CC'ye keskin bir bakış attı. "En azından bir kez daha."

"Sanırım kendimi duaya fazla kaptırdım." CC, onları bahçenin ucundaki şapele ulaştıracak patika boyunca ilerleyen yaşlı kadının peşine düştü.

Isabel omzunun üstünden, "Bol bol dua etmeye ihtiyaç duyduğunuzdan eminim," dedi.

CC ağzının içinde, *Ah, bir bilseydin*, diye geveledi.

Isabel bahçeyi aşıp doğruca şapelin ahşap kapısına ulaşan en kestirme yolu seçmişti. Şapel de manastırın geri kalan kısmıyla aynı gri kayalardan inşa edilmişti ancak bu binadaki taşların üstünde detaylı tefsirler vardı. CC gözlerini kısarak oymalara baktı ve hemen ardından gözleri iri iri açıldı. Sahnelerin hepsi birbirinden korkunçtu. Boynuzlu şeytanlar çıplak ve acıyla debelenen insanları yiyorlar, alevler etten kemikten kadınları yutuyordu. Yarı insan yarı keçi adamlar, birbirine zincirlenmiş, işkenceye maruz kalan ağızları bir karış açık, sonsuz çığlıklarında donup kalmış insanları kamçılıyorlardı. CC ürperdi. Isabel'in onu açık kapıdan yarı loş şapelin içine çekmesine memnun olmuştu.

CC'nin algıladığı ilk şey tütsü oldu. Yoğun ve yakıcıydı; dumanları, çoktan dizlerinin üzerine çöküp ağıt benzeri dualar mırıldanmaya başlamış keşişlerin sıralandığı, taştan oyulmuş kilise sıralarının üstünde dalgalanıyordu. Keşişlerin krem rengi cüppeleri, loş, dumanlı ışıkta havada süzülüyormuş gibi görünmelerine neden oluyordu.

CC hapşırdı. Çıkardığı ses pek çok kafanın geçici bir süre için de olsa ona çevrilmesine neden oldu. Uzun boylu sarışın bir karaltı yerinden kalkıp hızla CC'nin yanına yürüdü. Bu, Andras'tan başkası değildi. Genç kadının elini tuttu ve CC bir tür sınavda çakmış gibi kafasını salladı.

"Neden ayine hazırlanmadın?" diye sorarken sıkıntılıydı ve sesini alçak tutmak için ne gerekiyorsa yapıyordu.

CC ne demek istediğini anlamamış gibi gözlerini kırpıştırdı. Gelmişti işte, öyle değil mi?

Ancak daha ne demek istediğini sorma fırsatı bulamadan, Isabel iç geçirdi ve ona ciddi bir bakış attı. "Prenses, yanınızda başınızı örtecek bir şey getirmeyi düşünmemiş olmanız beni çok şaşırttı doğrusu." Dilini şaklatıp kafasını sallayarak elini önlüğünün cebine daldırdı. "Yanımda fazladan bir eşarp getirmeyi düşünmüş olmam büyük şans. Gerçi bu şalın prensesin alışık olduğu şallar kadar gösterişli olmadığından eminim, ama..."

Isabel, CC'ye sade, basit bir ketenden yapılma fildişi rengi bir eşarp uzattı. Kendi başım da benzer bir kumaşla örtmüştü.

CC, "Teşekkürler," diyerek eşarbı aldı ve başının üstüne yerleştirdi.

Andras resmi bir tavırla, "Prensesi düşünmeniz büyük incelik," dedi.

"Sadece hizmet etmek istemiştim. Çok genç ve güzel olanlar, bazen çok da unutkan olabiliyorlar." Isabel bunu umursamaz bir tavırla söylemişti, ama CC yaşlı kadının ciddi sesinde gizlenen incinmişliği duyabildiğinden emindi. Hizmetkâr, bu sözleri sarf ettikten sonra arka sıralarda gözden kayboldu.

CC yaşlı kadının karanlığın içinde yok olmasını üzgün gözlerle izledi. Isabel'in kalbini kazanma mücadelesinde çok yol kat ettiğini söyleyemezdi.

Andras hararetle, "Seni bekledim ve gelmemenden çok rahatsız oldum," diye fısıldadı.

CC yüzünün şoke olmuş gibi bir ifade takınmasına izin verdi. "Dua ediyordum, Andras. Zaman önemsiz geldi."

Andras'ın öfkesini kontrol altına almasını izledi. "Tabii ki. Ben sadece yokluğundan dolayı endişelenmiştim."

CC, *Ah, pekâlâ,* diye düşündü. *Bu yüzden beni öldüresiye sarsmak istiyormuş gibi görünüyor.*

"Gel, yerimiz ön tarafta. Bu büyük bir onur."

CC iç geçirerek Andras'ın peşinden şapelin tam merkezine yürüdü. Kutsal suyun muhafaza edildiği sığ havuzu barındıran taş yapının yanından geçerken kısa bir an duraksadı. Ve pazar günleri üste, kaza sonucu Metodist ayinleri yerine Katolik ayinlerine katıldığı zamanlarda tanık olduğu ve sonuna dek izlediği küçük, keyifli törenleri düşündü. Kendim aptal durumuna düşürmekten hiç çekinmeden parmaklarını kutsal suya daldırdı ve diz çöktü.

Onu ikinci sıradaki yerlerine götüren Andras'a ayak uydurabilmek için hızlı hareket etmek zorunda kalmıştı. (Birinci sıra bomboştu.) Şövalye ona önden yürümesini işaret edince, CC, taş sıranın soğukluğu karşısında yüzünü buruşturmamaya özen göstererek yerine oturdu.

Akşam ayini çoktan başlamıştı. CC Başrahip Williams'ın ona sert ve küçümseyici bir bakış attığını tahmin ediyordu ama içerisi çok karanlık olduğu için yüzde yüz emin olamıyordu. Başrahip yumuşak ve ritmik sesiyle, CC'nin Latince olduğunu tahmin ettiği bir dilde bir şeyler mırıldanıyordu. Rahip, şapelin tam göbeğine yerleştirilmiş oymalı ahşap bir masanın ardında duruyordu. Masanın üstü loş ışığa rağmen ışıldayan ve parlaklık saçan yaldızlı objelerle doluydu. Devasa boyutlardaki altın şarap kadehinin yanında, içinde bir ekmek somununun beklediği uyumlu bir tabak duruyordu. Masanın her iki ucuna gösterişli şamdanlar yerleştirilmişti ama çok sayıdaki mum bile şapelin karanlığını dağıtmaya yetmiyordu.

Başrahip William'ın başının hemen üstünde, bire bir ölçülerde altın bir haç asılıydı. CC haçı daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. Tıpkı odasındaki gibi, bu haçta da İsa'ya ait

tek iz, ellerinin ve ayaklarının olması gereken yerlerdeki ahşap çivilerdi. Bu defa kan izleri, CC'ye başrahibin cüppelerini anımsatan altın rengine boyanmıştı. CC içinde yükselen tiksintiyi bastırmakta güçlük çekiyordu.

İsa'ya ne olmuştu? Neden çarmıhtan bariz biçimde yok edilmişti? Bu yokluk CC'yi hem kızdırmış, hem de üzmüştü.

Haç iki kalın, gri sütunun arasına asılmıştı. Her bir sütunun alünda düzinelerce uzun, beyaz mum yanıyordu. Yumuşacık alevleri, haçın gölgesinde yutuluyor gibiydi.

CC, Andras'ı taklit ederek dizlerinin üstüne çöktü ve uygun zaman gelince ellerini önünde kavuşturdu. Hatta ayinin anlaşılabilir bir dille sürdürülen küçük bir bölümünde, kendince uygun bulduğu bir şeyler mırıldanmayı bile başardı.

Başrahip William sırtını cemaatine dönüp, şarabın kutsanmasını dileyerek kadehini kanayan haça uzatırken, CC'nin dizlerinin uyuşmuş olduğundan hiç şüphesi kalmamıştı. Taş sıraları çevreleyen gölgeler bir hayli karanlıktı ancak CC tapınağın yan tarafında kalan bir girintide bir şeyler gördüğünden emindi. Bütün konsantrasyonunu toplayarak gözlerini karanlığa dikti ve bulanıklığın içinde bir suretin oluştuğunu gördü. Ve aynı anda nefesi kesildi; kalp atışları hızlandı.

Andras kulağına, "Bundan sonra sıra bizde," diye fısıldadı.

CC bu kelimeler karşısında irkilerek çevresine bakındı. Çaprazlarında kalan sıraya dizilmiş olan keşişler ayağa kalkmışlardı. Ağır adımlar ve saygılı tavırlarla Başrahip William'ın elinden kan ve eti almaya gidiyorlardı.

CC hızlı karar verdi. Andras ayağa kalkınca kendisi de ayaklandı, ama uslu bir koyun gibi peşinden gitmektense, şövalyenin elini sıvazladı ve, "Lütfen, beni affet, Andras," diye fısıldadı. "Yapmam gereken bir şey var."

CC taş sıranın diğer ucundan kayarak çıktı. Şövalyenin yüzü öfkeyle kaskatı olmuştu ama CC'nin peşinden gitmek yerine, sıranın aksi ucuna ilerledi ve itaatkâr bir tavırla krem rengi cüppeli keşişlerin arkasındaki yerini aldı. CC genç adamın rahatsızlığını görmezden gelerek, ne istediğini bilen adımlarla şapelin yan tarafındaki unutulmuş girintiye yürüdü.

Meryem Ana'nın resmi şapelin duvarına oyulmuş, fildişi mermerden yapılma bir kemerle çerçevelenmişti. CC biraz daha yaklaştı. Heykel leş gibiydi; toz ve örümcek ağları içindeydi. Ancak heykelin tabanını çevreleyen alan, sanki bir zamanlar yüzlerce kadife diz yaslanmış gibi, aşınıp düzleşmişti. CC'nin gözleri eşsiz figürde dolaştı. Meryem'in elbisesi sandaletli ayaklarının üzerine zarafetle dökülüyordu. Elleri iki yana açık ve davetkârdı. CC bu jestte rahatlatıcı bir şeyler bulmuştu. Bakışlarını yukarı doğru kaydırdı ve yaşadığı şokla nefesi kesiliverdi.

Meryem'in yüzü! Dingin güzelliği içinde rüya gibi ve şaşırtıcı derecede tanıdıktı.

CC, "Gaea!" diye içe geçirdi.

Heykeldeki yüz tanrıçanın yüzüydü. Gaea'nın sözlerini duyar gibi olmuştu: *Burada bile tamamen unutulmadığımı duymak seni şaşırtabilir.*

Keşişlerin başrahibin önündeki yerlerini almak için etteklerini hışırdatarak ilerlemeleri CC'yi düşüncelerinden sıyırmıştı. Dikkati yeniden şapelin ortasına çevrildi. Mumların zengin ışığı ona göz kırpıyordu. Seri ve sessiz, parmak uçlarında hareket ederek, sisi andıran gölgelerin arasından geçti ve her iki eline birer mum alıp yeniden heykelin yanına döndü. Mumları Meryem'in ayaklarının dibine yerleştirdi; alevlerin birden daha da parlak bir görüntü kazanması çok hoşuna gitmişti.

Anlık bir dürtüyle dizlerinin üstüne çöktü; ellerini kavuşturarken başını önüne eğdi.

"Ulu anamız," diye dua etti. "Bana bilgelik kazanmam için yardım et." Kafasını kaldırdı ve tanrıçanın yüzü olarak bildiği yüze bakıp gülümsedi. Sesini bir fısıltı seviyesine indirip, "Lütfen beni Sarpedon'dan koru. Sanırım bu karmaşanın geri kalan kısmıyla kendim baş edebilirim Ama ondan çok emin olamıyorum."

Zihninde bir cevap çınlamaya başlayınca o kadar şaşırdı ki, elinde olmadan şaşkınlık dolu bir ses çıkardı.

Sarpedon çok yakında ve tehlikeli ama sen benim âlemimden uzaklaşma, kızım. O zaman denizerkeği sana sahip olamaz. Kutsamam hep senin yanında olacak...

"Undine! Sen ne yaptığım..." CC'nin önünde diz çökmüş olduğu heykeli tanıyınca savaşçının öfkeli sesi bir anda kesildi.

CC gözlerini sımsıkı kapatıp dişlerini sıktı. Onu bilerek görmezden gelerek başını önüne eğdi. Bildiği duaları içinden tekrar ederken dudakları sessizce oynuyordu. Bilmediği kısımları doğaçlama ekliyor, bu istem dışı hakaret yüzünden Meryem Ana/tanrıçanın onu affetmesi için dua ediyordu. Duasını tamamlamak için hiç acele etmedi. Sonra kasten ve yavaşça dizlerinin üstüne çöktü. Sonra hâlâ yanında durmakta olan savaşçıya dönüp baktı ve şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Ah, Andras!" Elini uzatınca, genç şövalye otomatik olarak onu tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Çok üzgünüm. Kendimi duaya kaptırmışım; burada olduğunu bile fark etmedim." Boş şapelde çevresine bakındı ve endişeli bir ifade takınarak kaşlarını çattı. "Ayin bitti mi? Sonunu kaçırmak is-

temezdim ama bu muhteşem Meryem Ana heykelini görünce, kendimi yanına gelmeye mecbur hissettim."

Andras'ın yüz ifadesi, bir kez daha beklenmedik olanı yaptığı için CC'yi azarlama arzusu ve katı Katolik dindarlığını görmüş olmanın verdiği zevk arasında gidip geldiğini ele veriyordu.

"Sadece şaşırdım. Meryem'in bu heykelini daha önce hiç görmemiştim."

"Hiç şaşırmadım." CC kızgınlığının sesine yansımasına mani olmamıştı. "Terk edilmiş gibi duruyor baksana." Öne uzandı ve Meryem'in başının üstündeki örümcek ağını çekti. "Kutsal anamızın böyle bir durumda olması utanç verici. Bu konuyu Başrahip William'la konuşmak niyetindeyim."

Andras düşüncelerini söze dökmekte güçlük çeker gibiydi, ama sonunda gırtlağını temizledi ve, "Sana akşam yemeğinde eşlik edebilir miyim, Prenses?" diye sordu.

CC genç adamın uzattığı koluna girdi. "Çok iyi olur. Teşekkür ederim, Sör Andras."

Bölüm On Beş

CC ve Andras yemek salonuna girdiklerinde akşam yemeği dağıtılmaya başlamıştı. CC keşişlerin çatık kaşlı bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyordu, ama kendini doğru yoldan saptığı için müdürün odasına gönderilen bir Katolik okulu öğrencisi gibi hissediyordu. Belli ki ayinin komünyon kısmını kaçırdığı için başı beladaydı.

Başrahip William ayağa kalktı. Andras'ı coşkulu bir sıcaklıkla karşılayıp yüzüğünü ona doğru uzatırken ve şövalye o yüzüğü hiç tereddütsüz öperken, CC hislerinin yüzüne yansımaması için elinden geleni yapıyordu. Her ne kadar başrahip onu görmezden gelmeyi tercih etse de, CC yerine oturmadan önce saygılı bir selam vermeyi ihmal etmedi.

Bir hizmetkâr hızlı adımlarla masaya yaklaştı ve o CC'nin tabağını henüz dumanı tüten, ağız sulandırıcı kuzu yahnisiyle doldururken, bir başkası da kadehine tatlı beyaz şarap doldurdu. CC şaraptan hatırı sayılır bir yudum aldı; serinliği çok hoşuna gitmişti.

"Kutsal komünyona katılmayı reddetmeniz dikkatimden kaçmadı, Prenses Undine," derken başrahibin sesi bir kamçıdan farksızdı.

CC ne dediğini anlamamış gibi kaşlarını çattı. "Reddetmek mi? Kutsal Komünyonu neden reddedeyim ki, Başrahip?" Kafasını salladı. "Yanlış anlamanıza çok üzüldüm. Ben Kutsal Anamızın güzel bir heykelini keşfettim ve sefil durumunu görünce fazlasıyla etkilendim." CC bakışlarını rahibin buz gibi gözlerine dikti ve sesinin çok insan tarafından duyulmasına özen göstererek, "Çok meşgul olduğunuzu tahmin ediyorum, Başrahip," dedi. "Bu yüzden Meryem Anamızın ihmal edildiğinin farkında bile olmadığınızdan eminim."

Rahibin yüzü karardı; çenesi kasıldı.

CC, Andras'ın kolunu sıktı ve gülümseyerek, "Başrahibin heykelin berbat halinden habersiz olduğunu tahmin ediyorum," dedi.

Andras, "Aslına bakarsan, senin fark etmiş olman büyük şans," dedi.

CC iyice neşelendi ve küçük bir kızınkini andıran bir kahkahayla, "Bir fikrim var," dedi. "Ben Kutsal Anamızın heykeliyle bizzat ilgilenebilirim. Burada olduğum sürece bakımım zevkle üstlenip, orijinal haline dönmesi için ne gerekiyorsa seve seve yaparım."

Başrahibin konuşmaya yeltendiğini görünce, gülümsemesiyle onu susturdu.

"Bana teşekkür etmenize hiç gerek yok," derken gülümsemesi ışık saçıyordu. Sonra bilerek başrahibin bir gün önce sarf ettiği sözcükleri tekrarladı. "Bu hareketime karşılık bu dünyada asla bulunmayacak bir ödül arıyorum."

Rahip gözlerini kısmıştı ama dudakları gülümsüyordu. "Tabii ki, Prenses. Bu çok..." Kelimelerini dikkatle seçer gibi tereddüt etti. "... çok cömert bir davranış."

"Burada çok fazla kadın olmaması dikkatimi çekti. Bu yüzden Kutsal Anamızın kazayla ihmal edilmiş olmasının çok

şaşırtıcı olmadığını düşünüyorum." Andras'a baktı ve gözlerini iri iri açarak "Belki de buraya gelmemin nedeni budur," dedi. "Belki de, Kutsal Anamız beni sadece kurtulmam için değil, onun heykelini de kurtarmam için bu kıyıya sürüklemiştir." Şövalyenin onun Meryem Ana tarafından kutsanmış olduğuna ikna olması halinde, onu baştan çıkarmaya daha az, saygı göstermeye daha çok meyilli olacağını umuyordu.

Andras etkilenmişe benziyordu. "Evet, Undine. Kutsal Anamızın seni gözettiğinden hiç şüphem yok."

Masanın diğer ucundan başrahibin sesi yükseldi. "Bir insanın amacını bilmesi iyi bir şeydir."

CC kadehinin üzerinden rahibi süzdü. "Kesinlikle hemfikirim, Başrahip William."

Rahibin bakışı meydan okur gibiydi. CC zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Peder, dün akşam şah-mata vesile olan hamlemi düşünüp duruyorum da..." Andras eski öğretmeniyle yanındaki kadının arasındaki gerilimden tamamen bihaber, bambaşka bir konuya geçiş yapmıştı.

Başrahip dikkatini Andras'a çevirirken, CC derin bir nefes aldı ve dikkatini yeniden doldurulan güvecine verdi. Sağlam durabilmek ve zihninin sürekli çalışmasına mani olmak için yemeğe ihtiyacı vardı. Çok kısa zamanda, pek çok olay yaşanmıştı. Gaea'nın sergilediği güvene rağmen, CC kendini bentteki sızıntıyı parmağıyla engellemeye çalışan Hollandalı küçük çocuk gibi hissediyordu. Ve CC'nin Ortaçağ bendindeki delik biraz fazla su sızdırıyordu. Bu kadar etkilenmiş olmasına şaşmamak gerekirdi. Binlerce yıl geriye, efsanevi bir geçmişe yolculuk etmiş, bir deniz yaratığıyla bedenini değiştirmiş, bir tanrıçayla tanışmış, bir denizerkeğini öpmüştü. Bütün bunları düşününce midesinde kelebekler uçuşuyordu

ve kendi kendine ağzındaki lokmayı çiğnemesi gerektiğini hatırlatmak ihtiyacı duyuyordu.

Ve şimdi güçlü bir başrahibin aleni nefretiyle ve inanılmaz derecede yakışıklı, maço bir şövalyenin şehvetli ilgisiyle baş etmek zorundaydı. Ve tabii ki bir de Sarpedon vardı. CC, tanrıçanın bahçede söylediklerini düşündü ve Sarpedon'u gördüğünden daha önce bahsetmediği için bir kez daha hayıflandı. Ama şapelde cevabını almıştı. Gaea'nın koruması altında olduğu sürece Sarpedon ona zarar veremeyecekti. Dalgın bir tavırla kehribar kolyesine uzandı. Denizkızı bedenine büründüğü zamanlarda bile, denizin baştan çıkarıcılığına direnmek ve karaya yakın kalmak zorundaydı.

Düşünceleri yemek salonunun zemininde yankılanan çizme sesleriyle kesintiye uğradı. Kafasını kaldırıp bakınca Andras'ın adamlarından birinin hızla masaya doğru yaklaştığını gördü. Adam durdu ve eğilerek şövalyesini selamladı.

"Sizi rahatsız ettiğim için affedin, Sör Andras."

"Gilbert, yoksa Prenses Undine'nin ailesinden haber mi getirdin?"

CC nefesini tuttu.

"Hayır, Sör Andras." Şövalyenin savaşçısı çevresine bakındı ve daha fazlasını söylemek istemediğini gösteren bir tıslıtıyla, "Size ana karadan bir mesaj getirdim," dedi.

Andras, Başrahip William ve CC'ye özür dileyen bir bakış gönderdi.

"Korkarım izninizi rica etmek zorundayım."

"Tabii ki evlat, sizi görevlerinizden alıkoymak istemeyiz." Başrahip, parmaklarını oynatarak çıkışı işaret etti.

"Uzun süreceğini sanmıyorum." Andras ayaklandı ve her ikisini saygıyla selamladı. Sonra, yanında adamıyla birlikte yemek salonunu terk etti.

Şövalyenin yokluğunun neden olduğu boşluk, başrahibin ürpertici kayıtsızlığıyla dolmuştu. Arada sırada attığı küçümseyici bakışlar dışında, CC'yi tamamen yok sayıyordu.

CC de ondan tarafa bakmıyor ve leziz kuzu yahnisinin tadını çıkarmaya çabalıyordu. Başrahibe, yemeğini ışık hızıyla yiyip korkmuş bir çocuk gibi odasına kaçtığını görme zevkini tattırmayacaktı. Adamın Sarpedon'un hayalini gördüğü zamanki korkusuna nasıl bir tepki verdiğini çok net hatırlıyordu. Rahip korkuyla besleniyordu.

Yemeğini ağır ağır çiğneyip şarabını yudumladı. Daha önce de zor durumlarda kalmıştı. Henüz genç ve düşük rütbeli bir ordu mensubu olduğu dönemde, İletişim Merkezi'nden sorumlu subay yeni kurulan bilgisayar sistemi nedeniyle değişen prosedürlerle ilgili brifing vermesine sadece yarım saat kala feci bir mide rahatsızlığıyla devre dışı kalmıştı. Kusma nöbetleri arasında CC'ye brifingi vermesi için talimat vermişti. O gün tam iki yüz kişi üssün toplantı salonunda bir araya gelmişti ve CC bu iki yüz kişinin en az yüz doksan yedisinin rütbe olarak kendisinden çok yukarıda olduğunu biliyordu. Ve durumu idare edebilmişti. Aslına bakılırsa, idare etmenin de ötesine geçmişti. Baskı altında başarılı performans sergileyebildiği için takdirnameyle ödüllendirilmişti.

Güçlü adamlardan kolayca rahatsız olan ve ezilip büzülen bir çiçek değildi. Rahibin korkusunu görmesine izin vermeyecekti. Hayır, daha önce de olduğu gibi, bundan iyisini yapacakta. Kötü ruhlu bir rahibin onu sindirmesine göz yummayacaktı. Gaea adamın acınası biri olduğunu söylemişti ve aslında acıması gereken bir adamın karşısında sinmesi çok saçma olurdu.

Bir süre sonra güveç kasesinin sonuna geldi. Midesi tamamen doymuş, halinden hoşnut kıvama gelmişti. CC esneme-

sini bastıramıyordu. Bu defa rahibin sansürleyici bakışlarını karşılıksız bırakmadı.

"İzninizi rica etmek durumundayım, Başrahip William. Gün beni bitap düşürdü ve korkarım Sör Andras'ın dönüşünü bekleyemeyeceğim. Rica etsem kendisine özürlerimi iletip Isabel'e sabaha kadar gelmesine gerek olmayacağını söyleyebilir misiniz? Ne kadar yoğun olduğunu biliyorum."

Karmaşık bir askeri iletişim sistemini idare edebilen bir insan elbisesinin fiyonklarını tek başına çözmeyi de başarabilmeliydi. Üstelik Isabel'e bencil ve sürekli iş yaratan biri gibi görünmek de istemiyordu.

"Yorgun olmanızı anlayabiliyorum. Kadınlar daha zayıf varlıklar olarak yaratılmıştır." Başrahibin sesinde gizlenmeyen bir düşmanlık vardı ve gülümsemesi üstünlük taslayan bir maskeden başka bir şey değildi. "Ben şövalyeyi bekleyeceğim. Yokluğunuzdan endişe duymayacağına sizi temin ederim. Satranç karşılaşmalarımızdan büyük keyif alıyor."

Tanrı aşkına, sanki CC'yle birbirlerinin rakibiymişler gibi konuşuyordu.

"Buna memnun oldum. Umarım birlikte güzel bir akşam geçirirsiniz." CC yorgun dudaklarına olabildiğince samimi bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı. "İyi geceler. Ve misafirperverliğiniz için tekrar teşekkür ederim." Reverans yaptıktan sonra telaşlı adımlarla odadan çıkarken, başrahibin sürüngen bakışlarının üstünden bir an olsun ayrılmadığından adı gibi emindi.

Kemerli çıkışta duraksadı. Akşamın ilerleyen saatleriydi ve yüksek, kanatları andıran bulutlar günün son ışıklarını engelliyor, yemek salonunu CC'nin kaldığı kanattan ayıran avluya gölgeli bir karanlığın çökmesine neden oluyordu. CC yumuşacık çimlere adım attı. Hazır rahibin baskıcı varlığın-

dan kurtulmuşken biraz olsun gevşemek için omuzlarını çevirdi.

Serin, nemli havayı içine çekti. Havada yağmur kokusu vardı. Suyu düşünmek -gökyüzünden geliyor bile olsa- içini ferahlatıyordu. Esneyip gerinirken, keşke uyumadan önce kıvrılıp okuyabileceğim bir kitabım olsaydı, diye düşündü.

Avlunun neredeyse yarısını geride bıraktığı bir anda bir ses dikkatini çekti. Bu boğuk ve neşeden iz taşımayan bir erkek gülüşüydü. Aksine, yaydığı titreşim alayı çağrıştırıyordu. CC durdu. Gözlerini kırpıştırarak karanlığın içine baktı. Gölgeleri ve biçimleri birbirlerinden ayırt etmek hiç kolay değildi.

"Undine."

"Andras, sen misin?"

Gölgelerden biri kıpırdandı ve bir erkeğe dönüştü. Kuyunun hemen yanında duruyordu. Konuşarak CC'ye yaklaştı.

"Benden saklanabileceğine gerçekten inandın mı?" Sesinde, sanki birkaç adım öteden değil de, çok çok uzaklardan sesleniyormuş gibi, hiç doğal olmayan bir boşluk vardı.

Bir şeyler yanlıştı. CC'nin içi korkuyla titredi. Nefes almakta güçlük çekiyordu.

"Senden neden saklanayım ki?" Sesinin sükunetini ve kayıtsızlığını korumak için büyük çaba harcıyordu. "Peder William'dan benim adıma senden özür dilemesini rica ettim. Korkarım kendimi biraz fazla erken zorlamaya başladığım konusunda yanılmamış. Çok bitkinim."

Şövalye tam önünde duruyordu. Birbirlerine değecek kadar yakındılar. Bakışlarında, CC'nin elini ilk öptüğü andaki ürkütücü ve gümüşi ışık parlıyordu. CC insanı felç eden bir dehşet duygusuyla, karşısındaki yüzün hareketlenmesini ve belirgin hatlarının sıvılaşmış gibi değişmeye başlamasını izle-

di. Çevresine büyük bir kudret saçıyordu. Dudaklarında müstehcen bir gülümseme belirdi.

"Bana aitsin," diye tıslayarak öne doğru atıldı ve CC'nin kollarını sertçe kavradı. Onu kendine çekip vücuduna yasladı; CC elbisesinin ipekli katmanları arasından, sertleşmiş ve irileşmiş erkekliğini hissedebiliyordu.

Boynundaki tanrıça tılsımının şövalyenin göğsüne temas etmesiyle, müthiş bir sıcaklığın göğsüne sökün etmesi bir oldu. Şövalyenin çığlığı kulakları sağır edici türdendi. CC'yi öyle sertçe savurdu ki, genç kadın ne olduğunu anlayamadan yere kapaklandı.

"Bu da neyin nesi?" Başrahibin sesi karanlığı yırtarak onlara kadar ulaştı.

Nefesi kesilen CC'nin elinden öylece bakmaktan ve kendini toplamaya çalışmaktan başka bir şey gelmiyordu. Yemek salonunun girişinde, başrahibin silueti duruyordu. Hemen arkasında, yuvadaki yavru kuşlar misali, şaşkın ve meraklı gözlerle onlara bakan bir grup keşiş vardı. Ne zamandır izliyorlardı acaba? CC. umutsuzca nefes almaya çalışarak Andras'a baktı. Andras hemen yanı başında ayakta duruyor ve sersemlemiş halde göğsünü ovuşturuyordu.

Andras titrek bir sesle, "Kuyu..." diyebildi. "Orada, kuyuda bir şey vardı." Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Solgun yüzü ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı.

CC nefes alabilir kıvama gelince telaşla, "Evet!" diye haykırdı. "Çok korkutucuydu." Titrek bir kahkaha atarak elini uzattı. Andras kısa bir tereddüdün ardından ona uzatılan eli tuttu ve CC'nin ayağa kalkmasına yardım etti.

"Ne olmuş kuyuya?" Kararlı adımlarla avluyu geçip yanlarına ulaşan başrahibin sesi keskindi.

Şövalye omuzlarını düşürdü ve konuşmaya çalıştı. Gözleri cam gibi ifadesizdi.

Ancak CC onun kadar allak bullak durumda değildi. Kuyudan çıkanın kim olduğunu biliyordu. Ayrıca başrahibin gerçekten ne olup bittiğini anlamasının felaketle sonuçlanacağını da biliyordu.

CC birden, "Yarasalar!" diye bağırdı ve kendini zorlamasına gerek kalmadan ürperdi. "Tam avluyu geçmeye hazırlanırken, Andras'ın kuyunun yanında durduğunu gördüm. Bir şey gördüğünü söyledi. Bugün benim yaşadığım tecrübeden sonra, yakından bakma ihtiyacı duymuş." CC hızlı düşünerek, "Birden kuyunun içinden kocaman bir yarasa fırladı," dedi. "Andras'ın göğsüne çarptıktan sonra bana doğru uçtu. Çığlık atarak yere düştüm." CC ürperdi ve yüzünü buruşturdu. "Yarasalardan nefret ederim."

Andras ağır ağır, "Bu sabah gördüğün de bir yarasa olsa gerek," dedi. Yüzündeki allak bullak ifade dağılmaya başlamıştı. CC'nin hikâyesini kabullenmeye istekli olduğu her halinden belliydi.

CC rahatlamıştı. Hevesle kafasını salladı. "Sanırım kuyunun gizemi çözüldü. Hiç uğruna ortalığı karıştırdığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Başrahip William, lütfen sizi yine rahatsız ettiğim için beni affedin."

Rahip mavi gözlerini kısarak baktıysa da kafasını sallamakla yetindi.

Andras birden, "Peder, konuşmalıyız," dedi. CC şövalyenin kendini toplamaya başlamasına sevinmişti. "Ana karadan, Caldei'yi ilgilendirebilecek bazı haberler aldım." Andras bir an duraksadı ve CC'ye döndü: "Undine, ben..."

CC elini salladı. "Başrahiple önemli bir işinize mani ol-

mak istemem. Artık iyiyim ve odamın yolunu tek başıma bulabilirim. İyi geceler, Andras, Başrahip William."

"Haydi, evlat. Rahatça konuşabilmek için benim daireme çekilelim."

Başrahip ve şövalye CC'den tarafa bakmadan hızlı adımlarla avluyu geçtiler. Keşişler de yemek salonuna dönmüşlerdi. CC ve sessiz kuyu baş başa kalmışlardı.

CC titreyen elini yüzünde dolaştırdı. Dizlerinin bağı çözülmüştü ve gırtlağının arka tarafında keskin bir safra tadı duyuyordu. Sarpedon peşine düşmüş ve kendi âleminin ötesine el uzatmanın yolunu bulmuştu. Denizerkeğinin kötü niyetli ruhuyla birlikte, bu manastırın dört duvarı arasına hapsolmuş olma fikri, CC'nin kanını donduruyordu. Nefes alacak bir alana ihtiyacı vardı. Kendi kendine, hayır, dedi. Asıl ihtiyacı okyanustu. Okyanusun verdiği rahatlama hissinin ve kendini kollarına bıraktığı zamanlarda hissettiği ait olma duygusunun hasretiyle yanıyordu.

Kalbi, *ve Dylan'ın,* diye hatırlattı. Dylan'a ihtiyacı vardı. Sakinleştirici sularda, bir yerlerde onu bekliyor olabilir miydi?

CC alt dudağını ısırdı. Tereddütlüydü. Evet, okyanus Sarpedon'un âlemiydi ve oradayken ondan gelecek zararlara açıktı. Ama görünüşe bakılırsa, artık manastırda da güvende değildi. CC içinin öfkeyle dolduğunu hissetti. Sarpedon'un onun peşine düşmeye ne hakkı vardı?

Manastırın bahçe kapısı açık duruyordu. Kapıdan geçmek, odasının penceresini kullanmaktan çok daha kolaydı. Kendi kendine, sadece kısa bir süreliğine, diye söz verdi. Birileri yokluğunu fark etmeden geri dönmüş olacaktı. İnatçı bir tavırla omuzlarını dikleştirdi ve bahçe kapısından dışarı çıktı.

Eteklerini toplayıp manastır duvarlarının çevresini dolaşan ve uçurum kenarına kadar uzanan patikada yürümeye başladı. Güneş bir hayli alçalmıştı ve deniz leylak ve safran tonlarıyla parlıyordu. Ufuktaki kümülüs bulutları akşam rengine boyanmış devasa tavşancıldan andırıyorlardı. Büyük bir özenle, bir önceki gece takip ettiği dolambaçlı yolu tuttu ve etek uçlarının çevredeki çalı çırpıya takılmasına engel olmak için, kendini olabildiğince yavaş hareket etmeye zorlayarak denize doğru ilerledi.

Denizin üstüne beklenmedik bir sis çökmüştü. CC sisin kolayca yayılmasını ve akşam göğünün renklerini örtmesini şaşkınlıkla izledi. Sis, bir devin pelerini gibi, uçurumun yüzünü tamamen kaplamıştı. CC daha ilk birkaç adımda kendini sisin ortasında buldu ve hız kesmek zorunda kaldı. Masalımsı bir pus perdesinin içinde kaybolur gibi görünen patikada bastığı yeri bile göremiyordu. Daha önce hiç böyle bir sis görmemişti. Opal ve inciden oluşuyormuş gibi, tuhaf bir parlaklık saçıyordu. Aslında korkması gerekirdi ama bu sis kendini gizlediğini ve güvende olduğunu düşünmesine neden oluyordu.

Sisin bir bölümü şöyle bir titreyip aralanırken, ayağı kum zeminle buluştu. Gaea bir perde gibi açılan sisin arasından süzüldü. Bu akşamki elbisesi yıldızlar ve elmaslarla ışıl ışıl parlayan duman rengiydi.

"İyi akşamlar, kızım." CC'yi anaç kollarının arasına alıp sımsıkı sarıldı. "Bu akşam manastırdan kaçmak isteyeceğini tahmin etmiştim."

CC başını tanrıçanın omzuna yaslayıp öylece durdu. Gaea yaz çimenleri ve leylak gibi kokuyordu.

"O Sarpedon'du değil mi?"

"Evet. Şövalyenin bedenim esir aldı." Gaea genç kadının saçlarını okşuyordu.

"O kadar korktum ki!" CC hıçkırırken vücudu yeniden titremeye başlamıştı.

Gaea tek kolunu kızının omzundan ayırmadan, arka taraftaki bir kayaya yürüdü ve CC'yle birlikte oturdu.

"Sarpedon sadece, genç bir adamda zaten var olan arzuları yoğunlaştırdı." Gaea'nın dudakları gergindi. "Şövalye onurlu bir adam ama Lir'in oğlu çok kudretli. Andras'ın şehvetiyle oynaması onun için çok basit bir iş. Şövalyenin kendini Sarpedon'dan koruması imkânsız. Ve sen onu uyaramazsın. Andras doğaüstü olandan ve bilinmeyenden nefret etmek üzere şartlanmış."

"Hiçbir şey hatırlamıyor gibiydi. Benim uydurduğum açıklamayı kabullenmekle yetindi."

"Andras'ın Sarpedon'un etkisi altında olduğu süre içinde yaptıklarını belli belirsiz ve bir rüya görmüş gibi hatırlaması son derece normal. O zayıflığını itiraf edecek bir adam değil. Hafıza ya da kontrol kaybı da kabullenmek isteyeceği bir şey olmaz. Bu yüzden ona sunulan her tür açıklamaya sıkı sıkı sarılacaktır. Sadece bilinçaltında bir kargaşa yaşayacaktır. Şövalyenin ruhu ve iradesi iç savaş yaşayan bir krallıktan farksız. Yardım istemesi gerektiği öğretilen konuların ötesine uzanabilmek gibi bir yetisi de yok."

"O zaman ben ne yapabilirim?"

"Sarpedon'dan korkmanı istemiyorum ama aklı başında davranman gerektiğini unutmamalısın. Şu anda, Andras'la oynamaktan büyük keyif alıyor. Sana sahip olmak için bir yol ararken, savaşçının arzusunu kullanmak onu eğlendiriyor." Tanrıçanın resmi ses tonu, CC'yi en az varlığı kadar rahatlatıyordu. "Ancak benim korumam altında kaldığın sürece, sana

doğrudan sahip olamayacak. Ayrıca, şövalyeyi doğasına bu kadar aykırı hareket etmeye ve niyeti bu olsa bile sana zarar vermeye zorlayabileceğini de sanmıyorum."

CC, tanrıçaya şüpheli bir bakış attı.

"Unutma. Sarpedon senin zarar görmeni istemiyor. Tek istediği ona dönmen." Gaea'nın kaş çatışında nazik bir sitem vardı. "Yoksa bana güvenmiyor musun, kızım?"

"Tabii ki sana güveniyorum." CC korkusunun çözülmeye başladığını hissediyordu.

"İşte böyle." Gaea kızının çenesini tuttu. "Her şey yoluna girecek, bundan hiç şüphen olmasın." Tanrıça kızın alnına nazik bir öpücük kondurdu. "Şimdi, suların seni çağırdığım duyabiliyorum. Ve onların seni benden daha iyi yatıştıracaklarını biliyorum."

CC, "Sarpedon hâlâ beni arıyor mudur?" diye sordu.

"Bu gece, sisim seni onun gözlerinden koruyacaktır. Ve senin kendi arayışına çıkman gerektiğine inanıyorum." Gaea biçimli kaşlarını havaya kaldırmıştı. Çenesiyle dalgaları işaret etti. "Kalbindeki gerçeği bul, kızım."

"Dylan oralarda bir yerde mi?" CC'nin sesi bir fısıltıdan farksızdı.

"Seni bekleyeceğini söylememiş miydi?"

"Yeniden denizkızı biçimime dönmeye ihtiyaç duyana kadar burada olmayacağımı sanıyor. Ve buna daha iki gece var." CC ellerini gür saçlarında dolaştırdı. "Bu akşam da değişebilir miyim?" Her zamanki gibi suyun çağrısını duyuyordu elbette ama bu bir önceki akşamki kadar yoğun bir davet değildi. Aklını başından alan bir arzu yerine, teninin altında belli belirsiz bir kaşıntı hissediyordu.

"Denizkızı biçimine bürünmek için üçüncü geceyi bek-

lemen gerek. Daha sık değişecek olursan, bir deniz yaratığı olarak kalma arzunu yenemeyebilirsin."

"Ve o zaman Sarpedon beni ele geçirebilir." CC içinden, *ve Dylan'ı öldürür,* diye ekledi.

"Bu akşam Sarpedon'u kafana takma. Sen sadece kalbini öğrenmeye konsantre ol."

"Ama ya bir denizkızına dönüşemezsem..."

"Dylan gerçek aşkınsa, senin kısmen insan olduğunu kabul etmesi gerekir."

CC kat kat eteklerini işaret ederek "Tam olarak yüzmeye uygun bir kılık içinde olduğum söylenemez," dedi.

Gaea muzip bir ifadeyle gülümsedi. "Ben her zaman insanın okyanusu kucaklarken, bütün kıyafetlerinden arınmış olması gerektiğini düşünürüm." Zarif parmağını, CC'nin elbisesinin arkasındaki fiyonklara değdirdi. Bütün fiyonklar bir anda çözülüverdiler ve CC'nin gösterişli elbisesi -yirmi hizmetkâr soyunmasına el birliğiyle yardım etmiş gibi- omuzlarından kayıp yere iniverdi.

CC elbisesinin içinden çıktı ve yerden kaldırıp düzgünce kayanın üstüne bıraktı. İçliğini çıkarmadan önce Gaea'ya dönüp "O şeyi nasıl geri giyeceğim?" diye sordu.

Gaea'nın gülümsemesi bütün yüzüne yayılmıştı. Zarif elini elbisenin üstünde dolaştırırken, *"O arzuladığında, örgüleriniz yeniden örülsün... Her ne dediysem, odur olacak olan,"* diye mırıldandı. Elbisesinin çevresinde, havada bir hareketlenme oldu. CC, Gaea'nın sihrinin kıvılcımını gözle görebiliyordu.

Tanrıçaya sırıtarak baktı. "Teşekkürler." Sonra içliğini kafasından geçirdi ve ayakkabılarını çıkarıp attı. Neredeyse otomatik hareketlerle uzun saçlarını öne çekti ve çıplak memelerini büyük ölçüde gizledi.

"Yoksa bedeninden utanıyor musun, kızım?"

"Hayır, güzel olduğunu düşünüyorum."

"O zaman manastırda yaşamak seni güzelliğin korkulması ve saklanması gereken bir şey olduğuna ikna etmiş olmalı." Gaea'nın gülümsemesinde sitem vardı.

"Kesinlikle hayır," dedi CC. Tek bir hareketle saçlarını arkaya attı ve göğüslerini tamamen açıkta bıraktı. Ve sonra, mücevherleri dışında tamamen çıplak halde dalgaların sesine doğru yürümeye başladı. Ama bir süre sonra adımları yavaşladı. Bir anda özgüvenini kaybeder gibi olmuştu.

Arkasından Gaea'nın sesini duydu: "Ona seslen."

"Sadece seslenmem yeterli mi?" CC omzunun üstünden tanrıçaya bakıyordu.

"Seni duyacaktır." Sis yeniden kapanmaya ve Gaea'nın çevresinde yoğunlaşmaya başlamıştı. "Bu gece uzun süre kalamazsın. Fırtına yaklaşıyor ve seni aramaya başlayacaklar. Kutsamam seninle olsun, kızım."

"Bunu aklımda tutacağım." CC yüzünü çevirmeden önce Gaea'nın yerini alan sise bakarak konuşmuştu. Ağır adımlarla yürümeye devam ederken kumların arasındaki kaya parçaları ve deniz kabuklarından ayaklarını korumaya çalışıyordu. Sis, tenini kadifemsi bir yumuşaklıkla sararak onu okşuyor, nemiyle, tenine ıslak mücevherleri andıran damlacıklar bırakıyordu.

Ayakları suya değince durdu ve uzaklara bakmaya çalıştı. Ama sis yüzünden hiçbir şey göremiyordu. Kendini aptal gibi hissetmesine rağmen ellerini ağzının çevresine örtüp denizerkeğine seslendi.

"Dylan! Burada mısın?"

Aldığı tek cevap kayaları döven dalgaların sesi oldu. İç geçirdi ve ellerini bir kez daha ağzının çevresine kapattı.

"Dylan!"

Varlığını daha görmeden hissetmişti. Karnının alt tarafına bir seğirme hissi yerleşmişti; orada olduğunu biliyordu. Okyanusun hemen önünde kalan kısmındaki sis dağılmaya başladı.

Dylan uzun, koyu renk saçlarını ışıltılı gözlerinden arkaya iterek suyun yüzeyinde belirdi. Onu gördüğü anda kanı daha hızlı akmaya başlamıştı. Egzotik insan bedeni, kıvrımlı, kadınsı hatları ve uzun, ince yapısıyla o kadar güzeldi ki. Dylan'ı görünce yüzü aydınlanmış, dolgun dudakları onun hayat dolu ve neşeli Christine'inkine özgü bir gülümsemeyle bükülmüştü.

Gülerek, "Bana bağırmana gerek yok, Christine," dedi "Sadece buraya seslenmen yeterli." Gülümseyerek şakağını işaret etti. "Suyun altındayken yaptığımız gibi, düşüncelerini bana gönder yeter. Seni duyarım."

"Ah," dedi CC. Dylan'ın midesinde uçuşan kelebeklerin sesini de duyabildiğinden emindi. "Bilmiyordum. Gaea seslendiğim zaman geleceğini söylemişti."

Genç adamın yüzü ciddileşti. "Her zaman, Christine. Her zaman çağrına cevap vereceğim." Siste etrafına bakındı. "Tanrıçanın siste parmağı var mı?"

CC başıyla onayladı. "Öyle görünüyor ki, Sarpedon av peşinde. Gaea beni bu siste bulamayacağını söylüyor. Hem her neyse, bu gece manastırla meşgul olacak."

"Neredeyse keşişlere acıyasım geldi." Dylan sesine hafif bir hava katmaya çalışmıştı ama Sarpedon'un adının geçmesinden bile rahatsız olduğu her halinden belli oluyordu.

"Sempati göstermek konusunda fazla aceleci olma. Sanırım manastırın biraz silkelenmesi hiç fena olmaz. Ya da en azından başrahibin." CC ayak parmaklarını kuma batırıp aşağı baktı. Dylan'a Sarpedon'un Andras'ın ruhuna süzüldüğü-

nü söylemek istemiyordu. Bunun ne hissetmesine neden olacağını tahmin edebiliyordu. Büyük olasılıkla bu konuda hiçbir şey yapamayacağı için delirecek, sıkılacak ve kıskançlık duyacaktı. Üstelik Dylan'la geçireceği kısıtlı zamanı Sarpedon'la harcamak istemiyordu.

Denizerkeğine baktığı zaman, Sarpedon aklından uçuverdi. Dylan'ın gözleri çıplak bedeninde dolaşıyordu. Bakışlarını üzerinde hissediyordu. Teninde şehvetsel bir ürpertinin dolaştığını hissetti.

Dylan nefesini kesiyor, onu heyecanlandırıyordu.

"Üçüncü gece olmadığını biliyorum. Biraz erken geldim. Henüz değişemem ama senin gelmene sevindim."

Dylan gülümsedi. "Erken gelmene sevindim."

CC, "Bu gece bir denizkızı olamayacak olsam bile mi?" diye kekeledi.

Genç adam tek kaşını kaldırdı ve çocuksu bir sırıtışla, "Yoksa boğulmana izin veririm diye mi korkuyorsun?" diye sordu.

Bu rahat tavrı, CC'nin de gevşemesine neden olmuştu. Gülümseyerek "İlk tanışmamızda bir hayli su yuttuğumu hatırlıyorum."

Dylan güldü. "Çünkü o zaman tepinmene ve kıvranmana hazırlıklı değildim." Kıyıya iyice yaklaştı ve elini CC'ye uzattı. Baştan çıkarıcı bir sesle "Bu akşam hazırlıklıyım," dedi. "Bana gel. Boğulmana izin vermem."

CC hiç tereddütsüz suyun içine yürüdü. Ayakları artık yere değmez olunca yüzmeye başladı, ama daha tam bir kulaç atma fırsatı bulamadan, Dylan onu kollarının arasına çekti.

"Sanırım yüzme işini bana bırakman daha güvenli olacak."

"Peki ya tepinip kıvranırsam?"

"Dedim ya bu akşam hazırlıklıyım." Dylan'ın kolları genç kadının çıplak bedenini sarmış onu çıplak göğsüne bastırmıştı. Sisle kaplı suyun içinde ilerlerken, CC genç denizerkeğinin kuyruğunun güçlü darbelerini hissedebiliyordu. "Seni kendime daha yakın tutarım, olur biter."

"Bu bende tepinip kıvranma isteği uyandırıyor," derken CC'nin nefesi kesilmiş gibiydi. Dylan'ın teması başını döndürüyordu.

"O zaman ben de boğulmaman için özel bir çaba harcarım." Dylan başını eğip dudaklarına uzandı.

Dudakları müthiş bir sıcaklıkla buluşurken, CC kollarını genç denizerkeğinin boynuna doladı. Ellerinin altında sert kaslarını, ıslak ve kaygan cildini hissetmek çok hoşuna gitmişti.

Dudaklarına doğru, "Ah, Dylan," diye fısıldadı. "Bugün seni çok özledim."

Dylan genç kadının alnına bir öpücük kondurdu. Sesi duygu yüklü ve boğuktu. "Seni gördüm."

CC gözlerini kırpıştırdı. "Kahvaltı etmek için kumsala indiğimde mi?"

"Evet. O adamla."

CC, gözlerindeki o mutsuz bakıştan hiç hoşlanmayarak genç adamın yanağını okşadı.

"Seni öperken sizi izledim." Dylan'ın çenesi gerilmişti. "Daha önce bacaklarımın olmasını hiç dilememiştim ama bugün sudan çıkabilmeyi ve seni ondan alabilmeyi her şeyden çok istedim."

Bu sözleri CC'nin bedeninin yoğun duygularla ürpermesine neden olmuştu. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve kahverengi gözlerinin derinliklerine bakarak, "Bir şeyi bilmen gerekiyor," dedi. Dylan'ın bir darbe almaya hazırlanır gibi gerildiğini hissetmişti. Telaşla, "Bu işte çok iyi değilim. Yani ilişkiler

konusunda tecrübeli sayılmam. Çok fazla pratiğim olmadı ve emin olmadığım bir yığın şey var. Ama bildiğim bir şey var. Sana yalan söylemeyeceğim. Ben doğrulara ve sadakate inanırım. Ve seni temin ederim, Andras'ı istemiyorum. O benim için doğru erkek değil."

Denizerkeğinin yüzündeki gergin ifade gevşemişti, ama gözlerindeki koyu gölgeler hâlâ yerli yerindeydi.

"Tanrım..." dedi hüzünlü bir sesle. "Senin için doğru erkek olmadığını söylüyorsun ve ben buna seviniyorum. Ama şu da var ki ben de bir erkek değilim."

"Benim demek istediğim o..."

Dylan dudaklarını CC'nin dudaklarına değdirdi. "Şşşt. Sana göstermek istediğim bir şey var."

CC'nin herhangi bir şey söylemesine olanak bırakmadan, onu üstüne çekip suyun dışında kalmasını sağlayarak, sırtüstü uzandı. CC kollarının arasında güven içinde yatarken, dalgalardan korunması için elinden geleni yaparak geri geri ilerledi.

CC kulağına, "Seni gerçekten özledim," diye fısıldadı. Dylan cevap vermemişti ama CC onun başını eğdiğini hissetmişti. Eli, CC'nin sırtını okşuyordu.

Kıyı boyunca bir süre ilerledikten sonra Dylan bir kısmı göğe doğru yükselen, taşa benzer büyük bir kütlenin önünde durdu. Biraz mağarayı andırmakla birlikte üstü açıktı. Yuvarlaktı ve CC'ye bir mercanı hatırlatmıştı.

"Buraya ancak suyun altından girebiliriz. Nefesini tutman gerekecek ama fazla uzun sürmeyecek."

Güneş batmış, hava neredeyse tamamen kararmıştı. Sis, akşam göğünün son ışıklarını da gölgeliyordu. CC bütün heybetiyle suyun dışına taşan azametli kütleye biraz gergin gözlerle baktı. "Emin misin?"

Dylan güven veren bir gülümsemeyle, "Tepinip kıvranmayacağına söz verir misin?"

"Uslu duracağım."

Dylan, CC'nin alnına yumuşacık bir öpücük kondurdu ve çenesini ellerinin arasına alıp, "Sana asla zarar vermem," dedi.

Bakışları öylesine sıcaktı ki, CC onun güçlü kolları arasındayken kendini inanılmaz güvende hissediyordu.

"Ben hazırım," dedi.

Dylan onu önünde kalacak şekilde kaydırdı ve sonra sırtı ona dönecek şekilde çevirdi. Elleriyle belini sımsıkı kavradı. CC'nin elleri boşta kalmıştı.

"Hazır hissettiğin zaman, derin bir nefes alıp dal. Ben geri kalanını hallederim."

CC kendine fikrini değiştirecek zaman bırakmadan derin bir nefes aldı, başıyla işaret verdi ve kollarını havaya uzatarak suyun altına daldı. Dylan'ın onu arkadan iterek rehberlik etmesi, kendini suyun altında da güçlü hissetmesine neden olmuştu. Hatta birkaç saniye sonra yeniden suyun yüzeyine ulaştıklarında, çok kısa sürdüğü için hayal kırıklığı yaşadı. Yüzündeki suları silkelerken gülüyordu.

"Vay canına! Sanki kendime ait bir kuyruğum var gibiydi." Çevrelerini kuşatan güzelliği algıladığı anda, sus pus oldu.

Mercan ve kayalardan oluşan bir halkanın içinde yüzüyorlardı. CC'nin dışarıdan da gözlemlediği gibi, yapının üzeri açıktı ve halkanın içinde, kayaları ritmik hareketlerle döven dalgalardan tamamen korunaklı, dingin bir havuz oluşmuştu. Ancak yapıyı görülmeye değer kılan bu değildi. Çevrelerinde, CC'nin başparmağı büyüklüğünde yüzlerce, hatta binlerce fosforlu mavi balık cirit atıyor, balık sürüleri kusursuz bir

senkronizasyonla âdeta dans ediyorlardı. Işıkları, halkanın içini bambaşka bir âleme ait turkuvaz bir parlaklıkla aydınlatıyor, okyanusun bu özel bölgesine sihirli ve hareketli ampullerle aydınlanmış gibi bir hava katıyordu. Sisin puslandırdığı dünyalarında, ışık dolu bir vahaya düşmüş gibiydiler.

CC nefes almakta güçlük çekerek, "Dylan," diye fısıldadı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

"Hepsi bu değil." Dylan onu havuzun kenarına doğru çekti. Suyun altında kalan bir mercan cebini işaret ederek, "İzle," dedi.

CC neonlarla aydınlatılmış berrak suya baktı ve hayranlıkla iç geçirdi. Kayalık cebin içinde iki denizatı görebiliyordu. Bu minyatür at kopyacıkları yaklaşık on beş santim uzunluğundaydılar ve inanılmaz güzellikte siyah-bronz bir renge sahiptiler. Bedenlerinin yeleği andıran kısmı dışında hemen her tarafları pembe, sarı, mavi ve beyaz renklerde parlak yamalarla bezenmişti. CC'nin bakışları altında birbirlerinin çevresinde narin çemberler çizerek yüzüyor ve her saniye birbirlerine biraz daha yaklaşıyorlardı. Sonunda titrek bir kucaklaşmayla buluştular ve vücutlarını birleştirdiler.

"Dahası da var." Dylan'ın dudakları, CC'nin kulağının dibindeydi. Mercan duvarın içinde başka bir noktayı işaret ediyordu. CC o tarafa bakınca, başka bir denizatı çiftinin de zarif çiftleşme dansına başlamış olduklarını gördü.

Arkaya doğru uzanıp denizerkeğine sımsıkı sarıldı. "Okyanusta böylesi güzelliklerin olduğunu bilmiyordum. Denizde pek zaman geçirmedim ve bu kadar inanılmaz olabileceği aklımın ucundan dahi geçmezdi." Kollarının arasında kolayca döndü. "Sen gerçekten harika bir öğretmensin. Gösterdiklerin için çok teşekkür ederim."

"Seni sudan uzak hayal edemiyorum."

"Şimdi çok saçma geldiğini biliyorum ama ben eskiden sudan korkardım. Hatta senin de fark etmiş olacağın gibi, yüzme konusunda usta sayılmam."

"Yani senin dünyanda deniz halkından kimseyi tanımıyordun, öyle mi?"

CC bir kahkaha attı. "Benim geldiğim yerde denizkızları ve denizerkekleri yok."

Dylan şaşırmış gibiydi. "Emin misin?"

"Şey sayılır. Mitolojik varlıklar olarak kabul ediliyorlar. İnsanlar onlarla ilgili hikâyeler anlatıyor, resimlerini çiziyor ama benim dünyamda var olmuşlarsa bile binlerce yıldır onları gören kimse olmamış."

Dylan kollarının arasındaki kadına bambaşka bir gözle bakmaya başlamıştı. Sevdiği kadın sadece bir kara yaratığı değildi; onun türünün var olmadığı tuhaf bir dünyadan geliyordu. Karşılık olarak aşkını kazanmayı nasıl umabilirdi ki? CC'nin onu ilginç, hatta egzotik ve belki de çekici bulduğunu biliyordu ama bunlar bir ömür boyu sürecek aşkın üzerine kurulabileceği duygular değildiler. Değişken, dönüşüme açık duygulardı ve tecrübenin yükselen güneşiyle, sabah sisi gibi dağılıp gitmeye mahkûmdular. Dylan annesinin sonunu getiren çaresizliği anlamaya başlamıştı.

"Sana çok tuhaf geliyor olmalıyım."

CC genç adamın sesindeki kırılganlığı ve kendini -CC'nin tehlikeye düşmesine izin verecek kadar olmasa da- hafifçe geri çektiğini hissetmişti. Aralarındaki yakınlık, Dylan ona yakın olmaktan korkuyormuş gibi, ansızın dönüşüme uğramıştı.

"Seçeceğim kelime tuhaf olmazdı." CC, kollarını Dylan'ı yeniden yakınlaşmak zorunda bırakacak şekilde daha sıkı sardı.

"Peki seçeceğin kelime ne olurdu?" Dylan sesinin doğal çıkması ve yüzüne yansıyan duyguları kontrol etmek için büyük çaba harcıyordu.

"Şey, sanırım tek bir kelime yetmezdi. Sanırım pek çok kelime kullanmam gerekirdi." CC tek kolunu Dylan'ın omzuna doladı, diğer elini yüzünün ve çıkık elmacık kemiğinin üstünde dolaştırdı. Parmağının ucunu önce boynuna, sonra da omzuna doğru kaydırırken, "Güzel," dedi. Kalın pazısını okşamak için kısa bir an duraksadıktan sonra eli göğsüne doğru kayarken, "Görülmeye değer," diye fısıldadı. "Müthiş..." Eli, denizerkeğinin kaslı beline doğru inmişti. İnsan teninin, deniz-varlığı teniyle buluştuğu noktaya gelince duraksadı ve bakışlarını Dylan'ın gözlerine çevirdi. Genç denizerkeği onu ilgiyle izliyordu; nefesi sıklaşmıştı.

CC, "Şu anda bir kuyruğum değil, bacaklarım var," dedi.

Bu sözcükler, Dylan'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemenin belirmesine neden olmuştu. "Evet, fark ettim."

"Şey... Daha önce hiç insan soylu bir kadınla birlikte oldun mu?"

Dylan'ın şaşkınlığı görülmeye değerdi. "Hayır! Daha önce insan soylu bir kadınla hiç birlikte olmadım." Doğru sözcükleri bulmak için durdu. "... hiçbir şekilde... Demek istediğim, ben hiç..."

CC hızla kafasını salladı. "Yani söylemeye çalıştığın, daha önce hiçbir insan soylu kadınla yakınlaşmadığın, hatta hiçbir insan soylu kadını tanımadığın. Buna rağmen beni itici bulmuyorsun... Şu anda bedenim tam anlamıyla bir insan bedeniyken bile..."

"Seni asla itici bulamam." Dylan'ın bakışları anlayışla parlamıştı. "Senin türünden tek bir varlık dahi tanımamış olmama rağmen." Demek CC de onun tarafından kabullenilip

kabullenilmeyeceği konusunda endişeliydi. Onu gerçekten arzuluyordu demek. Zihninin bir bölümü, belki de annesinin trajedisinin tekrarını yaşamak zorunda kalmayacağını fısıldıyordu. Büyük bir rahatlama hissiyle dolmuştu. Yüzündeki belli belirsiz gülümseme genişledi.

"Bu durumda senin de benim senden başka bir denizerkeği tanımamış olmamdan endişe duymana gerek olduğunu sanmıyorum. Tabii eğer bacaklarımı iğrenç bulduğunu düşünüp endişelenmemi istemiyorsan..."

CC, Dylan'ın bedeninin gevşediğini hissedebiliyordu, yavaşça kayıp bedenini bedenine yasladı. Denizerkeğinin bir eli sırtından beline kaydı. Nihayet kalçasını okşamaya başladığı zaman, CC nefesinin kesildiğini hissetti.

"Bacakların yumuşacık ve sıcacık..." Sesi baştan çıkarıcıydı. "Onlara dokunmayı çok istediğimi itiraf ediyorum."

"Ben de sana dokunmak istiyorum..." CC de elini aşağı kaydırdı ve belden aşağısının benzersiz dokusunu okşadı. Gözlerinin içine bakarak "Ama seni görebilmek de isterim. Biraz daha net. Senin için bir sakıncası var mı?" Dylan'ın kaşlarının çatıldığını görünce aceleyle ekledi. "Demek istediğim, sen beni gördün... Her yerimi, tamamen çıplak halde. Biraz önce kıyıda, üzerimde sadece bir gülümsemeyle duruyordum. Ama ben... Seni tam olarak..." Başıyla suyu ve suyun altında parlayan turuncu ve altın renkli kuyruğunu işaret etti. "Görmüş sayılmam."

Dylan'ın gırtlağının gerisinden bir homurtu yükseldi. Ama gözlerini CC'nin gözlerinden bir an olsun ayırmadan kafasını salladı.

"Hayır, hiçbir sakıncası yok."

Aradığı şeyi bulana dek mercan halkayı taradı. CC'yi kollarının arasından bırakmadan, suyun yüzeyinden yakla-

şık otuz santim kadar yukarıda kalan üzeri düz bir kaya çıkıntısına doğru ağır ağır yüzdü. CC çıkıntıya dikkatle baktı. İki, üç metre uzunluğunda, mercan kayalığının içine doğru hafifçe kıvrılan bir kayaydı. İki insanın yan yana uzanabileceği genişlikteydi. Hele yan dönüp uzanmaları ve birbirlerine yakın durmaktan rahatsızlık duymamaları halinde hiç sıkıntı olmazdı.

Dylan onu havaya kaldırıp kayalığın üstüne bırakırken, heyecanla karışık bir gerilimin bütün vücudunu sardığını hissetti. Sırtını kayaya yaslayacak şekilde, tek kalçasının üstüne yattı ve Dylan'ı izlemeye başladı. Genç denizerkeği, güçlü kollarıyla kayalığın kenarına tutundu ve kendini yukarı çekti. Ve yüzü CC'ye dönük halde, kayalığın üstüne uzanıverdi.

CC'nin dikkatini çeken ilk şey, cüssesinin iriliği olmuştu. Suyun dışındayken çok daha yapılı görünüyordu. Undine'nin uzun ve dolgun bedenine bürünmüş olmasına rağmen, Dylan'ın yanında kendini cüce gibi hissetmemek elinde değildi.

"Gerçekten çok irisin," deyiverdi.

Dylan'ın kıkırdaması gerginliğinin kısmen de olsa dağılmasına neden olmuştu. "Christine, suda neysem, dışarıda da oyum."

Koyu renk saçları omuzlarına dökülüyordu. CC uzandı ve o saçları arkaya doğru itti. Dylan kafasını çevirdi ve CC'nin avucuna hızlı ve muzip bir öpücük kondurup onu gülümsetti.

Gövdesi güçlü ve tanıdıktı. CC elini genç adamın göğsüne koydu. Derin bir iç çekti ve aşağı doğru baktı.

Bronz teni kaslı belini de sardıktan sonra yerini denizerkeği kuyruğuna bırakıyordu. Renkler inanılmazdı. CC'nin altın çizgilerle bölündüğünü düşündüğü turuncu deri, aslın-

da sarı, krem ve kırmızının bir araya gelerek yarattığı, güneş ve alev tonlarında bir gökkuşağından farksızdı. Altın çizgiler metalik renkteydi ve ucu yer yer altın rengiyle parlayan, büyük ve tüylü, simsiyah bir yüzgeçle sonlanan kaslı kuyruğunun çevresini yatay çizgilerle sarıyordu.

CC öne doğru uzandı ve parmaklarının bu inanılmaz kuyruğun yan tarafında dolaştırdı. Kendi denizkızı bedeninde de keşfettiği gibi, teni aslında pul pul değildi; sadece ışığı yanar döner desenlerle yakalıyor olması, pul pul olduğu hissini uyandırıyordu. Parmaklarının altında Dylan'ın teninin sıcaklığını ve pürüzsüzlüğünü duyuyordu. Onu keşfederken, genç adamın zaman zaman titremesiyle sertleşen ve seğiren kaslarını hissetmek çok hoşuna gitmişti.

CC bakışlarını genç adamın bedeninden güçlükle koparıp gözlerine çevirdi. "İnanılmazsın, Dylan. Seni keşfetmeye sonsuza dek devam edebilirim."

Dylan kalbinin sevinçten patlayacağını sandı. Christine onundu! İnanılmaz bir mucize eseri, o da Dylan'ı en az onun kadar istiyordu. İnleyerek, kollarını ona doladı ve iyice kendine çekti. Dudakları dudaklarını buldu ve birbirlerinin tadını duyarak bambaşka bir keşfe çıktılar. Dylan'ın başı dönüyordu. Ellerini CC'nin bedeninden aşağı kaydırıp kalçalarını avuçladı ve bacaklarını okşamaya başladı.

Dylan'ın sertleştiğini hissetmek, CC'nin nefesini kesmişti. Sarpedon'un kasığındaki yarıktan kendini gösteren talepkâr ve şişkin erkekliğini zihninden atmaya çalıştı. Hayır! Sarpedon'un anılarının onu lekelemesine izin vermeyecekti. Karşısındaki Dylan'dı, dokunuşunu istiyor ve ona asla zarar vermeyeceğini biliyordu.

Ellerini bedenlerinin arasına kaydırdı ve onu avuçlarken erkekler konusunda daha fazla tecrübesi olmadığı için hayıf-

landı. Dylan'a dokunmak, Jerry'den hatırladıklarından çok farklı değildi. Kadifemsi bir yumuşaklıkla kaplanmış sertliği, Jerry'nin sevişmek konusundaki beceriksiz tutumuna rağmen, CC'ye muhteşem bir kombinasyon gibi gelmişti.

Başlangıçta biraz çekinerek onu okşamaya başladı ve yavaş yavaş alışmaya başladı. O sadece bir erkek, diye düşündü. Biraz farklı ve inanılmaz bir erkek türü. Dylan'ın teni sıcacıktı ve CC'nin teni de terden kayganlaşıyordu. Denizerkeğinin kokusu duyularında eşsiz bir etki bırakıyordu. Denizle erkeğin bütünleşmiş haliydi ve CC kendini onda kaybetmek istiyordu.

Öpüşmelerine apansız son verdiğinde, Dylan'ın nefesi kesik kesikti.

"Yavaş ol, Christine." Yanağını okşarken eli titriyordu. "Dokunuşun beni alevlendiriyor."

CC elini aralarından çekiverdi. "Üzgünüm. Sana erkekler konusunda çok tecrübeli olmadığımı söylemiştim." Bakışlarını kaçırdı, utanmıştı.

Dylan, çenesini tuttu ve onu gözlerinin içine bakmaya zorlayarak "Yanlış anlıyorsun," dedi. "Asıl ben tecrübe," tek kaşını kaldırdı ve çocuksu bir sırıtışla, "ya da belki de kontrol sorunu demek daha doğru olur, yaşıyorum. Bunu benim için o kadar doğru yapıyorsun ki... Ama senin için de aynı şekilde olmalı, aşkım..."

"Ah, bunu bilmiyordum..." Dylan'ın bu sevgi dolu hitabı, CC'nin içinin mutlulukla dolmasına neden olmuştu.

"Bırak, kusursuz insan bedenini öğreneyim. Belki de ikimize de zevk vermenin bir yolunu bulabilirim."

Ve sonra Dylan kendi keşfine başladı. Dudakları, dudaklarından boynuna, daha sonra da memelerinin kıvrımlarına kayarken ve orada bir süre oyalanırken, CC gözlerini sımsıkı

yumdu. Ama bir zaman sonra gözlerini açık tutmayı tercih ettiğini fark etti. Dylan'ın arzuyla kararan gözleriyle üzerine eğilmesini izlemek ona zevk veriyordu. Dudakları, belinin kıvrımıyla buluştuktan sonra, yuvarlak kalçasına kaydılar. Dylan CC'nin bacaklarından birini kıvırdı ve dizinin iç tarafını öptü. Orada oyalanırken, burnunu tenine sürtüyor, dudaklarıyla usul usul ısırıyordu.

"O kadar yumuşaklar ki onlara dokunmam için ağlıyorlar sanki..." Dylan CC'nin kadınsı kokusuna bayılmıştı. Vücudunun pürüzsüz sıcaklığı bütün duyularını uyandırıyor, kendini içine gömme arzusunu bastırmak için büyük çaba harcamak zorunda kalıyordu. Acele etmek istemiyordu. Derin bir nefes aldı ve dilini bacağının iç kısmında dolaştırdı. "Tenin, tanrıçanın giyebileceği bütün ipeklerden çok daha narin..."

CC inlemesini bastırmak için dudağını ısırmak zorunda kaldı.

"Hoşuna gidiyor mu, aşkım?"

"Bana dokunman çok hoşuma gidiyor..." CC'nin nefesi kesik kesikti. "Her yerime..."

Dylan'ın elleri bacaklarının iç tarafında dolaşıyor ve ağır ağır yukarı doğru çıkıyordu. Nihayet ıslaklığına dokunduğu zaman, CC elinin altında yay gibi gerilmekten ve yüksek sesle inlemekten kendini alamadı.

"Göster bana," derken, Dylan'ın sesi yalvarır gibiydi. "Sana nasıl zevk vereceğimi bilmek istiyorum."

Dylan'ın parmakları doğru ritmi yakalayana kadar, CC titreyen elleriyle, ona rehberlik etti. Ve sonunda boşalırken adını haykırdığında, Dylan ateşli bir öpücükle dudaklarını dudaklarına örttü ve dünya genç kadının çevresinde fırıl fırıl dönmeye devam ederken onu göğsüne bastırdı. CC çıplak teninde, genç adamın kalbinin delice atışını duyabiliyor, kas-

larının nasıl gerildiğini hissedebiliyordu. Doğruldu ve Dylan elini beline doğru kaydırırken, bacaklarını iki yana açıp altın teninin üstüne oturdu. Kalçalarını hafifçe kaldırıp elini bir kez daha bedenlerinin arasına uzatırken, Dylan'ın gözleri iri iri açılmıştı. Genç adamın sertleşen erkekliğine rehberlik edip onu bacaklarının arasına aldı.

Jerry'yle birlikte olduğunda yaşadığı acıyı hatırlayarak, kendini hazırladı. Ve tek bir hareketle Dylan'ı içine aldı. Ancak acı yerine -sanki Dylan onun için yaratılmış gibi- öyle büyük bir haz duydu ki, zevk çığlıklarının birbirine karışmasına mani olamadı.

CC bedenini bir yay gibi gerip arkaya doğru bırakırken, Dylan'ın elleri kalçasındaydı. Şimdi ona rehberlik etme sırası genç adamdaydı; gittikçe hızlanan ritimleri müthiş bir zevk dalgasıyla her ikisini de etkisi altına alıp, önce CC'nin sonra da Dylan'ın hazzın doruklarına tırmanmalarına neden olurken, Dylan'ın dudaklarından CC'nin ismi dökülüyordu. Sonunda CC genç adamın üstüne yığıldı ve çarpıcı titremeleri son bulana dek, birbirlerine sımsıkı sarılıp öylece kaldılar. Ve CC kendini, Dylan'ın kollarında derin bir uykuya bıraktı.

CC tedirgin bir cıvıltıyla uyandığında, Dylan'ın güven veren kollarına iyice sokulmuş haldeydi. Dylan kalktı ve CC'yi kucağına çekti. "Sorun nedir?"

"Geri dönmem gerek. Gaea beni fazla oyalanmamam için uyarmıştı. Beni aramaya çıkacaklarını söylemişti." Dylan'ın gözleri kapalıydı ama dudakları, tatmin olmuş bir gülümsemeyle bükülmüştü ve CC'nin saçlarını okşuyordu.

"Sana çok kızmışa benziyor," dedi.

CC tek dirseğinin üstünde doğruldu ve fosforlu suya bak-

tı. Yunusun başı, havuzun tam ortasından dışarı çıkmıştı.

Tanrıça beni sana gönderdi, Prenses.

CC'nin içi korkuyla doldu. "Fark etmedim. Ne kadar geç oldu?"

Endişelenme, dedi yunus onu yatıştırmak ister gibi. *Vaktin var.*

Dylan hızla doğruldu ve CC'yi kucağına çekti.

"Geri dönmem gerek. Gaea çok fazla kalmamam konusunda uyarmıştı. Beni arayacaklarını söylemişti."

Dylan'ın çenesi gerilmişti ama kafasını salladı ve tek bir hareketle, kucağında CC'yle suya indi. Ve dalgın bir kibarlıkla, teşekkür etmek için yunusun kafasını okşadı.

"Teşekkürler, sadık dost. Tanrıçana, prensesi hemen karaya götüreceğim haberini verebilirsin."

Yunus her zamanki gibi cıvıltılı sesler çıkardı, burnunu CC'ye sürttü ve hemen gözden kayboldu.

Dylan, CC'nin boynuna bir öpücük kondurdu. "Hazır mısın? Daha önceki gibi."

CC kafasını salladı ve derin bir nefes aldıktan sonra, sevgilisinin güçlü ve güvenli kollarında suyun dibine daldı.

Dylan sırtüstü yüzerek onları kıyıya ulaştırırken, her ikisi de sessizdi. CC onları bekleyen ayrılığı düşünmemeye gayret ederek, genç adama sıkı sıkıya sarılmıştı.

Denizerkeği isteksiz bir sesle, "Artık ayağa kalkabilirsin," dedi.

CC ayağa kalktı ama ondan uzaklaşmadı; kolları hâlâ boynundaydı. Kıyıyı usul usul okşayan dalgaların sesini duyabiliyor, ama sis ve karanlık yüzünden, kıyıyı göremiyordu.

Geri dönmesi gerektiğini söylerken Dylan'a bakamıyordu.

"Biliyorum." Dylan ona daha sıkı sarıldı ve, "Yarın akşam dönecek misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi CC. "Deneyeceğim. Ama yarın akşama gelemezsem de, bir sonraki akşam üçüncü akşama denk gelecek. O zaman geri gelmem ve denizkızı bedenine bürünmem zaten kaçınılmaz olacak."

Dylan onu saran kollarını gevşetti ve gözlerinin içine bakarak, "Burada olacağım," dedi. "Her zaman. Tek yapman gereken bana seslenmek."

CC gülümsemeye gayret ederek, başını yana eğdi. "Burada mı?"

Dylan genç kadının alnına bir öpücük kondurdu. "Evet ve çağrını buradan duyacağım." CC'nin elini tutup kalbinin üstüne koydu.

CC yüzünü onun yüzüne uzattı. Öpüşmeleri derin ve deliceydi.

"Sen artık benim bir parçamsın..." Dylan, onu omuzlarından tutmuş gözlerinin içine bakıyordu. "Biz birbirimize aidiz. Ve bir yolu mutlaka olmalı." Ve onu son bir kez daha öptü.

CC gözyaşlarını bastırmaya çalışarak geri çekildi. Dylan onu bırakmadan önce ellerini son kez dudaklarına götürdü. Dönüp kıyıya çıkmak, CC'nin o güne dek yaptığı en zor şey olacaktı. Karaya ayak bastığı zaman, omzunun üstünden arkaya baktı, ama sis Dylan'ı görünmez kılmıştı.

"Christine?"

"Hâlâ buradayım."

"Denizden ayrıldığın zaman hissettiklerin var ya... Hani bedenindeki özlem dolu sızı..."

"Evet," dedi CC sise bakarak. "O duyguyu çok iyi biliyorum."

"Sen yanımda olmadığın zaman, ben de aynı öyle hissediyorum. Burada olduğumdan ya da seni beklediğimden en ufak bir şüpheye kapılacak olursan, bu duyguyu hatırla. Ve

başka hiçbir şey yapamayacağımı aklından çıkarma. Sonsuza dek, Christine. Seni sonsuza dek bekleyeceğim." Denize döndü ve sesi artık duyulmaz oldu.

"Unutmayacağım," dedi CC. Ağlamamak için alt dudağını dişliyordu.

Sis önünde açılmaya başladı. Elbisesini üzerine bıraktığı kayayı artık görebiliyordu. Hızlı hareketlerle içliğine kurulandı ve nemli kumaşı kafasından geçirirken yüzünü buruşturdu. Sonra kat kat tuvaletinin içine adım attı. Elbisenin kollarını üzerine geçirdiği anda sırtındaki bağcıkların çekiştirildiğini hissetti ve dolambaçlı fiyonklar sihirle kendi kendilerini bağladılar.

CC sessiz ve puslu geceye doğru, "Teşekkürler, Gaea," diye fısıldadı.

Tanrıça bu defa cevap vermemişti ama sol tarafında sis kıpırdanıp aralandı ve karanlığın içinde daracık da olsa bir açıklık belirdi. CC hiç sorgulamadan o yolu tuttu, onu denizden ve Dylan'dan uzaklaştıran her adımın içinde açtığı kayıp hissini duymazdan gelmeye çalışarak ilerledi. Bir süre sonra takip ettiği patikanın uçurumun tepesine tırmanan yollardan biri olmadığını fark etti. Bu patika, kayaların ve kum tepeciklerinin çevresinde kıvrılıp bükülüyordu. CC önce yolun onu manastırdan uzaklaştırdığını sandı. Tam tanrıçanın onu nereye yönlendirdiği konusunda endişe duymaya başladığı anda, sis doksan derecelik bir açıyla açıldı ve CC kendini tamdık bir yolda buldu. Burası o günün erken saatlerinde Andras'la birlikte yürüdükleri yoldu. Yüksek ağaçların arasından geçip toprak bir yola birleşiyordu. CC sağa döndü ve uzakta manastırın loş ışıklarını fark edince, rahat bir nefes aldı. Ne kadar yorulduğunu daha önce fark etmemişti, ama çok az uykuyla geçen iki gecenin sonunda gücü tükenmişti. Kendi kendine

gülümsedi. Daracık ve sert yatağı bile gözüne dünyanın en konforlu yeri gibi görünüyordu. Eteklerini kaldırdı ve yorgun ayaklarını daha hızlı hareket etmeye zorladı.

"Haydi, kızlar, birileri peşimize polisleri takmadan önce, yolumuza bakalım."

"Undine, kiminle konuşuyorsun?"

Sisin içinden ansızın beliriveren şövalye, CC'nin korku dolu bir çığlık koyuvermesine neden olmuştu.

"Andras! Beni korkuttun!" CC kalbi göğsünden çıkıverecekmiş gibi hissediyordu.

Ancak Andras ona bakmıyordu. Çevresine dönerek ilerliyor, belli ki bir şeyler arıyordu.

"Kiminle konuşuyordun, Undine?" Soruyu biraz daha bastırarak sormuştu.

"Ayaklarım dışında hiç kimseyle. Korkarım beni kendi kendime konuşurken yakaladın." CC gülümsedi ve utançtan ateş basmış gibi, elini yüzüne yelpazeledi. Ancak Andras ona dönünce yüreği ağzına geldi. Sarpedon onu yine ele geçirmiş olabilir miydi? Korkusunu gidermeye çalışarak yutkundu ve ona büyük bir dikkatle baktı. Yüzünde maskelemekte pek de başarılı olamadığı bir öfkenin izleri vardı ama gözlerinden gümüşi, deli bozuk ışıklar saçılmıyordu ve yüz hatları da tamamen ona aittiler. CC büyük bir rahatlama duygusuna kapıldı. Muhatap olduğu sadece kızgın bir adamdı, niyeti bozmuş bir ruh değil.

Otomatik olarak birkaç adım uzaklaştı ama şövalye peşinden geldi ve nasırlaşmış ellerini omuzlarına yerleştirdi.

"Nerelerdeydin?"

"Hiçbir yerde. Sadece yürüyüşe gittim." CC, karşısındaki adamın öfkeli gözlerine sakin bakışlarla karşı koyabilmek için büyük çaba harcıyordu.

"Gece inerken, tek başına. Neden böyle bir şey yapasın ki?"

Bir cevap uydurmaya çalışırken, CC'nin zihninde binbir düşünce dans ediyordu. "Kuyudan fırlayan o yarasa beni sandığımdan da çok korkutmuş." Sesinin titremesine izin vermişti. "Sen başrahiple meşguldün ve aptalca korkularımla sizi rahatsız etmek istemedim. Ama odamda tek başıma kalmaya da tahammülüm yoktu. Bu yüzden bugün bana gösterdiğin o güzel kumsala dönmeye karar verdim." Başıyla arka tarafı işaret etti. O günün erken saatlerinde yürüdükleri patikayı tanıyınca, şövalyenin gözleri iri iri açılıvermişti. CC onu uzun süreli yokluğuna kolayca bir bahane uydurabileceği bir noktaya çıkardığı için, Gaea'ya sessiz bir teşekkür gönderdi. "Sonra sis iniverdi ve yolumu kaybettim." Dudaklarının arasından bir hıçkırığın kaçmasına izin verdi. "Hava da kararı ve yolumu bulamamaktan korkmaya başladım."

Andras genç kadının yüzünü dikkatle süzerken, güzel gözlerini çevreleyen koyu renk halkaları ilk kez fark ediyordu. Gerçekten de bitkin ve darmadağın bir hali vardı. Prensesin onu korumasına ihtiyaç duyduğu her halinden belli oluyordu. Ve tabii Andras da onu korumayı her şeyden çok istiyordu. Onu tam kollarının arasına çekecekken, gür saçlarının ıslak olduğunu ama altındaki elbisesinin kupkuru durduğunu fark etti. Gözlerini kıstı.

"Saçların nasıl oldu da bu kadar ıslanabildi?"

Daha şövalye ağzını açtığı anda, gökyüzü bir şimşekle aydınlandı ve sicim gibi bir yağmur inmeye başladı. Yağmurla sis büyük ölçüde kalkıvermişti.

"Her tarafım ıslandı." CC sesine yansıyan hiddeti saklamaya gerek görmemişti. "Sisli, nemli bir geceydi." Omuzlarını silkti. "Andras, canımı yakıyorsun."

Andras ellerini omuzlarından çekti.

CC kollarını bedenine sardı; titriyordu. "Üşüyorum, ıslağım ve yorgunum. Gecenin büyük kısmını kayıp halde ve korku içinde geçirdi. Ve az önce beni konuşurken duyduğun ayaklarım acıyor. Şimdi, bana manastıra kadar eşlik edecek misin, yoksa kendi başıma mı dönmem gerek?"

Şövalye hiçbir şey demeden kolunu uzattı. Bakışları, CC'nin anlattıklarından ve kullandığı ses tonundan hiç hoşlanmadığını anlatıyordu, ama genç kadın koluna girerken kabalığı üzerine yorum yapmaya ya da onu azarlamaya kalkışmadı. Aksine derin düşüncelere dalmış gibiydi. CC, genç adamın onu sorgulamamasına sevinmişti, ama çok fazla düşünüyor olmasından da hoşlanmamıştı. En azından, onun uydurduğu bahanelere kafa yormamalıydı.

Boş avluya adım attıklarında yağmur ısrarla düşmeye devam ediyordu. CC kuyudan tarafa bakmamaya özen göstermişti ama kuyunun varlığını hissetmek için o tarafa bakması da gerekmiyordu. Başrahip loş koridorda gölgelerin arasından çıkıp karşılarına dikildiğinde, CC'nin odasına çok yaklaşmışlardı.

"Bakıyorum, onu bulmuşsun, Andras." Şövalyeye sevecen bir gülümsemeyle bakıyordu ama yüzünü CC'ye çevirdiğinde, ifadesi küçümseyici bir hal aldı. "İyi kalpli şövalye sizin için endişelendi, Prenses, ki haksız da sayılmazdı. Gecenin bir saatinde, manastırdan tek başına ayrılmanızı anlayamıyorum."

CC kendi kendine, nezaketi elden bırakma, diye telkin etti. Rahatsızlığının sesine yansımaması için kendini tutması gerekiyordu.

"Sıra dışı bir şey yaptığımı sanmıyordum," dedi. "Belki de benim geldiğim yerde, kadınların yürüyüşe çıkakları za-

man başlarına bir şey geleceğinden endişe duymuyor olmaları yüzündendir." İki adamın da konunun üstüne gitmesine fırsat bırakmadan hemen ekledi: "Hayır! Bu, benim, geldiğim yer hakkında yeni bir şeyler hatırladığım anlamına gelmez. Ne yazık ki! Şimdi izin verirseniz, uyumaya ihtiyacım var. Lütfen Isabel'den gelip şu şeyden kurtulmama yardım etmesini rica edin."

Odasının kapısını açmak üzere döndü ama başrahibin sesi onu durdurdu.

"Isabel zaten içeride. Sizin burada olmadığınızı onun sayesinde öğrendik. Rica ettiğiniz gibi, size yardımcı olmak üzere odanıza geldiğinde, siz burada değildiniz. O da çok endişelendi ve yokluğunuzu bana bildirdi."

CC kulaklarına inanamıyordu. Bu pislikten, Isabel'i göndermemesini özellikle rica etmişti. Görünüşe bakılırsa, başrahip onu her ne olursa olsun, göz hapsinde tutacağı mesajını vermeye çalışıyordu.

"Ben Isabel'den bu akşam bana yardım etme zahmetine girmemesini rica ettiğimi sanıyordum. Belki de çok yorgun olduğum için net hatırlayamıyorum. Isabel'den onu endişeye saldığım için özür dileyeceğim. Genelde bu kadar düşüncesiz değilimdir." Andras'a zoraki bir gülümsemeyle, "İyi geceler," dedi. "Seni endişelendirdiğim için de çok üzgünüm." Başrahibe kayan bakışları sertleşmişti. "Bir dahaki sefere daha dikkatli olurum."

Kapıyı aralamıştı ki, başrahibin sorusuyla bir kez daha durmak zorunda kaldı.

"Prenses Undine, Wyking ismi size ne ifade ediyor?"

CC, yorgun gözlerle, omzunun üstünden arkaya baktı. Rahibin ışıldayan gözleri üzerine sabitlenmişti ama CC, Andras'ın ondan tarafa bakmadığının farkındaydı. Çünkü

genç şövalye, gözlerini başrahibe dikmişti ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, öğretmeninin bu sorusu onu şoke etmişti.

Başrahip William'ın telaffuz ettiği kelime, Viking'i andırıyordu ve CC'ye bir şeyler hatırlatmıştı. Bu, bir adanın ismiydi ve Vikingler, Ortaçağ'da, Avrupa kıyılarında sayısız sefere çıkmışlardı. Ya da en azından CC öyle hatırlıyordu. Hızlı bir cevap yapıştırmak ve hiçbir şey ifade etmediğini söylemek üzere ağzını açtı ama aklına gelen fikirle son anda durdu.

Yavaşça ve özellikle, çenesini kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve üzerindeki tedirginliği atıp gerçek bir prensesten bekleneceğini umduğu bir tavır takınmaya çalışarak, gülümsedi. "Eğer kastettiğiniz Viking ise," -kelimeyi dikkatle telaffuz etmişti- "bana, uzun boylu, sarışın ve onlara ait olan bir şeye, başkalarının kötü muamele etmesinden hiç hoşnut olmayan, kindar savaşçıları ifade ediyor. İyi geceler, beyler. Bir prenses bile soruları yanıtlamaktan sıkılabilir."

Uzun boylu ve sarışın genç kadın, zarif adımlarla odasına girdi ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Bölüm On Altı

CC'nin bedenindeki ısrarcı sancı ertesi sabah erkenden uyanmasına neden olmuştu. Midesinin kıyısında başlayıp bütün bedenine dalga dalga yayılan bir acıydı bu. Okyanusun uzak sesleri penceresinden içeri doluyor, onu baştan çıkararak işkence ediyordu. Gözleri kapalı, derin nefesler alarak ve bu içsel işkenceyi yatıştırmaya çalışarak bir süre daha yattı. Kendi kendine, sadece bir gece daha dedi. Sonra doğal halinde dinlenebilecek ve yeniden Dylan'la birlikte olabilecekti.

"Dylan..." diye fısıldadı. Ve bu tek kelimeyi kendi kulaklarıyla duymak bile, midesinde kelebeklerin uçuşmasına yetti.

Önceki gece aralarında geçenleri düşünecek fırsatı bulamamıştı. Andras ve başrahiple karşılaşmasının ardından, ancak sessiz ve asık suratlı Isabel'den özür dileyecek takati bulabilmiş ve elbisesinden kurtulduğu gibi kendini yatağa atmıştı. Daha kafası yastığa değmeden uyuyakalmış olmalıydı.

Ancak bu sabah tamamen uyanıktı. Şafak vaktinin yumuşacık griliği odasını puslu, abanoz renkli bir ışıkla dolduruyor ve önceki gecenin sisini hatırlatıyordu. CC gülümsedi ve bir kedi gibi gerinirken, bedeninin sızısını, önceki gecenin zevk

dolu anılarının arkasına itmeyi başardı. Dylan'la bir araya gelmek için sabırsızlanıyordu. Tabii ki tek istediği onunla sevişmek değildi ama bunu da yeniden yapmak için can attığını gizleyemezdi. Denizin altındaki büyüleyici dünyayı anlatırkenki derin ve sevgi dolu sesini duymak istiyordu en çok. Ve onu güldürmek... Aslında onu istiyordu. Ona dair her şeyi.

"Onu seviyorum," dedi hızlı hızlı ve bir sırrı ele vermiş gibi ağzını kapatıverdi. "Ah, Gaea," dedi nefes nefese. "Şimdi ne yapacağız?"

Kalkıp oturdu ve ayaklarını tenini kaşındıran battaniyeden çıkardı. Hava kuvvetleri ona çözülmesi gereken bir sorun olduğunda, öylece oturup endişe etmenin yeterli olmayacağını öğretmişti. O sabah, erken kriz eğitimi aldığı için şükretti. Gaea'nın yardımına ihtiyacı vardı ve bu yardıma ulaşmak için asker kafasında bir plan kurmaya başlamıştı bile. Isabel'in ona katılmaya karar vermesini beklemek istemediği için, kat kat elbisesini giymekten caydı ve Isabel'in odaya bıraktığı cüppeye uzandı. Gaea'nın tılsımı dışında, bütün mücevherlerinden soyundu. Sonra, cüppenin kollarını sıvadı ve uzun, inci kolyelerinden birini, kemer olarak beline taktı. Sonuçtan son derece memnun kalmıştı. Ağır ahşap kapıdan çıkmadan önce, yatağını toplamayı da akıl edebilmişti.

Koridora göz atarken kulak kesildi. En ufak bir hareket, en ufak bir ses yoktu. Parmaklarının ucunda sessizce ilerlerken, terliklerinin tabanının yumuşak ve sessiz olmasına şükrediyordu. Avlunun girişine gelince, tereddütle duraksadı. Hayır, diye düşündü. Sarpedon'la yüz yüze gelme riskini kesinlikle almak istemiyordu. Ama mutfağa ulaşması gerekiyordu ve mutfağın girişi, avlunun ötesinde kalan yemek odasının diğer tarafındaydı. Gözlerini yumdu ve yemek salonunu hayalinde canlandırdı. Kafasında sıraladı: Önce avlunun girişi, sonra

hizmetkârların mutfağa girip çıkmak için kullandıkları kapı ve sonraki iki kapı. Gözlerini açtı ve avludan öteye açılan gölgeli koridora baktı. Sonuçta orası ana koridordu ve onu eninde sonunda mutfağa ulaştıracak bir yerlere çıkıyor olmalıydı. Kaybolup kendini şehvet düşkünü bir keşişin yatak odasının kapısında bulmayı, Sarpedon'la burun buruna gelmeye tercih ederdi.

Koridorun ucu bir T biçimi alınca, CC sol çatalı takip etmeye karar verdi ve sıcak sebze çorbasının kokusunu alınca derin bir oh çekti. İleride koridorun yeniden sola saptığını görebiliyordu. O sapaktan sonrasının yemek odasının yakınına bir yere çıkacağını tahmin ediyordu. Mutlu mutlu, cüppesinin eteklerini topladı ve tam adımlarını hızlandırmaya hazırlanırken kulağına çalınan tamdık seslerle irkildi. Yavaşladı ve sesleri daha iyi duyabileceği bir noktaya ulaşana dek hiç ses çıkarmadan ilerdi. Ve sonunda tamamen durup kulaklarını dikti.

"Ama bir Wyking mi?" Andras'ın sesi, en az bir önceki gece başrahibin bu kelimeyi ilk telaffuz ettiği andaki hali kadar şaşkındı. "Hiç aklıma gelmezdi."

"Dün gece aldığınız haberlerden sonra, bundan nasıl şüphe duyabilirsiniz ki? Kafirler ana karanın kıyılarına tekrar tekrar hücuma geçiyorlardı. Bu kadının aynı dönemde denizde bulunması tesadüf olamaz. Büyük ihtimalle o da bu saldırının bir parçasıydı. Wyking'lerin kadınlarını eğittiklerini herkes biliyor. Neden onları da hücumlarına dahil etmesinler ki?"

"Buna inanmak benim için çok zor. Bundan emin misiniz, Peder? Ayine katıldı. Üstelik Yaralı Anamıza nasıl bağlı olduğunu hatırlasanıza? Bir kafir nasıl böyle davranabilir ki?"

"O bir prenses... Bizim kıyılarımızdan kaçırılmış bir köle tarafından büyütülmüş olması mümkün. Büyük olasılıkla o

zavallı kadıncağız, Undine'ye gerçek dini öğretmek için kendini paralamışlar. Bununla birlikte, Kutsal Komünyon'a katılmayı reddettiğini unutmamalısınız." Başrahip kendinden emin ve kibirli bir tavırla konuşuyordu. "Evlat, sizi aldatan, güzelliği oldu." Başrahibin sesi yeniden babacanlaşmıştı. " Kötü olduğunu daha ilk anda anlamıştım. Baştan aşağı takındığı cafcaflı servet gösterisine ve sıra dışı uzun boyuna bir bak. Ve dün gece birden nasıl kendinden emin bir hava takındığım ve sözünü sakınmadığını hatırla."

CC önceki gece öfkesini kontrol edemediğine üzülerek dudağını sarkıttı.

"Oysa ben onu sadece egzotik ve güzel olarak düşünmüştüm."

CC şövalyeyi sevmiyor olmasına rağmen, kelimelerinin arasından sezilen ihanet canını acıtmıştı.

Başrahibin cevabı, "Kafirler, bize kendimizi unutturmak peşindeler," oldu.

"O zaman burada boşa zaman harcamışım demektir. Caer Llion'u eski gösterişli günlerine döndürecek çeyize sahip eşi bulma çabam sonuçsuz kalacak."

CC şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. Andras bir eş avına çıkmıştı ve mücevherleriyle unvanı, Undine'nin kusursuz bir av gibi görünmesine neden olmuştu. Tiksintiyle kafasını salladı. Neden bu kadar şaşırıyordu ki? Soylu erkekler yüz yıllardır servet ve arazilerini birleştirme amaçlı evlilikler yapıyorlardı. Hatta ayarlanmış evlilikler Galler için normal sayılıyordu. Asıl sıra dışı olan, aşk için evlenmek olurdu. Ve CC bu gerçeği idrak etmenin onu rahatlattığını kabul etmeliydi. Şövalye ona âşık değildi. Tabii ki bedenini arzuluyordu, ama en azından CC'nin onun kalbini kırdığı için suçluluk duyması gerekmeyecekti.

Başrahip William, "Prensesin getireceği fırsatları hemen bertaraf etmemeliyiz."

"Yani Caer Llion'un Norveçlilerle ittifak kurmasını mı istiyorsunuz?"

"Belki de..." CC, Andras'ın bir şeyler gevelemeye başladığını duyar gibi oldu ama başrahip hemen sözünü kesti. "Wyking'lerin kâfir katiller, hırsızlar ve küfürbazlar oldukları doğru ama ellerinde büyük bir servet var. Caer Llion iç topraklarda olduğu için, kadının ailesinin kapımızda bitmesinden çekinmenize gerek yok. Yani ittifakınız en iyi ihtimalle yüzeysel bir ittifak olur."

CC öfkeyle, başka bir deyişle, diye düşündü, Andras parayı ve kızı alıp kaçmalıydı.

"Unutmayın ki bir defa karınız olunca, artık sizin malınız olacağı için, her istediğinizi yapmak zorunda kalır." Başrahibin sesi sinsiydi. "Ve kâfir insanlarının el uzatamayacakları bir yerde olur. Tabii ki, dediğim dedik ruhunu hemen düzeltmeniz ve dini eğitimini bir an önce tamamlamanız şart."

"Eşim olması halinde dilini tutmayı öğrenmesi ve kabul edilmez davranışlarına son vermesi gerektiğine çoktan karar verdim zaten." Andras bir homurtu çıkardı ve, "Geceleri tek başına yürüyüşe çıkmak, iyi bir Hıristiyan eşin yapacağı şey değil," dedi.

"Başparmak Kuralı'nı sakın unutma evlat." Rahibin sesi hoşnuttu. "Seni ne kadar sinirlendirirse sinirlendirsin ya da daha katı bir disiplini ne kadar hak ederse etsin, ona başparmağından daha kalın bir şeyle vuramazsın."

CC'nin ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı.

"Ona vurmak hiç hoşuma gitmez elbette, ama bunun da görevim olduğunu anlıyorum," dedi Andras.

"Görevini yerine getireceğinden hiç şüphem yok."

CC başrahibin bu ihtimal karşısında neredeyse keyiflendiğini hissetmişti, ama sözlerine devam ederken, sesi yeniden ciddileşti.

"Beni çok endişelendiren tek bir şey var. Geceleri tek başına dolaşmasının tamamen masumane olduğunu sanmıyorum."

CC bir taraftan duyduğu kelimeleri sindirmeye çalışırken, bir taraftan da deli gibi çarpan kalbini yatıştırmaya çalışıyordu.

"Halkından birileriyle temas kurmaya çalışıyor olabilir."

CC şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. Bunu nasıl yapabilirdi ki?

Andras aklından geçen soruyu dile getirdi: "Bunu nasıl yapabilir ki, Peder?"

"Kutsal Meryem'le sözüm ona bağına rağmen, onun bir kâfir, hatta bir cadı olduğuna inanıyorum."

CC, şövalyenin derin iç çekişini duyduğundan emindi.

"Norveçlilerle temas kurmak için sihir yapıyor olabilir. Caldei'nin çevresini ansızın sarıveren sis, size de gizemli gelmedi mi? Kara büyü kullandığını gizlemek için sığındığı bir sihirbazlık olamaz mı? Undine buraya geldi geleli, Caldei müthiş bir huzursuzluk hissiyle dolmadı mı?" Başrahip duraksadı. Her iki adam da bir süre sessiz kaldılar.

"Ben de korkunç bir şeyler hissettim." Andras'ın sesi bir fısıltıdan farksızdı ama CC'nin kulaklarında bir kilise çanının etkisini bıraktı. "Bundan bahsetmek istemiyordum ama bu iyi duvarların arasında bir nifak hissediyorum."

"Sana katılmamak elde değil, evlat. O kadının varlığı bir şekilde kötülüğe neden oluyor."

CC, başrahibin bu ihtimale üzülmekten çok sevindiğini düşündü.

"Ve bunu biliyor olmanıza rağmen, onunla evliliği düşünmem gerektiğine hâlâ inanıyor musunuz?"

"Başparmak Kuralı, evlat. Başparmak Kuralı'nı sakın unutmayın. Ve güçlü, Tanrı korkusu olan bir kocanın gücünü sakın yabana atmayın. Denizden ve kâfirlerle iletişim kurma fırsatından uzaklaştığı zaman, onu kontrol etmen hiç zor olmaz. Elbette ki tercihinizi onunla evlenmemekten yana da kullanabilirsiniz."

"O zaman Caer Llion'un durumu ne olur?"

"Prenses için fidye istenir. Doğru, çeyiz tekil bir fidye ödemesinden kesinlikle daha karlı olacaktır. Ve Wyking'lerin çok sıkı pazarlıkçı oldukları herkesçe bilinir ama o zaman da, kadının yaratacağı sorunlardan korunmuş olursunuz. Üstelik Caer Llion'u kurtarmak için ihtiyaç duyduğunuz paranın bir kısmına da kavuşmuş olursunuz."

Rahip bir hayvan takas etmekten ya da bir mülk satın almaktan bahsediyormuş gibi rahattı.

"Prenses konusunda ne yapacağıma en kısa zamanda karar vereceğim. Sadece fidye peşine düşmek niyetindeyken, onunla flört ettiğim izlenimini yaratmam hiç soylu bir davranış olmaz."

CC, şövalyenin onu yanlış yönlendirmeme isteği konusunda samimi görünmesine sevinmişti. O kötü değildi: sadece kendi yaşadığı döneme ayak uyduran biriydi.

"Acele etme evlat. Hızlı karar almanı gerektiren bir durum yok. Eğer kâfirleri buraya getirmeye yetecek gücü olsaydı, kendisi hiç kaybolmazdı. Adamlarınızın onun kurtarıldığı haberini yaymaları ve halkının onun yaşadığından haberdar olmaları biraz zaman alacaktır. Belki tepkileri izlemen gereken yolu aydınlatabilir."

"Her zamanki gibi, rehberliğiniz benim için çok kıymetli, Peder."

"Çocukken de bilgeydin; büyüyünce de çok seçkin bir adam oldun. Bazen keşke babanın hayattaki ilk erkek evladı olmasaydın diyorum. O zaman kilisemize katılabilirdin. Ama Caer Llion'un sana ihtiyacı var ve bu arzumun yerine gelmesi imkânsızdı."

CC kaşlarını kaldırdı. Her ne kadar Andras satır aralarını okumamakta dirense de Başrahip William'ın şövalyeyle ilgili arzusunun tam olarak ne olduğunu çok iyi anlamıştı.

"Beni şımartıyorsunuz, Peder..."

"Sen de bana büyük zevk veriyorsun, evlat."

Adımlarına yenden hız verirken CC'nin yüzü asılmıştı. Konuşmanın, "Ah, siz ne harikasınız", "Ah, hayır, asıl harika olan sizsiniz," yarışmasına dönüşmesini dinleyecek değildi. Hem zaten duyması gerekeni duymuştu. Onun sihirli güçleri olan kâfir bir Viking olduğunu sanıyorlardı.

Asılmış suratı bir gülümsemeyle aydınlanırken, elimdeki de o kadar fena sayılmaz, diye düşündü. Onda sihir vardı. Bundan adı gibi emindi. Ayrıca hiç kimsenin -Andras ya da Sarpedon hiç fark etmezdi- malı olmaya niyeti yoktu.

Dönüp yemek salonunun girişine doğru yürürken zihninde Hava Kuvvetleri'nin marşlarından biri çalıyordu. Andras gırtlağını temizleyene kadar şövalyeyi ve rahibi görmemiş gibi davrandı. Ve fark ettiği zaman irkilip küçük bir kız çocuğu gibi kıkırdadı.

"Ah, beni korkuttunuz! İçeride kimsenin olduğunu fark etmemiştim. Günaydın, Andras! Günaydın, Başrahip William. Ne kadar güzel bir sabah, değil mi?"

"Günaydın, Undine." Şövalyenin sesi sıkıntılı ve her zamankinden farklıydı.

"Prenses Undine, kılığınız beni çok şaşırttı doğrusu. Başrahip parmaklarını CC'nin üzerindeki cüppeye doğru salladı. "Bizim sıradan cüppelerimizin sizin saygın zevkleriniz için fazla basit kaçtığını sanıyordum."

CC iç geçirdi ve uzun süredir için için kanayan yarasına parmak basılmış gibi bir ifade takınarak, "Pek çok insan, prenseslerin her daim mücevher ve ipekler içinde yüzdüklerini sanıyor. Bu doğru değil. Öyle olsa işlerimizi nasıl görebilirdik?"

Rahip tek kaşını manidar bir ifadeyle kaldırdı. "Sizin yapacak ne işiniz olabilir ki, Prenses?"

"Kutsal Meryem'in heykelini adam etmeye gönüllü olduğumu daha önce de söylemiştim. Bu kadar önemli bir görevi unutabilmiş olmanız beni şaşırttı doğrusu."

Rahibin ilk defa yapıştıracak bir cevabı yoktu. CC rahibin bu olayı gerçekten unuttuğunu fark etti. Üstünlük ona geçmişti. Doğruca mutfağın girişine yürüdü.

"Mutfağa gidip hizmetkârlardan ödünç temizlik malzemeleri rica edeceğim."

Andras nihayet konuşma kabiliyetini geri kazanmıştı. Hızlı hızlı konuşarak, "Undine, ben malzemeleri toparlamanıza ve taşımanıza yardım edebilirim," dedi.

"Hayır, Andras. Bu benim tek başıma yapmam gereken bir şey. Meryem Ana'yla aramızda özel bir bağ olduğunu hissediyorum ve onunla yine bir kadının ilgilenmesinin hoş olacağını düşünüyorum. Yine de teşekkürler. Sürekli olarak iyiliğimi düşünüyorsun. Bu tavrını çok takdir ettiğimi bilmeni isterim." CC sıcacık bir gülümsemeyle şövalyeyi süzdü. Oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanmasından büyük keyif almıştı doğrusu.

Başrahip, "Prenses Undine... Sizi bu akşamki ayinde görecek miyiz?" diye sordu.

"Evet, Peder. Beni şapelde sık sık göreceğinizi söylemekten memnuniyet duyuyorum. Kutsal Anamızın heykeli o kadar kötü durumda ki, restore edilmesi bir hayli zaman alacağa benziyor." CC bu son sözleri omzunun üstünden arkaya bakarak söyledikten sonra, hizmetçilerin koridorunda gözden kayboldu.

Tanrım, ne iğrenç bir adamdı!

Bölüm On Yedi

Koridor, tertemiz, hayat dolu, geniş bir oda olan mutfağa açılıyordu. Alçak kirişli tavanlardan düzinelerce farklı türde -ki CC bu türlerin çoğunu tanıdığını görüp sevinmişti- ot demetleri sarkıyordu. Mutfak duvarlarında irili ufaklı ocaklar sıralanmıştı. Isabel ve CC'nin daha önce hiç görmediği üç kadın, öğle yemeği için harıl harıl çalışıyorlardı. Hiçbiri gölgeli kapı girişinde duran CC'yi fark etmemişti. CC kadınları inceleyecek fırsatı bulmuştu. Manastırda hizmetkârlık yapan kadınların hangi özelliklere göre seçildiklerini anlamak zor değildi. Hepsi de yaşlı ve bir şekilde çirkin kadınlardı. Devasa bir ekmek hamurunu yoğurmakla meşgul olan kadının yüzünün sağ tarafı gevşeyip sarkmıştı; erimiş gibi görünüyordu. Patates ve soğanları doğramakla meşgul olan kadın, bu işi tek eliyle yapıyordu; çolak sol elini vücuduna bastırmıştı. Şişko bir tavuğun tüylerini yolmakla meşgul olan üçüncü kadın öylesine kamburdu ki, sırtına kocaman bir yumru bağlanmış gibi duruyordu.

CC öfkesinin gırtlağını yaktığını hissetti. Başrahip bu kadınların boynuna üstünde BURAYA KABUL EDİLDİM ÇÜNKÜ ERKEKLER BENİ ÇEKİCİ BULMUYOR yazılı birer tabela

asabilirdi. Isabel'in ondan ilk bakışta hoşlanmamasına şaşmamak gerekirdi.

Isabel, sırtı CC'ye dönük halde, usul usul yanan bir ateşin üstünde asılı duran dışı siyahlaşmış tencereye sarımsak ve fesleğen eklemekle meşguldü.

CC, "Harika kokuyor," dedi. Kadınlar CC'nin sesiyle yerlerinden sıçradılar. CC, Isabel'e gülümsedi. "Güveci senin yaptığını bilmiyordum. Bilseydim ne kadar lezzetli olduğunu daha önce söylerdim. Sen müthiş bir aşçısın."

Emin olamıyordu ama Isabel'in yanaklarındaki pembelik bu beklenmedik iltifatın eseri olabilirdi. CC döndü ve diğer kadınları da gülümsemesine dahil etti.

"Günaydın! Kadın yüzleri görmek o kadar güzel ki! Son zamanlarda kendimi fazlasıyla azınlıkta hissediyordum." Kafasıyla manastırı işaret etti. Kadınların hiçbir şey söylemeden dik dik bakmaya devam ettiklerini görünce, gülümsemesine daha sıkı sarıldı. "Benim adım Undine."

Bu, kadınları harekete geçiren anahtar cümle olmuştu. Üçü de beceriksiz hareketlerle, telaşla eğildiler ve onu selamladılar. Isabel topallayarak CC'nin yanına geldi.

"Prenses, yolunuzu mu kaybettiniz?"

"Hayır, mutfağı arıyordum."

"Bu kadar erken kalkacağınızı tahmin etmedim; yoksa giyinmenize yardım etmek için yanınızda olurdum."

"Ah, mutfağı arama nedenim bu değildi. Şapele götürmek için temizlik malzemelerine ihtiyacım olacak. Mutfağın bir kova ve birkaç paçavra bulmak için uygun bir yer olacağını düşündüm. Tabi sabun ve suya da ihtiyacım olacak. Doğru tahmin etmiş miyim?"

"Evet, Prenses, ama tek yapmanız gereken bana temizlenmesini istediğiniz şeyi söylemek. Detaylarla uğraşmanıza

gerek yok." CC'nin aniden mutfakta bitmesinin yarattığı şok etkisini kaybetmiş, Isabel yeniden hafif alaycı tonlamasına dönüş yapmıştı.

"Ah, temizliği senin yapmam istemiyorum ki. Kendim yapacağım." Isabel'in gözlerinin iri iri açılması CC'ye büyük keyif vermişti. "Tek istediğim bu malzemeleri nereden bulabileceğimi bana göstermeniz." Konuşmasına diğer kadınların yüzlerine bakarak devam etti: "Şapelde çok güzel bir Meryem Ana heykeli olduğunu biliyor muydunuz?" Kadınların üçünün de sessiz kalmasına karşılık CC cevap almış gibi kafasını salladı. "Görünüşe bakılırsa, kimse heykelden haberdar değilmiş. Tam bir trajedi. Uzun senelerdir ihmal edildiği her halinden belli oluyor. Ben de dün ayin sırasında fark ettim ve Yüce Anamıza heykelini temizleyeceğime söz verdim." Gülümsemesini yeniden ona aklını kaçırmış gibi bakan Isabel'e çevirdi.

"Kendiniz mi temizleyeceksiniz?" CC'yi doğru duyduğundan emin değil gibiydi.

"Evet. Ellerimi ıslatmaktan korkmam." CC kendi küçük şakasına güldü. "Bu yüzden bana kovayla sabunun yerini gösterebilirseniz, hemen işe koyulurum."

Isabel, sersem hareketlerle tavuğu yolmakla meşgul olan kambur kadının arka tarafını işaret etti.

"Teşekkürler," dedi CC. Kararlı adımlarla o tarafa yürüdü ve boş bir kova aldı.

"Fıçıda su var. Paçavralarla sabunlar da şurada, Prenses." Kambur kadın diğerlerine daha küçük ve ocağımsı şöminenin yanındaki dolabı işaret ediyordu.

CC gülümseyerek bir kova aldı. Taze su fıçısının yanına büyük bir tas tutturulmuştu. CC kovasını derhal doldurdu. Dolaptan birkaç paçavra ve ekşi kokulu bir sabun aldı.

Isabel'e, "Şapele ne taraftan gidebilirim?" diye sordu.

"Şu koridor sizi bahçeye çıkarır. Oradan sonrasını bulabilir misiniz, Prenses?"

CC kafasını salladı. Kova bir hayli ağırdı; Undine'nin uzun ve güçlü bedenine şükrediyordu. Odadan çıkmadan önce döndü ve kadınların dördüne birden hitap ederek, "Yardımınız için teşekkürler," dedi. "Ve lütfen, bana prenses demenize hiç gerek yok. Adım Undine. Ve ben de erkeklerle dolu bu yerdeki sıradan kadınlardan biriyim."

Bakımlı bahçelerde, zaman zaman eteklerine sular sıçratarak ve sabah görevleriyle meşgul olan keşişlerin şaşkın bakışlarını görmezden gelerek ilerlerken, son sözlerinden o kadar hoşnuttu ki, gülümsemesi bir an olsun eksilmedi.

Kendi kendine, "Daha önce hiç çalışan bir kadın görmemiş gibi davranıyorlar..." Şapelin merdivenlerini tırmanırken girişteki korkunç duvar kabartmalarına bakmamak için kendini zorlasa da, bakışlarının o tarafa kaymasına mani olamıyordu. Her nedense, ikinci görüşünde -bu defa hazırlıklı olmasına rağmen- daha da rahatsız edici gelmişlerdi. Tereddütle, bir umut ya da kurtuluş mesajı görmek umuduyla kabartmaları taradı ama her sahne ayrı bir umutsuzluk ve acıyı temsil ediyordu. Sonsuz lanet ve acı.

"İnsanın kendini bakmaktan alamadığı korkunç bir araba kazası gibi," diye fısıldadı. Kendini topladı ve bakışlarını bu ölümü çağrıştıran sanat eserinden güçlükle ayırıp tütsü kokulu şapele adım attı. Şafak vaktinin yumuşacık gri ışığı bile, içerideki karanlığın yanında aydınlık kalırdı. CC kısa bir an olduğu yerde durdu ve gözlerinin içerideki kasvete alışmasını bekledi.

İçeride, göbeğin sağ tarafında kalan mum dizisinin önünde diz çökmüş iki keşiş dışında kimse yoktu. Keşişler dönüp

ona bakınca, CC gülümseyerek selam verdi. Monoton ilahilerine devam etmek üzere başlarını çevirmeden önce, CC'yi kibarca selamladılar.

CC bir mıknatısın çekimine kapılmış gibi, şapelin arka tarafına yürüdü ve sol tarafta kuytuda kalan kısma geçti. İki mumun ışığı onu unutulmuş heykelin durduğu köşeye davet ediyordu. Heykelin önünde durdu, elindeki kovayı bıraktıktan sonra nefesini düzene sokmak için birkaç saniye bekledi. Yanılmamıştı. Karşısındaki heykel, kesinlikle Gaea'nın yüzünü taşıyordu.

Önce daha fazla ışığa ihtiyaç duyacağını düşündü. Hiç tereddüt etmeden, bir yığın mum ve mumları tutuşturmada kullanıldıkları her hallerinden belli olan küçük çıtaların yığılı durduğu ön tarafa yürüdü.. Cüppesinin eteğinin taşıyabileceği kadar mumu yüklendikten sonra, heykelin yanına döndü. Mumları heykelin çevresine sıralayıp yaktı. Şapelin bu kısmı ışıl ışıl parlarken, keşişlerin bakışlarını sırtında hissedebiliyordu. Omzunun üstünden hızlı bir bakış attı ve keşişleri onu izlerken yakaladı.

"Kardeşler, lütfen dualarınıza Meryem heykelinin yenilenmesini de dahil edin. Bu işin çoktan yapılmış olması gerekirdi." Cevaplarını beklemeden onu bekleyen göreve döndü.

Durum önceki günkü tahmininden beterdi. Heykel kir pas içindeydi ama hepsi bununla sınırlı değildi. Şapelin bu kısmı tamamen ihmal edilmişti. Pislik ve örümcek ağları her tarafı sarmıştı. CC ilk bez parçasını kovaya daldırırken, gölgelerin arasında bir şeyin kayıp gittiğini duyduğundan emindi.

Sabun kalıbını nemli beze sürterken, dişlerini sıktı ve -her ne kadar doğruluk payından emin olamasa da- kendi kendine bu emekleyen şeylerin de ondan en az onun onlardan korktuğu kadar korktuklarını telkin etti.

Çalışırken bir taraftan da düşünüyor ve dua ediyordu. Gaea'nın rehberliğini diliyor ve arapsaçına dönen düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Âşık olduğunu anlamasının her şeyin cevabı olmayacağını idrak etmesi fazla uzun sürmedi. Aksine bu pek çok sorunun başlangıç noktasıydı.

Bir süre sonra kendini ritme kaptırdı. Düzen ve temizliği severdi. Zaten hava kuvvetlerinin onun için uygun bir seçim olmasının en önemli nedenlerinden biri de buydu. Askeri temizlik iyi bir şeydi, manastırın bahçeleri gibi tutkudan uzak ve suni bir şey değildi. Her şey yerli yerinde ve olabilecek en iyi haliyle korunmalıydı. CC paçavralardan birini ortadan ikiye yırttı ve gür saçlarını arkaya bağlamak için kullandı. Bahçeyle mutfak arasındaki yolu tam üç kez kat edip temiz su taşıdı. Kadınlar ilk konuşan o olmadığı sürece suskun kalmaya devam ediyorlardı, ancak ikinci turun sonunda Isabel ona bir fincan bitki çayı ve bir parça ekmek hazır etmişti. Üçüncü turda ise, diğer kadınların utangaç gülümsemelerini kazandı.

Güneşin bir hayli yükseldiğini ve havanın bir hayli ısındığını fark etmişti ama çalışmakla fazlasıyla meşgul olduğu için, sırtını dikleştirip belindeki ağrı yüzünden inleme ihtiyacı duyana kadar, başka hiçbir şeyin farkında olmadı. Gerinerek geri çekildi ve eserini süzdü.

Heykelin ani güzelliği karşısında kendinden geçerek bir, "Ah," çekti. Yeni temizlenmiş Meryem heykeli canlanmış gibi ışık saçıyordu. Mumların sıcacık ışığı mavi elbisesini ve saçlarının koyu altın rengini aydınlatıyor, heykele yumuşacık bir ışık halesiyle sarılmış havası katıyordu.

Arkasında Gaea'nın sesini duydu: "Müthiş bir iş başarıyorsun, kızım." Hızla döndüğü zaman, tanrıçayı en yakındaki taş sıranın köşesine ilişmiş halde buldu. Bugün, üzerinde

öylesine beyaz ve tül gibi bir elbise vardı ki, bir şekilde bir bulutu yakalayıp bedenine sarmış gibi görünüyordu.

CC şapelde etrafına bakındı. İki keşişin ne zaman gittiklerini fark etmemişti ama içerisinin boşmuş olduğunu görünce rahat bir nefes aldı.

"Böyle düşünmene sevindim." Islak ellerini kir içinde kalan cüppesine kurulayarak Gaea'nın yanına yaklaştı. İç geçirerek tanrıçanın ayaklarının dibine çöktü. Taş sıraya yaslandı ve gülümsedi. "Onca pisliği temizlemek gerçekten yorucu bir iş."

Gaea'nın bakışları yeniden heykele kaymıştı. "Uzun senelerdir unutulmuş durumda. Şunu bilmeni isterim ki, temizlediğin tek şey, yılların kiri değil. Nefret ve ihmali de yıkıyorsun."

"Bunu nasıl yapabilirim ki? Anlamıyorum."

"Anlayacaksın, kızım. Anlayacaksın." Tanrıça uzandı ve CC'nin yüzüne düşen bir tutam saçı arkaya attı. Dokunuşu CC'nin yorgunluğunun bir kısmını alıp götürmüştü sanki. "Ve şimdi, bir karara vardığını hissediyorum. Bana anlatmaya hazır mısın?"

CC kafasını salladı. Tanrıçanın gözlerinin içine bakarak "Dylan'a âşığım ve hayatımı onunla geçirmek istiyorum."

CC bir an için Gaea'nın yüzünden inanılmaz bir hüznün geçtiğini görür gibi oldu. Ama bu öyle çabuk oldu ki, hayal görüp görmediğinden emin olamadı.

Gaea, CC'nin yüzünü sevecen bir dokunuşla okşarken, "Dylan çok akıllıca bir seçim," diye mırıldandı.

"Sarpedon'un bana tecavüz etmesi ve Dylan'ı öldürmesi dışında, denizde yaşayamayacak olmamdan bahsediyorsun, değil mi?" CC ellerini çenesine, dirseklerini dizlerine yaslamıştı.

"Senin adına Lir'den talepte bulunmam gerekecek."

Tanrıçanın sesindeki hafiflik CC'ye hiç ikna edici gelmemişti. Yan gözle ona baktı.

"O kadar basit olsaydı, çoktan yapardın," dedi.

"Şu ana kadar Dylan'ı sevdiğini biliniyordun."

"Sence Lir seni dinler mi?" CC nerdeyse umut etmeye korkarak, çekingen bir sesle sormuştu.

Gaea'nın gülümsemesi her zamanki gibi son derece çekiciydi. "Daha önce dinledi. Bunun en iyi kanıtı sensin."

CC neredeyse gözlerini çevirecek ve detayları dinlemek istemediğini söyleyecekken kendini son anda tuttu. Sonra başını kaldırıp baktığında, tanrıçayı ışıl ışıl gözlerle onu izlerken buldu. İkisi aynı anda gülmeye başladılar.

"Bütün kızların bilmek istemeyecekleri bazı şeyler vardır," dedi Gaea gözlerindeki yaşları silerken.

CC "Bu konuda haklısın," dedi ve ekledi. "Aslında pek çok konuda haklısın. Şunu bilmek istiyorum, sence Dylan konusunda doğru karar veriyor muyum?"

"Sorunu cevaplamadan önce, ben senden bir yanıt istiyorum, kızım. Lütfen düşünmeden cevap ver. Aklına gelen ilk düşünceyi bilmek istiyorum." Ve hemen sorusunu yöneltti. "Denizerkeğinin en çok nesini seviyorsun?"

CC hiç tereddütsüz, "Kibarlığını," dedi.

"Ah," dedi tanrıça. "Anlıyorum. Bu durumda, evet, sanırım akıllıca bir karar vermişsin. Çünkü bedeninin verdiği heyecan solduğu ya da değiştiğinde ve kendini tek bir insana adamanın zorlukları su yüzüne çıktığında, hayatındaki yaraların tek merhemi kibarlığı olacaktır."

"Teşekkürler, anne," derken CC'nin gözleri yaşlarla dolmuştu.

Gaea, hiç beklenmedik şekilde, kendi gözlerinin de ya-

şardığını fark etti ve yeniden konuşmaya başlamadan önce gırtlağını temizledi.

"Bu akşam Lir'i çağıracağım. Belki de yarın akşam sana haber getirebilirim."

CC kalp atışlarının hızlandığını hissetmişti. "Belki de o zaman, yeniden insan bedenine dönmeme gerek kalmaz."

Gaea genç kadına gülümseyerek bakarken, hüznünün yüzüne yansımaması için büyük çaba harcıyordu. "Belki de," diye tekrarladı. "Ama sakın unutma, yavrum. Ölümsüzlerin kendilerine göre bir zaman çizelgeleri vardır ve özellikle tanrılar aceleye getirilmek istemezler. Lir'i ikna etmek zaman alabilir." Gaea muzip bir tavırla kaşlarını oynattı.

CC yüzünü buruşturdu ve bir süre derin bir sessizlik içinde oturdular. İki kadın da kendi gelecek düşlerine dalmışlardı. Tanrıça, CC'nin saçlarını usul usul okşuyordu.

Birkaç dakikanın sonunda CC, "Biliyor musun, sadece bu kötü durumdaki heykel değil," dedi. Bileğini şöyle bir döndürerek, şapelin o kısmının tamamını işaret etti. "Bu taraf tamamen berbat durumda. Sanki birileri, bu bölümün insanlara itici gelmesi için özel çaba sarf etmiş. Bulduğum pisliğe inanamazsın. Üstelik şu ana kadar sadece heykele odaklandım." CC koyu gölgeli kuytu köşeleri işaret etti. "O tarafı temizlemeye henüz başlamadım ama kokuya bakılırsa hayvanlar orayı tuvalet olarak kullanmışlar. İğrenç bir şey bu."

Gaea üzgün üzgün kafasını salladı. "Buna William izin vermiş; hatta teşvik etmiş. Meryem Ana heykelinin unutulması ona yetmemiş. Pislensin ve kutsallığı zarar görsün istemiş."

"Ama neden? Adamın derdi ne?"

"William karmaşık bir ruh ve gücün negatif yönlerini kucakladığı zaman bir adama neler olacağının kusursuz bir

örneği. İnsanları korku ve manipülasyonla kontrol ediyor; kendi zayıflıkları keşfedilmesin diye başkalarının zayıflıklarını yem olarak kullanıyor. Bu rahipliği seçmiş bir erkek için özellikle tehlikeli bir yol. Sevgiyi kucaklamak yerine, takipçilerini kurtuluş için korku ve inkâra sığınmaya teşvik ediyor. Aslında çok tutkulu ve bir zamanlar verecek bolca sevgisi olmuş bir adam." Gaea iç geçirdi. "Ama şimdi üzgün ve sapkın biri. Ona acıyorum ve yanında uzun süre kalman gerekmeyeceği için çok rahatladım." Tanrıça, kötü bir alışkanlığı silkeler gibi, saçlarını arkaya attı. "Bu tatsız düşüncelerden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Kendimi Lir'e hazırlamam gerek, ama sanırım önce çalışkan kızıma bu zorlu görevinde biraz yardım etsem iyi olacak."

Tanrıça heykele sokuldu. CC şaşkın şaşkın peşinden gitti. Gaea yeni temizlenmiş Meryem'in önünde durdu.

"Evet. Kendini işe adamış genç mimarın saçlara ekleme yapmak istediğini ama işi veren başrahibin masrafın altından kalkamadığını hatırlıyorum." Bir sır saklar gibi, kendi kendine gülümserken, Gaea'nın sesi duyulmaz olmuştu.

"Bu heykeli yapan adamı tanıyor muydun?" Fikir, CC'nin çok ilgisini çekmişti.

"Tabii ki... Yüz hatlarımı nasıl bu kadar iyi taklit etti sanıyorsun?" Gaea, CC'ye muzip bir gülümsemeyle baktı. "Meryem'in heykeli için ilham bulmak için dua ederken, tesadüfen yoluna çıkmış bir kadın çobanmışım gibi davrandım. Böyle yetenekli bir sanatçının dualarını boşa çıkarmamak benim için zevkti." Tanrıçanın muzip gülümsemesi bütün yüzünü kaplamıştı. "Her zaman sanatın birilerinin cüzdanı tarafından idare edilmemesi gerektiğine inanmışımdır. Sen de bana katılıyor musun, kızım?"

CC sırıtarak kafasını salladı.

"İyi. O zaman, bu heykeltıraşın işini tamamlayayım."

CC tanrıçanın sol elini, avucu yukarı dönük halde açmasını izledi. Sağ elini, CC uçuşan altın tozunu andıran küçük bir kıvılcım hortumunun oluştuğunu görene kadar, avucunun üstünde dolaştırdı. Uçuşan tozlara hitaben *"Sanatçının başladığı işi tamamlayın,"* dedi. *"Her ne dediysem, odur olacak olan."* Sonra küçük helezona hafifçe üfledi ve tozların etrafa saçılmasını sağladı. Altından bir yağmur heykelin üzerine yağdı ve Mary'nin saçlarının üzerine bir masal bulutu gibi yerleşti. Tanecikler sihirle bir süre daha ışıldayıp titreştiler. Sonunda Gaea dilini damağına vurarak bir ses çıkardı.

"Bu kadar parlak olmaz, güzellerim," demesiyle birlikte altın zerreciklerinin toprağa daha yakın ve sade bir tona dönüşmeleri bir oldu.

"Ne kadar güzel!" CC'nin neşeli sesi derhal ciddileşti. "Ama bu Başrahip William'ın daha fazla soru sormasına neden olmaz mı? *"Nasıl oldu da bu heykele silüt yaptınız, Prenses?"* gibi mesela?" CC bu son cümleyi söylerken, rahibin azarlayan sesini taklit etmişti.

Gaea hafifçe güldü. "Hayır, evladım. O zaman bu kutsal heykelin en iyi günlerinde neye benzediğini hatırladığını itiraf etmek zorunda kalır ve bu da, heykelin ihmalini bilerek teşvik ettiğinin kanıtı olur." Kafasını salladı. "Ve bu onun için cevaplanması çok zor pek çok soruyu beraberinde getirir. Caldei'de hâlâ iyi insanlar var. Meryem'in imajının bilerek kirlenmeye terk edilmiş olmasını hazmedemeyecek insanlar. William onları içinde bulundukları gafletten uyandırmak istemez." Kızının elini tuttu. "Ama, yaldızından bahsetmeyecek bile olsa, sonradan eklendiğini bilecek ve sorumlusunun sen olduğunu anlayacaktır. Ona karşı dikkatli ol. Özellikle bu gece ve yarın,

benim başka şeylerle meşgul olup bana ihtiyaç duyman halinde çabucak burada olamayacağım zamanlarda..."

"Dikkatli ola..." Şapele birilerinin girmesiyle CC'nin cümlesi yarıda kesildi.

CC kapıya dönünce, Isabel'in topallayan cüssesini gördü. Tanrıça ansızın kaybolmuştu. CC iç geçirdi ve Isabel yanına yaklaşırken, yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

Isabel çevresine bakındı. "Birisiyle konuşuyormuşsunuz gibi geldi, Prenses."

"Sadece Kutsal Anamıza ne kadar harika göründüğünü söylüyordum."

Yaşlı kadın soran bakışlarını heykele çevirdi. Ve daha ilk anda gözleri fal taşı gibi açılıp yaşlarla doldu. Titreyerek Meryem'e yaklaştı ve CC'yi şaşırtan bir zarafetle önünde diz çöktü.

"Şuna bir bakın hele. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmedim. Kutsal Anamız canlanmış gibi ışıl ışıl parlıyor." Isabel kafasını eğdi ve ellerini önünde birleştirdi. Duası bitince iyice eğildi ve güçlükle ayağa kalktı. Yüzünü CC'ye çevirdi.

"Bunu siz yaptınız. Onu hayata döndürdünüz. Teşekkürler."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Isabel. Hem ayrıca, burası erkeklerle dolu ve kadınların birbirlerine destek olmaları gerek. Sence de öyle değil mi?"

"Evet, Prenses."

Isabel bu hitabı telaffuz ederken, ilk defa gülümsemiş, kelimenin bir formaliteden sevgi sözcüğüne dönüşmesine neden olmuştu. CC samimi gülümsemesinin yaşlı kadının yüzünü nasıl değiştirdiğine inanamıyordu. İlk defa yaşlı kadının hü-

zün maskesinin arkasında daha genç bir Isabel'in saklanmış olduğunu görüyordu.

"Acıkmış olmalısınız, Undine. Bütün gün çalıştınız. Akşam duası yaklaşıyor."

CC zamanın bu kadar hızlı geçmesine şaşırıp kalmıştı. "Bana göre daha öğlen bile olmadı." Kir pas içindeki cüppesine baktı. "Her ne kadar kalıp keşişlerin heykelimizi ilk gördükleri anda verecekleri tepkilere şahit olmak istesem de, duaya uygun bir kılıkta olduğumu sanmıyorum."

CC'nin heykelden bahsederken "bizim" ibaresini kullanması, Isabel'in yüzünde kocaman bir gülümsemenin belirmesine neden olmuştu. Yaşlı kadının bariz neşesi, CC'yi de mutlu etmişti.

"Bu tozlu cüppeyi yenisiyle değiştirelim," dedi Isabel.

"Temiz kıyafetler, kulağa çok hoş geliyor doğrusu," dedi CC.

Kovadaki kirli suyu dışarıya boşalttıktan sonra Isabelle birlikte bahçede yürürken CC'nin yenileme çalışmasında ihtiyaç duyacağı temizlik malzemelerini konuştular.

Patikada farklı bir yola sapmışlardı. CC bahçenin bu kısmını hiç hatırlamıyordu. Burada çiçekler yoktu ve patikanın iki tarafında yan yana, sıra sıra bitkiler vardı. CC yeşilliklere yakından bakmak için duraksadı.

Sevinçli bir iç çekişle "Ah!" dedi. "Otlar! Isabel şunlara bir bak!" Sıraların arasında parmak uçlarında ilerledi ve eğilip elini en yakındaki bitkiye sürttü. Mis kokusunu içine çekti. "Nane." Bakışları diğer bitki öbeklerine kaydı. "Ve fesleğen, kişniş ve maydanoz." Güldü. "Hayır, maydanoz ve kişniş demek istedim. İkisini karıştırmak o kadar kolay ki." Ona bariz bir şaşkınlıkla bakan Isabel'e gülümsedi.

"Otlar hakkında bilgilisiniz."

CC kafasını salladı. "İstediğim kadar değil ama hep bir şeyler yetiştiririm. Toprağı kazmaya ve çayıma kattığım nanenin tadında payımın olmasına bayılırım. Aslında..." Yaşlı kadını gücendirmemek için kelimeleri dikkatle seçerek, "Şu muhteşem güvecine nane katmayı hiç düşündün mü?" diye sordu. "Bana sorarsan, koyun etiyle müthiş uyum sağlar."

Yaşlı kadın bir baykuşunkini andıran gözlerini kırpıştırdı.

CC Isabel'in sessizliğinden endişelenerek, "Seni gücendirmek istemedim," dedi. "Güvecin bu haliyle de bugüne kadar tattığım en lezzetli şey."

"Beni gücendirmediniz. Şaşırttınız. Sizinle ilgili yargılarımda yanıldığımı düşünüyorum, Undine ve yanıldığım zaman hatalarımı düzeltmekten çekinmem. Sizden beni affetmenizi istemek zorundayım."

"Affedilecek bir şey yok." CC'nin gülümsemesi yaşlı kadının sözlerinden duyduğu memnuniyeti yansıtıyordu. "Beni tanımıyordun. Ben de seni tanımıyordum. Buna sadece basit bir yanlış anlaşılma diyelim."

Yaşlı kadın, "Bir yanlış anlaşılma," diye tekrar etti. "Bu hoşuma gitti. Ayrıca güvecime nane katma fikrini de beğendim. Biraz toplasak mı?"

"Birlikte," dedi CC gülümseyerek.

"Evet. Birlikte." Isabel de gülümseyerek karşılık verdi ve iki kadın hoş kokulu otların yapraklarından koparmaya başladılar.

Isabel'in önlüğü naneyle dolmuştu. Mutfağa girdiklerinde kişnişin farklı kullanımları hakkında konuşup gülüşüyorlardı. Diğer üç kadın başlarını kaldırdı. Şaşkınlıkları yaşlı yüzlerine yansımıştı.

Isabel naneleri en yakındaki tezgâha boşalttı. Topuzun-

dan çıkan birkaç gümüş saç tutamı, yüzünün etrafına yabani buklelerle düşmüşlerdi. Saçlarını kulaklarının arkasına itip sırıtırken, CC'ye küçük bir kızı anımsattı.

"Undine bana akşam güveci için müthiş bir fikir verdi," dedi diğer kadınlara. "Prenses otların nasıl kullanılması gerektiği konusunda bir hayli bilgili."

"Ben olsam bilgili kelimesini kullanmazdım. Ben bitkilerle oynamayı seviyorum sadece ve kendi yemeklerimde kullanmaya da bayılıyorum." Isabel'in bu beklenmedik övgüsü CC'yi hazırlıksız yakalamıştı.

"Otlardan anlayan bilgili bir kadın." Kambur kadın ağır ağır konuşmuştu.

CC yaşlı kadına gülümsedi. "Ellerimle çalışmayı seviyorum. Bir işi tamamladığımı bilmek hoşuma gidiyor, hele işimi hakkıyla yapmışsam."

"Ah, Kutsal Anamızı görmelisiniz!" dedi Isabel coşkulu bir sesle. "Bir mucize!"

"Mucize falan değil," dedi kadınlardan çolak olan. "Prensesin Kutsal Meryem'in üstündeki bütün pisliği kendi üstüne aldığı ortada." Ve kendi şakası karşısında neşeli bir kahkaha koyuverdi.

Diğer kadınlar CC'nin alınıp alınmadığını anlamaya çalışırken sessiz kalmışlardı.

CC ciddi bir sesle, "Ben yine de mucizeden sayılabileceğini düşünüyorum," dedi. "Bir prensesin bu kadar kirlenmesi için başka bir neden düşünebiliyor musunuz? Yani demek istediğim cidden çok sakar değilse ve beyaz atlı prensi onu altın şatosuna kaçırmak için atının arkasına atarken kendini yerde buluvermemişse..." CC nane lekeli elini kir pas içindeki alnına yerleştirip bayılan bir prensesi taklit etti.

Isabel kıkırdadı. "Prenses bence bayılma kısmını çok ça-

lışmanız gerek. Bence pek..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışır gibiydi.

"İnandırıcı değildi." Yüzünün tek tarafı sarkık olan kadın, kelimeleri yutarak konuşmuştu.

"İnandırıcı değil ha!" CC elini kalbinin üstüne bastırıp alınmış gibi yaptı. "Beni yaraladınız!"

"Ah, yapmayın," dedi çolak kadın. "Siz kolayca yaralanacak biri değilsiniz."

CC gülümsedi. "Belki siz dördünüz, bana inandırıcı bir bayılmanın nasıl olacağını göstermek istersiniz."

Dört çift ışıltılı göz önce ona sonra birbirlerine baktılar. Kahkahalar ve iç çekişler arasında, kadınların her birinin mutfağın orta yerinde sendeleyerek, kendi inandırıcı bayılma taklitlerine girişmeleriyle, ortalık bayram yerine döndü.

CC en son ne zaman bu kadar çok güldüğünü hatırlamıyordu. Karnının yan tarafını tutarak ve durmaları için kadınlara yalvararak kendini bir sandalyeye attığı anda, Rahip Peter'ın mutfağa daldığını gördü.

Adam, "Bu odada neler oluyor?" diye bağırdı ve CC'yi fark edince, olduğu yerde durdu.

Kadınlar derhal toparlandılar. CC gözlerinde parlayan korkuyu hemen fark etmişti. Derhal ayağa fırladı ve keşişe küstah ve hükmedici olduğunu umduğu bir ses tonuyla, "Siz Rahip Peter'sınız, değil mi?" diye sordu.

Keşiş başını salladı. "Evet, Prenses."

"Kılığımın haline bakarsanız, bütün günü Meryem Ana'nın heykelini temizleyerek geçirdiğimi anlarsınız. Bu çok yorucu ve insanı geren bir iş ve biraz rahatlamaya ihtiyacım var. Kutsal Kardeşlerimizin hiçbirim rahatsız etmem istemediğim için, Isabel'i aramaya geldim. Ona ve bu hizmetkârlara beni eğlendirmelerini emrettim." Elini donup kalmış kadın-

ların üstünde dolaştırdı. "Ve şimdi eğlencem sona erdi." Allak bullak haldeki keşişe zarif bir gülümsemeyle baktı. "Beni kontrol etmeye geldiğiniz için teşekkür ederim. Lütfen başrahibe bu akşamki ayini kaçıracağım için çok üzgün olduğumu söyleyin. Gördüğünüz gibi kılığım ayine hiç müsait değil." Ve adama artık gitmesi gerektiği mesajını verir gibi arkasını döndü.

Keşiş, "Evet, Prenses," dedi ve hızla odadan çıktı.

CC adamın gittiğinden emin olunca, "Bu keşişler hiç eğlenmiyorlar, değil mi?" diye sordu.

Kadınlar yavaş yavaş kendilerine gelmeye başlamışlardı.

"Ama bu bizim de eğlenmeyeceğimiz anlamına gelmez," dedi CC. Kadınlar ona şüpheci bakışlar attılar.

"Başrahip William neşenin günah olduğunu söylüyor." Bunu söylerken, Isabel'in sesinde, daha önceleri başrahibin öğretilerini tekrar ederken takındığı kibirden eser yoktu. Bu defa yorgun ve üzgündü.

"Ya İsa'nın söyledikleri?" CC'nin bu sorusu karşısında dört çift göz dikkat kesilmişti. *"Çocukları bana getirin,"* dememiş mi? Çocuklar, hele küçük çocuklar güler, oynar ve sürekli eğlenirler. Mutluluk büyük bir günah olsa, İsa *"Küçük çocukların çenelerini kapatın, yoksa onları bir güzel patlaklar ve cennette bol bol baskı yaparım,"* derdi. Değil mi?"

Çolak kadın, "Çok doğru bir noktaya değindin, Undine," dedi.

Undine, "Senin adın ne?" diye sordu.

Kadın iri, sarı dişlerini ortaya döken neşeli bir gülümsemeyle "Lynelle," dedi.

"Ya senin?" CC yüzü kısmen felçli kadına dönmüştü.

"Bronwyn," dedi kadın.

Kambur olan kendiliğinden, "Benim adım da Gwenyth," dedi.

"Bayanlar, sizinle tanışmak büyük onur. Ben de Adından Başka Bir Şey Hatırlayamayan Prenses Undine." CC İngiltere kraliçesini taklit ederek konuşmuştu. Seyircileri birer kahkaha koyuverdiler. CC bir baş balerin edasıyla yere kadar eğildi. Ayağı cüppesinin eteğine dolanınca, düşmekten Isabel'in yardımıyla son anda kurtuldu.

"Belki de bu cüppeden kurtulmanıza yardım etme zamanım geldi."

CC gülümsedi. "Kraliçelere layık bir şey giymem için mi?"

"Tabii ki." Isabel de CC'nin kraliyet tavrını taklit etmişti. "Önden buyurun, Leydim."

İkisi de onları gülerek uğurlayan tebaalarını selamlayarak, mutfaktan geri geri çıktılar.

"Banyo yapmam gibi bir olasılık var mı?"

Isabel, CC'nin elini sıvazladı. "Odanıza gidin. Ben küveti getiririm. Siz içinde ayakta durursanız ben size su dökerim."

"Peki çıplak olabilir miyim?"

Isabel gülümsemesini bastırmak için boşa uğraşarak, "Israr ediyorsanız," dedi.

"Ediyorum," dedi CC kararlı bir sesle.

Yaşlı kadın, "Ben de banyomu üzerimde içliğimle yapmıyorum," diye itiraf etti.

"Biliyordum!"

Isabel bol çizgili yüzünü şaşkınlıkla kırıştırdı. "Nereden biliyorsunuz?"

CC, kadını koklar gibi yaptı. "Hiç kötü kokmuyorsun."

Yaşlı kadının gülüşü küveti almak için CC'nin yanından ayrılmasından sonra uzun süre koridorda yankılanmaya devam etti.

Bölüm On Sekiz

Isabel nihayet elbisesinin dış katının son düğümlerini de atarken, CC'nin midesinden bir hanımefendiye hiç yakışmayacak bir gurultu yükseldi.

Isabel gülerek, "Yemek yemeyi unuttunuz, değil mi?" diye sordu.

"Lütfen o müthiş güvecinden kaldığını söyle."

"Sizin için evet. Ne de olsa, nane eklemeyi akıl eden sizdiniz."

"İyi olmuş mu?"

"Harikaydı. Sanırım Browyn o kadar etkilendi ki sizin için muhteşem ekmeğinden bir somun sakladı."

CC koridor boyunca ilerlerken, "Kulağa harika geliyor," dedi. "Sence keşişler hâlâ akşam ayininde midirler? Gerçekten çok yorgunum. Ne başrahiple, ne Andras'la konuşacak takatim yok." Bütün günü temizlikle ve ovalamakla geçirmenin fiziksel yorgunluğu, denize duyduğu hiç dinmeyen hasretle birleşince, CC iyiden iyiye bitap düşmüştü. Ve en son ihtiyaç duyacağı şey, başrahiple ağız münakaşasına girmek ya da Andras'ın flört girişimlerini geri püskürtmekti."

CC, Isabel'in bakışlarını üzerinde hissediyordu. Yaşlı ka-

dm bilge bir sesle "Başrahiple birbirinizden hiç hoşlanmadığınız ortada. Ki bu benim için sürpriz olmadı. Başrahip William güzellikten hoşlanmaz ve siz güzelliğin hayata geçmiş halisiniz. Ben bile dış görüntünüz yüzünden sizi acımasızca yargıladım."

CC bir şey diyecek oldu ama Isabel sözünün kesilmesini istemediği için kafasını sallayıp onu susturdu. "Hayır, lütfen beni hoş görecek bahane bulmayın. Aptallık yaptığımı ayırt edecek yaştayım. Bu sizin başrahip için olumsuz duygular beslemenizi izah ediyor ama Sör Andras'ın ilgisinden neden hoşlanmadığınızı anlamakta güçlük çekiyorum. Başlangıçta varlığından keyif alır gibiydiniz ama ikinizi yakından izliyorum. Son zamanlarda, onun yanındayken ya sıkkın ya da aklınız başka bir yerdeymiş gibi dalgın oluyorsunuz."

"Bu kadar belli ettiğimi bilmiyordum."

"Sadece çok yorgun olduğunuz zamanlarda," dedi Isabel gülümseyerek. "Ve belki de sadece başka bir kadın anlayabilir."

Avlu boyunca yürümeye başladılar. CC, Isabel'e gerçeğin ne kadarını itiraf etmesi gerektiğini bilemeyerek alt dudağını ısırıyordu. Sessiz kuyuya baktı ama sıradan bir taş yığınından farkı yoktu. Neyse ki en azından kuyu hakkında bir şey sormuyor, diye düşündü.

"Fazla özel bir soru sorduysam, lütfen beni affedin, Undine."

"Hayır," dedi CC. "Sormanızın bir sakıncası yok. Ben sadece verebileceğim en iyi cevabı bulmaya çalışıyorum." İç geçirdi ve tercihini gerçekten yana kullanmaya karar verdi. En azından gerçeğin anlatabileceği kadarını anlatacaktı. Yalancılardan iyi dost olmazdı ve CC bu yaşlı kadınla arkadaş olmayı çok istiyordu. "Haklısın. Önce onu önemseyebileceğimi

sandım; hatta belki de sevebileceğimi. İyi birine benziyordu ve kesinlikle yeterince yakışıklıydı."

Isabel hemfikir olduğunu gösteren bir ses çıkarıp kafasını salladı.

"Ama birlikte zaman geçirdikçe, onu daha iyi taramaya başladım ve benim için doğru erkek olmadığını anladım. Korkunç biri olduğunu falan söylemiyorum. Hatta bu aslında onun kabahati bile değil. Gerçek şu ki biz birbirimize uygun değiliz." CC kafasını Isabel'e doğru eğdi ve fısıldayarak, "Ve bu sabah, başrahiple benim hakkında konuşmalarına kulak misafiri oldum. Benimle evlensin mi evlenmesin mi, onu tartışıyorlardı ve daha çok damızlık bir kısrak ya da mülk satın almaktan bahseder gibiydiler.

Isabel kaşlarını kaldırdı. "Ve bu sizi şaşırttı mı, Undine?"

"Tam olarak değil." CC iç geçirdi. "Ama beni malı olarak gören bir adamla asla evlenmem."

Isabel gözlerini kırpıştırdı. "Çok uzak bir ülkeden geliyor olmalısınız."

"Emin olduğumuz tek şey bu," dedi CC kesin bir sesle. "Ve emin olduğum bir şey daha var: Bütün erkekler kadınları mal olarak görmüyor. Bazıları kibar ve saygılılar, bizleri hayat arkadaşları olarak görüyorlar." Dylan'ı düşünürken CC'nin sesi yumuşayıvermişti.

"Yani bir başkasını mı seviyorsunuz?" Yaşlı kadının gözleri parlamıştı. CC kendini gülümsemekten alamadı.

"Fahişe!" Bu tıslama sohbetlerim bir bıçak gibi kesmişti.

İki kadın iç geçirerek hızla arkalarına dönünce, Andras'ı gördüler. Şövalyenin gözleri iri iri açılmış, yüzü hayalet misali bembeyaz olmuştu. Sarı saçları darmadağınıktı ve gözlerinde tehlikeli, gümüşi bir ışık parlıyordu.

"Fahişe!" diye tısladı. *"Bizi kandırdığını sanma sakın. Ger-*

çekte ne olduğunu çok iyi biliyoruz. Saf olmadığını da! Sen fahişelik ettin ve ihanetinin bedelini ödeyeceksin!"

CC bu sözlerin neden olduğu ürküntüyle ürperdi. Sözcükler Andras'ın ağzından bambaşka bir yankıyla dökülüyordu. Biz mi? Kimden bahsediyordu? Gözlerini kuyuya çevirirken CC'nin beyninde bin bir düşünce dans ediyordu. Kuyunun üstünde, güneşin altında pişmiş asfalt bir yoldaki buharlara benzeyen karanlık dalgalar salınıyordu.

CC, Isabel'e telaşla, "Git yardım getir," diye fısıldadı.

"Hayır! Sizi bırakmayacağım," diye fısıldadı Isabel. Sonra şövalyeyi kışkışlar gibi bir hareket yaptı ve öfkeli bir büyükannenin kendinden emin, keskin sesiyle, "Haydi, Sör Andras, Prenses'i rahat bırakın. Aranızda bir yanlış anlaşılma olmuşsa bile, bunu çözmenin başka yolları var. Başrahibin centilmenliğe sığmayan bu sözlerinizi onaylayacağım hiç sanmıyorum."

Şövalye, Isabel'e gözlerini kısarak baktı. *"Evet, aramızda bir yanlış anlaşılma oldu."* Bir yılanı andıran bakışlarını CC'ye çevirdi. *"Ancak birleşmemiz halinde giderilebilecek bir yanlış anlaşılma. Hakkım olanı mutlaka elde edeceğimi"*

Andras, CC'ye hareket etme fırsatı bırakmadan öne doğru atıldı ve bileğine sımsıkı yapıştı.

Ve daha ilk dokunduğu anda kehribar kolyeden bir sıcaklık yayılmaya başladı. CC kolyenin gücünün harekete geçtiğini hissedebiliyordu.

"Bu aptalca oyuna bir son ver." Aslında şövalyenin bedenine ait olmayan ses CC'nin kulağının dibinde sıcacık bir nefesle fısıldıyordu. *"Sonucu değiştiremezsin. Benim olacaksın."*

CC gümüş grisi gözlere baktı ve doğrudan Andras'ın bedenini ele geçiren ruha hitaben, "Asla!" dedi. "Asla senin olmayacağım, Sarpedon." CC, tanrıçanın göğüslerinin arasın-

daki taşta yanan gücüne konsantre olmuştu. Bu gücü bir gelgit akıntısı kadar net hissedebiliyordu. Akıcı bir güçtü ve CC o gücü kullanması gerektiğini biliyordu. Seri bir hareketle, tılsımın gücünü bütün bedenine yaydı ve şövalyenin yanağına bir darbe indirdi.

Tanrıçanın kudreti onu CC'den uzağa savururken, Andras'tan bir çığlık yükseldi. Dizlerinin üstüne düştü. CC durduğu yerden, koyu, isli dumanların kuyunun içine çekildiğini görebiliyordu.

Şövalyenin kırık dökük nefesi dışında avlu tamamen sessizdi. CC, savurduğu yumruk bütün gücünü çekip almış gibi, kendini bitap hissediyordu. Arkaya doğru sendeleyince, Isabel ona destek olmak için yanına koştu.

"Evlat! Neler oluyor?"

Başrahip kırmızı cüppesini bir bayrak gibi savurarak avluya koşmuştu. Arkasında, kafası karışmış beyaz fareleri andıran birkaç keşiş vardı. Rahip aradaki mesafeyi hızla kapattı ve Andras'ın ayağa kalkmasına yardım etti.

"Başrahip William, Şövalye..." Isabel titrek bir sesle açıklamaya girişmişti ama CC onu hemen susturdu.

"Bayılmış olmalı," derken sessiz kalması için elini sıkıyordu. "Akşam yemeğine giderken Isabel bana eşlik ediyordu. Andras'ı avluda hareketsiz yatarken bulduk. Bizim için de büyük bir şok oldu."

"Evet," dedi Isabel. "Hemen yardım çağırmaya gitmem gerekirdi ama Prenses öylesine allak bullak olmuştu ki onu bırakmaya gönlüm razı gelmedi."

CC yaşlı kadına minnetle baktı.

"Sonra Andras hareket etmeye başladı ve sizler de o anda geldiniz."

Bütün dikkatler şövalyeye çevrilmişti. Gözlerindeki ışık

tamamen kaybolmuş, yüz hatları normale dönmüştü. Allak bullak haldeydi. Ter içinde kalan saçları kafasına yapışmış, tuniğinde koyu renk halkalar oluşmuştu.

"Undine'nin sesini duyduğumu hatırlıyorum." Zihnindeki karmaşayı bertaraf etmek ister gibi kafasını sallıyordu. "Ve tılsım. Tılsımı hatırlıyorum." Titrek ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Sonrasında, sizin sesinizi duyduğum ana dek, hiçbir şey hatırlamıyorum, Peder."

"Korkma, oğlum. Zihnini bulutlandıran şeyin ne olduğunu öğreneceğiz." Sesi nazik ve babacandı. "Etkisi benim varlığımla kaybolup gittiğine göre, seni etkileyen şey Tanrı'nın ışığından kaçan karanlık bir şey olmalı."

Rahip konuşurken şövalyeye bakmıyor, aksine CC'yi inceliyordu. CC adamın bakışlarının boynundaki zincirin ucunda sallanan kehribar kolyeyle buluştuğu anı bire bir hissetmişti. Taş, akşam ışığında her zamankinden koyu renk duruyordu. CC otomatik olarak tılsıma dokundu. Oradan yayılmaya devam eden ısı iyi gelmişti. Başrahip ona sokuldu ve kolyeye gözlerini kısarak baktı.

"Bu günahkâr muska da neyin nesi?" CC'yle konuşurken bakışlarında sıcaklıktan eser kalmamıştı. "Çıkarın ve bana verin. Yakından görmek istiyorum."

CC kafasını salladı. "Bu günahkâr bir muska falan değil. Boynumdan çıkaramam. Annemin hediyesi."

Rahip gözlerini iki ince çizgiye dönüşecek kadar kısmıştı. "Demek şimdi annenizi de hatırladınız?"

"Sevgisini ve hediyesini hatırlıyorum," dedi CC savunmaya geçerek.

"Hediyeyi yakından incelemek istiyorum," derken rahibin sesi bir tıslamadan farksızdı.

Rahip ağır çekimde ona yaklaşırken, CC'nin tek düşüne-

bildiği tılsımın rahibi yakacak olduğuydu. Negatif enerjiyi CC'den uzak tutmayı hep başarmıştı ve rahip de başlı başına bir negatif enerji topuydu. Küçük domuz gözlerini CC'ye sabitlemişti. Genç kadının nefesinin hızlandığını hissediyordu.

İşte bu, diye düşündü. Ve Lynelle, Bronwyn ve Gwenyth'e gurur verecek bir iç çekişle, dramatik bir şekilde bayılıverdi.

Neyse ki Isabel'in güçlü kolları onu son anda yakaladılar ve iki kadın birlikte yere çöktüler. Isabel onu küçük bir çocuğu sallar gibi kucağında sallarken, CC öylece yatıyordu. Derin nefesler alarak gözlerini kırpıştırdı ve bilinci tam olarak yerinde değilmiş gibi görünmeye çalıştı.

Isabel, "Zavallıcık!" dedi. "Bugün neredeyse hiçbir şey yemedi. Çocuk şafak vaktinden beri Kutsal Meryem'in heykelini temizlemeye çalışıyor." CC gözünün ucuyla keşişlerin bazılarının, heykelin bahsinin geçmesiyle, hürmetle haç çıkardıklarını gördü. "İşte!" Isabel kehribar kolyeyi avucunun içine alıp sımsıkı tuttu. "Yakmıyor işte. Sevgi dolu bir annenin armağanı. Sör Andras talihsiz bir sinir nöbeti geçirdi. İyi şövalye kendinde değil. Tıpkı prensesin benim yardımıma ihtiyaç duyması gibi, onun da sizin yardımınıza ihtiyacı var." Isabel, başrahibi şaşkın bir sessizliğe gömecek bir sertlikle konuşuyordu.

"Ah, Isabel," dedi CC iç geçirerek. "O kadar halsizim ki. Ne oldu bana böyle?"

Isabel, CC'nin saçlarını düzeltti. "Şşşt, kuzucuk, her şey yolunda. Bir şeyler yiyince hemen toparlanırsınız."

Yaşlı kadın güçlükle ayağa kalkarken CC'ye de yardım etti. "Şimdi sizden bizi affetmenizi rica ediyorum, Başrahip. Prensesle ilgilenecek ve odasına çekilmesine yardım edeceğim."

Isabel tek kolunu CC'nin beline doladı ve topallayarak

yemek odasına doğru yürümeye başladı. Sessiz keşişler deniz, iki yana açılıp onlara yol verdi.

"Sör Andras'ın geçirdiği nöbete neyin neden olduğundan tam olarak emin olana kadar, kardeşlerimizden birini Prenses'in kapısına yerleştireceğim. Böylece ona *zarar* gelmesine mani oluruz." Sesinin kamçı etkisi, iki kadının duraksamasına neden olmuştu.

CC, Isabel'e sımsıkı tutunarak yüzünü rahibe çevirdi. Başrahip, şövalyenin yanına geçmişti ve elini Andras'ın omzuna yerleştirmişti.

"Güvenliğim için endişelendiğiniz için teşekkür ederim," dedi CC. Sesinin cılız ve titrek çıkmasına özen göstermişti.

"Ben kaybedilen her şey için endişe..." İki kadın avludan ayrılırken, rahibin cümlesinin sonu duyulmaz oldu.

Koridora girince CC, Isabel'e, "Yemeğimi yemek salonunda yemek istemiyorum," diye fısıldadı. Isabel anlayışlı bir tavırla başını salladı ve onu mutfağın hizmetkârlara ayrılmış girişine götürdü.

Onları ilk fark eden Lynelle oldu. Mutlu ifadesi yerini kısa sürede endişeye bırakmıştı.

Isabel tatsız bir sesle, "Sör Andras saldırdı," derken CC'yi ortadaki tezgâhın hemen yanında duran kaba oymalı tabureye oturttu. "Bir şeyler yiyip içmeye ihtiyacı var."

Dört kadın iyi yağlanmış bir makine gibi harekete geçtiler ve kısa süre içinde, CC'nin masası mis gibi nane kokulu güveç, bir fincan bitki çayı ve şarap kadehiyle donatıldı.

Bronwyn, diğer kadınlarla birlikte CC'nin başında dikilirken, dili dolanarak, "Çayın hepsini için," dedi. "Papatya ve kuşburnu. Midendeki rahatsızlığı giderir."

Lynelle aksi sesiyle, "Şarabı da bitirin," dedi. "Başka her şeyi yoluna koyar."

CC yaşlı kadınlarla cılız bir gülümsemeyle baktı.

Isabel'in tabağını yeniden güveçle doldurmasına itiraz etmedi. Isabel dumanı tüten kaseyi önüne bırakırken, "Anlatacak kadar toparlandınız mı?" diye sordu.

Diğer kadınlar yaptıkları işlere ara verip dikkatlerini CC'ye çevirdiler. CC kafasını salladı.

"Şövalye kendisinde değildi, değil mi?"

"Hayır, değildi," dedi CC, doğrudan Isabel'in gözlerine bakarak.

Isabel, "Ruhu zapt edilmiş gibiydi," dedi.

CC yaşlı kadınların şaşkın iç çekişlerini duydu ama bakışlarını Isabel'den ayırmadı.

"Evet. Andras'ın ruhu, Sarpedon adında bir yaratık tarafından zapt edilmişti. Şövalye beni kıyıda bulduğunda, ondan kaçıyordum."

Isabel başını salladı. "Biliyordum. Şövalyedeki değişimi ve sizin ona farklı bir isimle hitap ettiğinizi fark ettim." Yaşlı kadın bir sonraki sorusuna geçmeden önce derin bir nefes aldı. "Rahibin kolyenize dokunmasını istemediniz. Neden?"

Oda sessizliğe gömülmüştü.

"Çünkü dokunduğu zaman ne hissedeceğini bilmiyordum. Sen ne hissettin?"

Isabel basitçe, "Sıcaklık," dedi.

CC kafasını salladı. "Çünkü kötülüğümü düşünmüyorsun. Sarpedon kötülüğümü istiyordu ve o kolye beni koruyor. Rahibin de kötülüğümü istediğini düşünüyorum. Dokunduğu zaman ne olacağını bilemedim."

Isabel, "Siz bir cadı mısınız yoksa?" diye sordu.

CC kadının gözlerinin içine bakmaya devam ederek, "Hayır, değilim," dedi.

"Ama bunu nereden biliyorsunuz?" Gwenyth nefesi ke-

silmiş gibi konuşuyordu. "Geçmişinizi hatırlamıyorsunuz bile."

"Geçmişim hakkında size şu anda itiraf edemeyeceğim kadar çok şey hatırlıyorum ve bunun için üzgünüm. Ama sizi temin ederim ki ben bir cadı değilim." CC konuşurken, kadınların yüzlerine tek tek bakıyordu. "Ama kadınların sihirli olduklarına inanıyorum. Karanlık ve günahkâr bir şeyden bahsetmiyorum. Ben sadece içimizde özel bir şeyin olduğunu söylüyorum. Bizi kadın yapan şey. Buna sahip olmak için genç, güzel ya da prenses olmak gerektiğine inanmıyorum. Sadece dişi olmanız ve iç sesinizi dinlemeye ve inanmaya istekli olmanız gerek."

CC yemeğini yerken, bir süre için derin bir sessizlik oldu. Ama bu gergin değil, düşünce yüklü bir sessizlikti.

CC sonunda gülümseyerek, "Bana bu öğleden sonra öğrettiklerinizi bu kadar kısa süre içinde uygulamaya koyacağımı hiç tahmin etmiyordum," dedi.

Isabel kafasını arkaya atıp gülmeye başlayana kadar, kadınların hepsi ne demek istediğini anlamayan gözlerle şaşkın şaşkın baktılar.

Isabel neşeli bir sesle, "Rol yaptınız! Bayılmanız sadece bir numaraydı," derken yanındaki diğer kadınları dürtüyordu. "Prensesimizi görmeliydiniz. Kapanan narin bir çiçek gibi, kollarımın arasına yığılıverdi." Isabel, CC'nin bayılmasını taklit ederken, diğer kadınlar gülmekten ölüyorlardı.

Lynelle, "Büyük ihtimalle benimki kadar inandırıcı olmamıştır," derken CC'ye göz kırptı ve şarap kadehini tazeledi.

CC şarabının sonunu bitirirken, içinde her dakika biraz daha güçlenen acısını biraz olsun yatıştırabildiği için minnettardı.

Şimdi artık ne iş ne de sohbet dikkatini dağıtmaya yeti-

yordu. Denize duyduğu özlem içini dağlıyor, Dylan'a duyduğu hasretle birleşip çoğalırken, neredeyse acıyla kıvranmasına neden oluyordu. Kendi kendine, yarın akşam, diye hatırlattı. Belki de o zaman, bir daha ne denizi ne de Dylan'ı bırakmak zorunda kalacaktı.

"Çok yorgunsunuz, Undine. Haydi, gelin sizi odanıza götüreyim," dedi Isabel nazik bir sesle.

"Teşekkürler, hanımlar. Hepinize minnettarım. Yemek çok lezzetliydi. Neredeyse varlığınız kadar keyifliydi. Ve ayrıca bana güvendiğiniz için de çok teşekkür ederim."

CC ve Isabel mutfaktan çıkarken, yaşlı kadınlar koro halinde, "İyi uyuyun," dediler.

CC yemek salonunun ortasında duraksadı. "Avludan geçmek istemiyorum. Diğer yoldan gidebilir miyiz?"

"Tabii ki." Isabel hemen yön değiştirip CC'nin o sabah kullandığı, odanın diğer ucunda kalan kapıya yürüdü.

Yaşlı kadın alçak sesle, "Yaratığın ruhu kuyudan geliyor değil mi?" diye sordu.

CC ona yan gözle baktı ve kafasını salladı. "Manastıra girmek için kuyuyu kullanıyor."

Isabel ona keskin bir bakış attı. "Bu şey size zarar verebilir mi?"

CC kafasını salladı. "Doğrudan değil. Ama tıpkı bu akşam olduğu gibi, türlü dert çıkarabilir. Başrahip ya da Sör Andras olup bitenleri fark ettikleri zaman olacaklar konusunda endişeliyim." CC, Isabel'e döndü ve bir deri bir kemik kalmış ellerini tuttu. "Beni başrahibe ele vermediğin için teşekkür ederim."

Isabel anaç bir gülümsemeyle, "Sizin de dediğiniz gibi, kadınlar birbirlerine arka çıkmalılar," dedi.

"Ve biz gerçekten birbirimize arka çıktık."

İki kadın, kadınsı bir gülümseme paylaştılar. Loş holde, birbirlerine kenetledikleri ellerini sallayarak yürüdüler.

"O kötü ruhun size zarar veremeyeceğini duymak beni rahatlattı. Ama tabi eğer..." Isabel cümlesini tamamlamadan durdu.

"Hayır. Senş ya da diğer kadınları ele geçirebileceğini de sanmıyorum." CC kafasını yana eğdi ve sırıtarak baktı. "Tabii eğer, aranızda vücuduma gizli bir şehvet besleyeniniz yoksa..."

Isabel bir kahkaha koyuverdi. Cevap verebilmesi için aradan birkaç dakika geçmesi gerekti. "Sizin için o tür arzular beslemediğimizi söylersem diğerlerinin adına da yanılmış olmam sanıyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Isabel bir homurtu çıkarınca, CC güldü.

Bir süre daha yürüdükten sonra CC, "Manastırda bir süre daha kalmam gerek," dedi.

Isabel ona anlayış dolu bir bakış attı. "Burada güvendesiniz."

"Evet ve ailem de bana yardım ediyor."

"Ve Kutsal Meryem," dedi Isabel kendinden emin bir sesle.

CC kadının elini sıktı. "Evet, Yüce Anamız bana yardım ediyor."

Köşeyi döndüler. CC'nin kapısının yanında, ufak tefek şişmanca bir keşiş diz çökmüş bekliyordu. Derin bir duaya dalmış gibi bir hali vardı.

Isabel, "Korumanız," diye fısıldadı.

"Daha çok bir gardiyana benziyor," dedi CC fısıltıyla.

Yerde iki büklüm bekleyen keşişi yok sayarak CC'nin odasına girerken, iki kadın birbirlerine baktılar.

Bölüm On Dokuz

CC kendi kendisiyle mücadele ediyordu. Penceresinden aşağı inmek, patikayı koşarak aşıp kendini denizin kollarına bırakmak için can atıyordu. Dylan'ı özlemişti ve tabii onun için endişeliydi de. Onu beklediğini biliyordu. Tıpkı Sarpedon'un onu ele geçirmek için fırsat kolladığını bildiği gibi...

Sarpedon'un ışık saçan gözlerini ve bileğini kavrayışını hatırladığı zaman teni karıncalanıyordu. Gaea ona denizerkeğinin ruhundan korkmamasını söylemişti, ama Andras'ın biz diye konuşması ürkütücüydü. *Saf olmadığını biliyoruz*, demişti. Yoksa Sarpedon'un Dylan'a âşık olduğunu bildiğini mi anlatmak istemişti? Yoksa Andras'la hayali bir ilişkiden mi bahsetmişti? Sarpedon, şövalyeyi hâkimiyetine aldığı zamanlarda ruhunu da ele geçiriyorsa Andras ve Undine'nin sevgili olmadıklarını bilirdi. Ve bu da biz hitabına tehlikeli bir anlam yüklüyordu. Büyük ihtimalle Dylan'dan haberi vardı. Bu durumda CC'nin ona gitmesi, genç adamı tehlikeye sokmaz mıydı?

Ve tabii ki bir de başrahip meselesi vardı. Avludaki olayın öncesinde, Undine'nin bir Viking cadısı olduğuna inanmıştı. Ve son olaylar, bu inancını güçlendirmekten başka bir işe

yaramamıştı. Bu durum CC'yi fena halde huzursuz ediyordu doğrusu.

Daracık yatağında bir o yana bir bu yana dönüp dururken, umutsuzca Gaea'yı çağırmak istiyor ama bunu yapamayacağını biliyordu. Gaea, Lir'le meşguldü ve CC onu, sadece kendi işine yarayacak bir dizi soru yöneltmek için rahatsız edemezdi. İç geçirdi. Dylan'a ihtiyacı vardı. Güçlü kollarının, Sarpedon'un şehvetinin zehrini yıkamasına ve denizden ayrı kalışının sancısını gidermesine ihtiyacı vardı, ama bu akşam odasında kalıp, uyumaya çalışmakla teselli bulmak zorundaydı. Gözlerini yumdu. Dylan'ı daha önce rüyasında görmüştü. Ve kim bilir belki bu gece yine görürdü.

Dylan kıyı boyunca bir ileri, bir geri gidip gelirken huzursuzdu. Christine'in ihtiyacını, o akşamın erken saatlerinde korkusunu -Sarpedon'un neden olduğuna hiç şüphe duymadığı korkusunu- hissettiği kadar net hissedebiliyordu. Denizerkeği onu manastırda bulmuş ve yanına yaklaşmanın bir yolunu keşfetmiş olsa gerekti. Çenesi kasıldı. CC'nin Sarpedon'un saldırısını geri püskürtmek için tanrıçanın gücüne sığındığı anı bire bir yaşamıştı. Ah bir de orada, yanında olabilseydi!

Öfkesi çevresini saran suların kaynayıp köpürmesine yol açınca, büyük melek balıklarından oluşan bir sürü hızla kaçıştı. Christine karada, duyduğu büyük ihtiyaca tek başına direnmeye çalışırken, yeni bir sıkıntı dalgası hissetti.

"Lir'in aşkına, yapabileceğim bir şeyler olmalı," dedi Dylan öfkeyle.

"Başlangıç olarak, savurduğun dualarını değiştirebilirsin. İstediğin şey karada olduğu sürece Lir'in gücüne sığınmanın

sana bir faydası olmaz." Gaea'nın dalgaların üstünden ona ulaşan ezgili sesi bir şarkı gibiydi.

"Gaea!"

Dylan güçlü kuyruk darbeleriyle hızla karaya ulaştı. Tanrıça eski yaşlı bir odun parçasının üstünde, ayaklarını sığ sulara sarkıtmış halde oturuyordu. Gece rengi elbisesi, sıvı bir kadife misali suyun yansımasıyla ışıldıyordu.

Dylan saygılı bir sesle, "Kızının bana ihtiyacı var, Yüce Ana," dedi. Nefesini düzene sokmaya çalışırken, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Tanrıçanın bakışları keskindi. "İhtiyaçlarını hissedebildiğini mi söylüyorsun?"

Dylan yumruğunu göğsüne bastırdı. "Kendi ihtiyaçlarım gibi."

Gaea'nın bakışları yumuşamıştı. "Bunu görebiliyorum. Sen ve Christine birbirinize bağlısınız. Ruhunuz eşlerini bulmuş. Bu nadir rastlanan, harika bir şeydir ama aynı zamanda iki ucu keskin bir kılıçtır. Onun acısı senindir, senin acın da onun."

"Başka türlüsü olsun istemezdim."

"Benden dileğin nedir, Dylan?" Gaea bunu öyle yumuşacık bir sesle sormuştu ki, onu duyabilmek için denizerkeğinin kendini çok zorlaması gerekti.

Kelimeler dudaklarından âdeta sökün ettiler: "Beni insan bedenine büründür! Yanına gidip onu rahatlatmama izin ver."

Genç denizerkeğinin bu talebini düşünürken, Gaea parmaklarını üzerinde oturduğu tahta parçasına vuruyordu.

"Babam karadandı. Bu beni size bir şekilde bağlıyor olmalı." Dylan âdeta yalvarıyordu. "Sadece geçici bir süreliği-

ne. Bu gecenin kalan kısmını insan bedeninde geçirmeme izin ver, yeter."

"Toprakla bağının olduğu doğru. Ama bu ölümlü bir bağ, tıpkı baban gibi. Sana insan bedeni bahşedersem, ölümlü yanını güçlendirmiş olurum. Bedeli çok büyük olur, Dylan. Yaşlanabilirsin. Zarar görmeye daha açık olacağın kesin. Özellikle de bir ölümsüz tarafından yaralanman halinde..." Gaea'nın güzel sesi hüzünlüydü.

"Christine'in bana ihtiyacı var."

Tanrıça gözlerini denizerkeğininkilere dikti. Christine'e olan aşkını net olarak okuyabiliyordu. Ve Christine'in ruhunun da sadece sevgilisinin sağlayabileceği huzura ihtiyaç duyduğunu hissedebiliyordu.

"Gerçek aşk karşısında, her şeyden daha zayıf düşüyorum." Gaea, Dylan'dan ziyade kendi kendisiyle konuşuyordu ama dudaklarından dökülen kelimeler, denizerkeğinin gözlerinin parlamasına yetmişti. Tanrıça elini havaya kaldırdı. "Beni iyi dinle, Dylan. Sihir, çok kısa süreli olacak. Yeni günün ilk ışıkları karaya değmeden önce, suya dönmen gerekiyor. Eğer dönmezsen..." Sesine, Dylan'ın ensesindeki tüyleri diken diken eden bir güç katarak devam etti. "Tuzağa düşersin. Her iki âlemden de dışlanmış olursun. Artık ne karaya ne denize ait olamazsın. Mahvolursun ve ruhun sonsuza dek huzur bulamaz, acı çeker."

Denizerkeği ciddi bir tavırla başını salladı. "Unutmayacağım, Gaea."

"Unutmamaya özen göster. Kızım bundan çok mutsuz olur."

Dylan gülümsedi. "Benim de olacağım gibi."

Gaea gülümsememek için kendini zor tutarak "Kızımın

neden seni seçtiğini anlamaya başlıyorum, denizerkeği," dedi.

Dylan nazik bir tavırla eğildi. "Sadece Yüce Annesinin güçlü bilgeliğini sergiledi."

Sihrini harekete geçirmek için denizerkeğine yanına gelmesini işaret ederken, tanrıçanın kahkahası dört bir yanda yankılanıyordu.

CC gecenin asla bitmeyeceğine, zihninin şalterleri bir türlü indirmeyeceğine karar vermişti.

Başucundaki mumu yakarken, "Şarap," diye mırıldandı. "Kapımın önünde bekleyen şu keşiş bir işe yarasa hiç fena olmaz. Soyluluğun gereğini yerine getirip onu bana biraz şarap getirmeye göndereceğim." Mumum titreşen kandiline baktı. "Önceki geceki o yoğun kıvamlı kırmızı şeyden biraz içmek ilaç gibi gelecek."

Isabel ona temiz bir cüppe bırakmıştı. CC cüppeyi bir pelerin gibi bedenine sardı. Şeffaf içliğinin tamamen örtüldüğüne emin olunca, hızla kapıya yürüdü. Çıplak ayaklarının altında taşların buz gibi soğuğunu hissedince yüzünü buruşturdu. Odanın soğuğunu kırmak için şömineyi beslemeye karar verdi.

Nöbetteki rahibi ürkütmemek için kapıyı usulca açtı. Adam kapının hemen yanında, sırtı duvara yaslı halde oturuyordu. Kukuletasını kafasına çektiği için, yüzünü net olarak göremiyordu.

CC gırtlağını temizledi.

Keşiş yerinden kıpırdamadı.

"Şey, özür dilerim, rahip."

"Uyuyor." Ses, karanlığın içinden geldi ve CC'nin kalbini yerinden oynattı.

CC ,"Kim var orada?" diye sordu.

Dylan içeri girerken, "Sormana gerek var mı, aşkım," diye sordu.

"Ah!" CC elini ağzına bastırdı. Halüsinasyon gördüğünden ya da Sarpedon'un ona korkunç bir oyun oynadığından emindi.

Dylan yüzüne dokundu. "O kadar mı farklıyım, Christine?"

Genç kadının gözleri, Dylan'ın tamdık yüzünün güçlü hatlarından vücuduna doğru kaydı. Üstünde bir rahip cüppesi vardı, ama altından iki pembe insan ayağı görünüyordu.

"Ben... sen... Ama nasıl?" Yoksa hayal mi görüyordu?

"Tanrıçanın bir armağanı diyelim."

Gülümsemesi CC'yi ikna etmişti. Bu bir numara olamazdı. Sarpedon maske olarak böylesi bir mutluluğu takınabilecek biri değildi. Dylan'ı elinden tutup içeri çekti ve kapıyı arkalarından dikkatle kapattı.

"Keşiş uyanmayacak. Gaea o işin icabına baktı. Dylan'ın gözleri ışıl ışıldı. Sonra merakla çevresine bakındı. "Günlerini burada mı geçiriyorsun?"

"Şey, tam olarak değil," derken, içine düştüğü beklenmedik gerginlik CC'yi şaşırmıştı. "Yani üstümü burada değiştiriyor ve burada uyuyorum ama günümün büyük kısmını dışarıda geçiriyorum." Omzunun üstünden başparmağıyla kapıyı işaret ediyordu. -

Dylan, "Burası," dedi. Ve biraz düşündükten sonra "Çok gri," diye tamamladı. Sonra başıyla daracık yatağı işaret etti. "Ve geceleri bedenini bu yatakta dinlendiriyorsun, değil mi?"

CC, "Teoride," diye iç geçirdi. "Son zamanlarda dinlenmek konusunda pek başarı kaydettiğimi söyleyemem."

Dylan ona döndü ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. Gözlerinin çevresindeki koyu renk halkaları ve teninin solgunluğunu fark etmişti. Önce alnını, sonra dudaklarını öptü. CC gözlerini yumdu.

"Dinlenmene yardım etmeye geldim," dedi.

CC gözlerini kapalı tutmaya devam ederek ona yaslandı. "Şimdi sen buradasın ya, yorgunluğumdan eser kalmadı."

Dylan'ın gülüşünü duyabiliyordu.

"O zaman belki bana insan vücuduyla ilgili bir şeyler öğretmek istersin. İnsanın bacaklarının olması çok acayip."

CC'nin kahkahasını öpüşüyle bastırdı. Birbirlerinden ayrıldıklarında Dylan'ın gözleri arzuyla kararmıştı. CC onu elinden tutup yatağa götürdü. Önce omuzlarını saran cüppesini sıyırdı. Sonra içliğini indirdi. Dylan'ın cüppesinin eteklerini tuttu ve genç adamın da yardımıyla kafasından çekip çıkardı.

"Şu haline bir bak," derken, nefes alamaz haldeydi. Dylan uzun boyu ve atletik bedeniyle göz alıcıydı. "Teşekkürler, Gaea."

Dylan gülümsedi. "Uygun bir adam olmuş muyum?"

Bakışları, genç adamın uzun kaslı bacaklarının arasındaki çoktan uyanmış erkekliğine kayarken, CC tek kaşını kaldırdı.

Yüzü ısınmış, yanakları pespembe olmuştu. "Ah, evet. Uygundan da fazlası olmuşsun," dedi.

Dylan onu kollarının arasına çekti. "Bana bir insanın sevgilisiyle nasıl sevişeceğini göster."

CC ona baktığı anda içindeki sıkıntılı düğümün çözülüp gittiğini fark etti. "Aynı şey, aşkım. Sen ve ben, her biçimimizle birbirimizle kusursuz uyumu yakalamak için yaratılmışız."

Birlikte yatağa çöktüler ve birbirlerinde kaybolup gittiler.

Dylan, CC'nin içindeki sancıyı tamamen gidereme-se de yatıştırdığını ve katlanılır hale getirdiğini biliyordu. Christine'in ona ihtiyacı vardı ve ona karşılık vermişti. Onun-la olmak için ödeyemeyeceği bedel yoktu. Sonsuza dek birbir-lerine ait kalacaklardı.

Bölüm Yirmi

Bir martinin çığlığıyla uyandı. Bu çok normal ve her gün duyduğu bir sesti. Marti yeniden çığlık attığında, az kalsın uykuya dönmek üzereydi.

CC, "Söyle şuna gitsin," diye mırıldanırken, ona iyice sokuldu.

Dylan gözlerini açtı, hemen uyanmıştı. Daha odanın hâlâ şafak öncesinin koyu karanlığıyla kaplı olduğunu idrak edemeden, kalbi göğüs kafesinde acı verecek bir hızla çarpmaya başladı. Paniğini yatıştırmak için derin derin nefes aldı.

Marti bir çığlık daha koyuverdi.

CC gözlerini araladı. Kuş pencerenin pervazına tünemişti.

"Ne yapıyor böyle?" diye homurdandı. Sonra Dylan'ın göğsünü öpüp, burnunu boynuna gömdü.

"Sanırım, annenin zamanımın kısıtlı olduğunu hatırlatmak için gönderdiği bir haberci."

"Gitmen mi gerekiyor?" CC'nin sesi uykuluydu.

Dylan genç kadının alnına bir öpücük kondurdu. "Gitmezsem, hayatta kalamam."

"Ne?" CC'nin gözleri sonuna kadar açılmıştı. Aşığının yü-

zünden gerçeği okudu. "Bana söylemen gerekirdi!" Yataktan fırladı ve Dylan'ı çekiştirmeye başladı. "Ne zaman dönmen gerekiyor?"

"Işık karaya değmeden önce."

CC pencereye koştu. Dylan da yanına gitti ve dışarı baktı. Şafak öncesinin gri ışıkları, gece karası okyanusu aydınlatmaya başlıyordu. Dylan midesinde bir sızı hissetti.

"Manastırın içinden geçerek vakit kaybetmemelisin." CC'nin gözleri genç adamın yapılı vücudunda dolaşıyordu. "Sanırım zar zor da olsa sığabilirsin."

Dylan kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

CC, "Pencereden," diyerek işaret etti. "Uçurum şu tarafta. Acele et."

Dylan kafasını salladı ve onu öpmek için uzandı. Sonra güçlü kollarıyla çıplak bedenini yukarı çekti. Pencere zar zor geçebileceği bir genişlikteydi ve taşlar canını acıtıyordu ama kendini dışarı atması, bir mantarın suyun yüzeyine çıkması kadar hızlı oldu. CC parmaklarının ucunda yükselip dışarı baktı. Genç adamın gülümsemesi karanlıkta bile ışıl ışıl parlıyordu.

"İnsan olmak benim için büyük keyifti, Christine." Karanlıkta bile parlayan gülümsemesinde sevimli bir erkeksilik saklıydı.

CC bütün endişesine rağmen, "Haydi, acele et, seni haylaz," dedi.

"Bu gece seni bekleyeceğim," dedi Dylan. "Sonsuza dek."

Sonra döndü ve uçuruma doğru hızla koşmaya başladı. CC genç adamın çıplak kaslarının gerildiğini görünce, sessiz bir çığlık için ağzını açtı. Onu uyarma fırsatı bulamadan, Dylan uçurumun kenarına varmış ve fazlasıyla dik yamacından

havaya fırlamıştı. Bedeni görülesi bir dalış için gerildi ve CC, güneşin kayaya değmesinden sadece bir an önce, insan bedeninin denizerkeğine dönüştüğünü haber veren ışık patlamasını gördü. İçindeki acı veren onun peşinden gitme isteğini bastırmaya çalışarak, pencerede uzun süre oyalandı.

Nihayet pencereden ayrıldığında, şafak griden mora dönmeye başlamıştı. Dylan'ı göremez olmuştu. Ağır ağır, İsabel yaşındaki bir kadından beklenecek hareketlerle cüppesini üzerine geçirip belini bağladı. Kollarını kıvırıp kapıyı açtı. Az kalsın kapıdaki nöbetçi keşişi yere deviriyordu.

"Günaydın," dedi. "Sizi korkutmak istememiştim."

Keşiş ayağa kalktı. CC adamın yüzünün kıpkırmızı olduğunu gördü. Yüzünde kusursuz ve tanrıçanın elinden çıkma bir rüyadan çıkmış gibi sersem bir ifade vardı.

"Başrahip uyandığınız zaman sizi kendisine götürmemi rica etti." Keşişin sesi uykudan çatlak çatlaktı.

CC kafasını salladı. Dylan'ın yokluğu henüz taze bir yaraydı ve o anda başrahibin sinsi sorgulamasını kaldıracak durumda değildi. "Lütfen başrahibe davetinden onur duyduğumu ancak derhal Kutsal Meryem heykelinin restorasyonu üzerinde çalışmaya başlamam gerektiğini söyleyin."

Keşiş ne diyeceğini bilemeyerek ağzını açıp kapattı. CC onun bu haliyle acayip bir pisi balığına benzediğini düşündü.

"Başrahibin anlayacağından eminim. O, Meryem Ana'yı onurlandırmayı herkesten iyi bilir. Kutsanmış bir gün geçirin, Rahip. Dün gece bana göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim."

CC koridoru hızlı adımlarla aştı. Omzunun üstünden arkaya baktığında, keşiş hâlâ olduğu yerde duruyordu ve ağzı hâlâ açıktı.

Yemek salonundan geçip mutfağın hizmetkâr girişine uzanan yol, CC'ye tanıdık bir arkadaş gibi gelmeye başlamıştı. Kuyuyu sessizce izleyerek avluyu boydan boya geçerken, deri terlikleri yumuşacık hışırtılar çıkarıyordu. Yemek salonuna kafayı uzatınca rahat bir nefes aldı. Masalardaki son tabakları toparlamakla meşgul olan Isabel dışında hiç kimse yoktu.

"Günaydın," dedi.

"Yüzünüzdeki inatçı ifade, ne kadar yorgun olursanız olun, işinizin başına döneceğinizi söylüyor." Isabel ona sıkıntılı bir endişeyle bakıyordu.

"İnatçı mı? Ben inatçı falan değilim."

Isabel gırtlağının arka tarafından kaba bir ses çıkararak CC'yi güldürdü.

İkisi birlikte, meşgul kadınlar ve ağız sulandıran kokularla dolu olan mutfağa girdiler. Kadınlar CC'yi gülümsemeler ve sıcacık merhabalarla karşıladılar.

"Kovanız ve diğer ıvır zıvırlarınız şapeldeler," dedi Lynelle aksi sesiyle.

"Teşekkürler ama benim için bunca zahmete girmenize hiç gerek yoktu. Zaten yapacak bir yığın işiniz var," dedi CC.

"Biz bir şey yapmadık ki. Sadece rahip kardeşlerimizden malzemelerinizi toparlayıp taşımalarını rica ettik," dedi Gwenyth.

CC şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı.

"Rahiplerin arasında, Kutsal Meryem'in restore edilmesinden çok hoşnut olanlar var," dedi Isabel.

"Ve biraz su taşımak onları kıymetli koyunlarına ve bahçelerine bakmaktan alıkoymuyor," dedi Lynelle homurdanarak.

Bronwyn dili dolanarak, "Bunu sizin için yaptım," dedi ve CC'ye bir fincan ılık çay uzattı.

"Bunu şapele giderken yolda yersiniz. Vücudunuzun zayıf düşmesine izin vermemelisiniz. Kutsal Anamızın sizin güçlü ve sağlıklı olmanıza ihtiyacı var," dedi Gwenyth içi soğuk et ve peynirle doldurulmuş ekmeği CC'nin eline tutuştururken.

"Bunların bu sabah benim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz," dedi CC, birden ağlamaklı olmuştu. "Teşekkürler. Hepinize minnettarım."

Dört kadın teşekkürlerini geçiştiren sesler çıkardılar ama CC kırış kırış yüzlerinin al al olduğunu görebiliyordu.

"Haydi işinize bakın," dedi Isabel. "Bugün adamakıllı bir şeyler yediğinizden emin olacağız."

CC anlık bir dürtüyle eğilip yaşlı kadının yanağına bir öpücük kondurduktan sonra aceleyle odadan çıktı.

Gece yağmur yağmış olsa gerekti çünkü bahçeler hâlâ ıslak ve ışıltılıydı. CC okyanusun daimi tuz kokusuna karışan ıslak çim ve çiçek kokusunu zevkle içine çekti. Kahvaltılık sandviçinin son lokmalarını çiğneyerek, şapele giden uzun ve dolambaçlı patikada ağır ağır ilerlemeye başladı. Bitkileri budamakla ve otları ayıklamakla meşgul olan birkaç keşişin yanından geçti. İçlerinden iki tanesinin ona bakıp, çekingen tavırlarla günaydın demesine çok memnun oldu.

Şapel loş ve hâlâ şafak ayininde kalma tütsü kokusuyla doluydu ama CC, Meryem heykeline yürürken, keyfinin yerine geldiğini hissetti. Kutsal Ana'nın çevresi düzinelerce beyaz mumla aydınlatılmıştı ve heykel altından yapılma bir işaret ateşi gibi parlıyordu. Önceki gün CC heykelin çevresine altı tane mum bırakmıştı. Biri ya da birileri, Meryem'i ziyaret etmeye başlamışlardı bile.

Heykelin durduğu girintinin yan tarafına düzgün bir sırayla üç kova su, bir kalıp sabun, bir yığın temiz paçavra ve büyük bir süpürge bırakılmıştı.

CC, Gaea'nın dingin yüzüne bakarak, "İşe koyulma zamanı," dedi.

"İğrenç..." CC kürekle yeni bir kokuşmuş pislik yığınını toplarken kendi kendine söyleniyordu. "Emin değilim, ama bence bu kesinlikle dev bir sincabın kakası olmalı."

"Aslında bir rakun ama dev bir sincap da fena bir tahmin değil." Gaea, Meryem'in cüppesinin yumuşak renklerini yansıtan mavi ve altın renkli ipek şalıyla heykelin önünde belirmişti.

"Dev bir sincabın bile böyle bir pisliğe neden olacak kadar iri olamayacağını tahmin etmem gerekirdi." CC, tanrıçaya gülümsedi. "Günaydın... Temiz bir yüz görmek ne kadar güzel."

"Tünaydın, kızım. Bütün sabahı çalışarak geçirdin." Gaea CC'ye gülümsemeyle karşılık verirken parmaklarını şaklattı. Gümüş renkli ışıltılar arasında bir eline ıslak bir havlu, diğerine de bir kadeh konuverdi. CC'ye yanına gelmesini işaret etti.

"Al, otur ve biraz tazelen. Haberlerim var."

CC tanrıçanın yanına oturdu ve uzattığı nemli havluyu alıp yüzündeki ve ellerindeki kiri temizlemeye koyuldu. Yan temiz kıvama geldiği zaman, Gaea bu defa da kadehi uzattı. İçi koyu kıvamlı, bal rengi bir sıvıyla doluydu. CC bir yudum aldı.

"Mmm... Çok lezzetli. Nedir bu?"

Gaea bileğini zarif bir hareketle çevirdi ve elinde bir kadeh daha bitti.

"Viking bal likörü. Seni Norveçli bir cadı yerine koyduklarını göz önüne alarak, en uygun içeceğin bu olacağına karar verdim."

"Çok uygun düşmüş gerçekten," dedi CC. "Dün gece bana ve Dylan'a verdiğin güzel armağan için çok teşekkür ederim." Gaea ışıltılı gözlerini ona çevirince, yanaklarının ısındığını hissetti.

Tanrıça muzip bir tavırla, "Gerçekten görülesi bir adama dönüştü," dedi.

"Her zamanki gibi haklısın. Dün gece..." CC hülyalı bir iç geçirdi. "... tam ihtiyaç duyduğum şeydi. Teşekkürler, Anne."

Gaea zarif bir hareketle başını salladı ve bal liköründen bir yudum aldı. Önceki geceki tutkunun bedelini kızıyla paylaşmayacaktı. Bu Dylan'ın tercihiydi ve gönüllü olmuştu. Christine'in büyük ihtimalle suçluluk ve acı duymasına neden olacak haberleri verip, bu fedakârlığa gölge düşürmeyecekti. Ayrıca, kaderin nazik davranması halinde, Dylan'ın ödeyeceği bedel birkaç kırışıklık ve abanoz rengi saçlarındaki birkaç gümüş telle sınırlı kalırdı.

Gaea gırtlağını temizledi. Ve herhangi bir girişe gerek duymadan, "Lir çok endişeli," dedi. "Onu özel koyumuzdan çağırdım ve haberci olarak bir fok gönderdi." Tanrıça gür saçlarını arkaya iterken ve bacak bacak üstüne atarken çok sıkkın görünüyordu. "Hawaii'li ateş tanrıçası Pele'yle bir sorun varmış. Mano yerel rahibeleriyle muziplik peşindeymiş ve Pele de intikam için, onu su altında bir volkan patlatmakla tehdit etmiş. Mano da Lir'den yardım istemiş. Ve tabii ki, bir tanrıçanın tutkusu söz konusu olduğu zaman, Lir araya girmekten hiçbir zaman kaçınmaz."

"Mano da kim?"

"Hawaii'li köpekbalığı tanrısı. Bir hayli kötü biridir." Gaea tiksintiyle başını salladı. "Adalı ölümsüzler hep çok hasis olurlar. Üzerinde yaşadıkları daracık alan, gerçek bilgelik için ihtiyaç duydukları derinliği sağlamaya yetmez."

"Yani Lir'le konuşma fırsatın olmadı."

"Hayır. Habercisi Hawaii sorununu çözer çözmez bana geleceğini söyledi."

"Ve bunun ne zaman olabileceğini söylemedi."

"Hayır ama beni çok fazla ertelemesine göz yumacak değilim. Ben bir tanrıçayım ve beni kimse hafife alamaz." Gaea'nın gözleri zapt etmeye çalıştığı gücüyle ışıl ışıl parlıyordu.

"Hafife almak demişken, Sarpedon iyice can sıkıcı bir hal aldı," dedi CC. "Dün bir kez daha Andras'ın bedenine girdi. Senin tılsım ona bunun hiç akıllıca bir hamle olmadığını hatırlattı ama Andras'ın bedenindeyken benim saf olmadığımı bildiğine dair birkaç yorum yaptı."

Gaea gözlerini kıstı. "O denizerkeği tam bir baş belası ama şimdi artık seni bulduğu için dikkatini manastıra odaklıyor gibi görünüyor. Yunus dostların uzun süredir Caldei yakınındaki sularda görünmediğini söylüyorlar." Gaea'nın yüzü gevşemişti. CC'ye gülümseyerek baktı. "Bu büyük bir şans çünkü yunusların verdiği bir başka habere göre, bir denizerkeği bütün vaktini adayı çevreleyen sularda geçiriyormuş."

"Dylan mı?"

"Tabii ki Dylan. Başka kim olabilir ki?"

CC suçlu suçlu gülümsedi. "Aptalca olduğunu biliyorum ama senden duymak istedim."

"Senin deyişinle bu aptallık, aşk büyüsünün bir parçasıdır. Ve sakın unutma, aşk dünyanın en güçlü sihridir. Hatta bir tanrıçayı evcilleştirme gücü bile vardır."

"Onunla olmak istiyorum, anne. Her zaman..."

Gaea, CC'nin saçlarını düzeltti. "Biliyorum, kızım ve bu akşam yine sevgilinle birlikte olabileceksin. Yorgunluğunu bahane edip erkenden odana çekil. Güneşi örtmeleri için fırtına bulutlarını çağıracağım. Böylece Dylan'a kavuşmak için akşam olmasını beklemen gerekmeyecek." Gaea'nın bakışında kurnazlık vardı. "Sarpedon'un genç şövalyeye bağlantısını kullanma sırası bende. Andras'ın kulağına senin hâkim olacağın rüyalar fısıldayacağım. Sarpedon bu akşam neyin gerçek, neyin hayal olduğunu ayırt etmeye çalışmakla fazlasıyla meşgul olacak. Rüyalardaki hayaletleri kovalamakla öylesine meşgul olacak ki, sularda sizi arayacak hali kalmayacak."

CC, Gaea'yı minnetle kucakladı. Tanrıçanın kahkahası şapeli çınlatmıştı.

"Her şey yolunda gidecek, kızım. Biraz daha sabır ve her şey yoluna girecek. Sakın unutma, sabah ayini için ziller çalarken manastıra dönmüş olman gerek."

"Unutmam. Sen bu akşam sahilde olacak mısın?"

"Bu akşam seni âşığına bırakacağım. Görüyorsun ya, ben de bir sevgiliyi çağırmaya konsantre olacağım. Lir'in çok uzun süre direnebileceğini sanmıyorum."

CC, Lir'in tanrıçaya direnebilmesine hiç ihtimal vermiyordu. Şapelin loşluğuna rağmen, Gaea'nın güzelliği insanın aklını başından alacak cinstendi ve âşığından bahsettiği zaman, içinden taşan ışık öylesine yoğunlaşıyordu ki böyle anlarda, CC bakışlarını kaçırmak ihtiyacı duyuyordu.

CC tanrıçaya sırıtarak baktı. "Lir baştan kaybetmiş ve bunun farkında bile değil."

"Ah, biliyor, kızım. Gayet iyi biliyor."

Meryem'in heykelinin çevresini saran mumların şen, sarı ışıkları iki kadının kahkahalarına eşlik eder gibi dans edip

göz kırpmaya başlamışlardı. CC kendini fazlasıyla iyi hissediyordu. Gaea yanında olduğu sürece, bir şeylerin yolunda gitmemesi ihtimali var mıydı ki?

Gaea'nın yüzü birden ciddileşti ve ağzını açma fırsatı bulamadan, bedeni altın renkli yüzlerce ışık zerresine bölünüp gözden kayboldu. Hemen ardından bir erkeğin boğuk ve derinden gelen sesi duyuldu.

Andras, "Tünaydın, Undine," dedi.

CC şövalyeye, neredeyse gözlerinin ışık saçmasını bekleyerek, temkinli bir bakış attı ama genç adamın görüntüsünde sıra dışı bir şey yoktu.

"Merhaba, Andras." Derin bir nefes aldı. Konudan kaçınmasının imkânsız olduğunu biliyordu. "Bugün daha iyi görünüyorsun. Sen ve başrahip, dün avluda neler olduğunu çözebildiniz mi?"

Şövalyenin sevecen yüz ifadesi bozuluvermişti. "Başrahip William bu konuda ısrarla dua ediyor. Eninde sonunda bir cevap bulunacağından emin."

"İyileştiğini gördüğüme sevindim. Başrahibin dualarının fayda getireceğinden hiç şüphem yok." CC rahat bir tavırla konuşmaya çalışıyordu.

Şövalyenin bakışları heykele kaydı. "Burada müthiş bir iş çıkarmışsın. Dinle bu kadar yakından ilgilendiğini görmek çok güzel. Bir kadının anne ve eş olarak yerini bilmesi için, kilisenin parçası olması şart."

Dudaklarından dökülen üstünlük taslayıcı kelimelere rağmen, tepeden bakan yüzü gevşek, gülümsemesi içtendi.

"Meryem Ana'nın heykelini dini bir şevk ya da hürmetle değil, sadece sevgimden dolayı restore ediyorum." CC bunu söylerken, kendi kendine bir Ortaçağ adamı olmasının Andras'ın suçu olmadığını hatırlatmaya çalışıyordu. Büyük

olasılıkla kendince, CC'ye büyük bir iltifat ettiğini sanıyordu.

"Aynen öyle," dedi Andras hoşnut bir sesle. "Kilise sevgisi."

"Hayır." CC onu hemen düzeltti. "Anne sevgisi."

Andras'ın yüzü allak bullak olmuştu. "Arada herhangi bir fark var mı ki?"

"Sanırım var. Bence kendini bir insana adamakla ilahi olana adamak arasında dağlar kadar fark var."

"İnsanın ilahi olabileceğine inanmıyor musun?" Andras'ın gülüşü, bir kadınla teoloji tartışmasına girmeyi komik bulduğunu gösteriyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, bu konuda çok fazla kanıt bulabildiğimi söyleyemem."

Andras onu yanlış duyduğundan şüphelenir gibi gözlerini kıstı. Sonra hoşgörülü bir gülümsemeyle, "Undine, mizah anlayışım tazeleyici buluyorum ama seninle konuşmayı istememin arkasında yatan neden ciddi olmanı gerektiriyor," dedi. "Adamlarını bana sıra dışı raporlar ilettiler."

"Sıra dışı raporlar mı?" Andras'ın konuşmaya devam etmek yerine, dik dik baktığını görünce, CC susmak zorunda kalmıştı.

"Kıyıda birtakım yaratıklar görülmüş."

CC meraklı bir ifade takınmaya özen göstererek, "Yaratıklar mı?" diye tekrarladı. "Yani balinalar ve yunuslar gibi mi? Bana pek sıra dışı gelmedi doğrusu. Daha birkaç gün önce seninle birlikte bir yunus görmedik mi?"

"Ben Tanrı'nın yarattığı yaratıklardan bahsetmiyorum. Balıkçılar bu adanın çevresini mesken edinen anormal varlıklardan, yarı insan-yarı balık yaratıklardan bahsediyorlar."

"Ve sen o zavallı insanların fantezilerine inandın, öyle

mi? İşte buna şaşırdım, Andras. Ne de olsa, köylülerden bahsediyoruz." CC doğru sözcükleri seçtiğini umuyordu. Andras bir şövalyeydi ve bu soylu sınıfından olması anlamına gelirdi. Çalışan sınıfı küçük görecek şekilde yetiştirilmemiş miydi? CC bütün kalbiyle öyle olduğunu umuyordu.

"Haklısın. Onlar köylüler. Ben gördüklerini ilginç buluyorum. Özellikle de senin kıyılarımızda görülmenden sonra ortaya çıktıkları için."

CC güldü. "Ne yani? Yoksa benim de yarı balık olduğumu falan mı düşünüyorsun?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman söylemeye çalıştığın nedir?"

Denizden bahsetmek, CC'nin içindeki özlemi acı verecek şekilde pekiştirmiş ve CC'nin bu üstünlük taslayıcı şövalyeye sevecen davranma sabrını alıp götürmüştü.

"Denize olan sevginden haberim var. Söylemeye çalıştığım, denize uzaktan bakmakla yetinmeli ve kıyıdaki keşiflerini daha sakin zamanlara ertelemelisin."

CC zoraki bir gülümsemeyle, "Her zamanki gibi, iyiliğimi düşünüyor olmam takdir ediyorum, ama balıkçıların endişelerinin gereksiz batıl inançlardan öteye geçmediğinden eminim. Sonuçta ben buraya bir fırtına sonucu geldim. Benimle birlikte başka deniz yaratıklarının da kıyıya vurmaları çok normal," dedi.

"Başka deniz yaratıkları mı?" Andras'ın sesi sertti. "Kendin de bir deniz yaratığıymışsın gibi konuşuyorsun."

"Sence bir deniz yaratığına benziyor muyum?"

"Senden deniz kıyısına tek başına inmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum."

Andras'ın sesinde, ayırt edilmemesi imkânsız bir sertlik vardı. Isabel'in pütürlü sesi şapelin duvarlarında yankılandı-

ğında, CC kibarlığının son kırıntılarını tüketmek üzereydi.

"Vakit öğleni çoktan geçti ve siz yemek yemeyi yine unuttunuz, Undine." Yaşlı kadın topallayarak yanlarına geldi. Meryem heykelinin önünden geçerken duraksadı, haç çıkarıp saygıyla eğildi. Sonra şövalyeyi başıyla selamladı.

"Hatırlattığın için sağ ol, Isabel. Şimdi fark ediyorum ki gerçekten çok acıkmışım."

"Akşam yemeğinde çıkarılacak kuzu yahnisi hazır. Bu sabah taze nane topladım." Isabel mutlu mutlu gülümsüyordu.

Andras, "Başrahiple buluşacağıma ve adamlarımdan gelen haberleri paylaşacağıma söz verdim," dedi. "Ama bekleyebilirsen, seninle erken bir akşam yemeği yemek isterim, Undine."

"Keşke bekleyebilseydim ama sanırım yemeğimi çabuk çabuk yemem ve akşam ayini başlamadan öne biraz daha çalışmam gerek. Başrahibin düzenini bozmak istemem."

Isabel, şövalyenin karşı çıkmasına fırsat bırakmamak için, "Prenses, bence yemeğinizi hemen yemeniz en doğrusu olacak," diye şakıdı. Andras'a bir suça ortalık eder gibi baktı. "Prensesimizin sağlığına dikkat ettiğinden emin olmalıyız."

"Tabii ki. Ben de prensesin sağlığını tehlikeye atmak istemem. Belki bu akşam birlikte hava almaya çıkarız. Ne dersin, Undine?"

Andras öpmek için uzanınca, CC gergin bir tavırla elini kaçırdı.

"Ah, bunu yapmak istemezsin. Ellerim o kadar pis ki." Ellerini abartılı hareketlerle cüppesinin eteğine sildi. "Çok yorgun olmazsam, yürümek iyi gelebilir."

"Bu akşam çok yorgun olmaman için dua edeceğim, ayinden sonra odana gelirim." Andras'ın bakışları yoğundu.

CC yanaklarının kızardığını hissetti. Neden onu rahat bırakmıyordu ki sanki? Neyse ki Isabel söze girdi.

"Sir Andras, sizin zahmete girmenize gerek yok. Başrahiple satranç oynamayı ne kadar sevdiğinizi çok iyi biliyorum. Prenses çok yorgun olmazsa, ben size haber ulaştırırım." CC'ye hızlı bir bakış attı. "Tabii eğer prenses için de uygunsa."

CC telaşla Isabel'in yanına yürüdü. "Evet! Ayakta uyuyor olursam, Başrahiple keyfinizi boşu boşuna bozmuş olmazsınız. Teşekkürler, Isabel. Çok düşüncelisin." CC hizmetkârın koluna girdi ve kapıya doğru yürümeye başladı. "Size güzel bir akşam dilerim, Andras. Olur da bu akşam görüşemezsek, yarın birlikte zaman geçireceğimizden hiç şüphem yok."

Andras karanlık kilisede tek başına durup iki kadının bahçede gözden kaybolmalarını izledi. Derin düşüncelere dalmış gibiydi, dolgun dudakları sıkkın bir ifadeyle bükülmüştü. Undine ondan kaçmaya mı başlamıştı yoksa onu uzak tutan, Kutsal Meryem'e olan bağlılığını yeni yeni keşfetmesiyle katmerlenen bakirelere özgü bir utangaçlık mıydı? Bu sorunun cevabını düşünürken, şövalye içinin öfkeyle dolduğunu hissetti. Öfkesi zihninin arka tarafında fısıldanan düşüncelerle kamçılanıyordu. Titreyen ellerini yumruk yaptı. Zihninden bin bir görüntü geçiyordu. Undine'nin terden sırılsıklam olmuş ıslak vücudu. Önünde dizlerinin üstüne çöken Undine. Tohumları içinde patlarken, adını yüksek sesle haykıran Undine.

Kendini bu hayallerin etkisine kaptıran Andras sertleştiğini hissetti. Nefesi kesik kesikti. Elini saçlarının arasından geçirdi. Ona neler oluyordu böyle? Daha önce, prensese beslediği, gittikçe yoğunlaşan saplantıya benzer bir şey yaşamamıştı. Belki de başrahip haklıydı. Gözlerinde paralayan gü-

müşi ışık görünmez bir hal alana kadar onları kıstı. Cadı ya da değil, Undine sadece bir kadındı. Andras'a ait olduğu zaman, ruhundaki pagan lekesini temizleyecek ve ona duyduğu güçlü arzuyu doyuracaktı. Undine'nin başka seçeneği yoktu.

CC, Andras'ın duyamayacağı bir mesafeye vardıklarından emin olunca, "Teşekkürler," diye fısıldadı. "Hayır cevabını kabul etmemekte nasıl da direniyor."

Isabel, "Rica ederim," diye fısıldadı. "Ama Sör Andras'a hayır diyecek pek fazla kadının olmadığını da bilmelisin. Bunu istediğinden emin misin?"

"Kesinlikle. Bana hükmedecek ve beni kontrol edecek bir koca istemiyorum."

"Bunu daha önce de söylemiştin ama başka türlü erkeklerin olduğuna inanmıyorum." Isabel ona dikkatle baktı. "En azından bu dünyada."

"Eğer yoksa, benim de kocam olmayıverir. Ben bir insanım, eşya değil."

"Ne kadar güçlü ve dediğim dediksin," dedi Isabel.

"Benim geldiğim yerde biz buna sağduyu ve irade deriz."

Isabel'in duyduklarına inanamadığı her halinden belliydi.

CC havanın ne kadar bulutlandığını fark ettiğinde, bahçenin yarı yolunu geride bırakmışlardı. "Gerçekten bu kadar geç oldu mu? Güneş batmaya başlamış gibi..."

"Öğle yemeği için geç oldu ama güneş henüz batmıyor. Yaklaşan fırtına yüzünden olsa gerek." Isabel gözlerini kısarak bulutlara baktı. "Çok tuhaf. Normalde bacağım beni bulutları görmemden çok önce uyarır. Ama bugün öyle olmadı. Sanki hava birdenbire, kendiliğinden değişiverdi..."

CC bu düşünce çizgisinde çok fazla ilerlemenin sakıncalı olacağını düşünerek, "Bacağına ne oldu?" diye sordu.

Isabel önce şaşırmış gibi baktıysa da, hiç tereddütsüz cevap verdi. "Sakat bir bacakla doğmuşum. Babam beni bir tepeye terk etmek istemiş ama annemin dünyaya getirdiği tek kız çocuğu benmişim ve annem o zaman bir hayli yaşlıymış. Benden ayrılmak istememiş."

CC, Isabel'in böyle dehşet verici bir hikâyeyi bu kadar rahat bir tavırla anlatması karşısında şaşkındı.

"Ama bu korkunç bir şey..."

"Sakat bacaklı bir kız çocuğu hiçbir işe yaramaz. Babam hiçbir erkeğin benimle evlenmek istemeyeceğini biliyordu." Isabel omuz silkti. "Yemek yapmak konusunda yetenekli olmam, bana Tanrı'nın bir lütfü. En küçük ağabeyimin güzel karısı beşinci sağlıklı çocuğunu dünyaya getirince, evde sakat bir kız kardeşe yer kalmadığını söyledi. Diğer ağabeylerimin duyguları da farklı değildi. Manastırda bir aşçıya ihtiyaç duymaları benim şansım oldu. Beni hemen kabul ettiler. O zamandan beri buradayım."

"Aileni hiç görüyor musun?"

Isabel kafasını salladı. "Annem ve babam öleli uzun zaman oldu. Ağabeylerim de ziyarete gelmezler. Benim ailem burada."

"Keşişler mi?"

Isabel gülerek CC'nin elini sıvazladı. "Tanrım, hayır! Diğer kadınlar. Biz artık birbirimizin ailesi olduk."

"Burada benim ailemden de kimse yok," dedi CC.

Isabel mis gibi ev kokularının ve seslerinin yükseldiği mutfak kapısının eşiğinde durdu ve CC'ye dönüp gülümsedi.

"Artık var, Prenses."

CC bir ileri, bir geri gidip geliyordu. Şifonyeri çoktan pencerenin altına çekmişti. Kim bilir belki de bininci defa içliğinin eteklerini toplayıp şifonyerin tepesine tırmandı. Solmaya yüz tutan ışığa baktı. Gaea'nın bulutları, coşkun okyanusun üstünü kaplamak üzere, batıdan hızla yaklaşıyordu. Bulutlar bir hayli alçaktılar ve CC onları gökyüzünün üstüne örtülen kocaman, gri bir yorgan gibi hayal etti. Batmakta olan güneş etkisini hızla kaybediyordu ama yeterince karanlık olmuş muydu acaba? Hiç sanmıyordu. Uçurumdan denize inen patikanın büyük kısmını hâlâ görebiliyordu, ki bu da denize doğru bakan herhangi birinin onu da görebileceği anlamına gelirdi. Üstelik balıkçıların uyandırdığı şüphelerden sonra Andras'ın denizi göz hapsinde tutmayacağından emin olamazdı.

İç geçirerek şakaklarını ovaladı. Kalbi, sahili döven dalgalarla eş zamanlı çarpıyor gibiydi. Vücudu ihtiyaçla zonklayan bir kabuk gibiydi, suya ve sevgilisine duyduğu hasret içini acıtıyordu. Dylan. İsmini düşünmek bile, midesinin düğüm düğüm olmasına yetiyordu.

Kendi kendine, sabır, diye hatırlattı. Birkaç dakika içinde hava iyice kararmış olacaktı. Dönüp şifonyerin üstüne oturdu ve başını pencerenin kenarına yasladı. Bu kadar dayanabildiğine göre, biraz daha sabredebilirdi.

Başlangıçta gün hiç bitmeyecek gibi gelmişti bu yüzden, rahiplerin ayin için şapeli doldurmaya başladıklarını görünce, şaşırmıştı. Vakit bir hayli ilerlemiş olmalıydı. Temizlik malzemelerini sessizce bir köşeye toplamış, ellerini cüppesine kurulayıp Başrahip William ya da Andras'la karşılaşmadan önce, şapelden hızla ayrılmıştı.

Mutfağa uğrayıp bir kâse güveç ve bir kadeh şarap aldı. Bayanlar, akşam yemeğinin artıklarını toplamakla ve yeni güne hazırlık yapmakla meşguldüler. Isabel'i banyo yapmak

ve soyunmak için yardıma ihtiyaç duymayacağına ikna etmesi biraz zor olsa da, sonunda başardı. Yaşlı kadının bu durumdan hiç hoşnut olmadığı belliydi ama CC tek istediğinin üstündeki kirli kıyafetlerden kurtulup yatağına kıvrılmak olduğunu söyleyince daha fazla üstelemedi ve Andras'tan onun adına özür dileyeceğini söyledi.

CC gözlerini çevreleyen halkaların gittikçe koyulaştığının farkındaydı. Duyduğu ihtiyaç, kendini daha zayıf hissetmesine, midesinin bulanmasına neden oluyordu. Bedenindeki bütün kiri temizledikten sonra, kendini güveci yemeğe ve şarabı bitirmeye zorlamıştı. İç parçalayan sızı hâlâ yerli yerindeydi ama en azından midesi eskisi kadar bulanmıyordu.

Bir ses dikkatini pencereye çevirdi. CC gülümsedi. "Teşekkürler Gaea."

Yağmur huzur veren bir dinginlikle düşerken, günden geriye kalan son aydınlığı da yutuyordu. CC hızlı hareketlerle pencere kenarına oturdu, ayaklarını duvardaki deliklere yasladı ve kendini pencerenin altındaki yumuşacık çimlere bıraktı. Gaea'nın serin yağmuru, ateşli tenine öyle iyi gelmişti ki. Bir süre ellerini iki yana açıp, başını arkaya atarak uçurumun kenarında durdu ve tanrıçanın suyunun bedenini ve ruhunu yatıştırmasını bekledi. Dylan'ın uçurumdan aşağı atlayan halini hatırladı ve içliğinin eteklerini tek eliyle toplayıp, uzun bacaklarına koşma özgürlüğü vererek, kendini dolambaçlı patika yoldan aşağı saldı.

Dylan! Onu çağırmak için bütün zihinsel gücünü kullanıyordu. *Geliyorum. Lütfen orada ol!*

Taşlı zemin zamanla yerini kumlara bırakınca, CC her zamanki ağaç kütüğüne koştu ve içliğini titreyen elleriyle çıkardı. Terliklerini bir tarafa fırlatıp deniz kıyısına yürüdü. Ayakları suya erince, ani bir güvensizlikle durdu.

"Beni bekletme aşkım..." Dylan'ın gerçeküstü, bedeninden ayrılmış gibi yankılanan sesi dalgaların üstünden ona ulaşmıştı.

"Seni göremiyorum." Sesini duyunca, CC'nin nefesi kesilmiş, midesi kasılmıştı.

"Ama ben seni görebiliyorum. Uzun, yuvarlak hatlarınla, beyaz bir güzellik tanrıçasısın... Tanrıçam, gel artık bana..."

CC iki hızlı adımla koştu ve kendini sulara bıraktı. Daha ileri doğru uzattığı elleri suya temas etmeden, belinden aşağısında bacaklarına kadar inen bir yanına hissi duydu. Kuyruğunun insan ötesi gücü onu ileri doğru ve yukarı çekerken, içinin müthiş bir kuvvetle dolduğunu hissetti. Ve gülerek yüzeye çıktı.

Denizerkeği önünde uzanan pusun arasında aniden belirivermişti. Bu akşam açık bıraktığı uzun saçları, ıslak dalgalarla omuzlarına dökülüyordu. Egzotik güzelliği ve erotik erkeksiliği, CC'yi daha ilk anda allak bullak etmişti. Ona bu kadar yakın olmak, heyecanının kat kat artmasına neden oluyordu. Dylan suyun üstünde süzülerek yanına yaklaştı.

"Seni özledim, Christine."

"Daha dün gece benimleydin."

"Fark ettim ki sana yakın oldukça, daha çok özlüyorum. Senin yerin benim yanım. Benim yerim de senin yanın." Gür ve şehvetli sesi CC'ye bitter çikolatayı hatırlatıyordu.

CC kollarını uzatıp sevgilisinin boynuna doladı. Onu kollarının arasına alırken, Dylan'ın yüzüne yayılan çocuksu gülümsemeye bayılıyordu.

Yüzünü yüzüne eğerken, "Senden bir saniye daha ayrı kalamazdım," diye mırıldandı.

Dudakları yumuşacık bir öpüşle buluşurken, birbirlerinin tadı ve dokunuşuyla yeniden tanıştılar.

"Bugün yanımda olmanı arzulamadığım tek bir anım geçmedi." Dylan alnını CC'nin alnına yaslamış, uzun, pürüzsüz sırtını okşuyordu.

"Ben seni düşünmemeye çalıştım. Seni çok fazla düşünürsem, kendimi, dün senin yaptığın gibi, uçurumdan aşağı atarım diye korktum." CC, sevgilisine olabildiğince yakın olmak için iyice sokuldu.

Dylan'ın vücudunu sarsan heyecanı teninde hissedebiliyordu. Denizerkeği onu sımsıkı sarınca, ağzını araladı. Dilleri birbirini bulup bir oyun tutturdular. CC gırtlağının gerisinden yükselen arzu mırıltısına mani olamıyordu. Karşılık olarak Dylan'ın kaslarının da gerildiğini, öpüşünün derinleştiğini hissediyordu. Ellerini genç adamın omuzlarında, sert kaslı kollarında ve göğsünde dolaştırdı. Teni kaygan ve ılıktı, sert kaslarını yumuşacık bir örtü gibi sarışı, CC'nin içini titretiyordu.

Bedenini sevgilisinin bedenine iyice yasladı. Kuyruklarının birbirine dolandığını hissedince, şaşırarak başını arkaya attı.

Dylan ona soran gözlerle baktı.

"Ben..." CC aptal gibi hissediyordu. Gırtlağını temizledi. "Ben, hiç..." Bedenlerinin suyun altında kalan kısmını işaret etti.

Dylan'ın gözlerindeki soru işaretleri yerini anlayışa bırakmıştı. CC'nin yüzüne dokundu. "Dün geceyi hatırlıyor musun? Ben de korkmuştum."

"Korkmuş muydun?" CC kulaklarına inanamıyordu. "Ama hiç öyle görünmüyordu."

Genç adamın gülümsemesi sevecendi. "Seninle bir insan olarak sevişmek, her zaman hatırlayacağım bir tecrübe olacak."

CC yüzünü genç adamın avucuna bastırdı. "Seni şimdi de en az insan bedenimle istediğim kadar arzuluyorum. Sadece gerginim, o kadar." Derin bir nefes aldı ve Dylan'ın gözlerinin içine bakarak, "Gerçek şu ki, her ne kadar sana her biçimde birbirimizle kusursuz bir uyum yakalayacağımızı söylemiş olsam da, aslında ne yapmam gerektiğinden emin değilim."

Dylan gülümsedi ve dudaklarını dudaklarına değdirdi. "Bu gece, benim dün gece yaptığım gibi, sen de bana güvenecek misin, Christine?"

CC hiç tereddütsüz kafasını salladı.

"O zaman bırak sana öğreteyim."

CC gülümsemeyi başarmıştı. "Şey, senin kusursuz bir öğretmen olduğunu zaten biliyorum."

Dylan genç kadının ellerini tuttu. "O zaman, sana deniz insanlarının nasıl seviştiklerini öğreteceğim."

CC, nefesi kesilmiş bir halde başını salladı. Dylan onu dalgaların altına çekti ve bir süre derin sularda yan yana yüzdüler. Yüzeye çıkmadan önce, denizerkeği durup ona döndü ama onu kollarının arasına çekmek yerine, vücudundan yarım kol boyu mesafede tuttu. Önce avucunun içini öptü. Sonra yanağına dokundu ve parmağını boynundan omzuna kaydırıp, memesini kavradı. Onunla oyun oynar gibi, parmağını, dokunuşunun altında sertleşen meme ucunda dolaştırdı. Ancak orada çok fazla oyalanmadı. Göğüs kafesinden aşağı, belinin kıvrımına indi. Eli deniz tenine değdiği anda okşamalarının biçimi değişiverdi. Kalçalarının üstünde avuç içini değil, bir kuş tüyü hafifliğindeki parmak uçlarını dairesel ve baştan çıkarıcı hareketlerle dolaştırıyordu.

Parmakları ateş gibiydi. Dylan'ın dokunuşu CC'nin daha önce tecrübe ettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Bacaklarının bir erkek tarafından okşanmasından kat kat farklı bir duyguydu

bu. Yumuşak ve parlak tenini okşarken, dokunuşunun etkisi pekişmişti sanki. Parmak uçları, erotik hisleri iletmek için yaratılmış gibi, denizkızı vücudunun her bir zerresine ulaşıyordu. CC artık ona tamamen teslim olmuştu. Daha önceden keşfedilmemiş hislerin yeniliği bütün bedeninde yankı bulurken, CC kendini hem güçsüz hem de çok güçlü hissediyordu. Duygularının yoğunluğuna kendini bırakıp gözlerini yumdu.

Hayır, Christine. Dylan'ın sesi zihnine doluvermişti. *Gözlerini sakın kapatma. Sana dokunuşumu izle. Ne kadar güzel olduğuna bir bak.*

CC gözlerini açtı. Dylan onu bir kez daha öptü ve ellerinin ve dudaklarının vücudunun geri kalan kısmını keşfedebilmesi için aşağı doğru kaydı. Ağzı, memelerinden göbeğinin yumuşaklığına doğru yol aldı. Dudaklarının sıcaklığı denizkızı tenine temas ettiği anda, CC güçlü durabilmek için omuzlarını sımsıkı kavradı.

Dylan'ın dili bedeninden aşağı doğru kayıp CC'nin hayal dahi edemeyeceği duyulan hayata geçirirken, CC müthiş bir şaşkınlıkla ona açıldığını hissetti. Genç denizerkeğinin onu sevişini izlerken, son çekinceleri de kaybolup gitmişti. Kendi bedenine ve ona bu yakınlığı yaşatan muhteşem deniz yaratığına bakarken, vücutlarının hangi biçimi yansıttığının bir önemi olmadığını, onu Dylan'a bağlayan şeyin bir beden, yer ya da zaman değil, aşk olduğunu düşündü.

Dylan'ın elleri ve ağzı sihir saçmaya devam ediyordu. CC artık mantıklı düşünemez olmuştu. Tek yapabildiği ona sımsıkı tutunmak ve bütün bedenini etki altına alan duyguları yaşamaktı. Dylan'ın dokunuşu onları kuşatan suyla öylesine bütünleşmişti ki, CC okyanusun bile onunla seviştiğini dü-

şünmeye başladı. Birden bedeni orgazmın elektrik şokuyla sarsılınca aklını kaybedecek gibi oldu.

Dylan onu kollarının arasına alıp suyun üstüne çıkardı ve uzun uzun öptü. CC, Dylan'ın dokunuşu olmasa, bütün bedeni çözülüp okyanusa karışacakmış gibi hissediyordu. Tanrıçanın yağmurunun sevgi dolu kollarında, gözlerden uzak, okyanusta süzülmeye başladılar.

"Yaptığım şey sana zevk verdi mi, aşkım?"

"Bana zevk veren sensin... Hem de ifade edemeyecek kadar çok. Suyun altında olmamız iyiydi. Havayla temas etsem, alev alabilirdim."

Dylan güldü. "Gerginliğin geçti desene."

"Sonsuza dek." CC gülümsedi ve Dylan'ı baştan çıkarmak ister gibi, alt dudağını dişlerinin arasına alıp hafifçe çekti. Genç adamın inlemesi ona yeni bir zevk dalgası yaşatmıştı. "Şimdi ben de sana zevk vermek istiyorum."

Elini aralarına uzattı ve Dylan'ın çoktan sertleşmiş erkekliğini avucunun içine aldı. Onu okşarken arzu ve ihtiyaçla seğirdiğini duyabiliyordu. Nefes alıp verişi hızlanmış, göz kapakları örtülmüştü.

"Hayır," derken CC'nin baştan çıkmış sesi boğuklaşmıştı. "Gözlerini kapatma... Sana dokunuşumu izlemeni istiyorum."

CC'nin eli bedeninde aşağı yukarı inip çıkarken, Dylan'ın bakışları sıcacıktı. CC onu bir kez daha öptü ve altın tenini ağzının içine almak için aşağı kaydı. Dilini ve dudaklarını bir arada hareket ettirirken, sevgilisinin zevkle titrediğini hissediyordu. Onu tamamen ağzının içine aldığı zaman kendisi de zevk ve heyecanla sarsıldı. Dylan'ın tuz, deniz ve aşka uyanmış bir erkeğin misk kokusunun karışımı tadını seviyordu. Üstelik o kadar güzeldi ki!

Birden, Dylan'ın ellerini omuzlarında hissetti ve onu yukarı çekmesine izin verdi. Dudakları dudaklarını buldu. Öpüşmelerinin harareti içini de sarmıştı. Sertliğini tenin-de hissedince, içgüdüsel olarak onu yönlendirmek için elini uzattı ama Dylan onu durdurdu.

"Bekle aşkım. Dahası var." Dylan bunu, CC'nin çenesine kondurduğu öpücükler arasında nefes nefese söylemişti.

"Daha fazlası nasıl olabilir ki?" CC vücudunu sevgilisinin vücuduna yasladı.

"İzle," derken genç adamın gözlerinde tutku ve vaatler vardı.

Dylan elini CC'nin saçlarının arasında gömülü olduğu yerden çıkardı ve havaya kaldırıp tam üstlerinde bir çember çizdi. Çevrelerini saran okyanusun dönmeye başlaması karşısında, CC'nin ağzı açık kalmıştı.

"Prensesimizi sevmek için bir yatak emrediyorum."

Dylan'ın puslu havada yankılanan sesinde güç vardı. Su köpürmeye, kaynamaya başladı ve iki deniz yaratığının birbirlerinin kolları arasında, üzerinde uzanabilecekleri bir yatak halini alana dek katılaştı. Dylan'ın bir şekilde zamanı ve elementleri durdurmayı başardığı bir dalganın içinde yatar gibiydiler.

"Sende sihir var," dedi CC.

"Benim sihrim sensin, Christine."

Dylan onu öptü ve CC zevkle inleyene dek göğsünü, bacaklarını okşadı.

"Şimdi, lütfen... Beni daha fazla bekletme..." diye yalvarırken, âdeta inliyordu.

Dylan yattığı yerde döndü ve ağırlığını kollarına vererek, CC'nin üstüne eğildi. CC elini aralarına uzatıp onu ait olduğu yere yönlendirirken, artık direnecek takati kalmamıştı.

Denizkızının sıcaklığı onu sarmalarken, Dylan, "Christine!" diye inledi.

Çok ağır ve nazik bir ritimle birlikte hareket etmeye başladılar. Uyumları CC'yi büyülüyordu. Tenlerinin birbirine değdiği her noktada zevk kıvılcımları uçuşuyordu. CC ellerini genç adamın kaslı kollarında dolaştırırken, gücüne ve ellerinin altında titreyişine inanamıyordu. Sonra ritimleri hızlandı ve CC genç adamın gidiş gelişlerine uyum sağlamak için kendini öne doğru itti. Elleri Dylan'ın kürek kemiklerine uzandı ve onu kendine çekip sımsıkı sarılmadan önce, bir süre tırnaklarıyla tahrik etti.

Dylan, "Bekleyemeyeceğim," diye inledi.

"O zaman bekleme. Lütfen, Dylan!"

Son bir kez içine girdikten sonra, CC Dylan'ın içinde seğirmeye başladığını hissetti. Sonrasında kendi bedeni infilak ederken, Dylan'ın adını haykırdığını duyar gibi oldu. Gerçeklik duygusu paramparça olup hisler âlemine yağarken, Dylan'ın onu dünyaya sapasağlam indireceğine güvenerek, âşığına sımsıkı sarıldı.

Bölüm Yirmi Bir

"Seni seviyorum, Christine."

Uyuyakalmış olmalıydı; çünkü onu uyandıran Dylan'in sesi oldu. Önce, deniz köpüğünden yapılma yataklarında olduklarını sandı ama kıyıya vuran dalga sesleri ve kalçasının altında hissettiği kadifemsi kumlar, birlikte kıyıya çıktıklarını fark etmesine neden oldu. Dylan'a sokulmuş durumdaydı ve Dylan sırtını kıyıya serpiştirilmiş çok sayıdaki kaya parçasından birine yaslamış halde yarı oturur pozisyondaydı.

"Çok mutluyum..." CC tembel tembel gerindi. Sonra bir kahkaha attı.

"Ne?"

"Tatmin olmuş bir kedi gibi hissettiğimi düşündüm ama bu şartlar altında biraz komik bir benzetme..." Birbirine dolanmış kuyruklarını işaret etti. Sonra kaşlarını kaldırdı ve, "Kedinin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Dylan, CC'nin ıslak saçlarından bir tutamı parmağına dolayarak, "İnsan soyundan kadınların yakın müttefiki, kedigillerden bir yaratık," dedi. Bir an bir şey hatırlamış gibi durdu, sonra, "Balık yemeğe bayılırlar," dedi ve o da gülmeye başladı.

"Tabi biz balık değiliz ama," derken CC de kıkırdıyordu.

Dylan, "Kesinlikle değiliz. Sen Denizlerin Tanrıçası'sın," diye düzeltti.

"Bu durumda sen de... Denizlerin Tanrısı oluyorsun!"

Dylan'ın yüzü değişivermişti. CC ondaki bu değişime kaygıyla baktı. Dylan önce duraksadı, sonra acı veren anıların ağırlığıyla ezilir gibi, hüzünlü bir sesle anlatmaya başladı.

"Hayır, Christine, biz farklıyız. Benim annem nehirleri ve kaynak sularını okyanusa tercih eden basit bir su perisiydi. Babamsa bir insandı. Annem hamile kalınca, Lir'e gitmiş ve hayatının geri kalan kısmını insan sevgilisiyle geçirebilmek için insan bedenine girmeyi dilemiş. Lir bu isteğini yerine getirmiş ama annem suyu terk edince, babam onu reddetmiş." Dylan'ın çenesi kasılmıştı. Bakışlarını kaçırdı. "Zaten bir karısı ve bir ailesi varmış. Hayatında bir deniz yaratığı ve onun gayrimeşru çocuğuna yer yokmuş. Annem sulara dönüp beni dünyaya getirmiş. Ama hiçbir zaman mutluluğu bulamamış. Sürekli olarak babamla tanışıp çiftleştiği nehre gidiyormuş. Babamın gelmeyeceğini anlayınca da kendini öldürmüş. Lir, küçüklüğümde oyun arkadaşım olan Undine'ye duyduğu sevgiden ötürü, kristal sarayda kalmama izin verdi. Yetişkinliğe geçtiğim zaman, bana nehirle denizin birleştiği sulara göz kulak olma sorumluluğunu bahşetti. Sanırım büyük deniz tanrısı gözetmenliğimin başka hiçbir deniz yaratığının insan şehvetine kanmamasını sağlayacağını düşündü. Ama bir ölümsüz çocuğu değilim. Senin gibi değilim. Belki de bunun farkında bile değildin. Bu farklılıklarımızı daha önce anlatmadığım için lütfen beni bağışla." CC'nin gözlerinin içine bakamıyordu.

"Dylan..." CC genç adamın çenesini tuttu ve onu kendisine bakmaya zorladı. Dylan'ın ifadesi gergin ve mesafeliydi

ama gözlerine yansıyan acıyı görmemek imkânsızdı. "Annen için üzüldüm... Babana da acıdım. Ama bunlar sana olan hislerimi asla değiştiremez. Bunun benim için bir önem arz edebileceğini nasıl düşündün?"

"Sen Deniz Tanrıçası'sın. Benimse sana sunacak ne bir sarayım, ne de âlemim var."

"Evet, bir âlem sunulmasının nasıl bir şey olduğunu iyi biliyorum. Sarpedon bunu yaptı. Ama hiç mi hiç ilgimi çekmiyor." CC başıyla manastırı işaret etti. "Ve orada bana bir şato vaat etmek için hazır bekleyen bir şövalye var." Bir homurtu çıkardı. "O tür bir aşkı kabul etmektense karaya hapsolmayı yeğlerim. Ya da daha iyisi, onların sunduklan şeyleri almaktansa, aşksız kalmaya razıyım."

Diğer iki erkekten bahsedilince, Dylan'ın yüzü de vücudu da kasılmıştı.

"Ben senin bana sunduklarını istiyorum."

"Ama benim sana sunacak hiçbir şeyim yok," derken genç adamın sesi hüzünlüydü.

CC elini onun göğsüne koydu ve, "Bu var," dedi.

Dylan duygu yüklü bir sesle, "Hayır..." dedi. "Benim bir kalbim bile yok. Kalbimi ömürler önce sana verdim."

"Asla kaybolduğunu düşünme, Dylan. Ben kalbini her zaman güvende saklayacağım. Her zaman..." CC onu kendine doğru çekti. Öpüşmeleri, gerçek aşkın şefkatiyle yüklüydü.

"Sonsuza dek," dedi Dylan.

"Evet, sonsuza dek. Ve seninle kalmak istiyorum. Burada, suda, bu bedende... Sonsuza dek."

Dylan'ın sevinci gölgelenivermişti. Yeniden konuşmaya başladığında sesi sakin ve kararlıydı.

"Seni Sarpedon'dan koruyacağım. Sana herhangi bir zarar vermesine asla izin vermem."

İri yarı denizerkeğinin öfkeli ve deli gücünü hatırlayınca, CC'nin içi korkuyla titredi. "Hayır. Buna gerek kalmayacak. Gaea, Lir'e gidiyor. O her şeyi halledecek. Sadece biraz sabırlı olmamızı istiyor. Lir'in şu anda başka bir tanrıçayla sorun yaşadığını ve dikkatini oraya vermek zorunda kaldığını söyledi."

"Ben Deniz Tanrısı değilim ama benim de kendime göre güçlerim var, Christine." Dylan'ın yüzü kararmıştı. CC onun yumuşacık dış görüntüsünün arkasında gizlenen gücü hissedebiliyordu.

"Biliyorum! Ama Sarpedon delinin teki. Ve her an biraz daha tuhaflaşıyor. Beni çok korkutuyor, Dylan. Lütfen bırak, bu işi Gaea halletsin. Sana bir şey olursa, dayanamam."

Dylan karşı çıkmak için ağzını açtı ama CC dudaklarını parmağına bastırıp onu susturdu.

"Lütfen ondan uzak duracağına söz ver."

Dylan'ın sessiz kalması, içindeki korkunun paniğe dönüşmesine yol açmıştı. Onu ikna edebilecek bir şey söylemek için çırpınıyordu. Ve birden ne diyeceğini buldu.

"Sana bir şey olursa, karada, Sarpedon'un âleminden uzakta kalabilmek için o şövalyeyle evlenmem gerekir." Sözlerinin denizerkeğinin yüzüne yansıttığı acıdan nefret etmişti ama o an için, hayatından duyduğu endişe, duygularını korumaktan çok daha önce geliyordu.

"Sana söz veriyorum Sarpedon'un peşine düşmeyeceğim. Ama şunun için de söz veririm ki, seni benden almasına asla göz yummayacağım."

CC, genç adamın havasını dağıtmak için gülümsedi. "Beni almasının kolay olacağını mı sanıyorsun?"

Dylan'ın yüzü gevşemişti. O da gülümsedi.

"Hayır, bence seni ele geçirmek bir hayli zor olur." CC'nin

dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Kendi dünyanda da tanrıçaydın herhalde."

CC'nin kahkahası ortalığı çınlattı.

"Şey, aslında bir çavuştum. Sanırım bu da tanrıça olmaya yakın bir şey. En azından bazı çevrelerde."

"Ça-vuş da ne demek?" Dylan'ın ona yabancı gelen bu kelimeyi bu şekilde hecelemesi CC'nin komiğine gitmişti. "Senin âlemin neresiydi ki?"

"İletişim Merkezi." CC sırıtıyordu. Dylan'ın allak bullak hali karşısında iç geçirdi ve açıklamaya çalıştı. "Amerika Birleşik Devletleri Hava Kuvvetleri'ndeydim. Şey, sanırım âlemimin Amerika Birleşik Devletleri olduğunu söyleyebiliriz. Hava Kuvvetleri, benim âlemimin özgürlüğünü koruyan silahlı kuvvetlerin bir dalı. Ve ben farklı insanların ve ülkelerin aklıselim kararlar almaları için gerekli olan bilgileri almalarını sağlayan iletişim merkezinde çalışıyordum."

Dylan kafasını salladı. "Âlemini koruyan haberci bir tanrıça. Evet, bu sana çok uygun. Bu kadarını tahmin etmeliydim."

CC, ABD Hava Kuvvetleri'nde gerçekten tanrıçaların olmadığını izah etmek için ağzını açtıysa da, yeniden iç geçirdi ve sessiz kalmaya karar verdi. Isabel'i her kadının içinde sihir olduğuna inandırmaya çalışan o değil miydi? Madem öyle, işi bir adım öteye götürüp her kadının içinde bir tanrıça olduğunu da iddia edebilirdi.

Düşünceleri çok eskilere dayanan bir inanca temas ederken, içinden öyle müthiş bir heyecan dalgası geçip gitti ki bir an ruhunun derinliklerinin de coşkuyla kıpırdandığını hissetti. İşte buydu! Her kadının içinde, derinlerde bir yerde, İlahi Kadın olmalıydı. Bu keşif, CC'de heyecan dolu bir çığlık atma isteği uyandırmıştı.

"Evet," dedi neşeyle. "Haklısın. Ben bir tanrıçayım."

Dylan hiç de şaşırmışa benzemiyordu. "Keşke Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri âlemini ziyaret edebilseydim."

Dylan'ı Oklahoma'da hayal ederken, CC gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Hızlı hızlı, "Orası, okyanusun uzağında, büyük bir kara parçasının ortasında," dedi. "Oraya yüzerek ulaşmak gibi bir olasılık yok." İçinden *aynı yüzyılda olsaydık bile,* diye ekledi.

Dylan düşünceli bir tavırla, "O zaman yine bacaklarının olması gerekirdi," dedi. "Bacaklarının olması gerçekten sıra dışı bir tecrübeydi."

CC gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Geri dönebileceğimizi hiç sanmıyorum," dedi Dylan.

CC kafasını salladı. "Benim de ciddi şüphelerim var."

Denizerkeği onu dikkatle süzdü. "O âlemi özleyecek misin? Oradaki ailen ne olacak?"

CC derin bir nefes aldı. Anne ve babasını düşünmemek için ne gerekiyorsa yapıyordu. Ama şimdi ev hasretiyle dolmuştu. Evet. Onları özleyecekti. Anne ve babasını çok seviyordu. Ama... Bakışları sisle örtülü sulara kaydı. Denizin yumuşacık parmakları tenini okşuyordu.

Ve bir anda gerçeği gördü. O buraya aitti.

Çok erken yaşta evinden ayrılmasının nedeni kendini oraya ait hissetmemesiydi. Yetişkin hayatının büyük kısmını uyum sağlayabileceği bir yer bulmak için oradan oraya savrulmakla geçirmişti. Hava Kuvvetleri tatminkâr bir tecrübe olmuştu. İşini seviyordu evet, ama asıl neden, hiçbir yerde ait olmadığını fark edip rahatsızlık duyacak kadar uzun süre kalamıyor olmasıydı. Yaşıtları evlenip çoluk çocuğa karışırken, o yuvasını arayan bir kadının göçebe hayatını sürmüştü.

Ve şimdi içinden bir ses, ait olduğu yeri, yuvasını bulduğunu söylüyordu.

Dylan'ın yanağına dokundu. "Evet, annemi, babamı özleyeceğim. Ama artık büyümemin ve hayata devam etmemin zamanı geldi." Yüzünde kederli bir gülümsemeyle annesiyle babasının gemi seyahatini hatırladı. "Onlar iyiler. Birbirlerine sahipler. Ve ben buraya aidim."

Manastırın çanları sabah ayinini haber veriyordu. CC, her vuruşu fiziksel olarak hissediyordu.

"Keşke kalabilseydin," dedi Dylan. Sesi sıkkındı.

CC elini genç adamın göğsüne yerleştirdi. "Daha fazla isteyebileceğim hiçbir şey yok." Senin güvende olduğundan emin olmak dışında, diye düşündü. "Ama Gaea'ya sabırlı olacağıma ve Lir'le gerekli ayarlamaları yapmasını bekleyeceğime söz verdim."

"Tanrıçaya verdiğin söze sadık kalmalısın." Yüzünü CC'nin saçlarına gömerken, Dylan'ın sesi boğuktu.

"Daha fazla oyalanamam. Bugün Gaea'yı görmeliydin. Muhteşemdi. Lir'in ona direnmesi gibi bir ihtimal düşünemiyorum. Yakında bana gelecek ve her şeyi hallettiğini söyleyecek. İşte o zaman, şu yamacı uçarak ineceğim ve sana yüzeceğim. Ve bizi izleyen insan soyluların canı cehenneme diyeceğim!"

Dylan keskin bir sesle, "Sakın kendini tehlikeye atma," dedi. "Haklısın. Sabırlı olmalısın."

CC genç adamın dudağının kenarına bir öpücük kondurdu. "Bir fırsat yaratıp kaçabilme ihtimalime karşılık burada olacak mısın?"

Dylan, CC'nin yüzünü avuçlarının arasına aldı ve, "Sonsuza dek, Christine," dedi. "Seni sonsuza dek beklerim. Bunu sakın unutma."

"Asla unutamam Dylan..."

Ve öpüştüler. Bu sonrasında yaşanacak güzellikleri vaat eden, yumuşacık, sıcacık, aşk dolu bir öpüştü.

"Gitmem gerek." CC bunu söylerken belinde bir yanına duydu ve daha bir iki saniye geçmeden, kum zemini çıplak bacaklarının altında hissetti.

Dylan hüzünle gülümsedi ve elini, CC'nin yeni oluşan bacaklarında gezdirdi.

"Bacaklarına dokunmaya bayıldığımı biliyorsun, değil mi?"

"Görünüşe bakılırsa, biçimleri ne olursa olsun, erkekler pek değişmiyor." CC neşeli görünmeye çalışarak gülümsedi. Ayağa kalkmadan önce, Dylan'ı bir kez daha öptü.

"Seni seviyorum, Dylan." Sonra döndü ve kıyafetlerini bıraktığı kütüğe doğru yürüdü.

"Ben de seni seviyorum, Christine. Her zaman." Dylan'ın sesi CC'nin dört bir yanında yankılanmıştı. Ve hemen sonra, CC genç denizerkeğinin yeniden ait olduğu yere, okyanusa döndüğünü haber veren su şıkırtısını duydu.

Tanrıçanın yağmuru nihayet durmuştu. Şimşekler CC'ye elini çabuk tutması gerektiğini söyler gibiydiler. Oysa adımları yavaş ve ağırdı. Denizkızı bedeninin güçlü zarafetinin ardından, vücudunun bu hali bir tuhaf geliyordu. Attığı her adım, onu Dylan'dan biraz daha uzaklaştırıyordu. Kendini patikanın son kıvrımlarını da aşmaya zorladı. Nihayet manastır duvarının dibindeki çimenlik alana ulaşınca, tanrıçasına sesli bir dua gönderdi.

"Lütfen elini çabuk tut. Bu ayrılığa daha fazla dayanamayacağım."

"Başrahip güzelliğin konusunda temkinli olmam gerektiğini söylerken ne kadar haklıymış meğer. Şimdi görüyorum

ki beynimi öyle bir bulutlandırmış ki, senin masum bir bakire olduğuna inanmışım..." Yanında iki adamıyla birlikte, manastır duvarının dibinde belirirken Andras'ın sesi sert ve öfkeliydi.

CC yerinden sıçradı. Elleri otomatik olarak, ince ve nemli içliğinin altında tamamen görünür durumdaki göğüslerine gitmişti.

"Andras! Beni korkuttun!" Kalbi acı verecek bir hızla çarpıyordu.

"Evet, yakalanmanın seni korkutmasına şaşmamak gerek."

"Yakalanmak mı?" CC, genç şövalyenin sesine yansıyan küstahlıktan büyük bir rahatsızlık duyarak sırtını dikleştirdi. Üç adamın küçümseyen bakışları, Sarpedon'un ruhunu uyandırma korkusunu gölgede bırakmıştı. "Beni ne yaparken yakaladığını sandığını sorabilir miyim?"

"Masum bakireler geceleri çıplak ve yalnız halde sürtmezler."

CC genç adamın gözlerinin her zamanki renklerini yansıttıklarını fark etmişti. Ancak CC'nin gönül eğlendirmekle meşgul olduğu bir otobüs dolusu denizciyi bulmak ister gibi çevreyi kolaçan ettikleri de ortadaydı.

"Sürtmek mi? Yamaçtan yukarı tırmanmakla meşguldüm. Sürttüğümü söyleyemem doğrusu. Ve ayrıca çıplak da değilim."

"İçliğinle görülmen son derece uygunsuz ve odanın durumuna bakılırsa, pencereden kaçmışsın." Andras âdeta meydan okuyordu.

CC mantıklı bir sesle, "Elbisemi mahvetmek istemedim," dedi. "Ve kaçmadım. Penceremden çıktım çünkü rahipleri uyandırmaya gönlüm razı gelmedi."

"Bu kadar laf yeter!" Andras kolunu acı verecek kadar sıkı kavradı. "Şimdi hemen odana dönüyorsun. O sabah ayininı tamamladığı ve sen adam gibi bir kılığa büründüğün zaman bu meseleyi başrahiple görüşeceğiz." CC'yi manastırın girişine doğru sürüklemeye yeltendi.

CC ayak diriyordu. Kolunu çekip kurtarmaya çalıştı. Andras hışımla ona döndü. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu ve biraz önce boşta kalan elini, suratına bir yumruk indirmek istiyormuş gibi sıkmıştı. CC öfkesini yuttu ve sırtını içinden yükselen güce yasladı. Konuşurken, göğüslerinin arasındaki kehribar kolyenin sıcaklığını hissediyordu.

"Sakın bana iznim olmadan dokunmaya kalkışma! Hâlâ bir prensesim ve kendi âlemimde olmasam da burada aciz durumda değilim. Böyle bir muameleye asla tahammül edemem," diye tısladı. Bütün bedeni alev alev yanıyor, kendini buram buram enerji yayıyormuş gibi güçlü hissediyordu.

Undine'nin bu dönüşümü, şövalyenin yüz ifadesini değiştirmişti. Daha birkaç saniye önce, güçsüz, korkmuş ve yalnız bir kadındı. Şimdiyse dimdik bir sırt ve havaya kalkık bir çeneyle meydan okuyordu. Kurumaya yüz tutmuş saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Bu haliyle çevresine ışıltılı bir güç saçar gibiydi. Andras ensesinde beklenmedik bir ürperti hissetti. *Cadı!* Bu kelime zihninde yankılanırken, eli yanmış gibi, hızla geri çekildi.

"Böylesi daha iyi," dedi CC. "Şimdi odama dönmek istiyorum. Yoluma çıktığınızda yapmaya çalıştığım buydu zaten." Döndü ve kendinden emin bir tavırla manastır kapısına yürüdü. Üç erkek onu sessizce takip ettiler.

Kapının sürgüsü açıktı. CC şövalyeyi beklemeden kapıyı itti. Bahçenin bomboş olmasını beklerken, Isabel, Lynelle, Bronwyn ve Gwenyth'in kapının hemen yanındaki duvarın

dibinde gergin bir bekleyiş içinde olduklarını görünce şaşırdı.

"Ah, Undine!"

Isabel daha fazlasını söyleme fırsatı bulamadan, Andras'ın keskin sesi araya girdi. "Yokluğunu haber vermekle en doğrusunu yaptınız. Sadakatiniz ve titizliğiniz ödüllendirilecektir."

Bu sözler, CC'nin kalbine bir hançer gibi saplanmıştı. Isabel ona ihanet mi etmişti yani? Yaşlı kadının ilk tanıştıklarında ne kadar soğuk ve önyargılı davrandığını çok iyi hatırlıyordu ama o günlerin geride kaldığım, Isabel ve diğer kadınların onu önemsemeye başladıklarını sanıyordu. Avluyu geçip, odasına açılan koridora doğru yürürken, duygularının yüzüne yansımaması için ne gerekiyorsa yaptı. Oysa kadınların üstüne atılmak ve *Neden?* diye haykırmak istiyordu. *Sizi dost, hatta ailem bildim!* Ancak Andras'a acısını seyretme zevkini tattırmayacaktı.

Odasının kapısına vardığı zaman Andras'ın sesi bir kez daha duyuldu. "Başrahip ayin biter bitmez seni görmek isteyecektir. Haber gönderirim." Duraksadı ve, "Bugün bir daha tek başına gezintiye çıkmayacağını tahmin ediyorum," diye ekledi. "Yine de, kendi güvenliğin için, adamlarını kapının önünden ayrılmayacaklar."

CC sert bakışlarını Andras'a dikti. "Kendi güvenliğim için demek? Oysa bana gardiyan atıyormuşsun gibi geldi."

Cevabı beklemeden odasına girdi ve kapıyı var gücüyle çarparak kapattı.

Bölüm Yirmi İki

CC daracık karyolasının kenarına oturdu ve dizlerini göğsüne çekti. Öfkesi, beraberinde prenses cengaverliğinin büyük kısmını da alıp gitmişti. Andras bir adamını kapının, ikincisini de pencerenin dışına yerleştirmişti.

"Tam bir hapishane!" diye söylenirken, içinde yükselen panik duygusunu bastırmaya çalışıyordu. Üç gün sonra da böyle göz hapsinde tutuluyor olursa ne yapacaktı? Midesi tuhaf bir huzursuzlukla yanıyordu. Gaea denizkızı biçimine dönememesi halinde öleceğini söylemişti. Dönüşümü için sabırsızlanmaya başladığı üçüncü günlerde bütün bedenini kaplayan o acı veren zonklamayı düşününce tanrıçanın uyarısının doğruluğundan hiç şüphesi kalmıyordu. Dehşet ve acı verici ölüm, onu bu odada tek başına kapana kısılmış halde bulacaktı. Ve Dylan'ı bir daha asla göremeyecekti. Ürperdi. Keşişlerin bu odalardan hücre diye bahsetmesine şaşmamak gerekirdi.

Kapıda çekingen bir tıkırtı duydu. Daha cevap verme fırsatı bulamadan, kapı aralandı ve Isabel'i gördü. Yaşlı kadın üzerinde bir şarap kadehi, bir somun taze ekmek ve kokulu

beyaz peynir duran bir tepsi taşıyordu. Suratsız bekçiye başıyla selam verdi. Bekçi CC'ye sert bir bakış attıktan sonra kapıyı kapattı. Isabel topallayarak şifonyerin yanına geldi ve tepsiyi bıraktı.

Anormal sayılacak kadar yüksek sesle, "Prenses, size kahvaltılık bir şeyler getirdim," dedi. "Başrahiple görüşmek üzere hazırlanmanızın zamanı geldi." Kadehi CC'ye getirdi. Genç kadın, gırtlağında ve sinirlerinde bıraktığı rahatlatıcı etkiye minnet duyarak tatlı, beyaz sıvıyı yudumlamaya başladı.

Isabel telaşla fısıldadı. "Niyetim size ihanet etmek değildi, Undine." CC az kalsın şarabı nefes borusuna kaçırıyordu. Yaşlı kadın yumuşak sesini iyice alçaltarak ona sokuldu. "Sizin için endişelenmiştim. Dün çok yorgun görünüyordunuz. Mutfaktaki görevim bitince, buraya size bakmaya geldim. Kapıyı çaldım. Cevap alamayınca sadece derin bir uykuda olmadığınızı, hastalandığınızı sandım. Odanın boş olduğunu görünce, bir yerlerde tek başınıza ve fena halde hasta olmanızdan başka bir şey düşünemedim. Meryem Ana'nın heykeline dönmüş olacağınızı umarak doğruca şapele koştum ama yolda Sör Andras'a yakalandım. Sıkıntılı olduğumu görünce, yardım edip edemeyeceğini sordu." Isabel dudaklarını sıktı ve bariz bir tiksintiyle başını salladı. "Şövalyeyle ilgili olumsuz hislerinizi aklımdan çıkarmamalıydım. Ama ben ne yaptım? Endişemi onunla paylaştım. Şapelde olmadığınızı görünce, gerildi. Öfkesi feciydi." Isabel'in gözlerinde dökemediği yaşlar parlıyordu. "Lütfen beni affedin, Undine."

CC yaşlı kadının kemikleri çıkmış ellerinden birini tuttu. "Affedilecek bir şey yok," diye fısıldadı. "Hata bende. Size içimi açsaydım, endişelenecek bir şey olmadığını bilirdiniz."

Pencerenin dışından gelen öksürme sesi, iki kadının da gözlerini kısmalarına neden oldu.

"Şimdi, bu peynir ve ekmekten biraz yemeye çalışın. Bu arada ben de saçlarınızı tarayayım, Prenses." Isabel pencerenin dışına ulaşabilmesi için sesini yükseltmişti.

"Lütfen," dedi CC mağrur ve hükmedici bir sesle. "Ne zamandır gelmeni bekliyorum. Görünüşe bakılırsa, hizmetkârlar bile bana saygıda kusur etmeyi kendilerine hak görüyorlar." CC burnunu kırıştırdı ve pencereye doğru dilini çıkardı. Isabel gülmemek için elini ağzına kapattı.

"Niyetim saygısızlık etmek değildi, Prenses," dedi.

"Ah, lütfen artık sus. Kahvaltımı sessizlik eşliğinde etmek istiyorum."

"Nasıl arzu ederseniz, Prensesim."

İki kadın birbirlerine bakıp güldüler.

Isabel uzun saçlarını fırçayla açarken, CC ekmeğini ve peynirini yedi. Isabel ve diğer kadınların ona ihanet etmediklerini öğrenmek içini rahatlatmış, zihninin yeni olasılıklarla dolmasına neden olmuştu. Hızla kafasını çevirince, Isabel durmak zorunda kaldı. Yaşlı kadın ona soran gözlerle bakıyordu.

CC, dışarıdaki muhafızların duyamayacakları kadar alçak tutmaya özen gösterdiği bir sesle, "Benim kötü olduğumu düşünüyor musun, Isabel?" diye sordu.

Isabel çatık kaşlarını kaldırdı. "Hayır," diye fısıldadı. "İnançlarınızın bir kısmı bana tuhaf geliyor ama kalbiniz nazik ve Meryem Anamıza duyduğunuz sevgi hakiki."

CC kafasını salladı. "Sana söyleyeceklerim inanılmaz ve hatta biraz ürkütücü gelecek dahi olsa, bana güvenmeni istesem?"

Isabel gözlerini, eski çağlara ait kuşlarınki gibi iri iri açtıysa da kafasını salladı ve tek bir kelime fısıldadı. "Evet."

"O zaman dinle. Sana her şeyi anlatacağım."

CC doğum günü gecesinden başlayarak o güne dek olan biten her şeyi anlattı. Isabel'in cansız bir varlığın gökyüzünde uçabilmesi fikrini Sarpedon'dan ya da CC'nin aslında bir denizkızı olduğu gerçeğinden daha ürkütücü bulması, komiğine gitmişti. Gerçi uçak konusundaki dehşetine katılmıyor da değildi. CC, Dylan'a olan aşkını anlatınca Isabel kafasını salladı ve düşünceli bir tavırla gülümsedi. CC'nin tamamen dürüst davranmadığı tek konu Gaea'ydı. Yaşlı kadının tanrıçanın varlığını kabullenememesinden çekiniyordu. Onu tamamen hikâye dışı bırakmak yerine, adını değiştirmekle yetinmişti. Gaea'dan Kutsal Ana diye bahsetti. Isabel Meryem'in gücüne inandığı için, CC'yle aralarındaki bağı sorgulama gereği duymamıştı.

"Yani Kutsal Ana, Sarpedon'un tehdit oluşturmadığından emin olana kadar, burada barınmak durumundasınız. Sonrasında Dylan'la bir araya gelebileceksiniz." CC'nin anlatacakları sona erince, Isabel durumu kendince özetledi. Ellerini, titremelerine mani olmak ister gibi kucağında birleştirmişti ama bakışları parlak ve kendinden emindi.

"Ve okyanusa ulaşabilecek özgürlüğü bulmam gerek."

Isabel, "Sanırım diğer kadınlarla birlikte özgürlüğünüze kavuşmanıza yardım edebiliriz," derken düşünceliydi. Muzip bir gülümsemeyle ekledi. "Erkekler, söz konusu olan bir prenses dahi olsa, ahlaken düşmüş bir kadını izlemek için fazla meşgul ve yüceler... Bu işi kadınların üstlenmesi hoşlarına gider."

CC büyük bir minnet ve rahatlama hissiyle dolmuştu. "Teşekkürler, Isabel. İnanmanın senin için ne kadar zor oldu-

ğunu tahmin edebiliyorum. Bana güvenmenin anlamı o kadar büyük ki..."

Isabel genç kadının omzunu sıktı. "Bunu düşünmeyin bile. Kadınların birbirlerine destek olmaları gerek." Yüzü endişeyle asıldı. "Ben yine de güvenliğiniz için endişeleniyorum."

"Karada olduğum sürece, Sarpedon bana zarar veremez. En azından doğrudan."

Isabel kafasını salladı. "Beni asıl korkutan o körü ruh değil. Kulağıma bazı dedikodular çalındı. Rahiplerin bir kısmı sizin bir cadı olduğunuzu konuşuyorlar. Ve Sör Andras'ın geçirdiği nöbetin de bununla alakalı olduğuna inanıyorlar. Şimdi artık şövalyenin korumasına sırtınızı yaslayamayacağınız için, başrahibin, cadılıktan yargılanmanız için yeterli kanıt olduğuna hükmetmesi halinde neler olacağını bilemiyorum."

CC'nin ensesinden aşağı bir ürperti indi. Hafızasını zorladı. 1014 yılında, sözüm ona cadıları yakıyorlar mıydı? Isabel'in ciddi ifadesine bakılırsa, bu, kuvvetle muhtemeldi. CC güçlükle yutkundu.

"Kanıt derken?" Fısıltısı çatlak çatlak çıkmıştı.

"Dün beklenmedik hastalık ya da ölümlerin yaşanıp yaşanmadığını kontrol etmek için birkaç rahibi çevre köylere gönderdi."

CC'nin gözleri dehşetle açılmıştı. "Isabel, seni kırmak istemem ama bu zamanda ölümlerin ve hastalıkların çoğu açıklanması güç olaylara ve batıl inançlara dayandırılmıyor mu?"

"Evet ama bununla da kalmıyor. Rahipler sütü kesilmiş inekler, gün batınca ağlamayı kesmeyen bebekler ve üçten fazla siyah kedinin bir arada görülmesinden de kanıt çıkarabiliyorlar."

"İyi de bunları bulmak ya da uydurmak hiç zor değil ki." CC bütün kanının çekildiğini hissediyordu.

Isabel kararlı bir sesle, "O zaman bizim de size zarar verilmemesi gerektiğini söyleyen kanıtlar bulmamız gerek..." dedi.

CC alt dudağını ısırdı. Kendi kendine, *Düşün!* dedi. O modern dünyadan gelme zeki ve bağımsız bir kadındı. Güvenliğini korumanın bir yolunu mutlaka bulabilirdi. Tek yapması gereken, bunu çözülmesi gereken bir bulmaca gibi görmek ve parçaları bir araya getirmekti.

Ve birden aklına son derece basit, bir o kadar da harika bir plan geldi. Sırtını dikleştirdi ve şaşkın şaşkın bakan Isabel'e gülümsedi.

"Isabel, söylesene. Wyking'ler hakkında ne biliyorsun?"

Bölüm Yirmi Üç

Sert bir yumruk, kapıya var gücüyle vuruyordu.

"Başrahip, Prenses Undine'yi huzuruna çağırıyor." Muhafızın sert sesi kapının diğer tarafında gürledi.

CC ve Isabel birbirlerine baktılar. Isabel başını salladı. "Ona geldiğimi söyleyin," dedi CC. Sonra Isabel'e döndü ve, "İronik değil mi?" diye fısıldadı. "Soylu olan benim ve o beni huzuruna çağırıyor. Prenses kıskançlığı da buna denir sanırım."

"Siz bir prensessiniz" Isabel, eliyle CC'nin elbisesinin ön tarafını düzeltti. "Size ne kadar güzel göründüğünüzü daha Önce söylediğimi sanmıyorum... Bu güzellik elbisenizden ve mücevherlerinizden gelmiyor, bunu bilesiniz."

CC gözlerinin dolduğunu hissetti. "Teşekkürler, Isabel. Yaşlı kadına sımsıkı sarılarak güveç ve taze pişmiş ekmek karışımı, huzur veren kokusunu içine çekti. Dostluğun benim için öyle anlamlı ki."

"Sizinki de benim için, çocuğum. Bu kasvetli binaya hayat üflediniz. Bunu sakın unutmayın.

CC kafasını salladı. "Haydi, işe koyulalım. Gösteri zamanı."

Isabel'in kafası karışmış gibiydi.

"Yani rolümüze bürünme zamanı demek istedim."

CC sırıttı. Az kalsın, "Şeytanın bacağını kıralım," da diyecekti ama bunu açıklayacak zamanı olduğunu sanmıyordu.

Isabel'in ifadesi son derece kararlıydı. O da, "Gösteri zamanı," diye fısıldadı. İki kadın birlikte koridora çıktılar.

Taş suratlı muhafız, "Beni takip edin," dedi. "Başrahip ve Sör Andras, sizi Başrahip William'ın dairesinin girişindeki ön salonda bekliyorlar."

CC bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama başını hafifçe eğmekle yetindi ve adamın peşine düştü. Isabel de topallayarak onları takip ediyordu. Muhafız onları labirenti andıran koridorlardan geçirip, manastırın CC'nin küçük odasının bulunduğu bölümün karşısında kalan kısmına götürdü. Tam CC'nin tamamen kaybolduğunu düşünmeye başladığı bir anda, büyük ahşap bir kapının önünde durdular. Muhafız kapıyı iki defa tıklattı.

Başrahibin güçlü sesi duyuldu: "Girin!"

CC sadece anlık bir tereddüt yaşadıktan sonra kararlı adımlarla içeri girdi. Burası bir hayli geniş bir salondu ve ilk bakıştaki konforlu görüntüsü CC'yi bir hayli şaşırtmıştı. Dört ya da beş erkeğin içinde rahatça ayakta durabilecekleri büyüklükte bir şöminede gürül gürül bir ateş yanıyordu. Odanın dört bir yanına, çoğu gösterişli döşemeli koltukların ve cilalı sehpaların arasına denk gelecek şekilde, sayısız metal mumluk yerleştirilmişti. Odanın duvarlarında CC'nin dikkatini cezbeden bir şey vardı. Gözleri o yana kaydı ve gördükleri karşısında tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Odayı çevreleyen kaya duvarların arasına, şapelin dış duvarlarındakileri hatırlatan, detaylı zulüm sahneleri oyulmuştu. CC bakışlarını bu resimlerden güçlükle ayırdı.

"Yaklaşabilirsiniz, Prenses Undine." Başrahip eliyle yaklaşmasını işaret etti.

Bir platformun üstüne yerleştirilmiş oymalı bir koltukta oturuyordu. Platform, diğer koltukları ve girişi görebilecek şekilde, odanın karşı köşesine yerleştirilmişti. Andras, asık bir yüzle, başrahibin sağ tarafında ayakta duruyordu. Sol tarafında ise dört keşiş sıralanmıştı. İçlerinden sadece başrahip CC'yle göz teması kuruyordu.

CC kendini savaşa hazırlayarak, kararlı adımlarla ilerledi. Isabel ise, kapının hemen yanında kalmıştı.

"Gözlerim salonunuzdaki şık eşyalara takıldı." CC zarif bir hareketle koltukları ve lambalar işaret etti. "Her ne kadar böyle şeylerle bir manastırda karşılaşmak tuhafıma gitse de, böyle gösterişli şeyleri sevdiğimi söylemek isterim."

Başrahip CC'nin bu sözleri karşısında sırtını dikleştirdi. Solgun yanakları, cüppesinin parlak kırmızı rengini yansıtırcasına, ansızın pembeleşmişti.

"Bunlar manastırımıza destek veren hayırsever beyefendinin hediyeleri. Ben her ne kadar daha az gösterişli eşyalarla rahat etsem de, geri çevirmek kabalık olurdu."

"Hayırsever beyefendi mi?" CC kaşlarını çatmıştı. "Oysa ben bu manastırın Sör Andras'ın annesine ait olduğunu sanıyordum. Hayırsever hanımefendi demeniz daha uygun düşmez miydi?"

Şövalye derhal söze girdi. "Manastır annemin ailesine aitmiş ve evlendikleri zaman babama geçmiş." Yakışıklı yüzü azımsanmayacak bir küçümsemeyle bükülmüştü. "Kadınlar mülk sahibi olamazlar. Bir kadına ait olan her şey, kanun gereği kocasının malı olur."

"Kocalar için ne kadar avantajlı bir durum desenize." CC, Andras'tan yana bakmadan konuşmuştu.

"Her ne kadar bu konuda ciddi bir yönlendirmeye ihtiyaç duyuyor olsanız da, buraya karıların ve kocaların rollerini tartışmak için gelmediniz." Başrahip William'ın sesi sertti. "Burada sizin davranış sorunlarınızı halletmek için toplandık, Prenses Undine."

"Demek ki kısa bir ziyaret olacak. Ben davranışlarımda bir sorun olduğunu sanmıyorum." CC başını zarif bir hareketle eğdi. "Umarım güzel bir gün geçirirsiniz, Başrahip."

Ancak arkasını dönme girişimi, başrahibin sert sesiyle yarıda kaldı. Hissettiği nefret, CC'nin kanını dondurmuştu.

"Ben müsaade edene kadar hiçbir yere gitmiyorsunuz!"

CC, gözleri başrahibin alı al moru mor yüzüne sabitlenmiş halde, donakaldı. Şakaklarının öfkeyle seğirdiğini görür gibiydi. Başrahip dişlerini sıkarak konuşmaya başladı.

"Davranışınız uygunsuz ve mahremiyetten uzaktı. Bu manastır ve içindekiler için nasıl bir tehdit oluşturduğunuza dair kanıtların kısa sürede toplanacağı kanaatindeyim."

"Bu nasıl olabilir? Sizin standartlarınıza göre ben sadece bir kadınım. Her ne kadar bir prenses olsam da, tek işlevim bir erkeğin malı olmak. Nasıl bir tehlikeyi temsil ediyor olabilirim ki?" Hızlı hızlı konuşurken, CC'nin kalbi deli gibi çarpıyordu.

Başrahibin dudakları, CC kendi ayaklarıyla tuzağa düşmüş gibi, küçümseyen bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bir kadının tek başına çaresiz bir yaratık olduğu ve sadece bir erkeğe hizmet etmek, ona bedenini sunmak ve çocuklarını taşımak için yaratıldığı konusunda çok haklısınız. Ancak bir erkeğin kendini bu zayıf ve baştan çıkarıcı doğaya karşı koruması da gerekiyor. Şunu unutmayın ki, Tanrı'nın erkek için yarattığı cenneti yok eden, Havva'nın ilk günahı oldu." Cümlenin son kısmını vurgularken, başrahibin sesi bir

haykırıştan farksızdı. Yanındaki keşişler, kaçacak bir yer arar gibi huzursuzca kıpırdanıp çevrelerine bakınmaya başladılar. Andras, akıl hocasının delirmiş sesini duymazdan gelerek, onunla hemfikir olduğunu göstermek ister gibi kafasını sallıyordu.

CC'nin içinde günlerdir köpüren öfke nihayet kaynama noktasına ulaşmıştı. Nezaket ilmiğinden sıyrıldı ve içinden geçenleri dobra dobra dile getirmeye koyuldu.

"Benim geldiğim yerde, İncil'deki bu hikâyeye çok daha derin bakmayı tercih ederiz. Doğru hatırlıyorsam, Havva'yı baştan çıkaran Tanrı'nın yarattığı en güzel varlık olan Şeytan'dı. Havva bir süre direnip, sonunda pes etmişti." CC umursamaz bir tavırla omzunu silkeledi ancak bakışlarıyla başrahibe meydan okuyordu. "Sanırım aramızdaki en güçlüler bile, gün gelip baştan çıkabilirler. Değil mi, Başrahip? Her neyse, Havva, Şeytan'ın cazibesine yenildi. Sonra Adem'e gidip, meyveyi sundu. Ve Adem sadece, "Tamam!" demekle yetindi. Yasak olanı tercih etti. Ortada doğaüstü bir baştan çıkarış ya da bir direniş yoktu. Adem bir kadının ona söylediğini yaptı, o kadar. Bir erkeğin yapması gerektiği gibi, mantık çerçevesinden baktığınız zaman asıl büyük günahı kimin işlediğini görebilirsiniz. En azından bence..."

"Yeter!" Başrahibin sesi, odanın taş duvarlarında yankılanmıştı. Bu defa, keşişler gerçek anlamda sindiler. Başrahibin kontrolünü kaybetmesi karşısında, Andras'ın bile gözleri şaşkınlıktan iri iri açılmıştı.

"Benim huzurumda böylesi bir hakarette bulunamazsınız. Sözleriniz Şeytan'la aynı safta olduğunuzu ispatlıyor. Bizim kapımızdan geçtiğiniz andan itibaren, karanlıktan başka bir şey getirmediniz. Bu kutsal yeri sizden arındıracağız. Sizi içimizden arındırmakla kötüyü bir kez daha hezimete uğrat-

mış olacağız." Titrek parmağını, CC'yi oraya götüren muhafıza doğru salladı. "Bu kadını cezasını beklemesi için odasına götürün."

Korku, CC'nin midesini ağzına getirmişti ama ilk kez doğrudan şövalyeye hitap ederken, çenesini dik, sesini güçlü tutmaya gayret etti.

"Sör Andras, lütfen başrahibe bana zarar vermenin, en kârlı tutum olmayacağını izah edin," dedi.

Başrahip yeniden ağzını açmaya hazırlanırken, Andras elini adamın koluna yerleştirdi.

"Peder," dedi. "Söyleyeceklerini bir dinleyelim, derim."

"Kökenimi hatırladım. Bana zarar vermekle, Vikinglerin fatihi ve efendisi Kral Canute'nin tek kız evladına zarar vermiş olacağınızı bilmenizde yarar var." CC'nin sesi güçlü ve gurur doluydu.

CC'nin bu açıklamasıyla, Andras'ın vücudu taş kesilivermişti. Başrahibin yüzündeki kırmızılık, eriyip giden mum misali, bir anda çekilivermişti.

CC'nin gülümsemesi kibirliydi. "Ona kendi adıma mesaj gönderdim bile. Balıkçılar size ilettikleri raporlarda kısmen haklıydılar. Ancak işin acı tarafı batıl inançları zihinlerini fazlasıyla bulutlandırdığı için gördükleri şeyin, sevgili kral-larının biricik kızlarını arayan halkını olduğunu idrak edememişler. Dün gece, sonunda beni buldular. Zaten hafızamın yerine gelmesi de bu sayede oldu. Hatırlarsanız, kumsaldan geri dönerken, beni bizzat siz yakaladınız." Gülüşü imalıydı. "Yoksa okyanus beni neden bu kadar çeksin, sorabilir miyim? Ben denizlere aidim. Yakında babam beni aramaya gelecektir." CC'nin sesindeki öfke bütün odayı kaplamıştı. "Bana zarar verirseniz, öfkeden delirmiş savaşçılarını üstünüze salar ve sizi yok ederler."

Oda derin bir sessizliğe gömülmüştü. Andras ve başrahip birbirlerine kaçamak bakışlar attılar.

"Eğer babanız Kral Canute ise ve adamları dün gece sizi aramaya geldilerse, o zaman neden hâlâ buradasınız?" Soru Andras'tan gelmişti.

CC bir homurtu çıkardı. "Bir Viking prensesi, alt sınıftan bir hizmetkâr gibi gecenin bir yarısı kaçıp gitmez. Babama kurtarıldığıma ve bir zarar görmediğime dair haber gönderdim. Bana iyi muamele edenleri ödüllendirmek için, beni almaya bizzat kendisinin gelmek isteyeceğini biliyordum."

Ve etmeyenleri cezalandırmak için...

Dile getirilmeyen bu sözler, güçlü bir elektrik akımı gibi, CC'nin etrafında havada asılı kalmıştı.

"Bana inanmıyorsanız, çözümü gayet basit. Sadece bekleyin. Doğruyu söylüyorsam, babam beni almaya gelecek ve sizleri ödüllendirecektir. Ama yalan söylüyorsam ve güçlü bir ailem yoksa, beni aramaya kimse gelmez ve o zaman beni canınızın çektiği gibi cezalandırabilirsiniz." CC şövalyeye tek kaşını kaldırarak baktı. "Ve içimden bir ses, babamın ödül parasını çok isteyeceğinizi söylüyor."

Şövalye ve rahip bir kez daha bakıştılar. Başrahibin nihayet yatışmış olması, CC'ye rahat bir nefes aldırmıştı.

Başrahip William, "Tabii ki bir kralın kızını incitmek istemeyiz," dedi. Bir kez daha, kafasını ağır ağır sallamakta olan Sör Andras'a döndü. "Size, babanızın sizi almaya geleceği zamana kadar, istediğiniz sürece burada barınma imkânı sağlayacağız."

Sör Andras, "Ancak bu süre on beş günü geçemez," dedi.

Başrahip ciddi bir tavırla kafasını salladı. "Sadece on beş gün. Bu süre zarfında, Kral Canute, sizi sahiplenmezse, o za-

man sizi cadılık ve sapkınlıktan yargılamaktan başka bir şansım kalmayacak."

"Kabul ediyorum," dedi CC.

"Kral Canute, Caldei'ye gelene dek, odanızda koruma altında tutulacaksınız. Böyle kıymetli bir hanımefendiye bir zarar gelmeyeceğinden emin olmak zorundayız," dedi rahip.

CC paniklenmişti. Odasına mı kilitlenecekti? Kalbi kuş gibi çırpınıyordu.

Başrahibin bir sürüngeninkini andıran gözlerine baktı. "Ben bir Viking prensesiyim. Ve bundan daha fazla özgürlük talep ediyorum. Beni odama kilitlerseniz, babama bana misafir değil, tutsak muamelesi yaptığınızı söylemek zorunda kalırım. Babam gardiyanları ödüllendirmeyecektir."

"Undine." Andras'ın sesinde öfkeden eser kalmamış ancak üstünlük taslayan tonlaması geri dönmüştü. "Herhalde, güvenliğinin bizim için birinci derecede önem taşıdığını kabul edersin. Hele hele soylu kanın göz önüne alındığı zaman..."

"Evet..."

Andras sözünü kesti. "İyi. O zaman, odandan çıkmayı tercih etmen halinde, yanında sürekli olarak silahlı bir muhafızın bulunacağını bilmelisin."

CC çenesini dikleştirdi. "O kadar mı tehlikeliyim?"

"O kadar koruma altındasın."

"Ah, sakın korunmadığımı sanmayın." CC gözlerini kıstı ve Andras'ın gözlerinin irileştiğini görmekten büyük keyif aldı.

Başrahip, "Bu kadarı yeter, cadı!" diye haykırdı. "Kâfir baban seni almaya gelene kadar varlığına katlanmak zorunda olabiliriz ama hakarete varan tehditleri dinlemeye hiç niyetimiz yok!"

CC başını iki yana salladı ve başrahibe acıyan gözlerle

baktı. "Neden otomatik olarak güçlü bir kadının kötü olması gerektiğine inanıyorsunuz? Sizi bu hale sokacak ne yaşadınız?"

Başrahip William, CC'nin sözlerinden korunmak ister gibi, avucunu ona doğru açtığı titrek elini havaya kaldırdı. "Prensesi odasına götürün. Derhal!"

CC, muhafızı beklemeden döndü ve odanın içinde ilerledi. Kapıya vardığı zaman, Isabel ondan korkuyormuş gibi köşeye sinip abartılı bir haç çıkardı. CC homurdandı ve yaşlı kadını kovalar gibi bir el hareketi yaptı. Muhafız kapıyı arkalarından kapatırken, CC, Isabel'in kırık dökük sesini duyabiliyordu. "Kötü! Onu gördüğüm ilk andan beri, kötü olduğunu biliyordum!"

Genç muhafız onu odasına götürürken, CC, Isabel'in üstün performansı karşısında gülmemek için yanağını ısırıyordu.

Bölüm Yirmi Dört

CC odasının kapısını hızla açınca, kapının önünde nöbet tutan muhafız yerinden sıçradı.

"Şapele gitmek istiyorum. Üstümü değiştirmek için yardıma ihtiyacım var. Adı her neyse o yaşlı hizmetkârı bulup getirin."

Muhafızın uğursuz bakışları CC'ye bir buzağıyı hatırlatmıştı. İç geçirdi. "Şimdi! Bütün gün boş boş bekleyecek zamanım yok!" dedikten sonra kapıyı adamın suratına çarptı.

Kendi kendine, "Bu prenseslik olayı her an biraz daha kolaylaşıyor," diye mırıldandı. Muhafız prensesin emrini yerine getirmek üzere koşar adımlarla uzaklaşırken çizmelerinin çıkardığı tıkırtı koridorda yankılanıyordu.

CC, Isabel'i beklerken odasında bir ileri bir geri gidip geliyordu. Saatlerdir odasında tek başına, gözetim altındaydı. Üstelik endişelenmek dışında yapacak hiçbir şeyi yoktu. Bu duruma daha fazla katlanamayacaktı. Belki şapeli temizleyerek oyalanırsa, gerginliğinin bir kısmını aşabilirdi. Hatta şansı çok yaver giderse, Gaea'yı görmesi bile mümkün olabilirdi. Tanrıça son zamanlarda bir hayli sessiz kalmıştı ve bu durum CC'yi huzursuz etmeye başlamıştı.

Kapı, çekingen bir el tarafından iki kez vuruldu.

"İçeri gelin!" CC'nin sıkkın rolü oynamaya hiç ihtiyacı yoktu doğrusu.

Isabel bariz bir isteksizlikle içeri girerken, "Beni emretmişsiniz, Prenses," dedi.

"Evet, evet, evet," dedi CC. "Haydi, çabuk ol. Kapıyı da kapat. Şapele çalışmaya gideceğim ve üstümü değiştirmek için yardıma ihtiyacım var."

CC, yaşlı kadının kapıyı kapatmadan önce muhafıza korku dolu bir bakış attığını gözden kaçırmamıştı.

CC'nin elbisesinin arkasındaki hatırı sayılır fiyonkları çözmeye koyulan Isabel, genç kadının kulağına eğildi ve, "Müthiştiniz," diye fısıldadı.

"Sen de hiç fena sayılmazsın," dedi CC fısıldayarak. İki kadın birbirlerine bakıp gülümsediler. "Ancak burada daha fazla oturamayacağım. Kendimi oyalamam lazım. Şapeli temizlemek bana kesinlikle iyi gelecek."

"Ben şapele yiyecek bir şeyler getiririm. Vakit öğleni geçti." Isabel, CC'nin omuzlarını tuttu. "Yine öğün atladınız. Bir şeyler yemezseniz, sevgiliniz için nasıl güçlü kalabilirsiniz?"

CC, "Her zaman o kadar bilgesin ki..." dedi.

Isabel azarlar gibi, "Bunu hatırlamanız ne iyi," dedi.

"Benden sonra neler oldu?"

Düşüncelerini toparlarken, Isabel'in elleri birkaç saniyeliğine durdu. "Başrahip sizi yok etmek istiyor. Bunda değişen bir şey yok." Sesi çok ciddiydi. "Onu size zarar vermekten alıkoyan tek şey, şövalyenin etkisi ve Vikinglerin saldırısı korkusu."

"Andras hikâyeme inanmışa benziyordu."

CC yaşlı kadının kafasını salladığını görür gibiydi. "Kral Canute'nin parasına göz dikmiş durumda ve sizi hâlâ arzu-

luyor. Ama aptal biri değil. Caer Llion'dan takviye isteyecek. Vikinglere sapasağlam dönseniz bile, kralın manastın yağmalamak isteyeceğinden korkuyor."

"Burada yağmalayacak pek fazla bir şey yok ki," dedi CC.

"Ah, yanılıyorsunuz, Undine. Keşişler, kaliteli yünleri ve etine dolgun, leziz koyunlarıyla tanınırlar. Ayrıca başrahibin elinde, özel olarak seçtiği rahiplerin büyük bir titizlikle kopyaladıkları çok eski metinler var."

"Bunları fark etmemiştim," derken CC'nin sesi düşünceliydi.

"Şövalye çok akıllıca davranıyor."

"Ben Andras'ın aptal olduğunu hiç düşünmedim zaten. Bana göre sadece dar görüşlü birisi."

"Size katılıyorum," dedi Isabel.

"Geç bile kaldın."

Yaşlı kadın bir homurtu çıkardı.

CC elinde iki kova suyla biraz gerisinden yürüyen muhafıza, "Şapele de benimle gelmek zorunda mısın?" diye sordu. "Orada çalışıyor olacağım."

"Yanınızdan hiç ayrılmamam gerekiyor, Prenses." Muhafız mekanik bir sesle konuşmuştu.

"Çalışırken dua etmeyi severim. Ve senin varlığın, dua zamanımı bozacak." Adama bilmiş gözlerle baktı. "Evli misin?"

Hazırlıksız yakalanan muhafız cevap veremeyecek kadar şaşırmıştı. "Evet."

"Çocuğunuz var mı?"

"Henüz yok, Prenses."

"Benim ülkemde, Kutsal Ana'nın çiftleri çocukla ödül-

lendirebildiğine ve erkekleri özellikle muktedir kılabildiğine dair bir inanış var." CC özellikle duraksadı ve muhafızı baştan ayağa süzdü. "Tabii, onu memnun ederlerse. Ve tabii ki aksi durumlarda, Kutsal Ana da tam tersini yapabiliyor. Duama mani olmana çok sevineceğini sanmıyorum."

"Ben dinine böylesine bağlı birinin ibadetine asla mani olmak istemem. Sizi dışarıda beklerim." Muhafızın rengi kaçmıştı.

CC tatlı tatlı, "Çok teşekkürler. Bu duyarlılığının ödüllendirileceğinden eminim," dedi. Kovaları adamın elinden alıp, şapele girdi ve kapı arkasından kapanırken rahat bir soluk aldı.

Onu tanrıçanın kahkahası karşıladı.

"Ah, kızım. O zavallı adamı iktidarsızlıkla tehdit etmen! Gerçekten de bir hayli acımasızca oldu."

Gaea üzerinde olgun zeytin yeşili, ipekli tülümsü elbisesiyle, heykelinin önünde yerde oturuyordu. Saçları beline dolanıyor, gösterişli bir halı misali çevresini sarıyordu.

Tanrıçayı gördüğü anda içine dolan rahatlama hissi bile, CC'nin sesindeki gerilimi silememişti.

"Sürekli takip edilmekten, izlenmekten ve göz hapsinde tutulmaktan sıkıldım."

Görünmez eller, ellerindeki kovaları aldılar ve yere birkaç santim mesafeden uçurarak, CC'nin bırakmayı planladığı yere konduruverdiler. CC, Gaea'ya minnet dolu bir gülümsemeyle baktı ve ruh halinin de hafiflediğini hissetti.

"Teşekkürler, anne. Çok iyi geldi. Ayrıca sana öyle çıkıştığım için özür dilerim."

Gaea hoşgörülü bir sesle, "Seni anlıyorum, küçüğüm," dedi. "Demek başrahip seni gözetim altına soktu. Neler oldu?"

CC lafı fazla uzatmadan Gaea'yı son yaşananlar hakkında bilgilendirdi. Anlatacaklarının sonuna geldiğinde, tanrıçanın gözleri gururla ışıldıyordu.

"Çok iyi iş çıkarmışsın, kızım. Kendi zekâ pırıltılarınla yolunu bulmuşsun. Beni çok sevindirdin."

Tanrıçanın övgüsü CC'nin içinin ısınmasına yetmişti.

"Ve benim de sana haberlerim var. Lir üçüncü gecende denizde olacak. İsteğini bizzat dinleyip bir yargıya varacak."

"Peki nasıldı? Ona Sarpedon ve Dylan'dan bahsettin mi?"

"Denizlerin Tanrısı'yla ben konuşmadım." Gaea sıkıntılı bir tavırla, saçlarını arkaya attı. "Hâlâ Hawaii sorunlarıyla meşgul."

"O zaman geleceğini nereden biliyorsun?"

"Habercisiyle bize gelmesini rica ettiğim mesajını gönderdim. Onun habercisi de bu sabah cevabını getirdi." Tanrıçanın yüzünden güzel hatlarını bulutlandıran bir gölge geçti."

"Ama canını sıkan bir şey var. Yoksa vereceği karar için mi endişeleniyorsun?" CC gerilmişti.

Gaea çabucak, "Hayır," dedi. "Yargısından korkmuyorum. Lir her zaman Undine'nin denizleri sevmesini ve orada mutlu mutlu yaşamayı seçmesini arzulamıştı. Şimdi bu dileğine ulaşacak. Sarpedon'u reddetmenin duygularını değiştireceğini sanmıyorum. Özellikle de benden tam destek aldığını öğrenince."

"Yani sence, Lir, Sarpedon'un Dylan'ın peşine düşmesine mani olur mu?"

Gaea, CC'nin elini sıvazladı. "Lir, Dylan'ı tanır. Onun onurlu ve kibar bir denizerkeği olduğunu bilir. Kararına saygı duyacağına inanıyorum. Sarpedon'a senin bir başkasını tercih ettiğini anlatmasının pek hoş bir sahne olmayacağım

inkâr edemem ama Denizlerin Tanrısı'nın sözü emirdir ve Sarpedon'un aralarından seçim yapabileceği sayısız su perisi var."

CC üsteledi. "O zaman bu endişeli bakışın nedeni ne?"

"Beni fazla iyi tanımaya başladın, kızım." Gaea'nın sesi şefkat yüklüydü. Düşünceli bir tavırla gözlerini kıstı. "Lir'in haberci seçimi sıra dışıydı. Kendi eliyle seçtiği yunuslar ya da foklar dışında bir haberci görevlendirdiğini hiç görmemiştim. Bu defa bir yılan balığı gönderdi. Yaratık bana yeterince akıllı bile gelmedi." Gaea omuz silkti. "Belki de o barbar ada tanrılarının yarattığı sorun benim tahmin ettiğimden daha büyük bir sıkıntıya neden olmuştur."

"Yani haberci seçimi bizi hafife aldığının ya da kızdığının işareti olamaz, değil mi?"

"Denizlerin Tanrısı, Toprak Ana'yı ya da kızını asla hafife almaz." Gaea'nın gözleri ışıl ışıldı.

"Bunu düşünmem gerekirdi."

"Aynen öyle. " Gaea, CC'ye göz kırptı. Sonra birden sesi ciddileşti. "İki gün içinde, hayatının bu bölümü sona ermiş olacak ve sonsuza dek bir deniz yaratığına dönüşüp, bir denizerkeğiyle çiftleşeceksin. Sana son bir kez daha soracağım, kızım. Kararından emin misin? İnsan soylular arasından tek tercihinin o şövalye olması gerektiğini düşünmemelisin. Eğer aracılık etmemi istersen, pek çok erkeğin cevap vereceği bir çağrı gönderebilirim. Ve sen aralarından birini seçersin.

CC tanrıçayı ağır ağır yanıtladı. Cevabı net, seçtiği sözcükler sağlamdı. "Karayı sonsuza dek terk etmemin ürkütücü görünmesi gerektiğini biliyorum ama su beni çağırıyor, Gaea. Ve evet, bunun daha çok bu bedenin gerçek biçiminin insan olmamasıyla ve sürekli suya hasret çekmesiyle alakalı olduğunun da farkındayım." Gaea'nın onu iyice anlamasını istedi-

ği için, gözlerini gözlerine dikmişti. "Ama vazgeçmek istemiyorum. Denizkızı halimi ve kimliğimi seviyorum. Ve Dylan'ı. Hayatımda sihrin kusursuz karışımını bulmuşum gibi hissediyorum." CC denizi işaret etti. "Ve o karışım orada."

Tanrıçanın gülümsemesi yan buruk-yarı mutluydu. "Tercihini onurlandıracağım, kızım. Gücünle gurur duyduğumu da bilmelisin."

"Ama sonsuza dek gitmiş olmayacağım ki. Seni yine de görebileceğim!"

"Evet kızım. Koyum sana her zaman açık olacak. Ve çağrılarına her zaman karşılık vereceğim." Gaea tek kaşını kaldırdı ve muzip bir gülümsemeyle "Belki günün birinde, bana karayı seven bir torun verirsin, kim bilir?"

"Birden fazla versem?" CC bir kahkaha attı.

Gaea'nın cevabı, Isabel'in şapelin girişinden duyulan ciddi sesiyle havada kaldı.

"Tabii, cadılıktan korunmam gerekirse, mutlaka çağırım. Ama yemeğini vermem gerek. Zayıf düşüp ölecek olursa, babası, kral geldiğinde hiç hoş kaçmaz." Isabel'in aksi sesi bütün şapeli kaplamıştı. Muhafız kapıyı arkasından kapatırken, abartılı bir iç geçirdi.

CC kıkırdadı ve Gaea'ya göz kırptı. "Gerçekten aktris olmalıymış. Bu işten bir hayli keyif alıyor."

Tanrıçanın her zamanki gibi gözden kaybolmasını bekleyerek yaşlı kadına döndü ve elindeki ağır tepsiyi bir an önce almak için birkaç adım attı. Isabel, taş sıraların arasında topallarken, yalnız olduklarından emin olmak için çevreyi dikkatle tarıyordu. Ortalıkta dua eden keşişlerin olmadığını görünce, aksi ifadesi yerini neşeli bir sırıtışa terk etti.

"Size yeni bir..." Gözleri CC'nin arkasında bir noktaya takılıp kalmıştı.

CC, Isabel'in bu haline şaşırarak arkasına dönüp baktı. Gaea orada, Meryem heykelinin hemen yanında duruyordu. Ama tam anlamıyla Gaea gibi değildi. Yerinde çok güzel, ancak bir o kadar da ölümlü bir kadın duruyordu. Narin kırışıklıklar yüzüne çok görüp geçirmiş bir kadının rahat ifadesini katıyordu. Dudaklarının kenarlarındaki gülümseme çizgileri, mizah duygusunu yansıtır gibiydiler. Üzerinde ham ketenden, sade bir cüppe vardı. Başına, kahverengi saçlarının büyük kısmını örten aynı renkte bir şal dolamıştı. Ancak şalın açıkta bıraktığı yerlerde gümüş teller parlıyordu. Yaşının kanıtlarına rağmen, zamansız bir görüntüsü vardı. Yirmi yaşında da olabilirdi, kırk da; kestirmek imkânsızdı. Isabel'e gülümsüyordu.

"Özür dilerim, Prenses Undine. Yalnız olmadığınızı fark etmedim." Isabel tepsiyi yakındaki bir sıraya bıraktı ve hızla dönüp gitmeye yeltendi.

"Lütfen, gitmenize hiç gerek yok." Gaea'nın sesi melodik, aksanı Andras'ınkini hatırlatan cinstendi. "Adım Galena. Caldei'ye babamın sürüsü için koyun takasına geldim. Kutsal Anamızın restore edildiğini duyunca, ziyaret etmeden dönmek istemedim."

Isabel, Gaea'yı gizlemeye gerek duymadığı bir merakla süzüyordu. "Bunu söylediğim için bağışlayın ama bir babanın işini kızına teslim etmesi sık rastlanan bir durum değil."

"Babamın erkek evladı, benim de kocam yok. Bu yaşında bana güvenecek bilgeliğe kavuştu."

"Gördün mü bak, bazı erkeklerin kadınlara saygı duyduklarını söylemiştim."

"Haklısınız, Prenses, bazı erkekler kadınlara saygı duyuyorlar," dedi Gaea yumuşacık bir gülümsemeyle. "Ancak erkeklerin inançları ne olursa olsun, kadınların içinde her

zaman güç vardır ve hep olacak." Bakışları ışıl ışıl parlayan heykele döndü. "Meryem'in de benimle hemfikir olduğundan eminim."

Isabel. "Siz de prenses gibi konuşuyorsunuz, dedi Gaea'nın gülümsemesi bütün yüzünü kapladı. Ne güzel bir tesadüf... Tıpkı bugünkü ziyaretim gibi

Isabel'in bakışları Gaea'nın yüzünden ayrılmıyordu. Ve birden yaptığı keşfin coşkusuyla gözleri iri iri açıldı. "Dik dik baktığım için lütfen beni affedin. Ama kutsal Anamızın heykeliyle aranızda çarpıcı bir benzerlik var."

Gaea'nın kahkahası bir melodiyi andırıyordu. CC. Isabel'in heykeli çevreleyen mumların alevlerinin coşkulu bir tepkiyle dans ettiklerini fark etmemesi için dua ediyordu.

Tanrıça. "O kadar mı şaşırtıcı?" diye sordu. Yoksa her kadınının içinde bir İlahi Kadın olduğuna inanmıyor musunuz?"

"Ben," Isabel gırtlağını temizledi "böyle dendiğini hiç duymamıştım."

Gaea'nın sesi şefkat yüklüydü. "Lütfen yaklaşın size göstermek istediğim bir şey var "

Isabel, CC'ye uydu ve emin olmayan adımlarla kılık değiştirmiş tanrıçanın yanına yaklaştı.

Gaea tek elini, avuç içi yere bakacak şekilde öne uzatmıştı "Elinizi benimkinin yanına koyun."

CC hiç tereddütsüz elini uzatınca, Isabel de aynısını yaptı.

"Üçümüzün İlahi Kadın'ın üç farklı açısını yansıtırken ne kadar müthiş göründüğümüze bir baksanıza," dedi Gaea. CC'nın biçimli ve tek bir kırışık dahi taşımayan elinden başlayarak, tek tek üçünün ellerini işaret etti. "Bakire, güzel ve genç, önünde yepyeni ve sihirli bir hayat uzanıyor. Hayat

dolu ve taptaze; baharın gücünü üzerine çekiyor."

Sonra kendi elini işaret etti. Daha güçlüydü ve boğumlarının üzerinde çizgiler belirmeye başlamıştı. Gün boyu hiç durmadan çalışıp, gece de bir çocuğu yatıştıracak güçte bir eldi bu. "Anne, dolu dolu ve olgun, yazın ve sonbaharın gücüyle yüklü. Hayat veren... Besleyen. Ocağının ve yuvasının kalbi. Anneyi onurlandırmadan bir aile asla yeşeremez."

Ve sonra müthiş yumuşak bir hareketle Isabel'in bir deri, bir kemik eline dokundu. "Ve ihtiyar kadın... Gerçi ben anaerkil tabirle, bilge kadın demeyi yeğlerim. Bilgelik ve tecrübeyle zenginleşmiş, gittiği zaman yerini alacaklarla liderlik eden, hayat yolculuklarının sonuna yaklaşanları rahatlatan... Gücünün derinliği tartışılmaz. Kışın gücüyle dövülmüş yılların tecrübesi." Gaea sakin sakin konuşurken, her iki kadının ellerini sımsıkı kavramıştı. "Her biri tek başına, önemli ve eşsiz. Ancak bir araya geldikleri zaman İlahi Kadın olarak lehimlenmiş, üç katlı bir bağ oluşturuyorlar. Birbirimize ihtiyacımız var. Biz böyle yaratılmışız. Bunu inkâr etmek, amacına ermesi asla mümkün olmayan bir hayat sürmekten başka bir şey olmaz."

CC, " Kadınların birbirlerine sahip çıkmaları gerek," dedi. "Farklı olsak bile..."

Gaea, "Kadın bu değil midir zaten?" dedi. "Farklılıkların sihirli ve karmaşık bir harmanı?"

"Bunu anlamam için bir ömür geçirmem gerektiği için utanıyorum," dedi Isabel.

Gaea'nın gülümsemesi sonsuz sevgiyle yüklüydü. "Görüyorsunuz ya, başka bir kadında ilahi olanın yansımasını görmek aslında hiç de şaşırtıcı olmamalı."

Isabel, Gaea'nın elini bir an bırakmadan, "Galena, siz çok bilge bir kadınsınız," dedi.

"Yalnız kalıp dua etmek için bolca zaman bulabilen bir çobanım" dedi Gaea basitçe. Sonra Isabel ve CC'nin ellerini bir kez sıkıp bıraktı. "Ve şimdi, sürümün beni çağırdığını duyar gibiyim. Dönüşüm için sabırsızlanıyorlar. Size iyi günler dileyip veda etmek zorundayım, hanımlar."

Isabel, "Meryem'in kutsaması üzerinizde olsun," dedi,

CC aceleyle, "Ve evinize sapasağlam dönün," diye ekledi.

Gaea her ikisini de başıyla selamladıktan sonra Meryem Ana heykelinin önünde saygıyla eğildi. Kafasını kaldırdığında, CC tanrıçanın gözlerindeki ışıltıyı yakaladı. Kılık değiştirmiş tanrıça her ikisiyle de vedalaştıktan sonra şapelin kapısına yürüdü. Mekândan hiç eksik olmayan tütsü buğusu onu içine çekip yutmuştu sanki.

Isabel dalgın dalgın, "Çok ilginç bir kadın," dedi.

"Kesinlikle öyle..."

"Sözlerini dikkate alacağım. Benim için yepyeni düşünceler ama kalbime daha önce hissetmediğim bir duyguyla dokundular." Isabel muhafızın kapıyı açtığını fark edince sustu.

"Burada her şey yolunda mı?" Muhafız gözlerini karanlığa alıştırmak için sinirli bir kuş gibi göz kapaklarını açıp kapatıyordu. "Tuhaf bir ses duydum."

"Her şey yolunda. Sadece işin ağır kısmı için bu kadını burada, yanımda tutacağım. Sanırım bugün öğleden sonrayı burada benimle geçireceğini mutfağa haber verseniz iyi olacak." Eliyle adamı kışkışlar gibi bir hareket yaptı.

Muhafız şüpheli görünüyordu ama CC'nin iktidarsızlık tehdidi zihninde fena yer etmişti. Geri geri çıkarken sessiz duran Isabel'e, "Çok uzakta olmayacağım," dedi.

CC ve Isabel birbirlerine baktılar.

"Burada bir süre kalmak istersin diye düşündüm."

"Teşekkürler. Burada kalıp Kutsal Anamızın şapelini restore etmenize yardım etmekten daha çok isteyeceğim hiçbir şey yok. Ayrıca sizinle vakit geçirmek de hoşuma gidiyor."

CC sırıttı. "Benim de."

Isabel derin bir nefes aldı ve bir süredir aklını kurcalayan soruyu dile getirdi. "Bizi ne zaman terk edeceksiniz?"

CC içinde bir sızı hissetti. "Üçüncü gece gitmem gerekiyor. Ama sonsuza dek sürecek diye bir şey yok. Hâlâ burada olacağım. Yani denizde yaşayacağım ve farklı görüneceğim... Yani belimden aşağısı..."

Isabel şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Yani birbirimizi ziyarete devam edebileceğiz, öyle mi?"

CC ağır ağır, "Eğer bu seni korkutmayacaksa," dedi.

Isabel genç kadının yanağını şefkatle okşadı. "Siz beni asla korkutamazsınız, sevgili dostum. Bizim aramızda farklılıkların lafı bile olmaz."

CC'nin içi büyük ölçüde rahatlamıştı. "Buna çok memnun oldum, Isabel."

"Ben de öyle, tatlı kızım." Isabel sırtını dikleştirdi ve kollarını sıvarken "Madem sadece iki günümüz var, bir an önce çalışmaya koyulsak iyi olacak," dedi.

"Bence de," dedi CC.

Isabel en yakında duran süpürgeyi kaptı ve karanlık köşelerden birini kaplayan örümcek ağına girişti. "Biliyor musunuz, günün birinde siz de bilge bir kadın olabilirsiniz."

"Şuna bilge bir denizkadını diyelim."

Kutsal Ana'ya hak ettiği görünümü yeniden kazandırmak için canla başla işe koyulurken kahkahaları birbirine karıştı ve duvarları kusursuz bir uyum içinde bir arada çalışmayı başaran kadınların rengine boyadı.

Bölüm Yirmi Beş

Kapının ısrarcı vuruluşu alçak perdeden sohbetlerini yarıda kestiğinde, Isabel, CC'nin gür saçlarını fırçalama işini henüz tamamlamıştı. Topallayarak kapıya gitti ve hafifçe araladı.

Andras'ın boğuk sesi, "Prensesi görmeye geldim," diye emretti.

"Lütfen Sör Andras'a yatmak üzere hazırlandığımı söyle. Bugün yaşadıklarım beni o kadar yordu ki, erkenden yatağıma çekilmek istiyorum." CC, dinleyen şövalyenin duyabileceği bir sesle konuşmaya özen göstermişti.

Isabel, "Sör Andras, prenses..." diye başlayacak olduysa da, Andras sözünü derhal kesti.

"Belki de prenses dün gece dışarıda sürtmeseydi, bugün bu kadar yorgun hissetmezdi."

CC derin bir iç çekti ve cüppesini başından geçirdi. Isabel'in uysal davranmasını salık veren bakışlarına aldırmadan kapıyı hışımla açtı. Andras'ın elleri belinde, yüzü sinirden kıpkırmızıydı. Görüntüsüne büyük özen gösterdiği belli oluyordu. Yeni tıraş olmuş, üzerine ilk karşılaştıkları günde giydiği göz alıcı kostümü giymişti. CC müthiş bir şaşkınlıkla, şövalyenin onunla flört etmek üzere kapısına geldiğini fark etti.

CC bir mahkûm ve tehlikeli bir cadı olması kuvvetle muhtemel bir kadın değil miydi?

Ve bir anda neler olduğunu anlayıp şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. Andras başrahibe tercihinin CC'yle evlenmekten mi yoksa fidye istemekten mi yana olacağına en kısa zamanda karar vereceğini söylemişti. Görünüşe bakılırsa, evlenmeye karar vermişti ve kısaca onurlu davranarak flörte soyunuyordu. Belli ki Başparmak Kuralı, CC'nin kâfir eğilimlerini ve lafını sakınmayışını alt etmişti. CC bu durumdan gurur duymasının beklendiğini tahmin ediyordu. Oysa sadece cam sıkılmıştı. Andras onu değil, Ortaçağ'a özgü bir Barbie bebek istiyordu.

"Sör Andras, çok bitkinim; çünkü bir gün gibi kısa bir sürede, kökenimi hatırladım, cadılıkla itham edildim ve onlarca yıldır ihmal edilmiş bir şapeli temizlemekle uğraştım. Böylesi bir günü bir erkeğin bile yorucu bulacağından hiç şüphem yok." CC sesini hissettiği küçümsemeden arındırmak için büyük çaba harcıyordu.

Andras'ın gözleri -kendisine hâkim olmakta zorluk çekiyormuş gibi- CC'nin yüzünde, zarif, çıkık yanaklarında ve şehvet hissi uyandıran dolgun dudaklarında dolaşıyordu. Sonra uzun, biçimli boynuna kaydılar ve içliğinin yakasının açıkta bıraktığı gerdanına takıldılar. Şövalye dudaklarını ıslattı.

CC genç adama dikkatle baktı. Sarpedon'un etkisi ne kadar ileri gitmiş olabilirdi? Andras'ın gözleri normal görünüyordu; yüz hatları kendi yüz harlarıydılar. Ancak bakışlarında el değmemiş, ancak şövalye için sıra dışı sayılacak bir arzu parlıyordu. Sarpedon onu ele geçirene kadar, Andras, CC'ye büyük bir dikkatle yaklaşmıştı. Etkilemeye çalıştığı kadına

asılmayı yakışık alan bir davranış olarak görecek bir adama benzemiyordu.

"Doğru, Undine, zor bir gün geçirdin. Ama daha birkaç gün öncesine kadar yürüyüş yapmayı, en yorgun zamanlarında bile, dinlendirici bulduğunu söylüyordun." Andras ısrarcıydı. "Benimle yürümeni rica ediyorum, Prenses Undine." Teklifinin mutlu mutlu kabul edilmesi dışında bir cevaba tahammülü yokmuş gibi, kaslı kolunu genç kadına uzattı.

"Bu gece olmaz. Yine de teklifin için teşekkür ederim."

Andras'ın yüzü bu reddediliş karşısında öfkeyle kararırken, Isabel huzursuzca kıpırdanıyordu.

"Bir şövalye ve centilmen olarak benimle yürüyüşe gelmeni söylüyorum ve sen beni geri çeviriyorsun, öyle mi?" Genç adam kulaklarına inanamamış gibiydi.

"Bir hanımefendiye bir soru sorulduğu zaman, evet ya da hayır cevabını vermeye hakkı olduğunu sanıyordum." CC sabırsızlanmaya başlamıştı. Şövalyeye yalan söylememişti. Gerçekten çok yorgundu ve kadehindeki şarabını bitirip derin bir uykuya dalmaktan başka bir isteği yoktu. "Seni geri çevirmedim; sadece isteğimi dile getirdim."

"Bu durumda, bir centilmen olarak, daha az yorulman ve benimle yürüyebilmen için, seni kendi aşırılıklarından korumayı kendime görev biliyorum. Bu gece ve bundan sonraki her gece, kapında ve pencerende, kıyıya gereksiz ziyaretlerde bulunarak kendini gereğinden fazla yormana mani olacak birer muhafız bekleyecek." Andras'ın sesi sertleşmişti. "Yarın görüşmek üzere, Prenses Undine. Umarım seni daha canlı bir ruh halinde bulurum. Aksi takdirde, gün içinde de odanda istirahat etmen için birtakım önlemler almak zorunda kalacağım."

Kapıyı tek bir hareketle ve neredeyse çarparak kapattı.

CC iç geçirdi. "İtiraz etmeden yürüyüşe çıkmalıydım."

Isabel kafasını salladı. "İtirazınızın şövalyenin canını sıkmasından korkuyordum. Son zamanlarda davranışlarında bir farklılık var."

"Evet, bunu ben de görebiliyorum ve nedenini ikimiz de biliyoruz."

Isabel fısıltıyla, "Sarpedon," dedi.

CC kafasını sallarken yüzünü ovalıyordu. "Bunca zamandır Başrahip William için endişelenip duruyorum. Sanırım Sarpedon'un Andras üzerindeki etkisini hafife almışım."

CC'nin cüppesini çıkarmasına yardım ederken Isabel, "Sanırım güzelliğinizin etkisini hafife aldınız," dedi.

Genç kadın imalı bir gülüşle, "Alışık değilim," dedi. "Bir önceki bedenimin bununla hiç alakası yoktu doğrusu. Erkekler beni görmezlerdi bile."

Isabel ona inanmadığını gösteren bir bakış attı ve pek de hoş sayılmayacak bir ses çıkardı.

"Ne?" dedi CC.

"Bir kadının güzelliğinin fiziksel görüntüsünden çok daha karmaşık bir şey olduğunu söyleyen siz değil miydiniz? Bu benim kadar sizin için de geçerli."

CC itiraz etmeye yeltenince, Isabel elini kaldırıp onu susturdu.

"Bu kadının sözüne itimat edin. Sizde fiziksel güzelliğin ötesinde bir şey var. Bunu şövalye de biliyor ve size, her şeyinize, sahip olmak istiyor. Sarpedon'un kötücül etkisi bu arzuyu biraz daha derinleştirdi, o kadar." Isabel daracık yatağın örtüsünü açtı ve CC'ye içine girmesini işaret etti. "Dinlenin, Undine. Gözlerinize o karanlık ve uğursuz bakış çöktü. Uyku gücünüzü tazeleyecek."

CC kaba battaniyeyi üzerine çekti ve sırtını karyolanın

alışap başlığına yaslayıp Isabel'in küçük odayı düzenlemesini izledi. Pencereden, gece için görevi devralan muhafızın sesi duyuluyordu. İki gece sonra neler olacaktı? Bu odadan nasıl çıkabilecekti? Midesi yanıyordu. Isabel yatağın kenarına eğilmişti.

Çarşafın kenarlarını düzeltirken, "Korkmayın," dedi. "Unutmayın ki, bakire, anne ve bilge kadın, hepimiz biriz. Hep birlikte sizi denize ulaştırmanın bir yolunu bulacağız."

"Ve Dylan'a." CC'nin gözleri yaşlarla doluvermişti.

Isabel genç kadının çenesini şefkatle kavradı. "Ve âşığınıza. Sandıklarından daha güçlüyüz. Her şey yoluna girecek."

CC yan dönüp kıvrıldı. Isabel, CC'ye her nasılsa dalgaların sesini anımsatan, rahatlatıcı bir ninni tutturup saçlarını uzun uzun okşadı ve derin bir uykuya dalana kadar yanından ayrılmadı.

Bölüm Yirmi Altı

Ertesi gün, birkaç küçük cilalama işiyle şapeldeki işini tamamlayan CC, peşinde iki muhafızla, mutfakta hızlı bir kahvaltı ve öğle yemeği boyunca Andras'tan uzak durmayı başarmıştı. Sırf şövalyeden kaçabilmek için kendini ot bahçesine yeni tohumlar ekmeye ve Isabel için uzun bir taze bitki listesi toplamaya verdi. Arada sırada yanından geçen bir keşişin Meryem'in restorasyonunun başarısına iltifatlar yağdırmasına şaşırıp seviniyordu. Elindeki yapışkan kalıntıları temizlemek ve toprak içinde kalan cüppesini değiştirmek üzere odasına dönmüştü ki, kapının vurulmasıyla irkildi.

Kapıyı aralayınca, önceki geceki kılığı ve sıkkın yüz ifadesiyle Andras'ı karşısında buldu.

Resmi bir tavırla, "Tünaydın, Sör Andras," derken Isabel'in yanında olmamasından büyük rahatsızlık duyuyordu.

Andras başını hafifçe eğdi. "Prenses Undine, umarım bugün benimle yürüyüşe çıkacak kadar toparlanmışsındır."

"Çok hoşuma giderdi ama gördüğün gibi, uygun bir kılık içinde değilim." Kirli cüppesini işaret etti.

Andras kararlı bir sesle, "Isabel'i yardımına gönderirim.

Avluda bekleyeceğim," dedikten sonra askerlere yakışacak bir selam verip hızla uzaklaştı.

CC iç geçirerek kapıyı kapattı. Isabel'in gelmesi fazla sürmeyecekti.

"Haydi, güzel elbisenizi giymenize yardım edeyim." Yaşlı kadın elbiseyi asılı durduğu yerden almak üzere uzandı.

"Onunla yürüyüşe gitmek istemiyorum," dedi CC.

"Gitmek zorundasınız yoksa odanıza kilitlenme riskiyle karşı karşıya kalırsınız."

Bu hatırlatma CC'nin korkuyla ürpermesi için yeterliydi.

"Sör Andras'a gülümseyin. Egosunu okşayın," dedi Isabel.

CC alt dudağını ısırdı. "Sarpedon'un ona yaptırabileceklerinden endişeliyim."

Isabel kaşlarını çattı. "Şövalyenin öfkesini uyandırmamaya özen göstermelisiniz. Belki o zaman o kötü ruhun etkileri de uykuya dalar. Andras'ı sizi denizden kurtarmaya gelen o göz alıcı şövalye olarak düşünün. Ve sakın unutmayın ki, bu bir insan bedeninde geçireceğiniz son gece olacak. Yarın suya döneceksiniz. Bu kadar kısa bir zaman için, uslu ve tatlı prensesi oynayamaz mısınız?" Isabel, CC'nin elbisesinin fiyonklarını bağlayıp mücevherlerini takmasına yardım etmeye başlamıştı bile. "Belki de şövalyeyi birlikte denize yürümeye ikna edebilirsiniz. Dylan'ı kısa bir an için olsun görmek uğruna onunla zaman geçirmeye katlanamaz mısınız gerçekten?"

"Bunu hiç düşünmemiştim!" CC'nin kalp atışları hızlanıvermişti.

Onunla birlikte olamayacağı zamanlarda hep yaptığı gibi, kendini oyalamak ve Dylan'ı düşünmemek için ne gerekiyorsa yapıyordu. Onu ne kadar özlediğine fazla kafa yorduğu zaman ona ve denize duyduğu hasretin acı verici, onu nere-

deyse allak bullak edecek bir hal aldığını tecrübeyle öğrenmişti. Âşığının düşüncesi beynine dolduğu anda, bastırılmış bir arzuyla titremeye başlıyordu.

"Acele et!" dedi Isabel'e.

"Çocuğum..." Yaşlı kadın onu omuzlarından kavradı ve gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Onu görebilirsiniz ama tepkilerinizi kontrol etmek zorundasınız. Sakın duygularınızı belli edip kendinizi ele vermeyin. Unutmayın ki Yüce Anamızın zamanlamasını beklemek zorundasınız. Bana temkini elden bırakmayacağınıza dair söz vermenizi istiyorum."

"Evet, evet, söz veriyorum!" CC, Isabel'i bir an önce ikna edip kendini odadan dışarı atma arzusuyla hızlı hızlı konuşmuştu. Ancak yaşlı kadının onu bırakmaya hiç niyeti yoktu.

"Sarpedon'u unutmayın. Tutkunun davranışlarınızı kontrol altına almasına izin verip kendinizi ya da âşığınızı tehlikeye atmamaksınız."

Sarpedon'un bahsi geçince CC'nin zihni bir anda aydınlandı.

"Haklısın. Temkinli olacağıma söz veriyorum."

"Gidin çocuğum. Meryem'in kutsaması kadar, şans da sizinle olsun."

CC kapıya döndü. "Teşekkürler, bilge arkadaşım." Ve sonra hızlı adımlarla avluya çıktı.

Andras avluya açılan koridorun başında, huzursuz adımlarla bir ileri bir geri gidip gelerek bekliyordu. İki muhafızı avlunun biraz ötesinde göreve hazırdılar.

"Yürüyüşümüze hazırım."

Üç adam dönüp CC'ye baktılar. Bakışlarının sıcaklığı CC'nin bedeninde neredeyse elle tutulur bir etki yaratmıştı. Gözleri onu âdeta delip geçiyordu. CC elbisesinin açıkta bı-

raktığı göğsünde, boynunda, yüzünde ve kollarında huzursuz edici bir elektrik akımı hissetti.

Elleri otomatik olarak boynuna gitti. "Bir sorun mu var?"

Andras gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarını güçlükle de olsa CC'nin gözlerine çevirdi. CC'ye avını sinsice takip eden yırtıcı bir hayvanı hatırlatan bir çeviklikle, genç kadına sokuldu. Tepkisiz elini tutup dudaklarına götürdü. CC elini hızla geri çekme ve son hızla odasına kaçma isteğiyle dolmuştu.

"Bu elbisenin içinde ne kadar güzel göründüğünü unutmuşum. Rahiplerin kaba saba cüppeleri içinde çok fazla zaman geçiriyor olman yazık doğrusu." CC'nin elini sahiplenici bir tavırla koluna yerleştirdi ve birlikte avlu boyunca yürümeye başladılar. "Senin güzelliğine ve soyluluğuna sahip bir kadının her daim ışıltılı kostümler içinde dolaşması ve lüksle sarmalanması gerek."

CC iç geçirmemeyi bir şekilde başarmıştı. "O zaman bir süs bebeğinden ya da bir sanat eserinden farkım kalmaz. Bunlar bakılması keyifli şeylerdir, evet ama gerçek bir amaçları yoktur."

Şövalyenin kahkahası küçümseyiciydi. "Bir kadının hayattaki tek amacı zarafet, güzellik, kocası ve ailesi için gerçek bir değer olmak değil midir zaten?"

"Henüz bir eş değilim. Ve Meryem'e ithaf edilmiş bir şapelin yenilenmesinde çalışarak ailem için bir değer yarattığıma inanıyorum. Yüce Anamız için yaptıklarımın önemsiz olduğunu düşünmüyorsun ya?"

Andras kafasını salladı. "Tabii ki. Dindarlık, hele hele bir kadının dindarlığı, önemli bir şeydir."

CC öfkesini içinde saklamak için dişlerini sıktı.

Kuyunun yanından geçerken, CC ilgi ve bakışlarının o ta-

rafa çekildiğini hissetti. Son birkaç gündür avlunun bu kısmından uzak durmayı başarıyordu. Şu ana kadar. Kuyuyu gördüğü anda, midesinde huzursuz bir yanına baş göstermişti. Taş yapı avlunun ortasında sessizce dururken, tamamen normal görünüyordu. İçinden taşan buharlar ya da üzerine abanmış hayaletimsi bir karaltı yoktu. Hatta CC bu defa Sarpedon'un kendini göstermesiyle başlayan korkuyu da hissetmiyordu.

Nedenini bilmiyordu ama kuyuya karşı herhangi bir tepki duymaması, içinde bir huzursuzluğun baş göstermesine neden olmuştu.

Pat diye, "Son zamanlarda kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Çok daha iyi," dedi Andras.

"Yani artık..." CC uygun kelimeyi bulmakta güçlük çekiyordu. "Baş dönmesi, sersemlik, düşme falan yok, öyle mi?"

"Yok. Hatta bugün öğle yemeğinde başrahip iyileştiğimi ve kendime döndüğümü görmekten ne kadar hoşnut olduğunu söyledi. Benim için ettiği dualar etkisini gösterdi sanırım."

"Ve son zamanlarda... Şey... Tuhaf davranan başka kimse yok, öyle mi?"

"Hayır." Andras şüpheye kapılmış gibiydi. "Neden soruyorsun?"

CC umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Özel bir nedeni yok." Şövalyenin onu dikkatle süzdüğünü hissedebiliyordu. Bu yüzden duymak isteyeceğini bildiği cümleyi ekledi. "Yaşananlar beni çok korkuttu. İyi olduğunu görmek içimi rahatlattı."

Andras genç kadının kolunu sıvazladı. "Korkman çok doğal ama içini ferah tut. Tamamen iyileştim ve benim korumam altındayken güvende olacağından emin olabilirsin."

CC gerilimini yapay bir gülümseme maskesinin arkasına gizleyince, şövalye kolunu bir kez daha sıvazladı. En azından sonunda kendisi gibi davranmaya başlamıştı.

Manastırın demir bahçe kapısından geçtiler. CC muhafızların peşlerinde olduğunu neden sonra fark etti. Tıpkı Andras gibi, onlar da silahlarını kuşanmışlardı.

Kaşlarını kaldırarak, "Dışarıda korktuğun bir şey mi var?" diye sordu.

Andras, "Tabii ki yok," derken sırtını dikleştirdi. Heybetli cüssesi ve öğleden sonra güneşinde ışıl ışıl parlayan sarı saçlarıyla çok yakışıklıydı. Gerçekten de masallardaki beyaz atlı şövalye tarifine müthiş uyuyordu.

"Ah, o zaman muhafızlar benim için olsalar gerek." CC gözlerini kırpıştırdı. "Ne kadar aptalım! Az önce sizin korumanız altındayken hiçbir şeyden korkmamam gerektiğini söylediniz gibi geldi. Yoksa bu sadece manastırın duvarları arasındayken geçerli olan bir kural mı?"

Şövalyenin yüzü gerilmişti. "Marten! Gilbert! Burada kalın. Prensese tek başıma eşlik edeceğim."

İki muhafız CC'ye sert bakışlar attılarsa da emre itaat ettiler.

"Gel..." CC'yle konuşurken, Andras'ın sesi adamlarına emirler yağdırdığı halinden sıyrılıp yumuşacık bir tını kazanıyordu. "Yoldan yürüyelim. Buradan biraz ileride çatallanıyor ve doğuda kalan sapağın ucu çok güzel bir çayıra açılıyor. Caldei'nin iç kısımlarını da ziyaret etmenin iyi olacağını düşündüm." İç kısımları kelimelerini üstüne basa basa telaffuz etmişti.

CC iç kısımların umurunda bile olmadığını haykırmak istiyordu; çünkü tek istediği kıyıya inmekti. Ancak, sıkıntısını kendine saklaması gerekiyordu. Yüz ifadesini olabildiğince

doğal tutmaya özen göstererek şövalyenin gösterdiği yolda ilerlemeye başladı.

"Senin gitmek istediğin her yer bana da uyar. Haklıydın, hareket etmek çok hoşuma gidiyor."

Andras bu iltifata gülümsemeyle karşılık verince, CC de gülümsedi. Şövalye, Sarpedon'un etkisinden gerçekten kurtulmuşa ve her zamanki maço haline dönmüşe benziyordu. CC'nin kibar gülümsemesi samimi bir sırıtışa dönüşüvermişti. Denizden uzakta olmalarına rağmen, yürüyüşlerinden gerçekten keyif alıyordu. Sonunda patikanın denize uzanan kola çatallandığı noktaya ulaştılar.

"Burası daha önce yürüdüğümüz yol değil mi?"

"Evet."

CC dramatik bir iç geçirdi.

"Sen iyi misin, Undine? Belki de devam etmeden önce biraz dinlenmek istersin."

"Hayır, iyiyim. Sadece bizim için hazırlattığın o leziz öğle yemeğini ve o gün ne güzel vakit geçirdiğimizi hatırladım."

Andras'ın gözleri irileşti. "Bunu senden duymak çok güzel, Undine."

CC derin bir nefes alıp güç topladı. Sonra şövalyeye döndü ve, "Andras, bir süredir bizi düşünüyorum," dedi. *Bizi* kelimesinin gereken etkiyi yaratması için bir süre durdu. "Aramızda birtakım talihsiz yanlış anlaşılmalar oldu ve bunun için çok üzgünüm. Sonuçta sen beni kurtardın ve benim buna minnettar olmam gerekirdi." Genç kızlara özgü utangaç bir tavırla, bakışlarını ayaklarına indirdi. Sonra kafasını hafifçe kaldırıp kirpiklerinin arasından masum bir bakış attı. "Belki en baştan başlayabiliriz."

Ve şövalyenin yüzünün güçlü bir zafer duygusuyla canlandığını gördü.

Genç adam tutku dolu bir sesle, "Evet, yeniden başlayalım," dedi.

CC yüzüne kocaman bir gülümseme yapıştırdı. Şövalye onu öpmek ister gibi yüzüne doğru eğilince elini hızla kolundan çekti ve küçük bir kız gibi el çırptı.

Aklına bir fikir gelmiş gibi parmaklarıyla patikayı işaret ederek, "Ah, harika!" diye şakıdı. "Yeniden başlamak için, bütün bu yanlış anlaşılmaların öncesinde yürüdüğümüz yola dönmemizden daha iyi bir fikir olabilir mi?"

Şövalyenin tereddüdü kısa sürdü. "Seni mutlu edecekse, Undine."

Yoldan çıkıp kıvrılarak denize inen patikaya saptıklan zaman, CC rahat bir nefes aldı. Ağaçların arasından geçip kumsala ulaşmaları çok az vakitlerini aldı. CC tuzlu esintinin kokusuyla yıkanmak ister gibi derin derin nefes alıyordu. İnsan bedeniyle giyinmiş ruhu suya kavuşma arzusuyla titriyor, sarsılıyordu. Okyanus mavinin tatlı bir tonuna bürünmüştü. Kaprisli dalgaları kıyıyla âdeta oyun oynuyor ve CC'yi kanında yankılanan bir sesle kucağına davet ediyordu.

"Denizin yakınındayken her zaman çok daha güzelleşiyorsun." Andras'ın sesi şehvetle yüklüydü. "Nedenini çok merak ediyorum."

CC dikkatini denizden güçlükle ayırıp şövalyeye döndü. Genç adamın yüz hatları bir kadına sahip olmayı kafasına koymuş bir erkeğin yoğun ifadesiyle gerilmişti. CC ürperdi. Sarpedon'un etkisinden bu kadar kolay sıyrılabileceğini düşünmekle aptallık etmişti. Dikkatini dağıtması gerekiyordu. İçindeki korkuyu bastırmaya çalışarak dudaklarına dostça bir gülümseme yerleştirdi.

"Sanırım denizi çok sevdiğim için olacak. Yakınında olduğum zaman kendimi evimde gibi hissediyorum." Derin bir

nefes daha aldı ve ilgili bir ifadeye bürünerek, "Ama benden yeterince bahsettik," dedi. "Bana çocukluğuna dair hemen hemen hiçbir şey anlatmadın. Caer Llion'u dinlemek isterim."

Evinden bahsedilmesi, şövalyenin içine düştüğü şehvet sisini aralamışa benziyordu. Andras uzun bir dalışın ardından yüzeye dönmüş bir adam gibi, gözlerini kırpıştırdı.

"Caer Llion gerçekten çok güzel bir yerdir," derken sesi ciddileşmişti. "Bu kıyı gibi, yabani değildir. Düzenli ve medenidir." Andras genç kadına bir adım daha yaklaştı. "Orada kalbinin arzu edebileceği her şeyi bulabilirsin."

CC, genç adamın evi hakkında bir şeyler öğrenmenin mutluluğu içinden taşıyormuş gibi, neşeli bir kahkaha atarak bir adım uzaklaştı.

"Ah, kulağa çok hoş geliyor. Lütfen devam et." Heyecanlı ve meraklı küçük bir kız edasıyla yerlerdeki deniz kabuklarını, mercan parçalarını toplayarak denize iyice yaklaştı.

Andras düşünceli bir tavırla CC'nin peşinden yürürken, "Caer Llion' hakkında bilmen gereken ilk şey, çok düzenli bir şato olduğu ve..."

Andras evine bayılıyordu. Caer Llion'un sayısız harikasını anlatırken, sesi sıcacık ve hayat doluydu. CC'nin tek yapması gereken zaman zaman ilgili sesler çıkarıp, teşvik edici bir gülümsemeyle bakmaktı. Şövalye kendini şatonun ahırlarını anlatmaya öylesine kaptırmıştı ki, genç kadının ayakkabılarını çıkardığını fark etmedi bile. CC eteklerini toplayıp suya girince, ancak kendine geldi ve hikâyesine ara verdi.

"Dikkatli olmalısın. Üşüyebilirsin."

CC genç adamın bakışlarının açıkta kalan dizlerine ve baldırlarına sabitlendiğini görebiliyordu.

Bakışlarındaki sıcaklığı görmezden gelerek neşeli bir ses-

le, "Merak etme, dikkatli olurum," dedi. "Haydi, devam et. Henüz şatonun ana girişindeki holü anlatmadın."

Andras yeniden anlatmaya koyulunca, CC rahat bir nefes aldı. Kafasını sallayıp gülümseyerek ona yan döndü ve kıyı boyunca yürümeye devam etti. Aç gözlerle denizi tarıyordu. Ne turuncu bir ışıltı ne de Dylan'ın çevik bedeninden bir iz vardı.

Dylan'ı çağırmak istiyordu. Kumsala inene kadar, çağırmak niyetindeydi zaten. Dylan onu Andras'ın yanında görünce kim bilir neler düşünürdü. Ona güvenir miydi? Yoksa kızıp kıskanır mıydı? Ya da daha kötüsü, ihanete uğramış gibi gücenir miydi? Şövalyenin konuşmaya devam etmesini sağlamak için nezaket icabı dinliyormuş gibi görünürken, aklından bin bir soru geçiyordu.

Sahil şeridi doğuya doğru kıvrılıyor sonra keskin bir dirsekle batıya sapıyordu. Bu dirseğin ortasında, büyük, yassı kayaların dört bir yanına saçıldığı küçük bir koy kalıyordu. Oradaki su, denizin manastırın aşağısında kalan kısmına göre çok daha sakindi. CC eteklerini biraz daha yukarı çekti ve en yakındaki kayanın yuvarlak sırtını kolayca aşıp bu koya adım attı.

"Undine, o kayalar kaygandır..."

"Ah o kadar da kaygan değiller. Gördün mü?" CC parmak ucuyla kum rengi kayaya dokundu. "Deniz çekildiği için çoktan kurumuş." Gülümsedi. "Andras, Caer Llion'un inşa edildiği kayalar da bu renk mi yoksa manastırınkiler gibi gri mi?"

Andras çok sevgili Caer Llion'un taşlarının rengine karar vermeye çalışırken çenesini sıvazlıyordu. CC bir sonraki kayaya geçti. Kayadan kayaya atlarken koyda bir hayli mesafe

kat etmişti ve şövalye Caer Llion'u çevreleyen duvarların rengini anlatırken, aralarında dört kayalık bir boşluk oluşmuştu.

"Undine, belki de artık kıyıya dönsen iyi olacak."

CC omzunun üstünden arkaya baktı. Andras dalgalara iyice yaklaşmış, gergin gözlerle suyu izliyordu. CC bu defa gülümsemesini gizlemek ihtiyacı duymadı.

"Andras, yoksa yüzme bilmiyor musun?"

Şövalye biçimli çenesini öne çıkardı. "Hayır, bilmiyorum."

CC'nin kahkahası suda yankılanıyordu. "Gerçekten öğrenmelisin. Çok eğlenceli. Müthiş bir egzersiz olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Böyle barbarca bir davranışa girmeye hiç niyetim yok doğrusu." Andras suya doğru bir adım daha attı. "Artık geri dönmelisin, Undine."

CC tam cevap verecekken gözünün ucuna bir parlaklık takıldı. Suyun yüzeyinin hemen altında aşinası olduğu altın ışıltıyı fark edince, kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Karaltı onun kayasına doğru yaklaşıyordu.

Aceleyle, "Sanırım burada biraz oturacağım," dedi. Eteklerini toplayıp kayanın pürüzsüz ve serin yüzeyine yerleşti. Bacaklarını, ayakları ve baldırları suyun içinde kalacak şekilde aşağı sarkıttı. "Sanırım biraz yoruldum. Geri dönüş yoluna çıkmadan önce biraz dinlenmek iyi gelecek." Andras'a özür diler gibi baktı. "Sanırım bir kez daha haklı çıktın."

"Ben de yanına geleyim." Çizmeli ayağını suya uzatırken, Andras'ın sesi aksiydi.

CC, "Hayır!" diye bağırdı. Şövalye duraksayınca, daha kontrollü bir sesle ekledi. "Birkaç dakikaya kalmaz iyi olurum ve suya düşmeni istemem. Burasının boyunu geçeceğinden eminim."

Andras dalgalara keyifsiz bir bakış attı.

CC'nin üzerinde oturduğu kayanın sadece birkaç metre ötesinde su altın ışıklar saçıyordu.

"Ben biraz oturayım," dedi CC bir kez daha. Sonra bacaklarına baktı. Teninin fazlasıyla açıkta olduğunu ilk kez fark ediyormuş gibi küçük bir hayret çığlığı koyuverdi. Ve bakirelere özgü utangaçlığı çağrıştırdığını umduğu bir telaşla bacaklarını deniz tarafına çevirip çıplaklığını büyük bir kaya parçasının arkasına gizledi. Şövalyeye bakmak için belinden arkasına döndü. "Bu duruma düşmem ne büyük bir aptallık. Üstelik terbiyesizlik ettiğimin farkında bile değilim."

"Sadece ikimiz varız, Undine." Andras imalı bir sesle konuşmuştu.

CC olabildiğince saflık katarak "Bunun benim için ne büyük bir teselli olduğunu bilemezsin," dedi. "Bu halimi başka bir bilen olsa, mahvolurdum. Bunu babama anlatmaman konusunda sana güvenebilirim, değil mi?"

"Onurun bende güvendedir, Undine." Andras, CC'ye uzun ve manidar bir bakış atmıştı.

"Teşekkürler. Şimdi bir süre burada oturup dinleneceğim. Neden Caer Llion'u anlatmaya devam etmiyorsun? Henüz özel dairelerinizi anlatmadın."

"O daireleri günün birinde şahsen ziyaret etmeni tercih ederim. Undine."

CC telaşla, "Neden biraz tarifle merakımı yatıştırmıyorsun?" dedi.

Andras bir kez daha uzun ve detaylı bir tarife girişirken, CC'nin ayaklarının dibinde bir yerde Dylan'ın kafası göründü. Vücudu kayanın gölgesinde kalıyordu ve kayanın deniz tarafında kaldığı sürece, şövalyenin görüşünden korunmuş olacaktı.

"Her şey yolunda mı, Christine?" Denizerkeğinin fısıltısı sıkıntılı, bakışları endişeliydi.

"Evet, ama sakın burada olduğunu anlamasına izin verme." CC omzunun üstünden arkaya baktı ve yatak odasının duvarlarını süsleyen goblenleri anlatmakla meşgul olan Andras'a kafasını salladı.

Seni tutsak mı etti? Bu sözcükler, CC'nin zihninden yankılanırken bile yeterince ateşliydiler.

Tam olarak değil. Sadece bana yürüyüşte eşlik ediyor. CC ona hissettiği bütün aşkı bakışlarına yansıtmaya çalışarak düşüncelerini gönderiyordu. *Lir, Gaea'ya yarın akşam bu sularda olacağına dair haber göndermiş. Gaea bizim birleşmemizi kutsayıp Sarpedon'u geri -püskürteceğinden emin. Yarın akşam sana ve sulara dönebileceğim. Sonsuza dek.*

Dylan uzandı ve CC'nin suyun içinde kalan baldırını aşkla okşadı. CC bacağından yukarı doğru tırmanıp büyük bir sıcaklıkla içine işleyen arzu dalgasıyla ürperdi.

Bana sonsuzluk kadar uzun gelecek. Genç denizerkeğinin sesi baştan çıkarıcı bir ninni gibiydi.

CC, *Beni sonsuza dek bekleyeceğini söylemiştin,* diye takıldı.

Bekleyeceğim zaten, Christine. Sonsuza dek. Seni seviyorum.

"Undine, gücünü toplayabildin mi?" Andras'ın sesi düşüncelerini bir bıçak gibi kesmişti.

Dylan'ın çenesi gerilmişti.

Onun bizim için hiçbir önemi yok. CC omzunun üstünden şövalyeye seslenmeden önce, bu düşünceyi Dylan'a gönderdi.

"Neredeyse. Birkaç dakika daha, lütfen. Odanız çok hoş bir yere benziyor. Caer Llion'da sıradan bir gün nasıl geçiyor, anlatsanıza..."

"Kimin için sıradan? Caer Llion ve çevresindeki arazi

yüzlerce insanı barındırıyor." Bunu söylerken şövalyenin sesinde küstahlık ve kibir vardı.

CC cevap vermek üzere kafasını çevirirken, son derece saf ve masum bir maske takındı. "Senin neler yaptığım anlatarak başlayabilirsin mesela. Sonra da şatodaki bayanların kendilerini meşgul etmek için nelerle uğraştıklarını dinlemek isterim."

Andras'ın göğsü kabarmıştı. "En büyük erkek evlat olarak görev kapsamını bir hayli geniş ve gündoğumuyla..."

"Savaşçı ona ait olmam istiyor." Dylan'ın sesinin yumuşaklığı öfkesini gizlemeye yetmemişti.

"Onun ne istediğinin bir önemi yok. Ben asla ona ait olamam..." CC telaşla fısıldadı. "Lütfen bana inan, Dylan. Senden başka kimseyi istemiyorum."

Andras, "Bir şey mi dedin, Undine?" diye seslendi.

CC arkasına döndü. "Sadece bütün anlattıklarınızın ne kadar ilginç geldiğini söylüyordum. Sözünü kestiğim için özür dilerim. Lütfen devam et." Andras şato hayatını anlatmaya kaldığı yerden devam ederken, yeniden Dylan'a döndü.

Ona katlanmak zorunda olmandan nefret ediyorum. Dylan'ın düşünceleri beynine akıyordu.

Gerçekten o kadar kötü biri değil. Sadece benim için doğru adam değil, o kadar. Hem her neyse, zaten çok fazla da sürmeyecek.

Sensiz bir dakika bile çok uzun, aşkım. Denizerkeği CC'nin bacaklarını kendine çekti ve baldırına yumuşacık bir öpücük kondurdu. *Bacakların o kadar yumuşak ve muhteşemler ki...* Kondurduğu minik öpücüklerle, CC'nin biçimli baldırlarına erotik bir sıcaklık yayıyordu. *İtiraf ediyorum, onları özleyeceğim.*

Dudakları ayaklarının üst kısmına ulaşırken, elleri dizlerinin arka tarafındaki hassas bölgede dolaşıp bileklerine

doğru indi. Diğer bacağına geçtiği zaman, CC dudaklarının arasından zevk dolu bir iniltinin kaçmasına engel olamadı.

"Undine? Neler oluyor?" Şövalye telaşla suya girerken, çizmelerinin sıçrattığı sular CC'nin aklını başına getirmişti.

"Hiç! Hiç!" diye bağırarak arkasını dönünce, Andras'ın dizlerine kadar suyun içinde olduğunu gördü. "Buraya kadar gelmene gerek yok. Dinlendim ve yürümeye hazırım. Bana biraz izin verirsen, üstümü başımı toparlamak isterim." CC eteğiyle uğraşmaya başlamıştı bile.

Yeniden Dylan'a döndü ve düşüncelerini gönderdi. *Yarın akşam, aşkını. Beni yarın akşam bekle...*

Denizerkeği elini istemeye istemeye çekti ve ışıltılı yüzeyden dibe çekilmeye başladı.

Sonsuza dek, Christine. Seni sonsuza dek beklerim...

Ve sonra gözden kayboldu. CC kendini suya bırakıp Dylan'ın peşine düşme arzusunu güçlükle bastırarak yutkundu.

Kendi kendine, hayır, dedi. Tanrıçanın uygun göreceği zamanı beklemem gerek. Bir şeyleri kendi ellerimle mahvedemeyecek kadar uzun bir yol kat ettim. Sadece bir gün daha...

Ancak ayaklanıp kayalıkların üstünden onu sabırsızlık ve huzursuzluk içinde bekleyen şövalyenin yanına doğru yürürken, kendini ruhu Dylan'ın peşine takılıp onu sadece bir kabuktan oluşan bedeniyle baş başa bırakmış gibi, bomboş hissediyordu.

CC'nin yüzündeki yoksun ifadeyi ve hüzünlü hareketlerini fark eden Andras, kayadan inmesine yardım ederken söylevine girişmekte gecikmedi.

"Belki de bir dahaki sefere, özellikle güvenliğini ilgilendiren hususlarda beni dinlemenin doğru olacağını hatırlarsın."

Dylan'ın yokluğu içini öyle büyük bir hüzünle kaplamıştı ki, CC omuzlarının çökmesine aldırmadan, "Haklısın," diye mırıldandı. "Bir dahaki sefere daha dikkatli olurum."

Andras ona kendinden hoşnut bir gülümsemeyle baktı. "Bunu duyduğuma sevindim, Undine. Bir prenses olduğunu biliyorum ama bir prenses bile kendisinden daha bilge ve tecrübeli insanlara kulak vermeli. Ama lütfen, bu kadar üzgün görünmene gerek yok. Ben yanındayım."

Andras genç kadına doğru bir adım attı. Ve itirazına fırsat bırakmadan elini tutup dudaklarına götürdü. Neyse ki bu kısa bir öpüştü, ama işi bitince, elini bir türlü bırakmadı. Hatta ona iyice sokulup ellerini omuzlarına yerleştirdi. Bunlar kaba ve sert ellerdi. CC külçe gibi ağırlıklarını omuzlarında hissediyordu. İçinden korkuyla nefret karışımı bir ürperti yükselirken geri çekilmeye çalıştı.

"Korkmana gerek yok." Andras'ın sesi boğuktu. "Onurlu bir niyetle yola çıktığımı biliyor olmalısın. Baban gelir gelmez onunla konuşmak niyetindeyim."

CC geri çekilmeye çalışırken, "Fidyem hakkında mı?" diye sordu.

"Böyle düşünüyorsan, titremene şaşmamak gerek," dedi Andras heyecanlı bir sesle. "Şundan emin olabilirsin ki ben bakire bir hanımefendiyi kullanıp babasına kirli halde geri gönderecek bir erkek değilim. Onurun benim yanımda güvendedir."

"Yani söz konusu kadın bir hanımefendi olmasa, pekâlâ da kullanabilirdin, öyle mi?"

Andras bu sorunun safça mı yoksa kötü niyetle mi sorulduğuna karar vermeye çalışır gibi, kaşlarını çatmıştı. CC'nin bacaklarının açıkta kaldığını fark ettiği zaman nasıl telaşlı ve utangaç bir tavır takındığını hatırlayınca, bu sorusunun saf-

lıktan kaynaklandığına ikna oldu. Anlayışlı bir gülümseme ve babacan bir ses tonuyla, "Güzeller güzeli, söylemeye çalıştığım şu: Babandan seninle evlenmek için iznini isteyeceğim," dedi.

"Ama güzellikten korunmak gerektiğini söylediğini hatırlıyorum." CC bu cümleyi söylerken Andras'ın yüzünde Sarpedon'dan bir işaret arıyordu.

Genç kadının nefes nefese halinin, biraz önce açıkladığı evlilik niyetinin getirdiği sevinçten kaynaklandığını sanan Andras tek elini omzundan çekti ve çenesini tuttu.

"O güzelliğe gerektiği gibi rehberlik edecek biri varsa, hayır. Kocan olarak sana bu rehberliği sağlayacağımdan emin olabilirsin." Sesi derinleşmiş, gözleri CC'nin midesinin kasılmasına neden olan bir ışıkla parlamaya başlamıştı. "İkimizi nişanlı varsayabilirsin, güzelim. Sen artık bana aitsin."

Şövalye onu daha bir sıkı tutarak kafasını eğdi. CC nefes alamıyordu. Genç adamın gücü ve cüssesi onu kapana kıstırmıştı. Ya dudaklarını öperse o zaman ne olacaktı? İç sesi, Sarpedon'un etkisinin kontrol edilemez bir seviyeye ulaşacağını söylüyordu. Onu öfkelendirmeden arzusunu kıracak bir şeyler yapması gerekiyordu. Paniğini yatıştırmaya çalışarak kendini mantıklı düşünmeye zorladı. Ve aklına, Andras'ın sarf ettiği bir sözden doğan bir fikir geldi. Durumun ironisine gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Suya dalmaya hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes aldı ve tam Andras'ın dudakları dudaklarına değmek üzereyken hapşırdı. Şiddetle.

Şövalye hızla geri çekilmişti.

"Ah, Tanrım." CC elini yüzüne örtüp burnunu çekti. "Çok üzgünüm."

Elini yüzünden indirmesiyle, Andras'ın onu yeniden kollarının arasına çekmesi bir oldu.

"Hiç önemi yok, güzelim," diye fısıldayarak dudaklarını bir kez daha dudaklarına uzattı.

"Hapşuuu!" CC bu defa ağzını açmış ve tükürüğünü şövalyenin yüzüne bir şekilde sıçratmayı başarmıştı.

Andras onu öyle hızlı bırakıvermişti, CC dengesini kaybedip sendeledi ve şövalyenin iyice geri kaçmasına neden oldu.

"Haaa... haaaa..." CC ellerini yüzünün önünde sallıyordu. "Hapşuuuuu!"

CC burnunu ovaladı. Ovalarken burnunun kızarıp ısınmasına neden olduğu için seviniyordu. Andras ona başka vücut sıvıları da saçmasından korkar gibi, dehşetle bakıyordu. Gözlerindeki ışıltılardan eser kalmamıştı.

Burnu tıkanmış gibi genizden konuşarak "Görünüşe bakılırsa yine haklı çıktın," dedi. "Sanırım ıslak kayaların üstünde otururken üşüttüm."

"Geri dönmeliyiz," dedi Andras.

"O kadar bilgesin ki..." CC cümlesini okkalı bir öksürükle tamamladı.

Şövalyenin peşinden patikayı tırmanırken, Dylan'ın dalgaların ritmik müziğine karışan derin, erkeksi kahkahası duyduğundan neredeyse emindi. Bastıramadığı kıkırtısını bir öksürük krizinin ardına gizledi.

Manastırın bahçesine girip, yakındaki bir holde gelişini bekleyen karaltıyı görünce CC rahat bir nefes aldı.

Bir taraftan öksürmeye, tıksırmaya devam ediyordu.

"Sen!" Andras, Isabel'e sesleniyordu. "Prenses üşüttü.

Hangi bitkisel ilaçlar mevcut?"

Isabel telaşla şövalyenin yanına koşarken, kabarmış bir horoz gibi sesler çıkararak dilini şaklatıyordu.

"Sanırım, Sör Andras'a kulak asmamakla büyük hata ettim. Sudan üşüteceğimi söylemişti ama ben... Ha... haa... hapşuuuu!"

Isabel omzundaki şalı sıyırıp CC'nin omzuna sardı. Onu yatak odasının olduğu tarafa çekerken aptal genç kadınlara söylenip duruyordu. Andras önce peşlerinden gidecek gibi oldu, ama sonra ne yapması gerektiğine karar veremeyerek durdu.

"Sör Andras, ben prensesle ilgilenirim. Sanırım hizmetkârlardan biri size rahiplerin özel hasadından bir kadeh doldursa iyi olacak. Sizin de hastalanmanızı hiç istemeyiz." Isabel sesini iyice alçaltmıştı. "Prensesin hastalığı bulaşıcı olabilir."

Şövalyenin gözleri iri iri açıldı ve otomatik olarak bir adım geri çekildi.

"Bana ihtiyacın olursa, yemek salonunda olacağım, Undine." Saygıyla eğildi. Sonra Isabel'e, "Nişanlıma çok iyi bakın," diye tembihledi. "Sağlığından sizi sorumlu tutacağım..." Sonra hızla döndü ve kararlı adımlarla uzaklaştı.

"Nişanlı mı?" CC'nin odasına doğru yürürlerken Isabel merakla sormuştu.

CC yüzünü buruşturdu ve yine fısıltıyla, "Andras her nasılsa, bugün benimle evet cevabı almadan nişanlanmayı başardı," dedi. Yakın çevredeki keşişleri uzak tutmak için durup hapşırdı ve buna bir de güçlü bir öksürük ekledi.

Odasının kapısı bir sığınak gibi onu bekliyordu. Isabel kapıyı arkalarından kapatır kapatmaz, başıyla pencereyi işaret etti. "Muhafız hâlâ orada mı?"

Isabel sakin bir sesle, "Hayır," dedi. "Muhafızlar Viking

tehlikesine karşı kıyı şeridini taramakla meşguller." Genç kadın dikkatle baktı. "Bu hastalık sadece bir rol müydü?"

CC kafasını sallarken sırıtıyordu. "Kesinlikle. Soğuk suyun beni hasta edebileceğine cidden inanıyor musun?"

Kahkahaları birbirine karışırken CC keyfinin yerine geldiğini hissetti ve yaşlı kadının dostluğu için tanrıçaya sessiz bir şükran gönderdi.

"Yani şövalyeyi sizden uzak tutmak için çevirdiğiniz bir oyundu, öyle mi?"

CC başını salladı. "Beni çok korkuttu doğrusu. Tamamen kendi gibi göründüğü anlarda bile, sanki Sarpedon sürekli içindeydi ve yapacağım ya da söyleyeceğim bir şeyle yüzeye çıkmayı bekliyordu."

"Neden hasta gibi göründüğünüzü şimdi anladım."

"Bu işin yakında biteceğine çok seviniyorum. Andras'tan daha ne kadar kaçabilirim, bilmiyorum."

"Şapel pırıl pırıl oldu ve mutfak da kuru ot ormanına döndü," dedi Isabel.

"Ot bahçesinde yabani ot kalmadığından emin olabilirsin."

Isabel düşünceli bir tavırla, "Bu durumda hastalık iyi bir bahane olmuş," dedi.

CC muzip muzip sırıttı. "Ee, benim için ne tür bir tedavi düşünüyorsun bakalım?"

"Ah, sanırım şifalı otlarla beslenmiş bir şarap ya da şu öksürüğü kesmek için göğsünüze süreceğimiz bir hardal lapası iyi gelebilir."

CC burnunu kırıştırınca, Isabel kahkahayı koyuverdi.

"Şaraba itirazım yok ama lapa kulağa biraz ürkütücü geliyor. İçine ne koyacaksın? Kurbağa kakası ve sürüngen dili mi?"

"Andras'ı mı tercih edersiniz yoksa lapayı mı?"

"Kurbağa kakasını alayım," dedi CC.

CC'nin şifonyerinin üstünde duran sürahi ve bardağı alırken Isabel de kıkırdıyordu. "Şövalyenin sizden uzak durmasını sağlamak için, sizi ne kadar kokutursak o kadar iyi olur."

"Sanırım bu durumda bu geceyi ve yarını odamda geçirmem gerekecek," dedi CC iç geçirerek.

"Korkarım ortalıkta dolaşacak kadar iyi görünürseniz, Andras nişanlısının iyileşmesiyle bizzat ilgilenmeyi kendine görev edinecektir."

CC, "İğrenç," diye inledi.

Isabel kapıya yürürken, "Aynen öyle," dedi. "İlaçlarınızı hazırlayıp derhal döneceğim."

"Fazla oyalanma..."

"Kurbağa ve sürüngenleri toplar toplamaz gelirim." Kapı, Isabel'in kırık dökük kahkahasının üstüne kapandı.

Bölüm Yirmi Yedi

"İğrenç... Kurbağa kakası konusunda şaka yaptığını sanmıştım. Bu zımbırtı iğrenç kokuyor. Neyin nesi böyle?" CC, Isabel'in kapağını henüz açtığı kavanozdan uzaklaşmak için bir adım geri çekilmişti. Kendini biraz zorlasa, kavanozun açık ağzından süzülen pis koku dalgalarını görebilecekti sanki.

"Toz hardal, sarımsak, domuz yağı ve koyun idrarı," derken Isabel'in yüzünde hain bir gülümseme vardı. "Öksürüğün geleneksel ilacı."

"Ama ben öksürmüyorum ki." CC karyolasını aralarında tutmak için ne gerekiyorsa yapıyordu.

"Şövalyenin öksürdüğünüze inanması gerekiyor."

"Kapının çevresine sıvasak olmaz mı? Kokuyu on beş santim kalınlığında ahşaptan bile alacağına eminim."

Isabel güldü. "Sanırım lapanın içine birkaç paçavra batırıp ortalıkta sallayabiliriz. Bu şövalyeyi uzak tutacaktır."

"Andras'ı, adamlarım, rahipleri ve insanoğlunun bildiği bütün yaratıkları uzak tutmaya yeteceğinden eminim." Isabel şifonyerin üstüne bıraktıktan sonra bile, CC gözlerini kavanozdan ayırmaya cesaret edemiyordu. "Sence bu paçavraları

batırma işlemini ben akşam yemeğimi yedikten sonra yapabilir misin?"

Isabel, "Çok hasta olması gereken bir kadın için fazla talepkârsınız," dedi.

"Ne de olsa bir prensesim."

"Her halinizden belli oluyor."

Birbirlerine sırıtarak baktılar. CC, Isabel'e minnet dolu bir teşekkür ettikten sonra iştahla yahnisini yemeğe koyuldu. Ekmeğinden kocaman lokmalar ısırırken, "Bu hastalığın iştahımı kapatmamış olması çok ilginç," dedi.

"Bunu hesaba katmıştım." Isabel beraberinde getirdiği üzeri bir hayli yüklü tepsiyi işaret etti.

"Bir yığın lapa kavanozu. Hiç kimsenin o kadar hasta olabileceğini sanmıyorum." CC yüzünü buruşturdu. "Bu kadar hasta olup hayatta kalmak imkânsız olsa gerek."

"Evet. Lapa işini biraz abarttığını düşünebilir ama yine de anlaşılır bir tarafı var. Ne de olsa ilk kez bir prensesi tedavi ediyorum."

Kavanozlardan birinin örtüsünü kaldırdı. CC kendini kötü kokuya hazırlayarak geri çekildi; oysa aldığı tek koku güvecin leziz kokusu oldu.

Isabel kurnaz bir sırıtışla "Sanırım bu kadarını siz bile yiyemezsiniz," dedi. "Kâsenizi yeniden dolduracağım; böylece iştahınızın kapandığını düşünecekler."

"Sen bir dahisin, Isabel."

"Sadece bilge bir kadınım, Prenses."

CC şarap kadehine uzanırken tereddüt etti. "Şarabın içinde berbat bir şeyler var mı?"

"Birkaç hafif ot. Gevşemenizi sağlamaktan öteye geçecek bir şey değil."

CC şarabı kokladı. "Kötü kokmuyor."

Isabel kendi kadehinden büyük bir yudum aldı.

CC rahatlayarak gülümsedi ve o da büyükçe bir yudum içti. "Çok iyi!"

"Şaşırmanıza gerek yok," dedi Isabel bilmiş bir tavırla. "Ne de olsa ben yaptım."

"Lapayı da sen yaptın..."

"Hayır, onu Bronwyn ve Gwenyth yaptılar," dedi Isabel. "Şifalı lapaları çok ünlüdür. Sevgilerini gönderdiler."

CC, "Onların sevgisi ve Sarpedon'a duyduğum nefret olmasa o zımbırtıyı yanıma bile yaklaştırmazdım," derken kavanoza kötü kötü bakıyordu.

Isabel kıkırdadı. "Onlar da bunun farkındalar. Lapayı hazırlayışlarını görmeliydiniz. *Biraz daha idrar ekleyelim mi, ne dersin? Prenses en iyisine layık.*" Isabel iki kadının sesini öyle büyük bir ustalıkla taklit etmişti ki, CC gülerken az kalsın şarabını dökecekti.

CC, "Sence tecridim boyunca onları görme şansım olabilir mi?" diye sordu. "Son defa olabilir."

Isabel her ikisine de biraz daha şarap doldururken kabaca, "Gelecekler," dedi. "Ayrıca bu tarz konuşmalara artık bir son verin. Sizi yine göreceğiz."

CC kafasını salladı. "Evet, haklısın. Tabii ki. Kendi zamanıma dönüyor değilim ki... Ben sadece... Şey... Daha iyi bir yere gidiyorum."

Birbirlerine bakıp gülümserken şaraplarından birer yudum daha aldılar.

"Undine, bana kendi zamanınızdan bahsetsenize..."

CC omzunu silkti. "Tabii ki." Sonra bütün hayatı boyunca evinden bir günlük yürüyüş mesafesinden daha fazla uzaklaşmamış bir Ortaçağ kadınına yirmi birinci yüzyılı anlatmaya nereden başlayacağını bilemediğini fark etti. Bir yön yaka-

lamak umuduyla, "Özellikle öğrenmek istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Sizin zamanınızda yemeklerin nasıl hazırlandığını bilmek isterim," dedi Isabel.

CC sırıttı. "İşte buna bayılacaksın. Süpermarketleri ve mikrodalgaları dinleyene kadar bekle."

Tam ağzı bir karış açık halde onu dinleyen Isabel'e fast-food restoranları anlatmayı tamamlamıştı ki, kapı iki defa vuruldu.

CC kırık bir sesle, "Kim o?" diye seslenmeden önce, birkaç defa yüksek sesle öksürdü.

"Andras."

CC hapşırdı. "Bir dakika lütfen."

Isabel pis kokulu kavanozu açmıştı bile. "Paçavraları sallama zamanı," diye fısıldadıktan sonra bir bez parçasının üstüne sarımtırak karışımdan hatırı sayılır miktarda bulaştırdı ve odanın içinde dolaşmaya başladı. CC de yüksek perdeden bir öksürme efektiyle ona eşlik ediyordu.

Başını öne eğip saçlarını iyice karıştırdı ve zaten kötü muamele görmeye alışmış burnunu bir kez daha ovaladı. Sonra yatağın üstündeki battaniyeyi omzuna sardı ve ayaklarını sürüyerek kapıya yürüdü.

Isabel telaşla, "Bekleyin!" diye fısıldadı. Ve CC'nin itirazına fırsat bırakmadan, lapaya buladığı paçavrayı genç kadının boynuna astı. CC öğürdü; o andan sonra hapşırmaktan perişan olmuş gibi rol yapmasına gerek kalmamıştı.

Kapıyı araladığında burnu zaten akıyordu. Beklemiş idrar fıçısı gibi kokuyordu, darmadağınık ve solgun bir hali vardı. Andras ve Başrahip William koridorda baş başa vermiş, alçak sesle bir şeyler konuşuyorlardı. Kapının açıldığını duyunca, konuşmalarına ara verip ona döndüler. Andras'ın yüzündeki

şok ve başrahibin yüzündeki tiksinti CC'ye büyük keyif vermişti. Onların bu halinden cesaret alarak koridora doğru yarım bir adım attı. İki adam da hızla geri çekildiler.

"Andras! Başrahip William!" Genzi tıkanmış gibi kırık bir sesle konuşuyordu. "Sizi görmek ne kadar güzel. İçeri gelmek istemez miydiniz?"

Şövalye telaşla, "Hayır!" dedi. "Seni yormak istemeyiz."

Başrahip, "Benim gözetimimde bile olsa, Sör Andras'ın odanıza girmesi hiç yakışık almaz," derken, CC'nin bulaşıcı hastalığını savuşturmak ister gibi, parmaklarını sallıyordu.

CC üzgün bir sesle, "Ah," dedi. Lapa yüzünden hiç durmadan akan burnunu elinin tersiyle sildi. "Emin misiniz? Ne de olsa, Andras ve ben nişanlandık."

"Babanız gelene ve bu birliği kutsayana kadar resmen nişanlı sayılmazsınız," dedi Başrahip William. "Zaten Sör Andras ve ben bu konuyu tartışmaktaydık."

"Babamın... Ha...ha... hapşuuuu! Onay vereceğinden eminim." CC son hapşırığının iki adamı daha da uzaklaştırmış olmasından son derece hoşnuttu.

"Ben de onayını alacağımızı tahmin ediyorum," dedi Andras hızlı hızlı. "Şimdi dinlenmeli ve güç toplamalısın."

"Evet." Pis kokulu lapa, başrahibin tiksintiyle yüzünü buruşturmasına neden olmuştu. "Isabel size her ne isterseniz getirsin." İki adam kapıdan uzaklaşmaya başlamışlardı bile. "Size iyi geceler diliyoruz. Bir an önce iyileşmeniz temennisiyle..."

CC arkalarından, "Benim için dua edin," diye seslendi. Adamlar o kadar hızlı uzaklaşmışlardı ki mırıltıları bile duyulmuyordu.

CC boynundaki bez parçasını daha kapı kapanır kapanmaz çekip aldı ve gülerek Isabel'e uzattı.

"İçeri girmek bile istemediler... Düşün artık."

"Bu çok şefkatli olmadıklarını gösterir," dedi Isabel. Kırtısı CC'nin kahkahasına karışıyordu.

"Bana istediğim her şeyi getirmeni söylediler." CC boş kadehini kaldırdı ve abartılı bir hareketle salladı. "Bu mükemmel şaraptan biraz daha olsaydı keşke. İlaç gibi geliyor. Ve ayrıca arkadaş da istiyorum. Sence diğer kadınlar, bulaşıcı hastalık riskini göze alıp beni ziyaret etme cesaretini gösterirler mi?"

"Kesinlikle. Birden fazla hemşire talep etmek, bir prensesin en doğal hakkıdır." Isabel, CC'yi güldürmek için abartılı bir reverans yaptı. "Ve emrinize itaat etmek benim görevimdir." Boş sürahiyi kaptığı gibi kapıya doğru seğirtirken en fazla otuz yaşındaki bir kadının enerjisini sergiliyordu.

Bölüm Yirmi Sekiz

Birkaç saat sonra, dört yaşlı kadın ve CC odanın etrafına yaydıkları döşeklere uzanmışlardı. Isabel, CC'nin odasında yanında üç "hemşire"yle dönmüştü. Mutfak dönüşü, satranç oynayan Andras ve başrahibin yanına uğramış, prensesin bakımına bir kişinin yetişemeyeceğini ve bu bakımın bütün gece sürmesi gerektiğini anlatmıştı. İki adam da, Undine'nin bakımının onların omuzlarına yüklenmemesinden son derece hoşnut, bu isteğe kolayca razı gelmişlerdi. Isabel, odaya döndüğünde olup bitenleri anlatırken, başrahibin gerektiği sayıda hemşirenin geceyi prensesin odasında geçirebileceğine izin verirkenki sesini büyük bir başarıyla taklit etmişti. Hatta iki erkeğe, gece boyunca istedikleri zaman prensesi ziyaret edebileceklerini söylemişti. Başrahip zamanını duaya ayırmasının daha faydalı olacağını söylemişti. Andras samimi endişesine rağmen, Undine'nin dinlenmesi gerektiğinde ısrar etmiş ve onu ziyaret etmesi halinde bunun mümkün olmayacağını belirtmişti.

Tabii ki, kapının ve pencerenin dışına yerleştirilen muhafızlara da gerek kalmamıştı. Prenses gizlice sıvışacak kadar

düzelse dahi -ki Isabel buna ihtimal vermiyordu- yaşlı kadınların varlığı, bunu yapmasına mani olacaktı.

CC, Isabel'in muhteşem şarabını yudumlarken, müthiş bir özgürlük hissiyle dolmuştu. Beş kadın gecenin büyük kısmını gülüşüp konuşarak geçirmişlerdi. Isabel diğerlerine CC'yle ilgili gerçekleri açmıştı. Dört kadın modern zamanların hikâyelerine doymak bilmiyordu. Yaşlı çehreleri, şarap kadar, heyecanın da etkisiyle pembeleşmişti.

Gwenyth elini ısınan yanaklarının önünde sallarken, "Kümes dansını öğrenirken müthiş keyif aldım," dedi.

CC, "Tavuk dansı," diye düzeltti.

Gwenyth, "Tavuk dansı," diye tekrar etti. Yaşlı kadının gözleri parlıyordu.

CC ona sırıtarak baktı. "Nefesim hele bir düzelsin. Size bir dans daha öğreteceğim." Kaşlarını kaldırarak, "Yanında bir de şarkıya ne dersiniz?" diye ekledi.

Dört yaşlı kadın sevinç çığlıkları attılar. CC, tam bir pijama partisi gibi, diye düşündü. Zamanın hiçbir önemi yoktu; hayatı ve dostluğu kutlamak için bir araya gelmiş kadınların arasındaki kardeşlik ebediydi. Kadınlar öğrenecekleri yeni şeylerin heyecanıyla hiç durmadan gevezelik ederken, CC sözlerini hatırlamak için, kendi kendine Aretha Franklin klasiği *Respect'i* mırıldanıyordu. Amigo kız oldukları dönemde o ve en yakın arkadaşı, Sandy bu şarkıya bir dans uydurmuşlardı ve CC hemen hemen bütün hareketleri hatırlayabileceğim tahmin ediyordu. Vokalistlerine bir göz attı. Buna bayılacaklardı.

"Hayır, Bronwyn. Kafam iki yana sallamadan önce, *Sadece birazcık,* kısmında iki elinin parmaklarını şarkının sözleriyle eş

zamanlı olarak şaklatman gerek..." CC yaşlı kadına kim bilir kaçıncı kez anlatıyordu.

Gwenyth, "Undine, kalçalarımızı sallamaya daha sonra mı başlıyoruz?" diye sordu.

Isabel, CC'nin cevap vermesine fırsat bırakmadı: "Evet. Kafalarımızı savururken, kalçalarımızı da eşzamanlı olarak sallıyoruz."

CC gülmemek için kendini zor tutuyordu. Bayanlar canla başla *Respect'in* sözlerini ve hareketleri öğrenmeye çalışıyorlardı. İtiraf etmesi gerekirdi ki, dört kadının gayet düzgün sesleri ve doğal bir ritim duyguları vardı.

"Pekâlâ!" dedi. Kadınlar derhal dikkat kesilmişlerdi. "Sanırım en baştan almaya hazırız."

Dört kadın kafalarını hevesle sallarken, gümüş rengi saçları mum ışığında ışıl ışıl parlıyordu.

Isabel, "Bronwyn, elinde şarap kadehiyle dans edemezsin," diye çıkıştı.

Gwenyth eksik iki dişini ortaya serecek bir sırıtışla göz kırptıktan sonra kadehindeki son yudumu kafasına dikti ve kadehi ayak altından kaldırmak için kenara itti.

"Vokalistler, lütfen yerlerinizi alınız." CC'nin resmi talimatıyla kadınlar arkasında yatay bir hat oluşturdular. "Hazır mısınız?"

Dördü bir ağızdan, "Hazırız, Undine!" diye bağırdılar.

CC sırıtarak arkasına döndü ve hayali bir orkestraya ayak uydurmaya çalışır gibi mırıldanmaya başladı ve, "Hey," demesiyle, vokalistlerinin Aretha'nın klasiğinin Ortaçağ versiyonunu şakımaya başlamaları bir oldu. Şarkı sona erdiğinde, beş kadın, kahkahalar eşliğinde CC'nin yatağına yığıldılar.

Lynelle biraz hüzünlü bir sesle, "Eski dünyanda kadınlar çok eğleniyor olmalılar," dedi.

"Evet öyle, ama ben burada geçirdiğim şu andan daha mutlu hissettiğim bir zaman hatırlamıyorum."

Kadınlar neşe saçan gülümsemeleriyle birbirlerine bakarken, Lynelle'in içkinin etkisiyle hıçkırmaya başlamasıyla bir kahkaha koptu.

Lynelle, "Haydi bize sevgilini anlat," dedi.

CC şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. O ana kadar sorularını CC'nin geçmişiyle -insan olarak yaşadığı hayatla- sınırlamışlardı. CC denizkızı halinin onları huzursuz ettiğini düşünmüştü, ama şimdi Bronwyn ve Gwenyth de Lynelle'in ricasını destekliyorlardı. Isabel de cesaret vermek ister gibi kafasını sallayınca, CC içinin eridiğini hissetti.

Yumuşacık bir sesle, "Pekâlâ," dedi. "Dylan buradaki erkeklerden çok farklı."

Lynelle homurdandı. "Tabii ki öyledir, kızım."

"Evet," dedi Bronwyn. "O bir balık."

Isabel ona bir dirsek attı ve, "Şşş," dedi. Bronwyn'in keyfi kaçmıştı.

CC gülümseyerek, "Aslına bakarsanız, o bir memeli," dedi. "Bir yunus ya da balina gibi. Ama farklı olduğunu söylerken kastettiğim vücudu değildi." CC parmağını şakağına dayadı. "Farkı burada." Sonra parmağını göğsüne, kalbinin olduğu yere indirdi. "Ve burada. O çok kibar ve iyi biri. Bana sahiplenilecek ya da kullanılacak bir mal gözüyle bakmıyor. Beni dengi olarak görüyor, hatta bekli de denginden de fazlası olarak."

"Seni seviyor," dedi Lynelle.

"Evet ve onun için bu sevgi, beni kontrol etmesi ya da kafasındaki kadın kusursuzluğunun çarpık imajına uydurmak için bana has özellikleri tamamen değiştirmesi anlamına gelmiyor."

"Tam Sör Andras'a göre bir davranış," dedi Isabel.

"Ve bizim dünyamızdaki pek çok erkeğe göre," dedi Bronwyn. Isabel ve Gwenyth de kafalarını sallıyorlardı ama Lynelle düşünceliydi.

"Benim kocam Sör Andras gibi değildi. Bence onun aşkı senin denizerkeğininkine benziyordu."

CC gözlerini iri iri açınca, Lynelle'in yüzünde buruk bir gülümseme belirdi.

"Hayır, hep böyle değildim." Sağlam eliyle, yanında bir et parçası gibi sallanan çolak kolunu işaret ediyordu. "Bu evlenmemizden kısa süre sonra oldu. Beni bir kenara itebilirdi ama itmedi." Yaşlı kadının gözleri yaşlarla dolmuştu. Şarabından bir yudum daha aldı ve konuşmaya devam etmeden önce, gırtlağını temizledi. "O iyi bir adamdı. Ve karısı olmak benim için büyük mutluluktu."

"Ve sen de Dylan'ın karısı olmaktan büyük bir mutluluk duyacaksın."

Lynelle neşeyle kadehini kaldırdı. "Aşka!"

"Aşka!" Kadınlar neşeyle gülümseyerek kadehlerini kaldırdılar.

Lynelle'in sorusu sessizliği bozana kadar, bir süre hepsi kendi anılarının sığınağına çekildiler.

"Peki..." Lynelle tereddütlüydü. Destek almak ister gibi diğerlerine baktı. Ve aceleyle, "Dokunuşu hoşuna gidiyor mu?" diye sordu.

CC yanaklarındaki sıcaklığın sadece şaraptan kaynaklanmadığını biliyordu. "Bana dokunduğu zaman, alev aldığımı hissediyorum."

Dört kadın mutlu mutlu iç geçirdiler.

"Undine!"Lynelle'in sesi heyecan yüklüydü. "Neden bu gece ona gitmiyorsun?"

"Yarını beklemem gerek. Sarpedon meselesi yarın akşama kadar çözülmüş olacak."

"Tamam. Ona kalıcı olarak kavuşmak için yarını beklemen gerekecek. Ama ondan önce ziyaretine gidemez misin?"

CC de heyecanlandığını hissediyordu. "Sanırım... Sanırım gidebilirim. Ama çok dikkatli olmam gerekir."

"O işi halettik sayılır. Başrahip de, şövalye de seni bu gece aramaz," dedi Isabel.

Bronwyn, "Ama Vikingleri gözlemek için görevlendirilmiş muhafızlar var," diye hatırlattı.

"Doğru," dedi Isabel. "Ama onlar istilacıları yakalamak için açık denizi tarıyor olacaklar. Dalgaların arasında nasıl kaybolacağını çok iyi bilen çıplak ayaklı bir kızı görmezler bile."

Gwenyth, "Denizerkeğin bu gece burada olur mu?" diye sordu.

Gülerek ayağa kalkarken CC'nin başı mutluluk ve heyecandan dönüyordu. "Onu seslenerek çağırmam gerekmiyor. Kalbimle çağırmam yetiyor." CC içinden, sonsuza dek, diye geçirdi. Dylan çağrısına sonsuza dek karşılık verecekti.

"Ona git," dedi Lynelle.

Bronwyn ve Gwenyth aynı anda, "Evet," dediler.

CC, Isabel'e döndü.

Yaşlı kadın, bir annenin şefkatli elleriyle, yüzüne düşen sarı bir saç tutamını arkaya itti.

"Biz burada olacağız. Başrahip ya da Sör Andras seni çağıracak olurlarsa, onlara ilaçlı şarap ve hastalığın seni kendinden geçirdiğini söyleriz. Sonra burunlarına biraz daha lapa tutarız. Haydi, sevgiline git."

"O zaman şu şifonyeri pencerenin altına çekmeme yar-

dım edin," dedi CC hevesle. "Birisi ayakkabılarımı bulabilir mi lütfen?"

Odadaki kadınlar koşuşturmaya başlamıştı. Şifonyerin üstünün boşaltılmasıyla, pencerenin dibine çekilmesi bir olmuş, CC'nin yumuşacık terlikleri derhal ayağına geçirilmişti. CC'nin üzerinde zaten içliği olduğu için, Isabel'in elbisesinin karmaşık fiyonklarını çözmesini beklemesine gerek kalmamıştı.

Şifonyerin tepesine çıkmadan önce, dört arkadaşım tek tek kucakladı.

Lynelle kulağına, "Çok romantik," diye fısıldadı.

"Bir o kadar da harika," dedi Bronwyn.

Gwenyth, "Heyecan verici," diye ekledi.

"Kutsal Anamızın kutsaması üstünde olsun," dedi Isabel, CC'yi sımsıkı kucaklarken.

CC yaşlı kadının yanaklarını öptü. "Dikkatli olacağım."

"Şafak sökmeden dönmen gerek ki, gökyüzü seni şövalyenin adamlarına ele vermesin."

"Döneceğim. Sakın endişelenme." CC, Isabel'e tekrar sarıldı. Tam gidecekken, fikrini değiştirip durdu ve anlık bir dürtüyle boynundaki zinciri çıkardı. Kolyeyi yaşlı kadının başından geçirirken, kehribar taşı ağır ağır sallanıyordu.

"Ben yokken, sende dursun," dedi. Tanrıçanın kehribarını sıkı sıkı kavrarken, yaşlı kadının gözleri yaşarmıştı.

Ne diyeceğini bilemeyerek kafasını salladı ve CC'nin kısmen açık çekmeceleri basamak yapıp şifonyerin üstüne tırmanmasını izledi.

CC pencereden dışarı baktı. Hava karanlıktı ve gecenin koyu renkleri manastırın üstünü simsiyah bir kadife gibi örtmüştü. Ay incecikti ve ağaçları gölgelere, patikaları solgun bir ışık şeridine dönüştürecek kadar bir aydınlık veriyordu.

Isabel, "Adamları görüyor musun?" diye sordu.

CC kafasını salladı.

"O zaman elini çabuk tut," dedi Isabel.

CC nefesini tuttu, pencerenin kenarına çıktı. Sonra ayaklarını sarkıtıp topuk girintilerini buldu ve sessizce yumuşak zemine indi. Arkasında bir ses duydu ve dönüp bakınca Isabel'in yüzünü pencerede gördü. Ay ışığı, boynundaki gümüş zincirde parlıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

Yaşlı kadın, "Senin için etrafa göz kulak oluyorum," dedi. "Haydi, şimdi sevgiline git."

CC gülümsedi manastırı kayalık uçurumdan ayıran patikaya çıkmadan önce, Isabel'e bir öpücük gönderdi. Kuş gibi ayaklar ve seri adımlarla artık çok iyi tanıdığı yolda ilerlemeye başladı. Andras'ın muhafızlarıyla karşılaşma kaygısıyla, sık sık kafasını kaldırıp yukarı bakıyordu. Ancak uçurum bomboştu ve ayakları çok geçmeden kumlarla buluştu.

Dylan! Terliklerini ayaklarından çıkarıp üzerindeki içliği sıyırırken, kalbinin sesiyle aşkını çağırdı. *Buradayım! Lütfen bana gel!*

Dalgaların bacaklarını okşayan serin parmakları muhteşem, erotik bir rüya hissi uyandırıyordu. Sığ sulara adım attığı anda, içi, denizkızı bedenine bürünüp denizin davetkâr derinliklerinde kaybolma arzusuyla doldu. Bu arzuyu bastırmak için var gücüyle direnirken, elinde olmadan titriyordu.

Kendi kendine, *yarın,* diye söz verdi. *Sadece yarına kadar beklemem gerek. Sonra denizkızı biçimimi asla terk etmek zorunda kalmayacağım.*

Ya da beni... Dylan'ın sesi, sadece birkaç metre ötede suyun yüzeyinde belirmesinden hemen önce, CC'nin beyninde yankılanmıştı.

"Gördüğüm hayalin mi, aşkım?"

"Şey, bir bakalım. Eğer bana dokunursan ve ben dokunu-şunu hissedersem, o zaman rüya değil demektir."

CC ayaklarını yerden kaldırdı; ancak daha iki tam kulaç atamadan kendini Dylan'ın sıcacık kolları arasında buldu. Bedenleri büyük bir açlıkla buluştu. Dudakları, genç denizerkeğinin sıcak ve ıslak ağzına değince, CC içinin ürperdiğini hissetti.

"Bunu hissedebiliyor musun?" Dylan'ın nefesi sıcacıktı.

"Her şeyi hissedebiliyorum."

"O zaman seni burada hayal etmemişim. Burada olmanı dilemişim."

"Bu akşam çok fazla kalamam." Denizerkeğinin sıcak dudakları boynuna doğru kayarken CC'nin nefesi kesilmişti. "Andras beni hasta sanıyor, bu yüzden peşimde değil. Ama adamları Vikinglerin yolunu bekliyorlar."

Dylan'ın kahkahası tenini ipek gibi okşuyordu. Dişlerini kulak memesine geçirirken, "Bugün kumsaldaki performansın çok hoşuma gitti," dedi.

"Beni öpmesine izin veremezdim, herhalde," dedi CC. Sarpedon'un şövalyeyi ele geçirdiğinden bahsetmeye hiç niyeti yoktu. Birlikte geçirecekleri kısıtlı zamanı mahvetmek ve Dylan'a gereksiz bir endişe yaşatmak istemezdi.

Dylan genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Hayır, seni öpmesine izin veremezdin." Ve dudaklarını dudaklarına bastırarak, Andras'ın yarım kalan öpüşünün izlerini her ikisinin zihninden de tamamen sildi.

CC, "Bu defa şafak sökmeden gitmeliyim," derken vücudunu genç denizerkeğininkine iyice yaslamıştı. Bu erotik histen büyük keyif alıyordu.

"Kendimi içinde hissetmek istiyorum." Dylan'ın sesi tut-

kuyla boğuklaşmıştı.

CC genç adamın alt dudağını dişleriyle çekerek, "Evet!" dedi.

Denizerkeği inlerken, sertleşen organı CC'nin bacağının üst kısmına yaslanmıştı. CC onu içine almak için aşağı kaydı ama Dylan kafasını sallıyordu.

"Burada, böyle olmaz. İnsan bedeninde son kez sevişiyorsun. Düşüncesiz bir tutku karmaşasında ziyan edilmemeli. Her anının tadı çıkarılmalı."

CC genç adamın boynunu dişliyordu. "Ben çıkarıyorum."

Dylan'ın kahkahası, arzu dolu bir inlemeye karışmıştı. "Benimle gel, denizkızı. Sana tadını nasıl çıkaracağını göstereyim."

"Bu konuda en sevdiğim öğretmenimin sen olduğuna hiç şüphe yok." CC kendini genç adamın göğsüne bıraktı ve birlikte, kendilerini Dylan'ın kuyruğunun güçlü darbelerine teslim edip kumsal boyunca ilerlediler. CC teninde sevdiği adamın sıcaklığıyla suyun yumuşaklığının zevk veren karışımını hissederken, gözlerini sımsıkı yummuştu. Kuma değdiğini hissedince şaşkınlıkla gözlerini açtı.

CC'nin o günün erken saatlerinde keşfettiği küçük koyun sığ sularında yatıyorlardı. Hilal biçimindeki ay cılız ve sihirli ışığıyla, çevrelerini kuşatan sularda parlıyordu. Dylan vücudunu onun vücuduna yaslamıştı ve ıslak elleriyle tenini okşuyordu.

CC aynı anda hem sıcak, hem soğuk hem de akışkan hissediyordu.

Dylan'ın ateş rengi kuyruğunu okşarken ,"Bence asıl baştan çıkarıcı olan sensin," dedi.

Dylan boğuk bir ses çıkardı ve onu yüzleri birbirlerine

bakacak şekilde çevirdi. Böylece CC ona daha rahat dokunabilecekti.

"Olamaz. Çünkü senin sihrine kapılmış olan benim."

Denizerkeği parmağının ucuyla CC'nin bacağında daireler çiziyordu. Sonra eğildi ve biraz önce parmağının dolaştığı yerleri, bu defa dudaklarıyla sevmeye başladı. Tenini küçük öpücükler ve minik ısırıklarla okşayarak, nihayet bacaklarının arasına ulaşü. Ve dilinin dairesel hareketleriyle onu delirtmek için ne gerekiyorsa yaptı. Ta ki CC daha fazla dayanamayıp omuzlarına yapışana ve orgazmın yoğunluyla sarsılana dek.

Genç denizerkeği yattığı yerde yeniden kıpırdandı ve CC'yi kollarının arasına çekti. CC bütün bedeninin canlanıp uyandığını hissediyordu. Dudaklarını dudaklarına bastırdı ve ellerini, kendi iradelerine terk etti.

"Vücudun beni büyülüyor..."

Kendi denizkızı bedeninin hassasiyetini hatırlayarak, parmak uçlarını Dylan'ın ateşli teninde dolaştırmaya koyuldu. Genç denizerkeğinin nefesi hızlanmıştı, şimdi artık denizin tuzlu suyu kadar, terle de ıslanmış bedeninden buram buram gerilim yayılıyordu. CC'nin dudakları göğsünden, teninin kuyruğuyla buluştuğu noktaya kayarken, kesik kesik nefeslerinin arasında, genç kadının adını haykırıyordu.

Ve tek bir hareketle CC'yi yukarı çekti. Sonra ağırlığını kollarına vererek üstüne çıktı. Gece göğü güçlü bedeninin hatlarını iyice belirginleştiriyor, puslu bakışları zincirinden boşanmış arzusunu yansıtıyordu. CC kendini ona açtı ve bacaklarını bedenine sararken, yay gibi gerildi. Dylan, içine ittiği erkekliğini büyük bir coşkuyla karşıladı. Ve birlikte tempolarını hızlandırdılar. CC içinde her an biraz daha yeşeren o lezzetli gerilimin coşkusuyla titriyordu. Ve nihayet denizerke-

ğinin bedeni orgazmın sarsıcı etkisiyle sarsılırken, o da zevkin doruklarına ulaştı.

Sonrasında ona sımsıkı sokuldu. CC'nin omzuna, sırtına yapışan kumları temizlerken, Dylan'ın elleri, telaşsız, yumuşacık ve şefkatliydi.

Genç kadın "Şimdi tadını çıkarmaktan neyi kastettiğini anladım," dedi.

Gülünce, Dylan'ın göğsü titredi. "Tadını daha fazla çıkarabilmemizi isterdim," dedi. "Ama sana dayanmak çok güç, sirenim..."

CC, "Sirenler denizkızı mı?"

Dylan'ın kıkırtısı bir kahkahaya dönüştü. "Hayır, sirenler su perileridir."

"Yani denizkızı değiller."

"Kesinlikle değiller." Dylan, CC'nin alnına bir öpücük kondurdu. "Ama erotik niyetlerle dolu baştan çıkarıcı yaratıklardır.. ." CC'ye imalı bir bakış attı.

CC, "Dişi olduklarından emin misin?" diye takıldı. "Bana seni hatırlattılar..."

Dylan gülümsedi. "Erkek siren yoktur."

"Beni kandırabilirdin." CC dudaklarını sevdiği erkeğin dudaklarına bastırdı. Ve göğsünü göğsüne iyice yaslayıp, teninin sıcaklığını içinde hissederek uzun uzun öptü.

"Beni böyle öpmeye devam edersen, şafak sökmeden manastıra dönmeri mümkün olmayacak."

Dylan'ın sesi her an biraz daha artan arzusunun etkisiyle iyice boğuklaşmıştı.

CC iç geçirdi ve genç adamın alt dudağını dudaklarının arasına alırken "Son bir gün daha," dedi.

"Sadece bir gün..."

Kıyı boyunca yol alıp, manastırı taşıyan uçuruma varana

dek ikisi de hiç konuşmadılar. CC başını âşığının göğsünden bir an olsun ayırmıyor, şafak vaktine doğru hızla yol alan gece göğünü seyrediyordu. Çevresine bakınırken, zihninde bir düşünce belirmişti.

"Biliyor musun, son zamanlarda yunus dostumu hiç görmedim. Sen gördün mü?"

Dylan şöyle bir düşündü ve kafasını salladı.

"Hayır, o küçük yaratığa ben de hiç rastlamadım."

"Sanırım Andras'ın yaptığı şeyden sonra, buralara gelmek istemediği için onu suçlayamam."

"Undine'den uzun süre ayrı kalamaz. Eminim buralarda bir yerdedir." Dylan eliyle açık denizi işaret ediyordu. "Prensesinin dönüşünü bekliyordur."

CC içindeki endişeyi bastırmaya çalışarak, "Haklı olduğunu umarım," dedi.

Kayalara vuran dalgaların sesi, kıyıya yaklaştıklarını haber veriyordu.

"Artık ayağa kalkabilirsin," dedi Dylan.

CC ayaklarını kum zemine bastı ama kolları hâlâ denizerkeğinin boynundaydı.

"Gökyüzü ağarıyor," dedi Dylan sevdiği kadının alnına bir öpücük kondururken.

"Keşke ağarmasaydı," dedi CC hüzünle.

Genç adam yüzünü avuçlarının arasına alıp okşadı. "O zaman bu son gün de geçmezdi. Sakın unutma aşkım... Gün geçerken, akşam gelecek."

"Ve ben de sana geleceğim ve sonsuza dek seninle kalacağım."

Öpüşmeleri tatlı bir vaat gibiydi. CC kıyıya doğru yürümeden önce, parmaklarını genç denizerkeğinin parmaklarına kenetledi ve, "Beni bekleyeceğini bir kez daha söyler misin?"

dedi.

"Sonsuza dek, Christine. Seni sonsuza dek beklerim."

Dylan genç kadının elini dudaklarına götürdü ve sonra istemeye istemeye bırakıp gitmesine izin verdi.

Gökyüzü aydınlanırken, CC kayanın üstüne bıraktığı içliğini kolayca buldu. Tam kumlarını silkelerken, kumsalı sarsan keskin bir sesle, yerinden sıçradı.

"Fahişeyi yakalayın!"

Bölüm Yirmi Dokuz

Başrahip zafer kazanmış gibi, uçurumun dibindeki cüce yeşilliklerin arasında büyüyen ağaçların arkasında gizlendiği yerden çıkıverdi. Arkasında kafası karışmış ve gerilimleri her hallerinden belli olan birkaç keşiş bekliyordu. Andras da başrahibin hemen yanındaydı; birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki, karanlıkta tek vücut olmuş gibi görünüyorlardı. Şövalyenin nefretle parlak gümüş rengine dönüşmüş gözlerinin öne çıktığı yüzü, bembeyazdı. Yanında, hüngür hüngür ağlayan Isabel'i sürüklüyordu.

Isabel hıçkırarak, "Odana daldılar," dedi. "Onları durduramadık. İçeride olduğuna dair kanıt istediklerini söylediler."

Andras'ın sesinde Sarpedon'un şeytani hırıltısı yankılanıyordu. "Fahişenin âşığıyla olduğunu biliyordum! Biliyordum. Götürün onu!" Emri buz gibiydi. Muhafızlardan biri, emri yerine getirmek üzere öne çıktı.

CC, bu hiç beklenmedik manzara karşısında taş kesilmişti. İçliğini göğsüne tutup çıplaklığını gizlemeye çalışıyordu. Denize koşmak istiyordu ama ayaklarının itaat etmeye hiç niyeti yoktu. Muhafızın aralarındaki birkaç metrelik mesafeyi

kapatması ve kolunu -canını yakmak için parmaklarını etine geçirmesi- kavraması çok sürmemişti.

"Belki de seni yakmadan önce biraz eğleniriz," diye hırlarken gözleriyle CC'nin çıplak bedenini yiyip bitiriyordu sanki. Nefesinin pis kokusu, CC'nin midesini bulandırmıştı.

"Ona bir kez daha dokunacak olursan, bu adadan canlı ayrılamazsın!" Dylan'ın sesi dalgaları aşıp öyle büyük bir güçle yanlarına ulaşmıştı ki, CC muhafızın bir an korkuyla geri çekildiğini, sonra da ağzı bir karış açık halde denizerkeğine bakakaldığını gördü.

Dylan, kendini suyun üstüne çekmişti. Güçlü kuyruğu alev alev yanıyormuş gibi görünüyordu.

"Şeytan!" Başrahip William'ın sesi isterikti. "Cadının şeytan âşığı var!"

"Öldürün!" Sör Andras'ın kükremesiyle, kumsalın arka tarafına konumlanmış bir muhafızın okunu atması bir oldu.

Ok suya doğru son hızla uçarken, CC içinin müthiş bir güçle dolduğunu hissetti ve bir anda vücudu çözülüverdi. Kolunu sımsıkı tutan muhafız ağzı bir karış açık halde denizerkeğine bakmaya devam ediyordu ve CC dizini kendisinin bile inanamadığı bir kolaylıkla adamın kasıklarına geçirip kolunu kurtardı. Hızla döndü ve suya koştu.

Andras, "Durdur onu! Seni aptal!" diye bağırdı.

"Çabuk ol, Christine!" Dylan ikinci oktan son anda kurtulurken avaz avaz bağırıyordu.

CC hemen arkasında doğrulup toparlanan muhafızın çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Omzunun üstünden arkaya bakınca, Andras'ın kumda öne doğru atıldığını gördü. Yayını çekmişti; Dylan'a nişan alırken gözlerinden alevler çıkıyordu. Ok yaydan kurtulurken, CC suya ulaşmıştı. Olimpik bir dalgıç gibi kollarını başının üstünde birleştirip öne uzanırken,

denizkızı gücünü yardıma çağırdı. Dönüşümün leziz sıcaklığını bedeninde hissetti ve uçarak suya daldı. Çevik denizkızı bedeni kısa bir an suyun üstünde süzüldü. Sonra kuyruğunun güçlü bir darbesiyle doğruldu ve bedenini Dylan'a siper etti. Dalgaların arasından yayından kurtulmuş bir ok gibi fırlamıştı.

Ve aslında Dylan'ı hedef alan ok, sol kürek kemiğini yarıp geçti. Acı, ateşten farksızdı. Öne doğru, aşığının kollarına düşerken attığı acı dolu çığlık kumsalın dört bir yanında yankılanmıştı. Ve acıyla bulanıklaşan gözlerini kumsala çevirdi.

Andras, dimdik ve taş gibi hareketsizdi. Ağzı, korkunç bir öfke çığlığıyla bir karış açıktı.

"Hayır!" Ses, artık şövalyenin sesiymiş gibi yapmaktan çıkmıştı. "O değil! Ona zarar vermemeniz gerekiyordu!"

Andras dizlerinin üstüne çöktü. Bedeni, teninde yüzlerce kurtçuk dolaşıyormuş gibi gülünç ve tuhaf bir şekilde kıvrılıp bükülüyordu. Ve hemen sonra, bir yırtılma sesi eşliğinde, ağzından sıvı bir karanlık bulutu fışkırdı. Uğursuz bir ıslaklıkla ışıldayarak yerde birikti ve denize doğru yayılmaya başladı. Suya değdiği anda, karanlık kıpırdandı, biçim değiştirdi ve tuzlu suyla cisim kazandı. Sarpedon bir kükreme eşliğinde ayaklandı; güçle ışıl ışıl parlıyordu...

Öfke ve tiksintiyle kararan yüzünü kıyıdaki insanlara çevirdi.

"Rezil yaratıklar. Lir'in evladına zarar vermeye nasıl cüret edersiniz? Kaderinizin mühürlendiğini iyi bilin!"

Sarpedon elini suyun içine batırıp döndürünce, deniz kaynamaya ve hareketlenmeye başladı. İnsanlar, çok kollu bir canavarın suyun içinden yükselmesini dehşet içinde izlediler. Canavar suya fazla yakın duran bir keşişin çığlık çığlığa bedenini kavradı ve tek bir hareketle omurgasını çevirdiği gibi,

cansız bedenini uçuruma doğru fırlattı. Sonra korkunç öfkesini şövalyeye çevirdi. Sör Andras, bacaklarını iki yana açıp kılıcını çekti. Muhafızlar çığlık çığlığa çevresinde toplandılar.

Ve birden CC'nin görüş açısı iri bir cüsseyle perdelendi. Sarpedon tepelerine dikilmişti.

"Oyun sona erdi, Undine. Eşim olarak haklı yerini alma zamanın geldi." Sarpedon'un sesinde aldatıcı bir sükunet vardı.

CC başının döndüğünü hissediyordu. Hâlâ Dylan'ın kollarının arasındaydı ve çevrelerini saran suyun kırmızıya çaldığını görebiliyordu. Zihninden, bu benim kanım olsa gerek, düşüncesi geçti. Gözlerini yumup kendini sulara bırakmamak için zor duruyordu.

"Ondan uzak dur, Sarpedon." Dylan'ın sesi çelik gibiydi. CC'yi kenara çekip kendi bedenini, Sarpedon'la aralarına soktu.

Sarpedon'un kahkahası kükremeden farksızdı. "Yoksa bir insanın oğlu olarak tanrıların gücüne karşı koyabileceğini mi sanıyorsun?"

CC bakışlarına çöken bulanıklıktan kurtulmak ister gibi gözlerini kırpıştırdı ve kendini zorlayarak Dylan'ın yanına geçti.

"Dylan ve ben sana birlikte direniyoruz, Sarpedon. Ve bu akşam buraya geldiği zaman Lir de bizim yanımızda olacak." CC kendi sesinin gücüne ve netliğine hayret etmişti.

Sarpedon'un dudağı küçümseyen bir gülümsemeyle büküldü. "Ah, babama bir mesaj gönderildiğini hatırlar gibiyim. Mesajı iletmek için yola çıkan o küçük yunusun, Toprak Tanrıçası'nın arzusunu yerine getiremeden trajik bir sonla karşılaşması ne yazık. Ama bir önemi yok. Ben babamız adına cevap verme nezaketini gösterdim. Yani gördüğünüz gibi,

onun yerine hüküm vermek için göreve hazırım."

CC'nin içi korkuyla titredi. "Hayır, bunu yapamazsın..."

İri cüsseli denizerkeği ona iyice sokuldu. "Pek çok konuda yanıldın, Undine. Bu konuda da yanılıyorsun."

Kumsaldan yükselen çığlık, Sarpedon'un sözünü kesmişti. Sarpedon arkasına döndü ve suyun yüzeyine davet ettiği korkunç yaratığın biraz önce CC'nin kolunu tutan muhafızın canına okuduğunu görünce, çirkin bir kahkaha attı.

"Sana zararı dokunanları nasıl cezalandırdığımı görüyorsun, değil mi?"

"Buna artık bir son ver," dedi CC ağlamaklı ve boğuk bir sesle.

Sarpedon'un gözleri hayretle iri iri açılmıştı. "Ama seni öldüreceklerdi. Neden onları korumak istiyorsun?"

"Çünkü gücünü bu şekilde kullanman yanlış."

"Bu adalet," dedi Sarpedon.

"Bu adalet falan değil. İntikam. Kendi hayali önemiyle şişmiş bir yaratığın hayata geçirdiği bir intikam. Sen iğrenç bir kurbağa yavrusundan başka bir şey değilsin. Senden nefret ediyorum ve asla sana ait olmayacağım."

Sarpedon öfkeden kuduruyordu. "Asla bir hayli uzun bir zaman. Belki de hastalıklı insan dostunu ellerimin arasında görünce fikrin değişir." Denizerkeği, CC'nin anlayabildiğine hayret ettiği çarpık bir dille bir emir savurdu.

"Yaşlı olanı öldür!"

Deniz canavarının emri almasıyla kollarından birini İsabel'in boynuna dolaması bir oldu. Ancak yaşlı kadının boynunda sallanan kehribar tılsım etkisini derhal gösterdi ve yaratığın kolu gevşeyiverdi. Yaşlı kadın, canavarın uzanamayacağı bir mesafeye kaçmak için çırpınırken Sarpedon bir emir daha savurdu ve canavar kolunu bu defa İsabel'in ayak

bileğine doladı. Yaşlı kadın dengesini kaybetti ve kendini kum zeminde buluverdi. Yaratık onu suya doğru çekiyordu.

CC, "Hayır!" diye haykırdı.

"Asla dedin!" Sarpedon'un sesi sertti. "Âşığının ve dostunun ölümlerini izlerken, bunun ne kadar süreceğini hep birlikte göreceğiz."

Sarpedon elini denizin köpüklerinin üstüne kapattı ve bir anda elinde bir hançer beliriverdi. Öne doğru atıldı. Dylan koruyucu kolları çözüp dev denizerkeğiyle yüzleşmek için öne çıkınca, CC büyük bir acı içinde, suyun dibine batmama mücadelesine girişti. İki denizerkeği gök gürültüsünü andıran bir sesle çarpıştılar.

"Undine!" Isabel'in sesi dehşetli bir hıçkırıktan farksızdı. Canavar, onu gaga biçimindeki kafasının bir hançeri anımsatan dişler gibi parladığı suya doğru yavaşça sürüklerken, yaşlı kadınla âdeta kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. Geride kalan muhafızlar ve Sör Andras canavarı bir ok yağmuruna tutuyorlardı ama bana mısın demiyordu.

Uçurumun tepesinden bir ağlama sesi duyuldu. CC kafasını kaldırıp bakınca Lynell, Bronwyn ve Gwenyth'in birbirlerine sokulmuş halde ağladıklarını gördü. Çevrelerinde bir yığın keşişi toplanmıştı. Bazıları dizlerinin üstüne çökmüş dua ederken, çoğu taş kesilmişlerdi. Başrahip William ortalıkta görünmüyordu.

Dylan acıyla tıslayınca, CC'nin bakışları yeniden ona çevrildi. Sarpedon'un hançeri sevgilisinin göğsünde bir yarık açmıştı.

"Bu biraz sonra olacakların sadece başlangıcı, seni insan evladı! Undine'ın seni lime lime edişimin her arara izleyecek."

Dylan, temkinli hareketlerle Sarpedon'un çevresinde

dönüyordu. Sakin bir sesle, "Beni öldürebilirsin, Sarpedon," dedi. "Ama onun aşkını asla kazanamazsın. Senden sonsuza dek nefret edecek."

Sarpedon keskin bir kahkaha attı. "Sonsuz uzun bir zaman... Seni mutlaka unutacaktır."

Sonsuz. Bu kelime CC'nin zihninde yankılanıyordu. Bu, Dylan'ın vaadiydi. Ve sonsuza dek birlikte olmak istediği bir tek kişi vardı. Dylan.

Omzundaki acıyı yok sayarak, kuyruğunun güçlü darbeleriyle suda ilerledi ve gövdesini tamamen dalgaların üstünde bırakacak şekilde doğruldu.

Kendi kendine, "Bir tanrıçanın kızıyım ben," diye hatırlattı. "Ve doğuştan kazanılmış hakkımın peşindeyim." Ve sabahı dolduran bir sesle annesine seslendi.

"Gaea! Kızının sana ihtiyacı var! Bana yardım et, anne!"

Ve sonra denizkızı bedeninde dolaşan sihri harekete geçirerek uzandı ve çevresini saran köpükleri avuçladı.

Sulara, "Bir silah oluşturun," diye emretti. Ve aynı anda avucunun içinde bir bıçak sapı oluşuverdi. Biraz önce döktüğü kanı gibi, kıpkırmızı bir sapı olan bir bıçak.

Sevgilisine seslendi: "Dylan!" İki denizerkeği de ona döndüler. "Yakala," dedi ve hançeri âşığına attı.

Dylan bıçağı hiç zorlanmadan yakaladı ve CC'ye şükran dolu bir gülümsemeyle baktı. Ve dikkatini yeniden Sarpedon'a çevirdi.

"O bıçağın sana bir yardımı olmayacak," dedi Sarpedon. Birbirlerinin çevresinde dönüp dururken, hançerleri sabah güneşiyle parlıyordu.

CC havadaki değişimi, tanrıçanın cismen ortaya çıkmasından hemen önce hissetti. Gaea uçurumun dibindeki yeşilliklerin arasında belirmişti. Öfkesi korkunçtu, etrafını saran

hava âdeta çatlıyor, kıvılcımlar saçıyordu. Şövalye ve muhafız, silahlarını atıp tanrıçanın önünde yere sindiler. Oysa Gaea onlardan tarafa bakmıyordu bile. Dikkati, Isabel'i kollarının arasında sürükleyen deniz canavarına dönüktü.

Elini uzattığı anda, yemyeşil bir ışık arasında yaprak rengi bir mızrak belirdi. Gaea mızrağı canavarın açık ağzına uzattı. Mızrağın gücü o kadar büyüktü ki, yaratığı boydan boya deşip bir kan ve iç organ yağmuru eşliğinde arka tarafından çıktı.

Tanrıça, "Doğduğun karanlık derinliklere dön!" diye emretti.

Canavar spazmlarla sarsılıyordu. Isabel'i tutan kolunu gevşetti ve çamurlu bir bulut misali suya gömüldü. Isabel güçlükle de olsa ayaklandı ama yürüyecek durumda değildi. Neredeyse yuvarlanarak Gaea'nın ayaklarının dibine kadar geldi ve oraya yığılıp kaldı. Tanrıça diz çöktü ve parlak ellerini yaşlı kadının bedeninin üstünde dolaştırdı.

"İşte, acın bitti, Isabel'im."

Gaea'yı tanıyınca Isabel'in gözleri iri iri açıldı. Telaşla istavroz çıkardı.

"Teşekkür ederim, Kutsal Ana!"

Gaea, Isabel'e şefkatle dokundu. Sonra yüzünü denize çevirerek doğruldu. Gümüş pelerini arkasında dalgalanıyor, şeffaf elbisesi, tanrıçanın kudretiyle ışıl ışıl parlıyordu. Suyun kenarına kadar ilerledi. O ilerledikçe, ayaklarının altında attığı her adımla sertleşen kumdan bir platform denize doğru uzayıp gidiyordu. Birkaç saniye içinde tanrıça, denizden sivrilen toprak bir köprünün üstünde duruyordu.

Sadece birkaç adım ötesinde, denizerkeklerinin birbirlerine öldürücü bıçak darbeleri savurdukları başa baş mücadele

devam ediyordu. Dylan'ın açık yaralarından kanlar akıyordu. Vücudu kıpkırmızı bir elbiseye bürünmüş gibiydi.

"YETER!"

CC'nin kanını donduran ve ensesindeki tüyleri diken diken eden bu tek kelimenin âdeta elle tutulur bir gücü vardı. Deniz erkeklerinin arasında beyaz bir ışık duvarı parladı. CC hızla yüzerek Dylan'ın yanına ulaştı.

Sarpedon hışımla tanrıçaya döndü ve kendini suyun üstüne yükseltip, kumdan köprüyle aynı hizaya çıktı.

"Bu senin savaşın değil, Kara Tanrıçası," dedi. "Ben burada babama vekalet ediyorum."

"Seni aptal çocuk," derken Gaea'nın sesinde acıma vardı. "Bu müdahalene babana duyduğum sevgiden dolayı göz yumdum. Ama nefretin artık sınırları aştı."

Gaea zarif kollarını havaya kaldırıp bileklerinde çaprazladı. Üstünde elmas tozu gibi ışıltılar saçan bir duman bulutu belirdi.

"LİR! TOPRAK, OĞLUN İÇİN HÜKMÜNÜ VERİRKEN SENİN DE BURADA OLMANI DİLİYOR!"

Gaea arzusunu haykırırken kollarını, parmakları suyu işaret edecek şekilde iki yana açarak ağır ağır indirdi. Bulut, çevreye tanrıçanın sözcüklerinin kudretiyle güç ve enerji yağdıran bir havai fişek gibi patladı.

Sarpedon'un beti benzi atmıştı. Ancak konuştuğu zaman sesi her zamanki kadar küstahtı.

"Babam çağrına cevap vermeyecek. Gel dediğin anda ayağına koşacak bir toprak oğlanı değil ne de olsa." Kahkahası sığ ve zorlamaydı. "Ayrıca adaların sorunlarıyla fazlasıyla meşgul... Köpekbalığı Tanrısı ve ben, bunun için ne gerekiyorsa yaptık."

Gaea kafasını üzüntüyle salladı. "Lir'in yokluğunda se-

nin parmağın olduğu belliydi. Bunu biliyordum ve müdahale etmem gerekirdi. Bugün yaşanan ölümler gereksizdi. Hepsine senin nefretin neden oldu, Lir'in oğlu, ama ben sana mani olabilirdim. Bu suçluluk duygusu ilelebet yüreğimde kalacak. Ama baban burada olsun ya da olmasın, senin için hükmümü vereceğim. Cezanı çekeceksin."

"Beni cezalandırmaya hiç hakkın yok, seni toprak yaratığı!" Sarpedon âdeta kükremişti. "Ben bir deniz tanrısıyım. Denizler âleminde benim dediğim olur, benim emirlerime itaat edilir. Undine benim eşim olacak. Bütün bu hastalıklı yaratıklar ya kenara çekilip bana izin verecekler ya da gazabıma maruz kalacaklar!"

Tanrıça tepki verme fırsatı bulamadan, çevrelerini saran sular köpürmeye, kaynamaya başladı. Ve sonra deniz suyundan bir sütun göğe doğru yükseldi. Kalın sütun kendi ekseni etrafında dönerken camın kristal berraklığından, sığ suların, yer yer kırılıp okyanusun derinliklerinin mavi-siyahlığına bürünen turkuvaz tonuna kadar sayısız rengi yansıtıyordu. Sütun üzerine bir yıldırım düşmüş gibi orta yerinden açılıverdi ve içinden, elinde ölümcül görünüşlü, üç dişli kapkara bir zıpkın tutan dev gibi bir adam çıktı. Başında, kusursuz incilerin yanar döner ışıklarıyla parıldayan altın deniz kabuklarından yapılma bir taç vardı. Gümüş rengi saçları, ayın denize vuran ışıklarını çağrıştırıyor ve gür bir çağlayan misali omuzlarına dökülürken gösterişli sakallarına karışıyordu. Bir togayı andıran ve dalgaların rengiyle bire bir bütünleşen kıyafeti vücuduna sarılmış haldeydi. Güçlü göğsünün büyük kısmını açıkta bırakıyordu. Sütunun içinden çıktı ve sanki su sert bir maddeden yapılmış gibi, dalgaların üstünde adım atarak Gaea'ya doğru yürüdü. CC adamın ihtişamı karşısında afallamıştı.

İlk konuşan Gaea oldu. Dev, tanrıçanın uzattığı eli tutup dudaklarına götürürken hafifçe eğildi.

"Lir, Toprak sana hoş geldin diyor..." Tanrıçanın sesi sıcacık ve samimiydi.

"Deniz sevgiyle karşılık veriyor," dedi dev. "İkimiz bir araya gelmeyeli uzun zaman oldu." Lir'in sesine hissedilir bir şefkat hâkimdi. Dikkati çevrelerini saran sahneye kayınca, kaşları çatıldı. "Burada neler oluyor, Toprak Ana? Çocuklar sorumsuzluk mu ediyorlar yoksa?"

Sarpedon, "Baba, toprak tanrıçası üzerine vazife olmayan meselelere müdahale ediyor," diye atıldı. "Burada onun neden olmadığı tek bir sorun yok."

"Sarpedon, tonlaman son derece saldırgan. Gaea başkalarının meselelerine burnunu sokmaz. Toprağın düşmanlığını kazanmamak için dikkatli davranmalısın." Bu keskin azarı dile getirirken her ne kadar sesi sükunetini korusa da, Lir'in yüzü gerilmişti. Huzursuzlanan sulara baktı ve Undine'nin yarasını fark edince kaşlarını çattı.

"Çocuğuma zarar verme cüretini gösteren kimdir?"

Lir'in sözleri karşısında dalgalar titreştiler. CC'nin dili ağırlaşmış, tuhaflaşmıştı. Oysa Dylan gözünü bile kırpmadan, derhal cevap verdi.

"Kızınızı yaralayan ok aslında beni hedef almıştı. Her ne kadar oku çeken Sarpedon'un eli değilse de, insanların bana zarar vermeye kalkışmalarının nedeni, onun kıskançlığıydı."

"Undine..." Lir kızına dönmüştü. "Burada neler oldu?"

CC korkusunu ve acımasız parmaklar gibi omzundan yayılan acıyı bastırabilmek için derin bir nefes aldı. Sesi, ona değil, bir yabancıya aitmiş gibi cılız ve tuhaftı.

"Öncelikle gerçekten Undine olmadığımı bilmeniz gerek.

Ruhum, bir insan ruhu. Kızınız ve ben yer değiştirdik çünkü o buradan nefret ediyordu ve..."

Lir'in kükremesi cümlesini yarım bıraktı. "İhanet ve kandırmaca!" Hışımla Gaea'ya döndü. "Bunu sen mi yaptın?"

Gaea sükunetle Deniz Tanrısı'nın koluna dokundu. "Lir, izin ver, çocuk sözünü tamamlasın. Ruhu senin kızın olarak doğmamış olabilir ama sana bedenen bağlı ve Undine'nin aksine, denize derin bir aşk duyuyor."

Lir gözlerini kısmıştı ama kafasını ağır ağır salladı ve dikkatini bir kez daha denizkızına çevirdi.

"Dinleyeceğim..."

CC, minnetini göstermek için gülümsemeye çalıştı ama dudakları ancak acıyla bükülebilmişti. Sonra Dylan'ın parmaklarının parmaklarına kenetlendiğini hissetti. Ona sımsıkı tutundu ve dokunuşundan güç almaya çalıştı.

"Undine'nin bir insanla yer değiştirmek istemesinin tek nedeni karayı özlemesi değildi. Daha çok Sarpedon'dan kaçmak istemesiydi."

Sarpedon, "Baba, sana yalan söylüyor!" diye bağırdı.

Lir oğluna, "Sessizlik!" diye emretti. Sonra daha nazik bir sesle CC'ye, "Devam et, çocuğum," dedi.

"Undine'nin ne hissettiğini çok iyi biliyorum. Kendimi onun bedeninde bulduğum zaman yaşadığım ilk şey, onun tecavüz girişiminden kaçmak oldu." CC başıyla Sarpedon'u işaret ediyordu.

Sarpedon âdeta patladı: "Yine yalan söylüyor baba! Zor kullanmama gerek yoktu; çünkü o da beni istiyordu. Sonra bu hastalıklı insan evladıyla oynaşmaya karar verdi ve ben bu aptalca oyununun sona ermesini beklemekten sıkıldım. Şimdi artık başından beri benim olanı istiyorum, o kadar."

"Aşk talep edilecek ya da hak iddia edilecek bir şey değil-

dir." Gaea'nın sesi küçümseyiciydi. "Ve burada sarf edilen bir yalan varsa, ancak senin dudaklarından dökülmüştür, Sarpedon." Gaea elini avucu yukarıyı gösterecek şekilde kaldırdı ve havada ışıltılı bir oval çizdi. "Denizlerin Tanrısı, gerçekleri yalanlardan ayırt et!" Tanrıça biçimli dudaklarını büktü ve narin bir nefesle, havada bir aynanın belirmesini sağladı. Ve hemen o anda, aynanın yüzünde, tıpkı karartılmış bir sinema salonun perdesinde olduğu gibi, birtakım görüntüler belirdi.

İlk görüntüler, bir uçak enkazına aitti. CC kendini dalgaların arasından çekilip güzel bir denizkızıyla yer değiştirirken seyretti. Sonra sahne Sarpedon'un tecavüz girişimine dönüştü ve CC'nin geçici bir süreliğine insan bedeni kazanışı geldi. Aynaya Dylan'ın onu kurtarışı, Andras'ın onu fark edip denizden çıkarışı yansıdı. CC'nin manastırda geçen günlerinin görüntüleri arasına, Gaea'nın Lir'e gönderdiği çağrılar ve sadık haberci yunusun Sarpedon'un ellerinde can verişi de serpiştirilmişti. CC'nin şapeldeki Meryem Ana heykelini buluşu, kadınlarla dostluk kuruşu ve Başrahip William'ın acımasız tavırları da atlanmamıştı.

Ve sonra ayna bir kez daha titreşti ve bu kez, Sarpedon'un avludaki kuyudan çıkışını izlediler. Arkasından, denizerkeğinin şövalyenin bedenini zapt edişi ve insanlar üzerindeki olumsuz etkisi geldi.

Ayna, Dylan'ın ona denizin eşsiz güzelliklerini gösterirkenki hallerini yansıtırken, CC başının döndüğünü hissetti. Âşığının onu sonsuza dek bekleme vaadini bir kez daha dinlerken, aşklarının yeniden doğuşunu izler gibiydi.

Sahne bir kez daha değişti ve aynaya insan soyluların, CC'yle âşığını keşfedişleri yansıdı. Ve ardından Sarpedon'un Andras'ın bedeninden çıkışını izlediler. Camımsı yüzeye yansıyan son görüntü, Gaea'nın oğlunun cezalandırılmasına

şahitlik etmesi için, Lir'i davet edişiydi. Ardından, Gaea'nın üfleyişiyle ışıltılı yüzey dumana karışarak kaybolup gitti ve geriye suyun üzerine asılmış gibi duran derin bir sessizlik kaldı.

İlk konuşan Lir oldu. "Çağrılarının hiçbirini duymadım," dedi tanrıçaya. Kafasını üzgün bir tavırla sallıyordu. "Sarpedon'un buna mani olamaması gerekirdi. Ama korkarım ben dikkatimin dağıtılmasına izin verdim."

Gaea anlayışla kafasını salladı. "Yokluğunda Sarpedon'un parmağı olduğunu biliyordum ama çocuğuna karşı gelmeye gönlüm razı gelmedi. Hatalarımızın sorumluluğunu paylaşıyoruz."

"Evet ve bu hataların bedelini çok insan ödemek zorunda kaldı." Deniz Tanrısı yüzünü kumsala çevirmişti.

Andras ve muhafızı, şahit oldukları sahnenin şokuyla cama dönmüş bakışlarıyla yere çökmüştü. Bronwyn, Lynelle ve Gwenyth kumsalda Isabel'e katılmışlardı. Dört kadın el ele ve ayaktaydılar. Keşişlerin çoğu kaçmıştı, ama hâlâ orada olan birkaç tanesi, dizlerinin üstünde dua etmekteydiler. Başrahipten eser yoktu.

Lir, Gaea'ya baktı ve, "Adaletin yerini bulması için yer değiştirmeye gönüllü müsün?" diye sordu.

Tanrıça kaşlarını sorar gibi kaldırdı. "Teklifin nedir?"

"Senin âleminde adaleti ben yerine getireyim... Benimkinde de sen..."

Gaea'nın tereddüdü anlıktı. "Anlaştık."

Lir dikkatini kıyıdaki insanlara çevirdi. Sert bakışlarını önce Andras ve adamına dikti. "Kararım, şövalye ve adamlarının hiç zarar görmeden krallıklarına dönmesinden yana." Duraksadı ve gözlerinde bir ışıltıyla devam etti: "Sör Andras, kadınların kıymetini öğrenmelisiniz. Şu andan itibaren, sade-

ce kız evlatlarınız olacak ve kızlarınız da dünyaya sadece kız evlatlar getirecekler. Toprak Tanrıçası'nın, kızlarınıza iyi muamele edip etmediğinizi yakından izleyeceğini aklınızda tutsanız, iyi olur." Şövalyenin yüzündeki bütün kan çekilmişti... Bir an sinip küçülür gibi oldu. Sonra yanındaki muhafızıyla birlikte, kumsaldan hızla ayrıldılar.

Sıra kadınlara gelmişti. "Bilge kadınlar... Kızıma gösterdiğiniz dostluktan ötürü size minnettar olduğum için, sizi bu manastırla ödüllendiriyorum." Lir, iki kolunu uçuruma tepeden bakan manastırı içine alacak şekilde açtı. Ve birden, manastırın gri rengi yerini inci tanelerinin parlak beyazına bıraktı. Dört kadın, hayranlık ve zevkle iç geçirdiler.

"Yeni yuvanızın içinde de birtakım değişiklikler yaptığımı göreceksiniz." Lir kadınlara şefkatle gülümsüyordu. Sonra kafasını kaldırdı ve hâlâ uçurum kenarında duran az sayıdaki keşişe baktı. "Siz, erkekler kalabilirsiniz ama bu kadınların artık sizin hizmetkârlarınız olmadıklarını aklınızdan çıkarmayın. Ya onlarla huzur ve barış içinde, denk olarak yaşayın ya da, Denizler Tanrısı'nın gazabından korunmak için bu adayı derhal terk edin."

Lir'in delici bakışları kumsalı taradı ve sonunda aradığını devrilmiş bir ağaç gövdesinin arkasında buldu.

"Başrahip! Tanrılardan saklanamazsınız! Ayağa kalkın ve hakkınızdaki kararı dinleyin."

Başrahip William tir tir titreyerek doğruldu ve güçlükle de olsa ayaklarının üstünde durdu. Yüzü yaş, kan kırmızı cüppesi kusmuk içindeydi.

Gaea bir kez daha Lir'in koluna dokundu. Sesi yumuşacıktı. "Belki de başrahiple ilgili hükmü birlikte versek daha iyi olacak. Ne de olsa, bizim evladımız."

Başrahibinin gözleri dehşetle iri iri açılmıştı. Panik dolu bir inkâr ve telaşla kafasını iki yana sallıyordu.

Lir yüzünü buruşturdu. "Zırlamayı kes, William. Hatırla!" Bileğinin tek bir hareketiyle kumsala ve başrahibe doğru deniz suları savururken, sesi hükmediciydi.

Ve aynı anda, başrahibin yüzü değişiverdi. Kötü bir rüyadan henüz uyanmış gibi, gözlerini ovaladı ve kırpıştırdı.

Gaea, "Onu anılarıyla baş başa bırakmamız gerektiğini söylemiştim," dedi.

Lir iç geçirdi. "O her zaman en zor çocuğumuz oldu. Ne denizde barınabiliyor ne de karaya ait olabiliyordu. Şimdi ona ne yapmamızı öneriyorsun?"

Gaea zarif parmağını çenesine vurdu. Sonra gözleri irileşti; gülümsemesi ışıltılıydı. "Önümüzdeki yüzyılı, Cernunnos'un yanında, Yeraltı Dünyası'nın kapısına muhafızlık ederek geçirsin. Belki ölülerle bir yüz yıl geçirirse, hayatın güzelliğini takdir etmeyi öğrenir; kendini ve diğerlerini daha kolay kabullenir."

Lir, "Mükemmel!" dedi ve zıpkınını suya üç kez vurdu. Üçüncü vuruşta William'ın ayaklarının altındaki yer yarıldı ve bir anda, başrahibin yardım dileyen çığlığının üstüne kapandı.

"Şimdi sıra sende, Toprak Ana," dedi Lir.

"Ben de Denizlerin Tanrısı kadar bilge ve adil olmak için elimden geleni yapacağım." Tanrıçanın yüzünde büyüleyici bir gülümseme vardı.

Gaea ve Lir yüzlerini deniz yaratıklarına çevirdiler. Gaea önce iki âşığa baktı. Konuşurken sesi bir annenin sıcaklığıyla dopdoluydu.

"Undine ve Dylan. Sevginiz güçlü ve gerçek. Her ne kadar en sevgili kızımın karadan uzakta yaşaması fikri beni hüz-

ne boğsa da, birlikteliğiniz bana sevinç veriyor. Hayatlarınızı kutsuyor ve birlikteliğinize sevgiyle gülümsüyorum. Sonsuzluk aşkınıza en ufak bir azalma getirmesin."

CC, tanrıçanın kutsamasını iliklerinde hissediyordu. Dylan onu yara bere içindeki kollarının arasına alırken, ruhunun mutlulukla dolduğunu hissetti.

Gaea yüzünü, çehresi inanmazlıkla kapkara olmuş Sarpedon'a çevirdi. Denizerkeğinin huzursuz bakışları, babasının araya girip, tanrıçayı susturmasını bekler gibi, Lir ve Gaea arasında gidip geliyordu.

"Sarpedon, sen her zaman fazla hoşgörüyle yaklaşılmış bir çocuk oldun... Cezan geç bile kaldı. Manastırı besleyen kuyuyu kötüye kullandığın ve aşkı şiddet ve tuzağa düşürme yoluyla elde edeceğini sandığın için, cezan bu olumsuz eylemlerinin bir yansıması olacak. Önümüzdeki yüzyıl boyunca bir kuyuda hapis kalmana hükmediyorum. Ve kuyunu kullanacaklara kötülük edecek gücü bulamayasın diye hapsin, denizden olabildiğince uzakta olacak. Karanın iç kesimlerinde, sıkı disipliniyle bilinen bir şatonun kuyusuna hapsedileceksin. .. Caer Llion ülkesinde sihir yıllar önce yasaklandı. Orada ne fark edilecek ne de korkulacaksın. Cezanın sana, kendi özgürlüğünün kıymeti kadar, başkalarının özgürlüklerine izin vermen gerektiğini de öğreteceğini umuyorum."

Gaea hükmünü yerine getirmek üzere kollarını havaya kaldırdı ancak, Sarpedon, bir yılanınkini hatırlatan seri bir hamleyle kolunu uzattı ve doğaüstü gücüyle tanrıçanın üzerinde durduğu kara parçasını un ufak etti. Kum, ayaklarının altında çözülürken, Gaea hayret dolu bir çığlık eşliğinde suya düştü. Sarpedon güçlü kuyruğunu hareket ettirerek kaynayan bir girdap oluşturdu ve suyun tanrıçanın üstüne kapanmasını sağladı.

Lir âdeta kükreyerek, köpüren mavi suları araladı ve Gaea'yı kolundan yakalayıp kollarının arasına çekti.

Sarpedon, ellerini dalgaların arasına gizlenmiş bir hazineyi arar gibi suya uzatmıştı. Deliliği sesine yansımıştı.

"Benim olmayacaksa, hiç kimsenin olamaz."

Deliye dönmüş denizerkeği kudretli kollarını sudan çıkarıp havaya kaldırdı. Yumruğunun içinde, Gaea'nın deniz canavarını yok etmekte kullandığı zıpkını tutuyordu. Hızlı bir hareketle dönüp mızrağı CC'ye savurdu.

Dylan mızrağın gelişini görmüştü. Bir an her şey ağırlaşmıştı sanki. Sarpedon'un onu öldürmesine izin veremezdi. Christine'in ona ihtiyacı vardı. Bedeli ne kadar ağır olursa olsun...

Ve silah, CC'nin bedenine saplanmadan sadece bir an önce, Dylan döndü ve kendini denizkızının önüne attı. Zıpkın sırtına saplanırken, bedeni acı dolu bir spazmla titredi. CC mızrağın, korkunç kırmızı bir çiçek gibi, âşığının göğsünden çıkışını acıyla izledi.

Çaresizlik çığlığı, Lir'in Öfkeli kükreyişine karışmıştı. Mızrağını oğluna savurdu ve onu göğsünün orta yerinden vurdu. Cansız bedeni suya dönüşüp cismini kaybeder ve içinden doğduğu sulara karışırken Sarpedon'un gözleri dehşetle İri iri açılmıştı.

Deniz Tanrısı iki büyük adımla, Dylan'ın yanında belirdi. Bir emir savurmasıyla, suyun Gaea'yı yüzeyde tutacak şekilde sertleşmesi bir olmuştu. İki tanrı, yaralı denizerkeğinin önünde diz çöktüler.

Dylan son gücünü, Gaea'ya basit bir düşünce göndermek için harcadı.

Öğrenmisine sakın izin verme. Bu, gönüllü ödediğim bir bedeldi...

Gaea, denizerkeğinin insana dönüşmesinin gücünü fazlasıyla zayıflattığını biliyordu. Şimdi tanrıların gücü bile onu kurtarmaya yetmeyecekti. Tanrıça yaşla dolan gözlerini yumdu ve kafasını salladı.

Kızım asla öğrenmeyecek.

Dylan'ın bedeni, CC'nin kolları arasına yığıldı. Gözleri kapalı nefesi sık ve sığ idi. Mızrağın saplandığı noktadan kanlar akıyordu. Lir, çekip çıkarmak ister gibi, mızrağa uzandı ama Gaea elini tuttu.

"Bu sadece daha fazla acı çekmesine neden otur..." Sesi hüzünle yüklüydü.

"Ne demek İstiyorsun?" CC'nin sesi isterikti. Tabii ki mızrağı çekip çıkaracaksınız. Onu başka nasıl kurtarabilirsiniz?"

Gaea müthiş şefkatli bir hareketle CC'nin gözyaşlarıyla ıslanmış yanağına dokundu.

"Onu kurtaramam, Christine."

"Ama kurtarman gerek!" CC hıçkırıyordu. "Sen bir tanrıçasın. Onu kurtarabilmen gerek."

Tanrıçanın gözleri de yaşlarla doluydu. Konuşurken yaşlar yanaklarında parlak izler bırakarak dökülüyordu.

"Benim yarattığım bir silahla, yok edici olması istenmiş bir mızrakla yaralandı. Kendi ellerimle yarattığım bir yarayı iyi edemem."

"Ama mızrağı sen atmadın ki!"

"Ben yarattım ve bu kadarı yeterli. Atanın ben olması gerekmiyor..." Gaea'nın sesi hüzünlüydü.

CC çaresiz bakışlarını Lir'e çevirdi. "O zaman sen kurtar. Sen de bir tanrısın.

Deniz Tanrısı, Gaea'ya baktı. Sesinde yüzyılların ağırlığı vardı. Toprak Tanrıçasının neden olduğu bir yıkımı telafi

edemem... Tanrılar ve tanrıçalar da kainatın kurallarına tabiler..."

"O halde, zamanı geri alın! Bir şeyler yapın!"

Dylan'ın kırık dökük sesi bir fısıltıdan farksızdı. "Christine..." Yüzünü CC'ye çevirmeye çalışırken bedeni acı içindeydi. "Bana yardım edemezler..." Öksürdü; yaralarından kanlar fışkırıyordu.

"Şş..." CC elini genç adamın dudaklarına bastırdı. "Konuşma... Gücünü tüketme. Bir yolunu bulacağız."

Dylan kafasını, gözün güçlükle algılayacağı kadar az ve ağır ağır salladı. "Mızrağın önüne atılırken seçimimin sonucunun ne olacağını biliyordum. Ve özgür irademle yaptım." Nefes almak için duraksadı. "Yine olsa, yine yaparım..." Denizerkeği bir acı dalgasını geçiştirmek ister gibi gözlerini yumdu.

"Dylan, hayır!" CC sevgilisini deli gibi öpmeye başlamıştı. "Ölemezsin! Beni bırakamazsın. Hatırlasana," diye hıçkırdı. "Bana sonsuzluk için söz vermiştin..."

Denizerkeğinin dudaklarında cılız bir gülümseme belirdi. Gözlerini açtı. "Seni yine bekleyeceğim... Sonsuza dek, Christine."

Ve göğsü son bir çırpınışla kalkarken, titrek elini CC'nin sırılsıklam yanağına sürdü. "Sonsuza..."

Ve bu son sözlerin ardından, cam bedenini terk etti. Sevdiğinin bedeni, tıpkı Sarpedon'unki gibi cismini kaybedip suya karışana dek, CC onu sımsıkı tutmaya devam etti.

Denizerkeğinin altın renkleri suyun yüzeyinde son dansını yaparken, CC onu geri kazanmak umuduyla çırpınıyordu.

Gaea, CC'nin delice çırpınışına son vermek için ellerini tuttu ve, "Gel, çocuğum," dedi.

Kızını kollarının arasına çekmişti ama tanrıçanın sakin-

leştirici sıcaklığı bile, CC'nin kaybının acısını azaltmaya yetmiyordu. Ruhu, âşığının bedeniyle birlikte suya karışmış gibi, büyük bir çaresizlikle hıçkırıyordu.

Tanrıçanın kollarına başka kollar da katıldılar. Bunlar daha yumuşak, daha yaşlı, güçlükler ve acılarla dolu bir hayata şahitlik etmek için doğmuş, yıpranmış kollardı.

"Biliyorum yavrum, biliyorum..."

CC kafasını kaldırdı ve Isabel'in oluk oluk yaşlarla ıslanmış yüzüne baktı. Ve sonra başka kolların da onu sardıklarını hissetti. Lynelle, Bronwyn ve Gwenyth göğüs hizalarına kadar çıkan suyun içinde Isabel'e katılmışlardı. Dört kadın, CC'nin çevresinde oluşturdukları çemberle, ona güçleri ve sevgileriyle destek vermeye çalışıyorlardı. CC acısını ve kaybını hıçkırıklarla akıtırken, bu kadınların onu asla yalnız bırakmayacaklarını biliyordu.

Bu çaresizlik ve hüznün ortasında, Gaea kızına elini uzattı ve okun denizkızının bedenin açtığı yara izini işaret etti.

"Gel, yaram iyileştireyim, kızım," dedi. Ancak kanlı yaraya dokunmadan önce duraksadı ve elini geri çekti. "Beklemeliyim. Hüküm henüz tamamlanmadı." Lir'e baktı. "Olaylar değişti... Benim hükmüm de değişmeli."

Deniz Tanrısı bitkin bir tavırla kafasını salladı.

"Bu hüküm geçmiştekilerden farklı olacak; çünkü bugün yaşananlar beni sonsuza dek değiştirdi." Herkes derin bir sessizliğe gömülmüştü. Lir bile, tanrıçanın söyleyeceklerini nefesini tutarak bekliyor gibiydi. "Sevgili kızım, gösterdiğin cesaret ve sadakatten ötürü, gelecekteki yolunu kendin seçmen gerektiğini düşünüyorum." CC'nin sırılsıklam yüzü aydınlanmıştı. Gaea sözlerine hiç duraksamadan devam etti. "Âşığının öldüğü gerçeğini değiştiremem ve bunun için sonsuza dek acı çekeceğim. Ama sana iki seçenek sunabilirim."

CC titreyen bir sesle, "Neymiş o seçenekler?" diye sordu.

"Bir denizkızı ve Deniz Tanrıçası ya da Toprak'ın sevgili kızı ve benim âlemimin bir tanrıçası olarak burada, bu dünyada ve bu zamanda kalabilirsin. Annen ya da babanın yanında yaşamaya devam edersin; günlerin tanrıçalık görevleriyle dolu geçer..."

"Sonsuza dek mi?"

"Sonsuza dek," derken Gaea'nın sesi güven vericiydi.

"Diğer seçeneğim ne?"

"Seni eski dünyana, eski zamanına, kaza yerine döndürürüm... Enkazın seni dalgaların altına çekmesinden hemen önceki ana... Kazadan kurtulur ve insan hayatına devam edersin."

"Ben kendi dünyama dönmeyi seçersem, Undine'ye ne olacak?"

Lir, CC'nin bu sorusuna yeisle cevap verdi. "Artık bir oğlum yok. Bu, tıpkı Dylan'ın ölümü gibi, değiştirilemez bir son. Undine yanıma dönecek olursa, kendi tercihini yapabilecek. İster benimle birlikte, denizlerde kalır, ister karada annesine katılır... Her iki durumda da kutsamam üzerinde olur. Bundan böyle çocuklarımın hayatlarını kontrol edecek değilim..."

"Kararını vermeden önce, bilmen gereken son bir şey var." Sözü Gaea almıştı. "Hafızanı silip her şeyi sıfırlamak..." Bu noktada dönüp, başını ağır ağır sallamakta olan Lir'e baktı. "Bizim elimizde."

"Yani beni enkazın altına çekilmemden hemen önceki ana götürüp burada yaşadıklarımı unutmamı sağlayabilirsiniz, öyle mi? Hiç Undine olmamışım, onunla bedenlerimizi değiştirmemişiz gibi..."

Tanrıça, "Evet," dedi.

CC donakaldığını hissetti. Gözlerini yumdu ve Caldei'de yaşadığı gün ve geceleri zihninde canlandırdı. Ve tekrar gözlerini açtı.

"Ne istediğimi biliyorum," dedi kararlı bir sesle.

"Söyle kızım... Ve kendi hükmünü kendin tamamla..."

"Bu dünyada olmayı sevdim. Sonunda ait olabileceğim, yuvam olarak kabul edebileceğim bir yer bulma fikrini... Ancak şimdi ait olma hissinin fiziksel bir şey olmadığını biliyorum. Ait olduğumuz yeri yaşadığımız yer ya da yaptığımız şeyle bulmamız imkânsız. O yeri içimizde taşımamız gerek..." CC derin bir nefes aldı. "Lütfen beni affet, anne..." Bakışları hem Gaea hem Isabel'i içine alıyordu. "Tanrıça bile olsam, sonsuza dek onsuz kalamam. Ve gerçek yuvamı içimde taşıdığımı öğrendim. Bu yüzden eski dünyama geri gönderilmek istiyorum. Ve hatırlamak istiyorum... Sizleri de... Onu da..." Sözlerini cılız bir fısıltıyla tamamlamıştı.

Tanrıça, "Pekâlâ," dedi.

"Seni çok özleyeceğiz, Undine." Isabel, kafalarını sallamakla ve gözlerindeki yaşları silmekle meşgul olan diğer kadınlar adına da konuşmuştu.

CC her birini tek tek kucakladı.

"Birbirinize ve diğer kadınlara çok iyi bakın," dedi gözyaşları arasında.

Isabel kehribar kolyeyi geri uzatırken, "Bunu da yanında götür," dedi. Ancak CC kafasını salladı.

"Hayır, sende kalsın. Beni hatırlarsın..."

Isabel, "Seni asla unutmayacağız," diye söz verdi.

CC, Lir'e döndü. Tanrıçanınkini taklit eden bir hareketle, koluna yavaşça dokundu.

"Seni tanımak isterdim..."

"Ben de seni, yavrum." Lir'in sesi duygu yüklüydü. "An-

nenin tılsımı artık yanında olmayacak... İzin ver, sana kendimden bir armağan sunayım." Deniz Tanrısı dalgaların arasına uzandı, elini geri çektiğinde parmaklarının arasında altın bir zincir parlıyordu. Zincirin ucunda gün doğuşunun bütün renklerini yansıtan göz alıcı bir inci tanesi sallanıyordu. Lir kolyeyi CC'nin boynuna geçirdikten sonra alnına bir öpücük kondurdu. Hüzünlü bir sesle, "Beni hep hatırla," dedi. "Ve sakın unutma, olur da avuntuya ihtiyaç duyarsan, tek yapman gereken suyu bulmak. Hangi dünyada olursan ol, sana bir baba kucağı gibi teselli verecektir..."

CC son olarak tanrıçaya döndü. Dylan'ı kaybettikten sonra, kalbinin daha fazla acıyabileceğim sanmıyordu, ama Gaea saçlarını okşayıp gözlerindeki yaşları kurularken, CC içinde yepyeni bir yaranın açıldığını hissetti.

"Hayır, çocuğum..." Gaea yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Bu ayrılığın sana daha çok acı vermesine lütfen izin verme; bunu kaldıramam. Bilmelisin ki uzak dünyanda bile seni izliyor olacağım. Beni çok sevdiğin ağaçlarda, çiçeklerde ve bitkilerde bulacaksın. Ve ayın dolunay halini aldığı zamanlarda ona bak... Benim yansımamı göreceksin."

CC hıçkırığını güçlükle bastırdı. Acıdan ölmek diye bir şey var mıydı acaba?

Tanrıça, kızının aklından geçenleri okumuş gibi kararlı bir sesle, hızlı hızlı, "Ayakta kalacaksın," dedi. "Sen benim ruhumun çocuğusun ve gücün muhteşem..."

Kafasını sallarken, CC taptaze gözyaşlarının yanaklarını ısıttığını hissedebiliyordu.

Gaea dudaklarına sıcacık bir öpücük kondurdu. "Kutsamam seninle olsun, kızım. Bir tanrıça tarafından fazlasıyla sevildiğini ve İlahi Kadın'ı içinde barındırdığını sakın unutma..."

Lir, Gaea'nın yanına geçti ve iki ölümsüz, tek beden gibi, kollarını göğe kaldırdılar.

"Emrimdeki gücü çağırıyorum. Ben, beden ve ruh, Toprağım." Gaea'nın sesi güçle doluydu. Çağrısına karşılık, çevresindeki hava enerjiyle ışıldamaya başladı.

"Emrimdeki gücü çağırıyorum. Ben, nefes ve hayat, Denizim." Lir'in bu sözleri üstüne onları çevreleyen deniz ışık saçmaya başladı.

"Bir zamanlar, bir çocuk yaratmak için birleşmiştik," dedi Gaea.

Lir, "Ve şimdi de, bir çocuğu geldiği yere göndermek için birleşiyoruz..." diye devam etti.

"İnsanların dünyasına dönsün..." dedi Gaea.

"Tanrıların dünyasının kutsamasını yanında götürsün," dedi Lir.

"HER NE DEDİYSEK ODUR OLACAK OLAN..."

İki ölümsüz bu son emri bir ağızdan dile getirmişlerdi. CC güçlü bir elektrik akımı tarafından yutulmuş gibi, kocaman bir güç bacasının üstüne kapandığını hissetti. Kör edici bir ışığın içinde kaybolurken, gözlerini sımsıkı yumdu. Vücudu öylesine büyük bir kuvvetle geriye doğru çekiliyordu ki, nefes alamaz oldu. Bu duygu ters yönde çalışan dev bir hız trenindeymiş gibi, bir süre daha devam etti. CC müthiş bir panikle, çığlık atmak için ağzını açtı ve son hızla yüzeye çıkarken tuzlu suların ağzına dolduğunu fark etti. Bir taraftan öksürüp tıksırıyor, bir taraftan da nefes almak ve suyun üstünde kalmak için ölümüne bir mücadele veriyordu.

İki kulaç sesi duydu ve hemen arkasından biraz ötesinde, yanında uçuş tulumunun üstüne bir can yeleğinin geçirilmiş olduğu cansız bir beden sürükleyen adamın yüzünü gördü. *Déjà vu* duygusu o kadar baskındı ki bu kör edici sersemliği

aşıp konsantre olabilmek için büyük çaba harcaması gerekecekti.

Şu tarafa!" CC albayın işaret ettiği tarafa bakınca, fosforlu turuncu renkli cankurtaran botunun on metre kadar ötelerinde olduğunu gördü. "Yüzün! Uçaktan hemen uzaklaşmamız gerek." Albay, cesedi de sürükleyerek, bota doğru kulaç atmaya başladı.

CC'nin uyuşmuş beyni bunların albayın daha önce sarf ettiği sözcüklerin bire bir aynısı olduğunu fısıldıyordu. Ve yanındaki cansız beden de Sean'ınkiydi. Hayatım ona feda etmiş diğer bir erkeğin. CC'nin nefesi bir kez daha kesilir gibi olmuştu. Ama bu defaki deniz suyu değil, bir hıçkırık yüzündendi. Zihni acı ve hatıralarla dolu bir labirente kısılıp kalmış gibiydi.

Arkasında dehşet verici, tamdık patlama sesini duydu ve hızla dönüp bakınca, uçağın yok oluşuna bir kez daha şahit oldu. Devasa metal yığını can çekişirken, Sarpedon'un deniz canavarını anımsatan sesler çıkarıyordu.

CC içinde bulunduğu sahneden her saniye biraz daha koptuğunu hissederken, günler önce anladığı şeyi bir kez daha fark etti. Batmakta olan uçağa gereğinden fazla yakındı.

Ve bu defa umurunda bile olmadı. O kadar çok ölüm yaşanmıştı ki! Neden gevşeyip kendini olacaklara teslim etmiyordu sanki? En azından bu defa su korkusuyla dolmayacaktı. Çok üşüyordu ve tahammül edemeyeceği kadar bitkindi. Gözlerini yumdu ve metal kolun bileğine dolanmasını beklerken, mücadeleyi bıraktı.

İlk çarpmayı hissettiği zaman, biraz şaşırdı. O şey ayağına dolanmadan önce, bir şeyin ona çarptığını fark etmemişti.

Çarpma ısrarcı bir güce dönüştü; bir an sonra kendini

ağzındaki suları fışkırtıp nefes almak için çabalar, ona tuhaf biçimde tanıdık gelen kaygan ve kaslı iki şey tarafından öne doğru itilir ve kollarıyla dengesini bulmaya çalışırken buldu.

Bu gerçekten mümkün değil, diye düşündü. Gerçek olmaz.

"Aman Tanrım! Şuna bir baka mısınız?" Elinde parlak sarı bir kürek tutan esmer bir yüzbaşı, CC'yi işaret ediyordu.

Sean'ın cansız bedenini botun üstüne çekmekle meşgul olan albay bile dönüp bakmıştı.

CC'nin arkasındaki basınç azaldı ve CC turuncu botun yan tarafına çarpıp durdu. Biraz önce işaret eden yüzbaşı onu kolundan tutup bota çekti. Bu sert muamele sırasında CC yeni uyanan bir acının bütün vücudunu sarstığını hissetti. Yaralı omzundan kan fışkırdığını görünce titremeye başladı.

Kamuflaj tulumunun toprak rengini kırmızıya boyayan kana bakarken "Aynı omuz," diye mırıldandı. "Farklı beden, aynı omuz." Kelimeler onun dudaklarından dökülüyordu, ama CC ne bu kelimelerle ne de bedeniyle kendi arasında bir bağ kurabiliyordu. Acı ve şok katmanlarının arasında bir yerde gırtlağından isterik bir kahkaha yükselmek üzereydi.

"Lanet olsun, evet! Omzun yaralı. Bunu biliyoruz ama o şeyler de neyin nesiydi öyle?" Sesin sahibi başçavuş hızla uzaklaşan parlak gri şeyleri işaret ediyordu.

CC, "Yunuslar," derken artık kontrol edemediği kıkırtılarına teslim olmuştu. "Yunuslar."

"Kıçımı öpün ve bana Noel Baba deyin! Daha önce hiç böyle bir şey görmedim! O lanet olası balıklar az önce hayatını kurtardılar." Başçavuş elini kalın bacağına vurdu.

"Aslında yunuslar balık değil, memeli." CC bir taraftan gülüyor, bir taraftan da nefesini düzene sokmaya çabalıyordu. "Ve sanırım beni hâlâ bir prenses sanıyorlar."

Doğallıktan uzak, tiz kıkırtılarından başka tek bir sesin çıkmadığı kurtarma botundaki bütün erkekler ona bakıyorlardı.

Albay kibar bir sesle, "Çavuş," dedi. "İzin verin, omzunuza bir bakayım."

Omzuna bakılmasının verdiği keskin acı, CC'nin isterik halinin sonu olmuştu.

Albay, "Canınız feci yanacak," dedi. "Ama mutlaka sarmam ve kanamayı durdurmam gerek. Yoksa durumunuz fena olur."

CC umurunda bile olmadığını, ölmeyi tercih edeceğini söylemek istiyordu, ama albay ilk yardım çantasında gazlı bez arayışına girmişti bile.

Başçavuşun, "Sanki lanet olası bir ok omzunu delip geçmiş," yorumu, albayın çenesini kapatmasını söylemesiyle havada kaldı.

"Al, şunu ısır." Albay CC'ye tahta bir dil pensi uzattı. "Olmak isteyeceğin başka bir yeri hayal et. Söz veriyorum elimi çabuk tutacağım. Hazır mısınız?"

CC son takatiyle kafasını sallayıp gözlerini yumdu ve neon ışıklı balıkların mum vazifesi gördüğü ve dünyanın aşkın tazeliğiyle dolu olduğu bir geceyi düşündü. Dylan'ın onu öpmek için uzanan yüzünü görebiliyordu. Bir an için onun yabani ve tuzlu tadını aldığını sandı.

Acının patlamasıyla CC'nin kapalı göz kapaklarının ardında kıvılcımlar uçuşmaya başladı ve hayali bir anda darmaduman oldu. Ve hemen ardından bilinç kaybının o eşsiz tadına teslim oldu.

"Dayanın, Çavuş, bizimlesiniz."

Helikopter pervanesinin sesi ve omzundaki keskin sancı,

CC'yi kendine getirmişti. Gözlerini aralayınca bir arama kurtarma görevlisinin üzerine eğilmiş olduğunu ve içi berrak bir sıvıyla dolu şırıngayı açıp bacağının üst kısmına batırırken, cesaret verici sözler fısıldadığını fark etti. Omzundaki acıyla karşılaştırıldığı zaman, ilacın yakıcılığı solda sıfır kalırdı.

"Şimdi daha iyi hissedeceksiniz. Gevşemeye çalışın... Birazdan helikoptere geçmiş olacaksınız."

Görevli bir taraftan emniyet kemerlerini bağlıyor, bir taraftan da yatıştırıcı sözler fısıldıyordu. Sonra başparmağım havaya kaldırıp yukarıya, "Tamamdır," işareti verdi. Bottan helikoptere doğru yükselirken, CC midesinin bulandığını hissetti.

İlk kurtarılan CC olmuştu ama diğerlerinin gelmesi de çok uzun sürmedi. CC morfinin etkisiyle bulanıklaşan bakışlarla, Sean'ın bedeninin helikoptere çekilmesini izledi. Hemen arkasından, başçavuş, teğmen, yüzbaşılar ve nihayet albay da helikoptere çıktılar.

Uçak enkazından hızla uzaklaşırken, CC'nin bakışları helikopterin açık kapısından görebildiği safir rengi suya sabitlenmişti. O maviliğin içinde, yüzeyin hemen altında, helikopterin peşinden süzülen ve onu sonsuza dek bekleyecek olan turuncu ışıltıyı görebilmek için bütün benliğiyle dua ediyordu.

Gözlerinden taşan yaşlar yanaklarından aşağı süzülürken, görüşü iyice bulanıklaşmıştı.

Koluna serum takmaya hazırlanan ilk yardım görevlisi, "Artık iyi olacaksınız, Çavuş," diyordu. "Sizi eve götürüp iyileştireceğiz."

CC bir daha hiçbir şeyin "iyi" olamayacağını söylemek için ağzını açtı, ancak helikopterin karşı tarafından yükselen bir çığlık, onu susturdu.

"Ah, lanet olsun, Johnson. Hemen buraya gel. Yardıma ihtiyacım var. Bu adam yaşıyor!"

CC'yle ilgilenen sağlık görevlisi, serumla işini bitirir bitirmez meslektaşının yardımına koştu.

CC zihninin gerisinde bir yerde, sağlık görevlilerinin Sean'ın başına üşüşmüş olduklarının farkındaydı ama düşüncelerini bir düzene koyamıyor, beynini odaklayamıyordu.

Nedenini biliyordu. Bunun kan kaybıyla, acıyla ya da morfinle alakası yoktu. Her ne kadar bedeni hayatta olsa da, kalbi ölüydü. Başka bir dünyada can vermiş ve denizlerde hiçliğe karışmıştı.

Okyanusun mavisi, gözyaşları arasında kristalleşti ve gri bilinç kaybı CC'yi çok sevgili bir battaniye bir kez daha sarmalayıp onu derin ve rüyasız bir uykuya çekerken, tamamen görünmez oldu.

Kısım Üç

Bölüm Otuz

Dokuz ay sonra

"Ah, yapmayın ama! Bu koca bir kaka yığınından başka bir şey değil!" CC'nin odanın diğer tarafına savurduğu kitap sehpasının üstünde duran, kocaman açmış leylak renkli orkideyi kıl payı sıyırmıştı. "Hans Christian Andersen, T.S. Eliot, Lucretius, Tennyson ve şimdi de bu korkunç de la Motte Fouqué insanı. Ah! Hiçbiri olayın yakınından bile geçememişler..."

CC iç geçirdi ve kitabı savurduğu yerden almak için kanepenin altına uzanmak zorunda kalınca daha da sinir oldu. Nihayet ulaşınca, doğruca mutfaktaki çöp kutusuna yürüdü. Kitabın adına son kez bakarken gözlerini çevirdi.

"Romantik Peri Masalları," diye homurdandı ve çöp kutusunun kapağını kaldırdı. Ama her zamanki gibi, kitabı çöpe atmaya eli varmadı. Kafasını sallayarak boş odasına yürüdü.

"Bu aptal hikâyenin romantiklikle uzaktan yakından alakası yok. Her zamanki gibi, denizkızı midye kafalı bir herifi onunla evlenmeye ikna etmediği sürece ruhuna kavuşamıyor. Üstelik bu hikâyede adam denizkızını bir başkasıyla aldatıyor ve kız onun yasını tutmaya devam ediyor."

Elindeki incecik kitaba yer bulmak için çalışma odasındaki yeni kitap raflarına yaklaştı. Sonunda kitabı *Deniz Kızları: Deniz'in Perileri*'nin bol resimli bir baskısıyla, Oscar Wilde'ın *Balıkçı ve Ruhu* kitaplarının arasına sıkıştırdı. Ellerini kalçalarına yerleştirdi ve her gün biraz daha zenginleşen koleksiyonuna bir göz attı.

"Bir yığın kelime, ama içerik gerçeğin tek bir kesitinden ibaret. Ve hiçbiri gülümsemesinin sihrine yaklaşamıyor bile."

CC onun ismini yüksek sesle telaffuz edemiyor, hatta düşünemiyordu bile. Aradan geçen dokuz aya rağmen içinde büyük bir boşluk vardı ve acısı tazeydi. İçindeki o boşluğa kafa yoracak olursa bir arada tutmaya çalıştığı hayatının tuzla buz olacağını biliyordu. Ve sonrasında nasıl ayakta kalabileceği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Bu yüzden kendini internette ve kitapçılarda, denizkızlarıyla ilgili ulaşabileceği her tür bilgiyi toplamaya adamıştı. Eline geçen sayfaları bir can simidine tutunur gibi, noktasına virgülüne kadar inceliyordu. Belki de gerçekten can simidiydiler. Öfkesini ve sıkıntısını canlı tutuyorlardı. Böylesi, boşluk ve çaresizlikle baş başa kalmaktan çok daha kolaydı.

Bir defasında Amazon'da denizerkeği[3] kelimesini taramıştı. İki sonuç bulabilmişti: İlki Ethel Merman'ın en büyük hitleri, diğeri de *Kainatın Efendileri* oyuncak serisinden *Kötü Düşmanlar: Mer-men'le* bağlantılıydı. Sonrasında aramalanm deniz kızları ve genel olarak mitolojiyle sınırlandırmıştı.

Son buluşu Romantik Peri Masalları'nı keşfettiğinde, sayfaları tarifsiz bir heyecan ve beklentiyle çevirmişti. Amazon'da okuduklarına göre, de la Motte Fouqué'nin klasik masalı denizkızı Undine için yazılmıştı. Bilgi metni masalın "âşık olan,

3 İngilizcesi Merman, çoğulu Mermen. (Ç.N.)

bir ruh edinen ve bu sayede insanın çektiği acıları öğrenen bir su perisiyle ilgili olduğunu" iddia ediyordu. Ama her zaman olduğu gibi, okudukları CC'yi hem hayal kırıklığına uğratmış hem de sinirlendirmişti.

Mutsuz bir sesle, "Yaşlı ve ölü bir beyaz adam tarafından yazılmış bol nasihatli bir uydurmacadan başka bir şey değil," diye söylendi.

Tekrar iç geçirerek omzundaki pembe ve çıkıntılı yara izini sıvazlarken, vücuduna yayılan ince sızıyla yüzünü buruşturdu. Saatine baktı. Cuma gecesiydi, saat dokuza yaklaşıyordu. Oturduğu sitenin olimpik ölçülerdeki gösterişli havuzu, sıcak ağustos akşamlarında bile, CC'nin tercih ettiği gibi bomboş olurdu.

Tek parça yüzücü tarzı Speedo mayosunu giyip, omuz hizasındaki dalgalı saçlarını at kuyruğu yaparken, annesinin sesinin dairesinde yankılandığını duyar gibiydi.

"Tatlım, senin gibi cici bir kız cuma akşamlarını tek başına geçirmemeli. Bu ruhun için hiç iyi değil."

Boynundan hiç çıkarmadığı altın kolye, banyonun ışığında parlayınca, CC'nin dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle büküldü. Tek parmağını, iri inci tanesinin pürüzsüz yüzeyinde dolaştırdı. Sonra aynaya baktı ve annesiyle konuşur gibi, "Ruhum gayet iyi durumda, anne," dedi. "Sadece burada değil, o kadar."

Annesinin yüzünün alacağı şekli düşünerek dudaklarını birbirine bastırdı. Geçirdiği kazanın annesiyle babasına yaşattığı acıyı düşünmek dahi istemiyordu. Bir ayı bulan hastane sürecinde onu bir an olsun yalnız bırakmamışlardı. CC nihayet Tinker Hava Üssü'ne dönecek hale gelince annesi de onunla birlikte gitmiş, iki ay boyunca yanında kalmış ve acı

veren rehabilitasyon egzersizlerinde yanında olmuştu. Annesini mevcut durumdan daha fazla üzecek hiçbir şey söyleyemezdi. Bu yüzden başka bir dünyada ve başka bir zamanda olmayı ne kadar arzuladığını asla dile getirmemişti.

Kafasını salladı. Hayır, depresyona yenik düşmeyecekti. Huysuz ve mutsuz bir gölge olarak yaşamayı şiddetle reddediyordu. Son dokuz ayı, yeni halini dünyaya getirmeye hazırlanır gibi yaşamış ve kendine doğum sürecinin her zaman sancılı olduğunu telkin edip durmuştu. Bu da hayatın başka bir yönüydü.

Havlu bornozunu üstüne geçirdikten sonra, bir havlu ve yüzme çantasını kaptığı gibi dairesinin kapısına yürüdü. Su daha iyi hissetmesini sağlayacaktı. Her zaman işe yarardı.

Bayan Runyan merdivenleri tırmanıyordu. Onu görünce neşeli bir selam verdi.

"Akşam yüzmesine mi gidiyorsun, hayatım?"

"Evet, efendim." CC komşusuna sevgiyle gülümsedi. İyileşme sürecinde bir hayli sıkı fıkı olmuşlardı. Yine bilge bir kadının dostluğuyla ödüllendirildiği için onur duyuyordu.

"Yüzmek için çok güzel bir akşam. Dolunay var ve gökyüzü çok açık."

CC şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. Tereyağı rengindeki ay, sitenin arka tarafında kalan gösterişli yeşil alanın üstünde yeni yeni yükseliyordu.

"Haklısınız. Bu gece dolunay olacağını unutmuşum."

İş yerinde, İletişim Merkezi'nin sonu gelmeyen teftişlerinden bir yenisine hazırlanmakla meşguldü. Yeniden tam zamanlı olarak çalışmaya başlayalı üç ay olmuştu ve çok yoğun olduğu için, ayın safhalarını takip edememişti. İçi, kulaçlarım dolunayın güzelliği altında atacak olmanın heyecan ve coşkusuyla aydınlanmıştı.

Bayan Runyan muzip muzip gülümsedi ve burnuna dokundu. "Gözünü açsan iyi edersin. Dolunay zamanında harika şeyler olabilir."

"Bunu aklımda tutacağım, Bayan Runyan. Ve ayrıca yarın *An Affair to Remember*'ı[4] seyretmek için sözleştiğimiz de aklımda..." CC hızlı adımlarla komşunun yanından geçip merdivenleri inmeye devam etti.

"Unutmasan iyi olur, genç bayan! Şampanyayı sen getiriyorsun!" Yaşlı kadın bütün tatlılığıyla arkasından seslenmişti.

Havuza açılan ferforje kapıya ulaştığında, CC hâlâ kendi kendine gülümsüyordu. Mutlu mutlu iç geçirdi. Umduğu gibi, havuz bomboştu. Bu pahalı sitenin sakinlerinin bu güzel tesise bu denli ilgisiz kalmaları CC'yi her zaman şaşırtıyordu.

Havuz muhteşemdi. Camgöbeği seramiklerle kaplı, büyük bir dikdörtgendi ve kenarları el boyaması muzip balık resimleriyle süslenmişti. Havuzun bir tarafına, bir çeşme ve şelaleyle tamamlanan büyük bir jakuzi yerleştirilmişti. Çevresine üzerleri tenteli cam masaların etrafına pahalı güverte sandalyeleri sıralanmıştı. Havuz kenarına kabarık minderli şezlonglar serpiştirilmişti.

CC bornozunu çıkardı ve çantasından yüzme gözlüklerini buldu. Sonra çanta ve bornozu en yakındaki şezlongun üstüne atarak hevesle havuzun derin tarafına yaklaştı.

Bu gece turkuvaz renkli su, aşağıdan olduğu kadar tepeden de aydınlanmıştı. Havuzun girintilerine gizlenmiş lambalar -gizli fenerler gibi- sakin suya sihirli bir ışıltı katarlarken, ay ışığı yüzeyde oyunlarla dans ediyor, suyun durağanlığına

4 Başrollerini Cary Grant ve Deborah Kerr'in paylaştığı 1957 yapımı klasik aşk filmi. (Ç.N.)

hayat üfleyip okyanus dalgalarının geçici hareketliliğini katıyordu.

Ay ışığının okyanustaki yansımasını son kez gördüğünde, onun kolları arasındaydı.

Nefesi gırtlağında tıkanıp kalırken, düşüncelerini zihninden hızla uzaklaştırdı. Ne bu beklenmedik güçlü görüntüye ne de uyandıracağı anıların acısına hazırlıklı değildi. Son dokuz ay içinde, hafızanın kaygan bir zemin olduğunu öğrenmişti. Acı girdabına sürüklenmemek için tedbiri elden bırakmamak zorundaydı. Sadece belli anıların bilincine kaymasına izin veriyordu. Tek tek ve sadece hazır hissettiği anlarda... Bu gece ise hiç hazırlıklı değildi ve Dylan'a duyduğu özlem, keskin bir bıçak gibi içini deşiyordu.

Kendi kendine ağlamakla işinin bittiğini hatırlatarak gözlerini ovuşturdu. Hayatına devam etmek zorundaydı. Sonra yüzünü aya çevirdi.

"Umarım beni görebiliyorsundur," dedi. "Haklıydın. Başardım. Güçlüyüm."

Küçük bir esinti bedenini sarmalayıp ensesindeki tüyleri havalandırdıktan sonra suyun yüzeyinin usul usul kıpırdanmasına neden oldu.

CC gülümsedi. "İçimde hâlâ barındırdığım sihri unutmama izin vermediğin için teşekkür ederim, anne."

Ruhunun biraz olsun hafiflediğini hissederek gözlüklerini taktı ve birkaç derin nefes aldı. Sonra zarif bir yaylanmayla suya atladı. Ayaklarını çırparak yüzeye çıktı ve istikrarlı ve ölçülü kulaçlarla, havuzu bir baştan bir başa kat etmeye başladı.

Attığı turları sayarken, ani yüzme aşkının ailesi ve arkadaşlarını nasıl şaşırttığını düşündü. Omzundaki sakatlık iyi-

leşir iyileşmez ilk ricası suya -herhangi bir suya- götürülmek ve yüzebilmek olmuştu.

Kızının bu sıra dışı talebi karşısında kafası karışan annesi, "Ama tatlım, sen suyu hiçbir zaman sevmedin ki..." demişti.

Babası, "İyi bir yüzücü bile sayılmazsın," diye eklemişti.

Ancak CC ısrarcıydı ve doktorunun uygun görmesiyle fizik tedavi uzmanının gözetiminde havuzda egzersize başlamıştı.

Şimdi, büyük bir özgüvenle kusursuz bir yüzücü olduğunu söyleyebilirdi. Hatta fizik tedavi uzmanı yüzmeye özel bir yatkınlığı olduğunu belirtmişti. Bu sözler CC'yi güldürmüştü güldürmesine ama yatağında tek başına kaldığı zaman, gülüşünün yerini gözyaşları almıştı.

Havuzun bir kenarından diğerine yüzerken, bedenindeki gerilimin yavaş yavaş azaldığını hissediyordu. Suyun içinde güvendeydi. Lir haklıydı; insan yapımı bir havuzda bile olsa, su onu bir baba kucağı gibi sahipleniyordu. Suyun sağladığı huzuru özlüyordu. C-130 kazası, özellikle CC'yi yunusların kurtardığının ve Sean'ın dirilmesinin medyaya sızmasının ardından, büyük yankı uyandırmıştı. Dünyanın dört bir yanından sayısız gazetecinin, olaya "şahsi bir bakış açısı kazandırma" arzusuyla, onunla görüşmek için harekete geçmesi CC'yi dehşete düşürmüştü. Belli ki gazetecilik okulunda, "Beni rahat bırakın," cümlesinin anlamı öğretilmiyordu.

CC, gazetecilerin Sean konusunda bu kadar ısrarcı olmadıklarını umuyordu. Kurtarma helikopterinden sonra onu hiç görmemişti. CC, İtalya'da Siganella Donanma Hastanesi'ne kaldırılıp derhal ameliyata alınmıştı. Sean'ın ise Almanya'daki Ramstein Hava Üssü'ne götürüldüğünü biliyordu. Hakkında birkaç haber duymuştu. Sean'ın iyileşmesi doktorlar tarafında mucize olarak niteleniyordu.

CC'nin tek bildiği, genç adamın kıl payı kurtulduğu ölümden, az kalsın kendisinin sorumlu olacağıydı. Ve bu suçluluk duygusu onu hiç rahat bırakmıyordu. Tulsa'da görev yaptığı birime, onun adına bir kart atmıştı. Yer değiştirme ısrarından dolayı ne kadar minnettar olduğunu ve çok özür dilediğini anlatmak için karaladığı anlamsız kelimeleri hatırlayınca hâlâ utanıyordu. Sean'dan cevap gelmemişti. Zaten CC'nin de böyle bir beklentisi yoktu.

Kulaçlarının yavaşladığını fark edince, kaza olayını zihninden uzaklaştırmaya karar verdi. Gökyüzünde dolunay parlıyordu. Yalnızdı ve suyun güvenli kollarındaydı. Bu akşam tek yapması gereken hiç durmadan kulaç atmak, ayaklarını kullanmak ve nefes almaktı. Kulaç at, nefes al, ayaklarını çırp.

Nefes almak için kafasını çevirince ay yüzeyinden bir gölgenin geçtiğini gördü. Bulutlar, diye düşündü. Cam sıkılmıştı. Hava durumunda yağmur olasılığından bahsedildiğini hatırlamıyordu ama Oklahoma'da yaşamak havanın sürekli değişmesi demekti. Enerjisini zorlayarak iki kat hızlandı. Yüzme seansını kısa kesmesi gerekecekse, yeterince enerji harcadığından emin olmalıydı.

Dalgaların arasında, bir sesten ziyade titreşim gibi algıladığı gürültüyü önce duymazdan geldi. Büyük ihtimalle yaklaşan fırtınanın ilk gümbürtüsüydü. Ancak bir sonraki nefesi için kafasını çevirdiğinde, sesin kaynağının bir gök gürültüsü değil, ona seslenen bir erkek olduğunu fark etti.

"Çavuş Canady!"

Dişlerini sıkarak aniden durdu ve havuzun en yakın kenarına yüzdü. Birkaç metre ötede bir adam duruyordu. Yüzücü gözlüklerinden tek seçebildiği adamın ince ve uzun boy-

lu olduğuydu. Gözlükleri çıkarma zahmetine girmeden "Ne var?" diye çıkıştı.

"Siz Çavuş Canady misiniz? Çavuş Christine Canady?"

Adamın sesi tanıdık gelmişti. CC son birkaç ayda bir hikâye koparma hayaliyle peşini bırakmayan gazetecilerden biriyle karşı karşıya olduğunu düşünüp sıkıldı.

"Bakın, burada olmamanız gerek."

"Sadece Christine Canady olup olmadığınızı soruyorum. Hani şu kazadaki Christine Canady?"

CC'nin canı fena sıkılmıştı. Gözlüklerini çekip çıkardı ve yüzüne düşen bukleleri arkaya itti.

"Kimseyle konuşmaya..."

Görüşü netleşip, karşısındaki adamı görebilir hale gelince, cümlesi yarıda kesildi. Adamın üstünde açık renk bir kot pantolon ve polo yaka bir tişört vardı. Göğüs cebine bir arma işlenmişti. Ay ışığı armaya vuruyor ve Tulsa'nın F-16 biriminin bildik logosu olan Kızılderili kabile reisi kafasını net bir şekilde aydınlatıyordu.

CC'nin gözleri adamın yüzüne kaydı. Saçları kısacık, yüzü sinekkaydı tıraşlıydı. Saç dibinden gözünün hemen üstüne doğru inen pembe yara izi, çıkık elmacık kemiğinde de belli belirsiz bir yol çizip kulağında nihayetleniyordu.

"Sean?" CC'nin midesi ağzına gelmişti.

Adamın kaşları çatıldı. Cevap vermeden önce kısa bir tereddüt yaşadı. CC onun gergin göründüğünü düşündü.

"Evet, ama ben..." Adam ne diyeceğini bilemez gibi tuhaf bir el hareketi yapıp iç geçirdi.

CC ona dik dik bakmakta olduğunu fark edince, utanıp kafasını çevirdi. Sean'ın kafasının bir kısmı paramparça olmuştu. Yürüyor ve konuşuyor olması bile bir mucizeyken, kelimeleri karıştırması ya da anlatmaya çalıştığı şey konu-

sunda kafasının karışması son derece normaldi. CC gözlerini yeniden ona çevirirken dudaklarına çekingen bir gülümseme yerleştirdi.

"Şu havuzdan çıksam ve konuşsak nasıl olur?"

Genç adam kafasını sallayınca, CC en yakındaki merdivenlere yüzdü. Basamakları çıkarken omzunun üstünden seslendi.

"Bornozumu giyip kurulanırken beni biraz bekler misin?"

"Seni sonsuza dek beklerim, Christine..."

Sean'ın ağzından dökülen kelimeler, geceyi kaplamıştı.

CC midesine bir yumruk yemiş gibi irkildi. Bir sonraki basamağı bulamayıp suya düştü. Telaşla yüzeye çıkmak için debelendi ama daha havaya ulaşamadan güçlü kollar tarafından yakalandığını ve havuzun kenarına çekildiğini fark etti. Yuttuğu suları genzinden boşaltmak için öksürürken, yanında diz çöken açık tenli adama şaşkın gözlerle bakıyordu.

"Boğulmana asla izin veremem."

"Neden?" CC kafasını sallayarak geri çekildi. "Bunları neden söylüyorsun?"

"Christine, ben..." Adam elini uzatınca, CC hızla geri çekildi.

"Lütfen, dur!" Fısıltısı daha çok öfkeli bir tıslama gibiydi. "Yaralandığını ve bundan benim sorumlu olduğumu çok iyi biliyorum. Ama böyle konuşmaya bir son vermelisin."

Genç adamın yüzü hüzünle doldu. Yeniden konuşmaya başladığında, bir çocuğu herhangi bir şeye ikna etmeye çalışan biri gibi, sakindi. "Sana seçimimi özgürce yaptığımı ve yine olsa, yine yapacağımı söylemiştim. Bunda değişen bir şey yok. Sen sebep olmadın, aşkım..."

"İşte!" CC ayağa fırlamıştı. Paramparça olmaktan korkuyormuş gibi, kollarıyla bedenini sardı. "Demek istediğim bu! Böyle şeyler söylemekten vazgeç."

Adam da ağır hareketlerle kalktı ve CC'ye doğru tedbirli bir adım attı. Ancak genç kadının geri kaçtığını görünce durdu ve elini bir şey sunar gibi öne uzattı.

"Seninle böyle konuşmaktan vazgeçemem. Sözlerim, gerçeğin ta kendisi," dedi.

"Bunu neden yapıyorsun? Nasıl yapıyorsun?" CC kontrol dışı bir titremeyle sarsılıyordu.

"Christine, beni tanımadın mı?"

"Kim gibi konuştuğunu biliyorum ama o öldü. Başka bir dünyada ölümünü kendi gözlerimle izledim." CC ellerini yüzüne örtüp hıçkırdı.

Genç adam aralarındaki mesafeyi hızla kapatıp onu kollarının arasına çekti. CC önce karşı koymaya çalıştı ama sonra onun hiç tanıdık gelmeyen kucağında, acıdan kaskatı kesilmiş halde, öylece durdu.

"Görüyorum ki seni ikna etmem gerekecek." CC ıslak saçlarında genç adamın nefesinin sıcaklığını hissediyordu. "O zaman bırak sana bir yeri tarif edeyim. Senin kolayca tanıyabileceğin, eşi benzeri olmayan bir yer... Berrak suların ortasında taşlardan oluşan, kubbesi göğe açık bir halka var..."

O konuşurken, CC genç adamın kahverengi gözlerinin derinliklerine bakmak için kafasını kaldırdı.

"Işık saçan balıklar tarafından aydınlatılan suları, çiftleşme dansı yapan denizatlarının sihriyle dolu." Şefkatle gülümsüyordu. "Beni ilk kez orada sevdin ama sararım ben seni ezelden beri seviyor ve annenin yarattığı o fırtınadan çok önceden beri tanıyorum. Ve seni sonsuza dek seveceğim, Christine."

CC, fazla hızlı hareket etmesi halinde, karşısındaki hayalin yok olup gitmesinden korkar gibi, çekingen bir tavırla elini kaldırdı ve genç adamın yanağına dokundu.

"Nasıl?" diye sordu.

Adam kafasını çevirip CC'nin avucuna bir öpücük kondurdu. "Bilmiyorum ama bunu tanrıçanın bir armağanı olarak düşünmek istiyorum. Sana gelmem bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm. İnsan olmak çok tuhaf bir şeymiş." Durdu ve CC'nin kalbini yerinden oynatacak kadar tamdık bir ses çıkararak güldü. "Öldükleri zaman bedenleri suya dönmüyor. Başka bir ruhun gelip içlerini doldurmasını bekler gibi, bütün olarak kalıyorlar. Ancak bu beden..." Geniş omuzlarını silkti. "Çok kötü hasar görmüştü ve iyileşmem tahmin edebileceğimden de uzun sürdü. Pek çoğu iyileşemeyeceğimi söyledi, ama yerine getirmek zorunda olduğum bir söz verdiğimi bilmiyorlardı."

"Dylan..." CC'nin nefesi boğazına takılıp kalmıştı sanki.

"Evet, aşkım," dedi Dylan.

CC içindeki keskin acının çözülüp gittiğini hissetti. Yerine aklını başından alacak kadar taşkın bir sevinç dolmuştu. Gözlerini şaşkın şaşkın açtı.

"İnsanların yazdığı denizkızı hikâyelerinin tam aksi!"

Dylan ona ne demek istediğini anlamamış gibi bakıyordu.

"O hikâyelerde, denizkızı bir insanın aşkıyla kurtuluyor. Ve adamın onu sevmemesi halinde ölüyor."

Dylan'ın gülümsemesi, CC'ninkinin bir yansıması gibiydi. "Görünüşe bakılırsa, insanlar olayı tamamen yanlış anlamışlar. Aslında bir kadının aşkı denizerkeğini kurtarıyor..."

"Ya da belki de birbirlerini kurtarıyorlar..."

"Biz de öyle yapmalıyız, Christine."

"Sonsuza dek."

"Sonsuza dek."

Dylan dudaklarını CC'nin dudaklarına örterken, her ikisinin kulaklarında tanrıçanın sevinçli kahkahasının yankıları çınlıyordu.